

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man in a dark suit and tie is embracing a woman in a purple dress from behind. They are on a rooftop at night, with a city skyline visible in the background. The man's hand is resting on the woman's waist. The woman's hand is resting on the man's chest. The title 'MELT FOR YOU' is written in large, purple, sans-serif capital letters across the middle of the image. The subtitle 'A SLOW BURN NOVEL' is written in smaller, white, sans-serif capital letters to the left of the word 'FOR'. The author's name 'J.T. GEISSINGER' is written in large, white, sans-serif capital letters at the bottom of the image.

MELT FOR YOU

A
SLOW BURN
NOVEL

J.T. GEISSINGER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MELT
FOR
YOU

Ayrıca J. T. Geissinger

Yavaş Yanık Serisi

Senin İçin Yan

Kötü Alışkanlık Serisi

Günah Gibi

Tatlı Yap

Beni Günah

İşle Benimle

Kötü Oyunlar Serisi

Hinzır Güzel Hinzır

Seksi Hinzır Niyetler

Gece Avcısı Serisi

Shadow's Edge

Edge of

Oblivion

Rapture's Edge

Karanlığın Kıyısında

Karanlığa Doğru

MELT FOR YOU

fi0YfRURN
}}(1'7 iL

J. T. GEISSINGER

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2018 J.T. Geissinger, Inc.
tarafından alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake Romance tarafından yayınlandı,
Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance,
Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781503902138
ISBN-10: 1503902137

Kapak tasarımı Letitia Hasser

Jay'e, bana gerçek bir erkeğin ne olduğunu ve
ne olmadığını öğrettiği
için.

İÇİNDEKİLER

BİR
İKİ
ÜÇ
DÖRT
BEŞ
ALTI
YEDİ
SEKİZ
DOKU
Z ON
ON BİR
ON İKİ
ON ÜÇ ON
DÖRT ON
BEŞ ON
ALTI
ON YEDİ ON
SEKİZ ON
DOKUZ YIRMI
YIRMI BİR YIRMI
İKİ YIRMI ÜÇ
YIRMI DÖRT
YIRMI BEŞ
YIRMI ALTI
YIRMI YEDİ
YIRMI SEKİZ

YIRMI DOKUZ
OTUZ
OTUZ BİR
OTUZ İKİ
OTUZ ÜÇ
OTUZ DÖRT
OTUZ BEŞ
EPILOG
YAZAR HAKKINDA
BİLGİLER

BİR

Tatillerin Berbat Geçmesinin En Önemli On Nedeni

1. Ben şişmanım. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, Şükran Günü'nde beni görüp kıkırdayarak "Görünüşe göre biri hindiye çoktan yemiş!" diyen Büyükanne Gums tarafından bu nokta acımasız bir netlikle eve götürüldü. Demans hastalığını suçladım ama annemin bu sabah bana gönderdiği fotoğraflar, son birkaç yıl içinde bir çiftlik hayvanına endişe verici bir benzerlik kazandığının reddedilemez kanıtlarını sunuyor.
2. Kar. Manhattan'da kar asla beyaz olmaz. Saçlarım gibi sıkıcı, cansız bir kahverengidir. (Kendime not: kuaförü ara. Kızıl mı???)
3. Noel filmleri. Evde Tek Başına neden iyi bir tatil aile filmi olarak görülüyor? Kevin McCallister ve kardeşleri ilgili akrabaları tarafından evlat edinilmelidir. Peki ya Şahane Hayat? Üzgünüm ama birinin söylemesi gerek: George Bailey bir pislik. Film boyunca yaptığı hıyarlıkların o kadar çok örneği var ki, başlı başına bir liste. En sevdiğim alıntılardan biri: "Siz buna mutlu aile mi diyorsunuz? Neden bu kadar çocuk yapmak zorundayız?" Sevgiyi hissedebiliyorum, Süper Baba.

4. Noel alışverişi. Ölene Kadar Sırada Beklemek olarak da bilinen Noel alışverişi, tüm zamanların en sevdiğim üç şeyini içerir: çılgın atan çocuklar, kızgın futbol anneleri ve terden sıırılsıklam olana kadar kalabalık bir kamusal alanda amaçsızca dolaşmam. Bir alışveriş merkezinde Aralık ayı, Açlık Oyunları'nın Sineklerin Tanrısı ile buluşması gibidir ve sahip olmadığınız parayı on iki saat harcadıktan sonra nihayet ayrılmaya çalıştığınızda otoparkta Ölüm Yarışı'nın yeniden canlandırılmasıyla tamamlanır. Eğlenceli zamanlar.
5. Ofis Noel partileri. Oh, harika! Facebook'ta arkadaşlıktan çıkarmak istediğim iş arkadaşlarımla garip, zoraki sohbetler!
6. Noel müziği. Korkunç ve iç karartıcı. Mükemmel bir örnek olarak Band Aid'in "Do They Know It's Christmas?" şarkısının sözlerini sunuyorum: "Pencerenizin dışında bir dünya var / Ve bu dehşet ve korku dolu bir dünya / Akan tek suyun gözyaşlarının acı acısı olduğu / Ve orada çalan Noel çanları / Kıyametin çınlayan çanlarıdır." Bir çıkıntıdan atlarken lütfen beni mazur görün.
7. Noel Baba bir yalan.
8. Yeni yıl arifesinde gece yarısı öpüşmek mi? Başboş bir asteroid tarafından dümdüz edilme ihtimali daha yüksek.
9. Michael hala beni sevmiyor.
10. Dokuz numaraya

bak. "Jocelyn!"

Liste yaparken bir sesle ırkıldım.

Ses. Bu Bıçak ağzı inceliğinde, zarif, Sarışın
editorial

Yönetmen Portia - masamın üzerinde süzülüyor, beni kendimden utandıran ve rahatsız eden o şekilde gülümsüyor, fiziksel mükemmelliği ve onunla kıyaslandığımda kendimi ne kadar çirkin hissettiğim tarafından saldırıya uğruyor.

Kadın hava ile fırçalanmış gibi görünüyor. Sırtımda yağlar, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun içine düşebileceği gözenekler ve kazağımda kedi tüyleri var. Normalde bu kadar yaklaşmasına izin vermezdim ama cadı bana sinsice yaklaştı.

"Merhaba, Portia." Ona bakıyorum ve gergin bir şekilde gözlüklerimi düzeltiyorum, Drakula gibi yoktan var olabilmesi beni yanlış isimle çağırmasından rahatsız olamayacak kadar garip. Yine.

"Şu taslağa bir göz atabilir misiniz? Maria hasta olduğunu söyledi ve teslim tarihinin gerisindeyiz." Yanıt beklemeden, masamın üzerine, sarı bir bloknot üzerine hazırladığım Holidays Suck listesinin tam üstüne, kalın, lastik bantlı bir kâğıt demeti bıraktı. "Pazartesiye kadar bize lazım."

"Pazartesi mi?" Devasa kâğıt yığınının dehşet içinde bakıyorum.

"Teşekkürler! Sen bir bebeksin!" Portia gitmek için döner.

Aniden ayağa kalkıyorum, bu sırada sandalyemi deviriyorum. Çünkü elbette devirirdim. Yere çarpıyor ve kafaların bana doğru dönmesine neden oluyor. Son on yıldır çalıştığım Maddox Yayıncılık'ın otuz üçüncü katındaki bölmelerin ortasında oturuyorum. Bir Cuma öğleden sonrası saat dört ve kendimi aptal durumuna düşürmek üzereyim.

Yani Joellen Bixby'nin dünyasında durum normal.

"Bekle!" diye bağırdım.

Portia durdu. Yavaşça dönüyor, muhtemelen benim aldığım maaştan daha pahalı olan kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılarının üzerinde dönüyor, sonra bir elini kemikli kalçasına koyuyor ve kemerli kaşlarıyla bana bakıyor.

Ani sessizliğin ve iş arkadaşlarımdan bakan gözlerinin farkında olarak boğazımı temizliyorum. "Pazartesiye kadar bitirebileceğimi sanmıyorum."

Gözbebekleri hevesle bana bir buzdağının tüm sıcaklığıyla bakan Portia'ya kayıyor. "Sence de öyle değil mi?"

Sanki benim bilişsel yeteneğim sorgulanıyormuş gibi konuşuyor. Yakındaki bir kabindeki biri güldüğünü gizlemek için eline öksürüyor.

"I . . . Yani, diğer projelerimle zaten çok meşgulüm ve bu proje de oldukça önemli gibi görünüyor. Bütün hafta sonu çalışmam gerekecek."

Portia bana bitkileri soldurabilecek dar gözlü bir bakış gönderiyor. "Yani iş yükünü kaldıramayacak durumda olduğunu söylüyorsun. Bu doğru mu?"

Etrafımda fısıltılar yükselmeye başlıyor. Kürek kemiklerimin arasından bir damla soğuk ter süzülüyor ve yanaklarım alev alev yanıyor. "Hayır, ben Eminim bunu ayarlayabilirim. Pazartesi o zaman."

"Sabah ilk iş," diyor Portia, kasiyere silah doğrultan birinin söyleyeceği tonda, "Parayı bana ver."

Yutuyorum. Yutkunuyorum, aslında, bir Japon balığı gibi. Sonra başımı sallıyorum ama Portia bunu görmüyor çünkü çoktan arkasını dönüp gitmiş.

Bana doğru yönelen tüm sırtış ve bakışlardan kaçınarak eğiliyor, sandalyemi düzeltiyor ve Quasimodo gibi perişan bir halde masamın üzerine kambur oturuyorum. Birkaç dakika boyunca bu şekilde kalıyorum, sessizce ellerimin titremesinin durmasını ve midemin yatışmasını emrederken, odamın gri keçe duvarına iliştirilmiş takvime bakıyorum. Huysuz Kedi'nin on iki ayı yer alıyor. Aralık ayında kediye kırmızı şapkası ve siyah çizmeleriyle Noel Baba kıyafeti içinde görüyorum.

Annemden bir hediye. Önceki hayatımda gerçekten korkunç şeyler yapmış olmalıyım.

"Neden sadece hayır demedin, Joellen?"

Üniversiteden yeni mezun olan ve Maddox Yayıncılık'ın seksen yıllık tarihinde satın alma editörlüğü pozisyonuna terfi eden en genç kişi olan Sue Wong, Maddox Yayıncılık'ın girişinde duruyor.

Benim odamda. Sue'nun omuzlarına dökülen parlak siyah saçları, X-ACTO bıçağıyla kesilmiş gibi görünen bir perçemi ve gerçek yaşı olan yirmi üçten yıllarca daha genç görünmesini sağlayan sevimli bir çift gamzesi var.

O gamzeleri delicesine kıskanıyorum. Ve günde yaklaşık beş bin kalori tüketip bir gram bile almamasını. Ve Yukarı Doğu Yakası'nın Ejderha Kraliçesi Portia'dan ya da anlayabildiğim kadarıyla başka hiçbir şeyden zerre kadar korkmamasını.

"Çünkü hayır dersem kovulurum! Fatura denen şu küçük şeyler var ya? Kira mı? Hiç duydun mu?"

Sue mantığımı hatalı buluyor ve elini küçümseyici bir şekilde havada sallıyor. "Pfft. Seni asla kovmazlar. Sen bir işgücüsün."

Tatsız bir an için kendimi burun deliklerimden buharlar fışkıran bir Clydesdale olarak hayal ediyorum, Central Park'ta bir Budweiser arabasını çekerken kalın bacaklarımın arkasında toprak kümeleri uçuşuyor.

"Ve sen uzun zamandır buradasın," diye devam ediyor Sue. "Ayrıca, sen korunan bir sınıftasın. Portia bir dava riskini göze almak istemez."

Gerçekten kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Hangi koruma sınıfı bu?"

"Yaş," diyor, sanki çok açılmış gibi.

"Yaş?"

"Evet. Sen çok yaşlısın." "Otuz altı yaşımdayım!"

"Oh. Gerçekten mi?" Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor.

"Huh."

"Teşekkürler. Moral konuşması bitti mi? Çünkü yapmam gereken bir ton iş var."

"İşten sonra şu yeni tapas restoranına gitmek ister misin diye soracaktım. Bir grup mutlu saatler için gidiyoruz."

Çok zavallı olduğum için iyi davranıyor, bu da beni daha da kötü hissettiriyor. "Beni her zaman dahil etmen çok tatlı, ama

... "Portia'nın masama bıraktığı bir tomar kâğıdı çaresizce elimle işaret ediyorum.

"Tamam. Belki bir dahaki sefere." Sue omuz silkerek ve gülümseyerek ayrılır.

Sonraki birkaç saatimi masamda burnumu sayfalara gömerek geçiriyorum. Herkes hafta sonu için evine gittikten çok sonra, akli başında herhangi bir insan pes ettikten çok sonra bile devam ediyorum.

Belki de dün akşam yemeğinde yediğim bir galon dondurmayla akıl sağlığımı yedim.

Daireme döndüğümde, sanki bir seri katil acı sosa batırılmış paslı bir matkap ucuyla kafamın tepesinde bir delik açıyormuş gibi hissettiren bir baş ağrım var. Planım bir şeyler yemek, birkaç saat uyumak ve taslak üzerinde çalışmak üzere erkenden ofise dönmek. Normalde projelerim üzerinde evden bilgisayar kullanarak çalışabiliyorum, ancak güvenlik nedeniyle kağıt dosyaların binadan çıkmasına izin verilmiyor, bu yüzden masama geri dönmek zorundayım.

Teşekkür ederim, Portia.

Asansörden iner inmez müziği duyuyorum. Son derece gürültülü ve gümbür gümbür bir bas; bir tür rock. Ya da belki rap. Emin olamıyorum. Tek bildiğim, şarkı sözlerinin annemin saçlarını kıvrıracak birkaç kelime içerdiği.

Koridorda yürürken müziğin tam karşımdaki daireden geldiğini fark edince telaşlanıyorum. Tüm seslere ve şamatalı kahkahalara bakılırsa komşum yalnız değil.

Kellen hiç parti vermez.

Sinirlenerek ceketimin kolunu yukarı çekip saatime bakıyorum. Kapısını çalsam mı çalmasam mı diye düşündüm ama

Mide, gürleyen bas seslerinin arasından geçmeyi başaran agresif guruldama sesleri çıkarıyor, bu yüzden önce yemek yemeye ve Kellen ile tok karnına uğraşmaya karar veriyorum.

Nükleer bir savaş durumunda yapacağım ilk şey yemek yemek olurdu. Açken hayatla başa çıkamam.

Kapımı açar açmaz Bay Bingley saldırıyor.

"Rr-ow!" Arka ayakları üzerinde duruyor ve pençelerini eteğime batırıyor.

"Biliyorum bebeğim, geç kaldığım için özür dilerim.

Annen şimdi seni besleyecek, tamam mı?"

Başka bir uluma bana daha iyi olduğumu söylüyor, yoksa cehennem olacak

Öde.

Bay Bingley'nin kulaklarının arkasını kaşıyorum, bebek gibi konuşuyorum.

Bu da onun pençelerini zevkle eteğimin daha derinlerine batırmasına neden oluyor, bu da benim acı içinde irkilmeme yol açıyor ve ebedi kedi/insan ilişkisini dengede tutuyor. Bu kadar sevimli olduğu için şanslı, yoksa hiçbir şey yapmayabilirdim. Neyse boş ver.

Konu Bay Bingley olunca, ikimiz de kimin yetkili olduğunu biliyoruz.

Ön kapıyı kapatıyorum, çantamı antredeki masanın üzerine bırakıyorum, aynada kendime bakmaktan kaçınıyorum ve ceketimi dolaba asıyorum. Sonra mutfağa gidiyorum, Bay Bingley peşimden koşuyor.

Kehribar rengi gözleri ve kabarık kuyruğuyla otoriter, tombul, kızıl tekir bir kedi. Ayrıca tamamen sağır; kulak enfeksiyonu için reçete edilen antibiyotiklere verdiği tepkinin talihsiz bir yan etkisi. Yine de aldırıyor gibi görünüyor, hatta engelli olduğunun farkında bile değil. Sanırım dudak okumayı öğrendi.

Tek sorun arkasından gizlice yaklaşıpamam. Bir keresinde onu ürküttüm ve pençeleriyle oturma odasının perdelerine asılı kaldı, vahşi gözlerle bakıyor ve tıslıyordu.

"Bu müziği duymadığın için şanslısın," diyorum ona, dolaptan bir kutu kedi maması çıkarırken. "Birilerinin öfke kontrolü sorunları var gibi görünüyor."

Bay Bingley ayak bileklerime dolanıyor, mırıldanıyor ve başını bacaklarıma sürtüyor. Yemeği çatalla özel porselen tabağına koyup yere bırakıyorum ve gülümseyerek onun yemeğe yumulmasını izliyorum.

Sonra bir kadının çığlık sesiyle sıçradım.

"Ne oluyor be?" Ön kapıya doğru koştum. Kalbim dört nala atıyor, kendimi kapıya yaslıyorum ve gözetleme deliğinden bakıyorum. Koridor boştu. Temkinli bir şekilde kapıyı açtım ve kafamı dışarı uzattım. Sonra bir çığlık daha duyuyorum, bu çığlığa kadın kahkahaları ve erkek yuhalamaları korusu eşlik ediyor.

Gürültü koridorun karşısındaki daireden geliyor.

Cinayetle değil, sadece kontrolden çıkan bir ev partisiyle uğraştığım için rahatlamış bir şekilde öfkelenmeye başlıyorum. Kellen'in oturma odasının ortasında jöleyle doldurulmuş şişme bir çocuk havuzu hayal ediyorum, bir çift çıplak kız içinde kıvranırken, bir grup erkek öğrenci birliği çocuğu neşeyle onlara şampanya ve dolarlar püskürtüyor.

Kendimi bundan vazgeçiremeden koridorda ilerliyor ve Kellen'in kapısına yumruklarımı şiddetle indiriyorum.

Müzik alçalmıyor ama bir süre sonra ağır ayak sesleri yaklaşıyor. Sonra kapı açılıyor ve nutkum tutuluyor.

Daha önce hiç görmediğim bir adam kapıda duruyor. Uzun boylu, geniş, dağ gibi sağlam ve bir o kadar da iri. Dağınık kahverengi saçları, ela gözleri, çok sayıda dövmesi ve yıkıcı bir gülümsemesi var; beynim aynı anda adamın bağciksız savaş botları, bir kilt giydiğini ve başka hiçbir şey giymediğini anlamaya çalışıyor.

Karın kaslarının arasındaki kanyonlarda kaybolabilirsiniz. Vücudunda yağ varsa bile eteğinin altında saklı olmalı, çünkü kasları o kadar belirgin ki anatomik bir çizime bakıyor gibisiniz.

Ağzım açık bir şekilde karnına bakarak, "Uh ..." diyorum. Dağ diyor ki, "Yardımcı olabilir miyim, genç kız?"

Sana yardım edemez miyim, kızım?

Yüce Tanrım, o bir İskoç. İskoç eteği giymiş, kocaman, yarı çıplak bir İskoç. Tüm sırlarımı, külotumun rengini ve seks sırasında bir erkeğin saçımı çekmesinin nasıl bir şey olduğunu merak ettiğimi biliyormuş gibi bana gülümsüyor.

"Uh . . ."

"Ah, üzgünüm, müzik yüzünden, değil mi? Sadece küçük bir parti veriyoruz. Hallededeğim." Omzunun üzerinden gürlledi, "Kapat şu lanet müziği, seni aptal, komşuları rahatsız ediyorsun!"

Dairenin içinde her iki cinsten insanlar içki içmekte ve gülmekte, soyunmanın çeşitli aşamalarında. Kanepeye uzanmışlar ve yere bağdaş kurmuş bir şekilde, çıplak göğüsleri son derece büyük olan sarışın bir kadının kart dağıttığı sehpanın etrafında oturuyorlar.

Mors alfabesiyle birine işaret vermeye çalışıyormuşum gibi göz kırpmaya başlıyorum.

Müzik bir desibel alçalıyor ve Dağ muzaffer bir gülümsemeyle bana dönüyor. Ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor. Ve eğer malt ve arpa kolonyası sürmediyse, çok fazla bira içmiş gibi kokuyor.

Konuşma gücümü toparlayamadan yüksek sesle geçiriyor, bana gösterişli bir selam gönderiyor ve sonra kapıyı yüzüme çarpıyor.

İKİ

Ertesi sabah saat beşte alarm çaldığında, Mel Gibson'ın kilt giyen iri yarı savaşçılardan oluşan bir klanı savaşa götürdüğü rahatsız edici bir rüyadan sarsılıyorum. Bolca mızrak, çığlık ve mavi yüz boyasının yanı sıra bolca geçirme var.

Komodinin üzerindeki iPhone'umu el yordamıyla arıyorum ve bu sırada yere düşürüyorum.

"Bay Bingley." Göğsümde uyuklayan tüy yumağını hafifçe dürtüyorum. "Bay Bingley, uyanın."

Başını patilerinden kaldırıp göz kırpmıyor, ardından kulaklarını düzleştirip köpek dişlerini göstererek derin derin esniyor. Sonra başını eğiyor ve hemen uykuya geri dönüyor.

"Bay Bingley," diye ısrar ediyorum, yanağını okşayarak.

"Bay Bingley'i
yuk

arı." Cevabı hafif bir horlamadır.

"Hadi kedicik, annenin işe gitmesi lazım ki sana mama alacak param yok. Açlıktan ölmek istemezsin, değil mi?"

Bazen, şu anda olduğu gibi, duyma yetisinin söylediğinden daha iyi olup olmadığını merak ediyorum, çünkü soruma cevap olarak yüzüme bir kuyruk sallandı.

"Bana başka seçenek bırakmadın." Kediye yerinden oynatarak yanıma yuvarlandım. Terbiyesizliğim karşısında hoşnutsuz bir civıltıyla sığıyor.

Telefonumu yerden alıyorum, sonra alarmin "Durdur" düğmesini bulmak için uğraşırken burnumdan bir santim uzakta tutuyorum. I

Komodinden gözlüklerimi alıp taktım ve odayı görmeye başladım.

Bay Bingley yatağın ucunda oturmuş, bana büyük atalarını gücendirmişim gibi bakıyor.

"Biliyorum, ben itaatsiz bir köleyim. Hadi gidip kahvaltı edelim."

Kediyi peşime takıp mutfağa giriyorum. Bay Bingley'i besledim, ardından dün akşamdan kalan yemeklerin mikrodalgada yeniden ısınmasını beklerken kendime bir fincan kahve yaptım. Köfte yaptım -büyükannemin tarifi, dünyadaki en iyi rahat yemek- ve koridorun karşısındaki partiyi dinledim. Polisi aramak istedim ama bu ispiyonculuk gibi göründü, bu yüzden saatlerce süren çığlık ve kahkahalara katlandım, ta ki gece bir civarında ortalık sakinleşene kadar çünkü sanırım herkes sızmıştı.

Ya da insanlar heyecanlı bir strip poker oyunundan sonra ne yapıyorlarsa.

Köfteyi ağzıma tıktırırken koridordan bir kapı çarpıyor. Cumartesi sabahı beşi çeyrek geçe kimin utanç yürüyüşü yaptığını merak ederek tabağımla ön kapıya yöneliyorum ve gözetleme deliğinden dışarı bakıyorum.

Koridorun karşısında duran Dağ'ın üzerinde gri bir sweatshirt ve iri gövdesine uygun bir eşofman altı var. Kulağında bir çift kulaklık var ve telefonunu karıştırıyor, bir şey arıyormuş gibi parmağını ekranda kaydırıyor. Müzik mi?

Koşuya mı çıkıyor?

Hayır. Bu çok saçma olurdu. New York'ta Aralık ayındayız. Güneş henüz doğmadı bile; dışarıdaki sıcaklık donma noktasının üzerindeyse şaşırırm. Dün geceki meme ve biraları da unutmayalım. Muhtemelen akşamdan kalmadır, kasıklarında ciddi bir sürtünme olduğundan bahsetmiyorum bile. Ve en fazla dört saat uyumuştur. Muhtemelen Starbucks'a gidiyordur.

Telefonunda aradığı şeyi bulur, bel kemerinin içine sokar ve esneme egzersizleri yapmaya başlar.

Kahve almaya gitmek için esnemenize gerek yok.

Adam, uzun bir sefahat gecesinin ardından bir Cumartesi sabahı saat beşı çeyrek geçe, dondurucu soğukta şafak öncesi koşusuna hazırlanmak için koridorda geriniyor.

Belli ki insan değıl. Ve deli. O, kirli kart oyunlarından, büyük göğüslerden, alkolden ve tehlikeli kentsel alanlarda sabahın erken saatlerinde koşu yapmaktan hoşlanan, etek giyen çılgın bir uzaylı.

Büyülenmiş bir şekilde, kaslarını ısıtmak için yaptığı bu ayrıntılı eğilme ve esneme hareketlerini izliyorum. O bitirdiğinde, ben bitkin düşmüştüm. Köftemi de bitirdim. Sonra Dağ koridorda koşarak uzaklaşıyor, asansörlerin aksi yönüne doğru gidiyor, yani merdivenleri kullanıyor olmalı.

On dokuzuncu kattayız.

Keşke Kellen'in telefon numarası bende olsaydı da bu psikopatın kim olduğunu öğrenebilseydim. Ama Kellen ve ben sadece dost komşularız, birlikte bir şeyler yapan arkadaşlar değıliz, bu yüzden şansım yok.

Duş alıp giyiniyorum, sonra Bay Bingley'e veda öpücüğü verip işe gidiyorum. Sabah havası yüzüme dondurucu bir tokat gibi çarpıyor. Metro istasyonuna yarım blokluk bir yürüyüş mesafesinde, ama soğuğa rağmen oraya vardığımda terlediğim ve hırıldadığım için yarı maraton koşmuş gibi oluyorum. Yatak odamda kullanacağıma dair kendime söz verdiğim bir koşu bandı var, ancak şu anki asıl amacı elbise askısı olarak kullanılıyor.

Ofise yarım blokluk bir yürüyüş daha. Asansörle otuz üçüncü kata çıkıyorum, son on yıldır bana icat edilmiş en kötü şakaları anlatan binanın baş bakım elemanı Denny ile birlikte.

Her zaman osuruk içerirler.

"Yaşlı bir kadın doktora gider," der ve her zamanki gibi hiç giriş yapmadan söze başlar. "Doktora der ki, 'Bende

gerçekten utanç verici bir sorun. Gördüğünüz gibi sürekli osuruyorum ama osuruklarım kokmuyor ve ses çıkarmıyor, bu yüzden bunca yıldır beni rahatsız etmedi. Hatta ofisinize geldiğimden beri üç kez osurdum."

Denny dinlediğimden emin olmak için bana bakıyor. Ciddiyetle başımı sallıyorum, belki de yıllar önce korkunç bir kazada öldüm ve o zamandan beri arafta yaşıyorum diye düşünüyorum. Doğrusu, bu çok şeyi açıklardı.

Denny devam ediyor. "'Anlıyorum,' diyor doktor ve ona bazı haplar yazıyor. 'Bunları günde üç kez al ve bir hafta sonra kontrole gel'. Bir hafta sonra kadın hışımla doktorun muayenehanesine gider. "Doktor, ne yaptınız? Bu hapları almaya başladığımdan beri osuruklarım dayanılmaz derecede kokmaya başladı! Daha da kötüleştirdiniz!

"Doktor sakince, 'Sinüslerinizi iyileştirdiğimize göre, şimdi de işitme duyunuz üzerinde çalışmaya başlayalım' der."

Gülümsemem zayıf. "İyi bir tane."

"Öyle mi düşünüyorsun? Bu sabah kahvaltıda karıma bu fıkrayı anlattım ve komik bulmadı."

Denny, hiç tanımadığım ama büyük sempati duyduğum bir kadın olan Phyllis ile yaklaşık yüz yıldır evli.

"İşte benim katım. İyi günler, Denny."

Kapılar açılırken ve ben asansörden inerken, "Görüşürüz ufaklık," diye sesleniyor.

Resepsiyon alanı da kabinler alanı gibi ıssız. Ceketimi ve atkımı çıkarıp sandalyeme yerleşiyorum ve Portia'nın bana verdiği el yazmasının bantlarını henüz çıkarmıştım ki, yönetici ofislerine giden koridorda elinde bir kupayla kendinden emin adımlarla yürüyen bir adam beliriyor. Üzerinde lacivert bir pantolon ve yakası açık, kolları güçlü kollarının yarısına kadar kıvrılmış beyaz bir gömlek vardı.

Kalbim göğsümde durdu.

Michael Maddox, Maddox Yayıncılık'ın CEO'su, gelmiş geçmiş en mükemmel adam.

Ona on yıldır aşığım. Uygunsuz bir şekilde, o evli.

Garip bir gerçek ki, hızı ne olursa olsun, Michael bana her zaman ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünüyor, hafif bir esinti saçlarını karıştırıyor, başının etrafında altın bir parıltı var. Ona güzel demek ona kötülük etmek olur. Adam muhteşem. Tanrısal. Michelangelo'nun hayata geçirilmiş bir heykeli gibi. Siyah saçlar, geniş omuzlar, çeliği eritebilecek ama daha çok külotları eritebilecek bir çift mavi göz. Aslında Süpermen'e çarpıcı bir benzerliği var.

Ve bana doğru geliyor!

İlk içgüdümlük saklanmak. Ama beni çoktan gördü, bu yüzden o geçene kadar kendimi masamın altına atma isteğim sadece emmek zorunda kalacak.

"Şey, merhaba." Masamın yanında durup bana gülümsüyor ve yemin ederim meleklerin şarkı söylediğini duyuyorum. "Görüyorum ki hafta sonu çalışan tek şanssız kişi ben değilim. Nasılsın Joellen?"

Aslen Londralı, bu yüzden inanılmaz derecede hoş bir İngiliz aksanı var, bu da ismimdeki sesli harfleri okşarken daha da inanılmaz hale geliyor. Beni hatırlaması bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Günaydın, Bay Maddox."

Tanrım, içimdeki anaokulu çocuklarının çığlık atan oyun alanı gibi değil de bir insan gibi konuşmama izin verdiğin için teşekkür ederim.

Dudaklarını büküyor. "Bana Michael demeni daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Neredeyse bayılacaktım. Sadece adımları hatırlamakla kalmıyor, benimle daha önce konuştuğunu da hatırlıyor. Yüce İsa, Noel bu yıl erken geldi.

"Michael." Adını öyle bir saygıyla söylüyorum ki dilimden minik konfeti kalplerinin dökülmemesine şaşıyorum. Garip davranma! Ona bakmayı kes! Ağzını kapat!

Yanaklarım alev alev yanarken yere bakıyorum ve el yazmasını öyle sıkı tuttuğumu fark ediyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Zorladım

Kendimi nefes almaya zorladım ki bu muhtemelen yıllardır yaptığım en zor şeydi.

"Umarım seni çok fazla çalıştırmıyoruzdur." Michael elimdeki taslağı ölümüne kavradığım için kaşlarını çatı.

Dilimi ağzımın çatısından çözüyorum. "Sadece biraz arayı kapatıyorum. Önümüzdeki haftaya yetişmeye çalışıyorum." Yalan, yalan, hepsi yalan. Sen koca bir yalancısın. Acaba saçları görüldüğü kadar yumuşak mı?

"Çok iyi! İnisiyatif görmeyi seviyorum."

Gözleri - keşfedilmemiş bir tropik cennetin üzerindeki yaz gökyüzünün mavisi - yüzünün geri kalanıyla birlikte gülümsüyor. Gözlerinin etrafında küçük kırışık çizgiler var ve bunlar bir şekilde onun güzelliğine güzellik katıyor. Benimkilerin aksine, beni bitkin gösteriyor.

"İnisiyatif almayı severim."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, başka bir şey söylememek için yumruğumu ağzıma tıkmak istiyorum, çünkü bir şekilde masum bir ifadeyi alıp ona seks teklif ediyormuşum gibi konuşmayı başarmıştım. Michael'ın mükemmel yontulmuş kaşları kalktığında bu şüphe götürmez bir şekilde kanıtlanıyor.

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor, sesi eğlenmiş gibi çıkıyor.

Neden böyleyim? Evrene sessizce yalvarıyorum. Neden normal bir insan olamıyorum? Ne zaman kafama bir piyano indirip beni bu ıstıraptan kurtaracaksın?

Michael'ın yüzümün yanışını ve ellerimin taslağın etrafında çaresizce çırpınan büyük solgun güveler gibi hareket edişini izlediği dayanılmaz bir andan sonra bana acıyor.

"O zaman bırakayım da işine dön. Sana bir fincan kahve getireyim mi? Ben de tam doldurmak için mutfağa gidiyordum."

Başımı sallıyorum, konuşamayacak ya da ona bakamayacak kadar utanıyorum.

"P e k â l â . Şerefe." Veda etmek için kupasını kaldırır ve mutfağa doğru yönelir.

Gözden kaybolur kaybolmaz yüzüstü masama yığılıp inliyorum.

İnsan içine çıkmama izin verilmemeli.

Günün geri kalanında Michael'ı bir daha görmedim. Benimle tekrar konuşmak zorunda kalmamak için kendini pencereden atmış olabilir. Onu suçladığımdan değil. Ben öyle bir eziğim ki, onun gibi birinin benimle aynı havayı soluması muhtemelen zordur.

Ayrıldığımda, kalbimin içi gibi karanlık ve soğuk oluyor. Ve vücudumdaki birkaç yer daha. Bulunduğum kattaki asansörden indiğimde kendimi o kadar derin bir şekilde suçluyorum ki, açık kapısında duran Bayan Dinwiddle'ın yanından geçip gidiyorum.

"Ducky! Ducky!" diye sesleniyor heyecanlı bir sesle.

Arkamı dönüp ona göz kırpiyorum. "Oh, merhaba, Bayan Dinwiddle. Kusura bakmayın, sizi görmedim. Bugün biraz dalgınım."

Martini tuttuğu eliyle bir süpürme hareketi yaparak, cinin sıçramasına ve ahşap zemine sıçramasına neden oluyor. "Haberlerim var!"

Penelope Dinwiddle, ellili ve altmışlı yıllarda Avrupa'yı gezen bir Shakespeare topluluğunda şöhret ve servet kazanmış, İngiltere Yorkshire'dan emekli bir tiyatro oyuncusudur. Şimdi seksenine merdiven dayamış olsa da teatral doğasından hiçbir şey kaybetmemiş. Kırmızı ruju ve takma kirpikleri, uçuşan lavanta rengi şifon elbisesi ve ona uygun sabahlığı, beyaz tüylü boası ve Suudi kraliyet ailesinin küçük bir prensi tarafından kendisine hediye edilen elmas tacı da dahil olmak üzere tüm mücevherleriyle kapısının önünde duruyor.

Sekiz kez evlendi. Kellen ve ben ona SoHo'nun Elizabeth Taylor'ı diyoruz.

Heyecandan başı dönüyor, bana el sallıyor. Apartmanda bir yerde, Filipinli bakıcısı Blessica

Fee, Fi ve Fo adındaki Pomeranian üçlüsü.

"Kellen'in tatil için İskoçya'ya gittiğini biliyorsunuz." Bayan Dinwiddle her birkaç kelimedede bir vurgu yapıyor çünkü sıkıcı bir konuşmadan daha fazla nefret ettiği bir şey yok.

"Hayır, bunu bilmiyordum. Onunla birkaç gündür konuşmadım.

."

"Ve rugby oyuncusu kuzeni onun evinde kalıyor. Daire! Takas ettiler, gördün mü?" Alkışlamaya çalışıyor ama sadece martinisinden daha fazla dökmeyi başarıyor.

Bu bilgiyi düşündüm. Demek Dağ bir rugby oyuncusu. Ve o ve Kellen tatil için dairelerini değiştirmişler.

Harika. Dün geceki performansla bakılırsa, haftalarca sürecektir bir cehennemdeyim.

"Blessica bu sabah köpekleri gezdirmeye gittiğinde onunla karşılaştı ve ona tüm hikayeyi anlattı! Herkesi nasıl konuşturabildiğini bilirsiniz. Bana onun büyük ve yakışıklı bir adam olduğunu söyledi ama gözleri eskisi gibi görmüyormuş, zavalılık sağ olsun. Sonra onu az önce gördüm ve yemin ederim! Sadece büyük değil, devasa!"

Cübbesinin cebinden Çin ipeğinden bir yelpaze çıkarıyor. Yelpazeyi bir çırpıda açıyor ve yüzünü yelpazelemeye başlıyor, bizim katta iri yarı, yakışıklı bir sporcunun yaşadığı düşüncesiyle coşkuyla gözlerini deviriyor.

"Evet, çok büyük. Ve gürültülü. Dün gece tüm o kargaşa yüzünden zor uyuyabildim."

Yelpaze durdu. Şaşkın bir şekilde bana bakıyor. "Kargaşa mı?"

İşte o zaman Bayan Dinwiddle'ın her gün öğleden sonra saat birde içmeye başladığını hatırlıyorum çünkü o saat Londra'da kokteyl saati. Tüm hayatı hâlâ Londra saatine göre işliyor. Akşam dokuzda, pembe saten yatağında Fee, Fi ve Fo ile birlikte horlayan bir köpek yığınının içinde uyuşmuş oluyor.

"Boş ver. Her neyse, akşam yemeği için lazanya yapmayı düşünüyordum."

Bayan Dinwiddle burnunu kırıştırıyor. "İtalyan mı?"

İç çekme isteğime direniyorum. Acınacak halde olduğum ve sosyal hayatım sıfır olduğu için Cumartesi geceleri Bayan Dinwiddle'a her zaman yemek pişiririm, ama ne yazık ki ilk birkaç önerim genellikle belirgin bir heves eksikliğiyle karşılaşılır. Divaların yemek seçiciliği meşhurdur.

"Çoban pastasına ne dersin?"

"Oh, çok güzel!" Parlıyor, yelpaze ile bana nazlı nazlı vuruyor. "Yıllardır böyle bir şey içmemiştim. Bu bana Piccadilly'de Lady Macbeth'i oynadığım ve şef olmak için eğitim gören iri yarı bir sahne görevlisiyle tanıştığım zamanı hatırlatıyor-"

"Bir saat sonra görüşürüz," diye araya giriyorum, o daha eski oyuncaklarından biri hakkında şiirsel sözler söyleyemeden.

"Pekala, Ducky! Ta!"

"Ta," diye mırıldanıyorum, seksen yaşında bir kadının, en fesat fantezilerimde canlandırabileceğim her şeyden daha iyi anılara sahip olmasına mantıksızca öfkelenerek koridorda tepiniyorum.

Cinsel kuraklığım o kadar uzun süredir devam ediyor ki, kuraklıktan ziyade İncil'deki veba salgınına benziyor.

Kapıyı açtığımda kediye bir avcı tarafından vurulmuş gibi oturma odasının ortasında yere yığılmış buluyorum. "Merhaba, Bay Bingley."

Kapı arkamdan kapanıncaya kadar kafasını kaldırmıyor, sonra biri onu kızgın demirle dürtmüş gibi ayağa fırlıyor ve çılgınca etrafına bakınıyor. Beni fark edince umursamaz bir tavır takınıyor ve kuyruğunu tımar etmeye başlıyor.

"Beni kandıramazsın, kedcik. O kadar da havalı değilsin. Hadi, yemek yapmama yardım et."

Beni mutfığa kadar takip ediyor, ama çok hızlı değil, bunun benim değil onun fikri olduğunu bildiğimden emin olmak için.

Onu besliyorum, yemeği hazırlarken atıştırması için bir paket tuzlu ve sirkeli patates cipsi açıyorum, ardından çoban pastası için tüm malzemeleri hazırlıyorum. Fırını önceden ısıtıyorum, sebzeleri doğruyorum ve patatesler için ocakta bir tencere tuzlu su kaynatıyorum. Kuzuyu kızartmanın ortasındayım,

müzik başladığında sarımsak, havuç ve soğanlar.

Sanki biri kulaklıkla dinliyormuş da fişi çekip çıkarmış gibi aniden tam güçle çalmaya başlıyor; tüm sert, cızırtılı gitar riffleri ve gürleyen davullar, camlarımı zangırdacak kadar gürültülü. Sonra nakarat başlıyor, sesi sanki hobileri kokain içmek ve jilet yutmakmış gibi çıkan bir adam tarafından söyleniyor.

Arkandayım, muthafucka
Yanımdayım, muthafucka
Biz gangsteriz, muthafucka, ömür boyu!

"Benimle dalga geçiyor olmalı," diyorum kediye, o da cevap olarak yavaşça göz kırpmıyor, belli ki geçmiyor.

Ocağı kapattım, tahta kaşığı yere bıraktım ve yirmi dört saat içinde ikinci kez kışımı kaldırıp koridoru geçerek yeni komşumun kapısını çaldım.

ÜÇ

Bu sefer kapı açıldığında hazırlıklıydım. Ya da Dağ'ın üzerinde İskoç eteği, eşofmanı ve kapüşonlu tişörtü ya da giydiği dışında başka bir şey olsaydı hazırlıklı olurum.

Etili bir yumrukla kapalı tutulan minicik beyaz bir banyo havlusu ve başka hiçbir şey.

Saçları ıslak. Geniş, dövmeli göğsü su damlacıklarıyla parlıyor. Havlu o kadar küçük ki, bir bacağının üzerinden etek yırttığı gibi açılıyor ve çıplak kaslı uyluk görüntüsü o kadar kışkırtıcı ki, muhtemelen bazı ülkelerde yasa dışı.

Gözlerimi bacağına dikerek, "Uh ..." diyorum.

Dağ bana sırtıyor. "Bu seni ikinci kez suskun bırakışım, genç kız. Havluyu düşürseydim ne olurdu bir düşünsene. Muhtemelen sana bir ambulans çağırmak zorunda kalırdım."

Tamam, ona şunu vereceğim: aksanı çok seksi. O yuvarlanan R'ler! Yumurtalıklarım kendini havalandırıyor. Ama belli ki kendini beğenmiş. Ve kim kapıyı yarı çıplak açar ki? İki kere!

Berbat bir müzik zevki olan bir narsist, işte o.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorluyorum. "Lütfen şu müziğin sesini kısabilir misin? Çok gürültülü ve dün gece bütün gece dinlemek zorunda kaldım-"

Elini kulağına götürüyor ve sanki beni duymuyormuş gibi başını sallıyor.

Grr. "Lütfen müziğin sesini kısar mısın?" diye bağıryorum.

Ama söylediklerime olan ilgisini kaybetti ve şimdi havayı kokluyor, kaşları çatık ve burnu havada bir tazi gibi öne doğru eğiliyor.

"Bu koku da ne?"

Aceleden dairemin kapısını arkamda açık bırakmışım. Kaynayan kuzu etinin kokusu salona yayıldı. "Çoban pastası!" Gürültüyü bastırmak için bağırdım. "Lütfen-"

Yanımdan geçip gidiyor, koridoru geçiyor ve sanki buranın sahibiymiş gibi daireme giriyor.

"Hey!" Peşinden gidiyorum ama önce Kellen'in dairesine girip müziği kapatmaya karar veriyorum. Oraya birkaç kez gittiğim için müzik setinin nerede olduğunu biliyorum ve hemen güç düğmesine basıyorum. Anında merhametli bir sessizlik oldu. Sonra panik içinde evime geri dönüyorum, henüz katlamadığım ve kanepemin üzerine saçılmış temiz çamaşır yığınının üzerine bir battaniye atmak için telaşlanıyorum.

Bir sürü çorap ve iç çamaşırı tabii ki.

Dağ'ı ocağımın başında durmuş, kuzu eti ve sebze tencerelerini parmaklarıyla yerken buluyorum.

"Hey! Neyin var senin?" Aslanın etrafındaki bir kelebek gibi onun etrafında çırpınıyor, ellerine güçsüzce vuruyorum. "Çek pençelerini yemeğimden!"

"Temizler," diyor masumca, parmaklarını yalayarak. "Fark etmediysen söyleyeyim, duştan yeni çıktım." Sonra bana göz kırpmıyor.

Winks. Adam belli ki çok fazla beyin sarsıntısı geçirmiş.

Tavayı ocaktan alıp mutfağın ortasında duruyorum, sapından tutuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Lütfen artık gider misin? Müziğin sesini de kısar mısın? Bu binada senden başka insanlar da yaşıyor, biliyorsun."

Dudaklarını yalıyor ve bir elini ıslak saçlarında gezdiriyor, bu da kolundaki tüm kasların şişmesine neden oluyor. Acaba bu hareketi aynanın karşısında ne kadar sık yapıyor, tavus kuşu gibi süzülüyor.

"Beni yemeğe davet etmeyecek misin? Çamaşırlarını katlamana yardım edebilirim."

Londray'ı katlamana yardım edebilirim.

Bunu gözleri parlayarak söylüyor ve ben de tavayı onun kalın, kibirli kafatasına çarpma fantezisinden kısa ama tatmin edici bir zevk alıyorum. Outlander'daki Jamie Fraser değil.

"Ben Cameron, bu arada. Kuzenim Kellen'da kalıyorum-"

"Biliyorum," diyerek sözünü kesiyorum. Neden gitmiyor? "Ve sen ?"

"Joellen. Tanıştığımıza memnun oldum. Güle güle."

Daireme şöyle bir baktı. "Ne yani, beni erkek arkadaşınla tanıştırmak istemiyor musun?"

"İstediğim şey yemeğimi bitirmek ve mutfağımda ıslak, yarı çıplak, görgü kurallarından çok kasları olan bir yabancının durmaması."

Cameron'ın sırtışı tam, göz kamaştırıcı, ben-çok-karşı konulmazım modunda ortaya çıkıyor. "Demek kaslarımı fark ettin. Ve bir erkek arkadaşın yok."

Bir an için sersemledim. Benimle flört mü ediyor?

Sonra fark ettim ki hayır, benimle flört etmiyor. Benimle alay ediyor. Çünkü belli ki benim gibi bir kadının - iri yarı, gözlüklü, kedisi ve bir sepet dolusu nine donuyla bir cumartesi gecesi yalnız- erkek arkadaşı yok.

Bay Bingley, Cameron'ın ayaklarının dibinde oturuyor ve sanki kucağa alınıp sarılmak istiyormuş gibi ona bakıyor. Hain.

Toplayabildiğim kadar ağırbaşlılıkla kendimi toparlayıp omuzlarımı dikleştiriyorum. "İzin verirsiniz," diyorum soğukkanlılıkla, "bir akşam yemeği randevum var. Beni geç bırakıyorsun."

"Oh." Şaşkın görünüyor, sanki bir randevum olduğu konusunda doğruyu söylüyor olma ihtimalim çok tuhafmış gibi ne yapacağını bilemiyor. Muhtemelen bekârlığa veda müzayedesini falan kazandığını düşünüyor. "Peki. Tamam o zaman. İyi geceler."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaşıyor ve beni geri çekilen mükemmel kışına bakakalıyorum.

Hayat neden tüm güzellikleri en az hak eden hayvanlara bahşedecek kadar adaletsiz?

Michael Maddox hariç. Hem içi hem de dışı çok güzel. Dışarı.

Tavayı ocağı koydum ve altını açtım, sonra  n kapıyı kapattı. Ama ben kapıyı kapatırken kendi kapısını kapatmakta olan Dağ'dan bir göz kırpma daha almadan önce değil. Mükemmel bir zamanlamayla arkasını dönüyor, havluyu kalçalarından çıkarıp yere bırakıyor, böylece kapı kapanırken son gördüğüm Şey ıplak poposunun dikizleme görüntüsü oluyor.

Menopoz için çok gencim ama bu sıcak basması çok fena.

Bayan Dinwiddle ile akşam yemeği, ben ağızıma yemek tikiştirirken ve o martini üstüne martini içip köpekleri tabağından beslerken, onun gençliğiyle ilgili hikayeleri dinlediğim bir saat. Bakıcısı Blessica altmış yaşlarında ama dört yaşındaki bir çocuğun enerjisine sahip. Dairenin içinde koşuşturarak temizlenmesi gerekmeyen Şeyleri temizliyor ve genellikle kendimi tembel gibi hissetmeme neden oluyor. Kanepenin üzerinde asla katlanmamış bir çamaşır yığını bırakmaz.

Ben ayrıldığımda Bayan Dinwiddle, genç bir kızken ateşli bir ilişki yaşadığı ve babası evlenmelerine izin vermeyince kendini denizde boğan genç İrlandalının onuruna "Danny Boy" şarkısını geveleyerek söylüyordu.

Bu hikayenin doğru olduğundan tam olarak emin değilim, ama yine de son derece romantik buluyorum.

Blessica, Bayan Dinwiddle'ın yatmasına yardım eder, sonra akşam yemeğinin bulaşığını yıkarız, sonra da eve tek başıma giderim.

Gelecekte iş yerinde Michael'la tekrar karşılaşma ihtimali dört gözle beklenecek tek şey.

Dairemin kapısını açıyordum ki arkamdan gelen uzun, alçak bir inilti duydum.

Kellen'in kapalı kapısına dönüp kaşlarımı çatıyorum. İnleme tekrar geliyor, ardından kapı çerçevesini sarsan bir gümbürtü geliyor. Sonra inlemeler ve gümbürtüler artarken bir adamın alçak sesi belli belirsiz mırıldanmaya başlıyor. İnlemeler bir isim şeklini aldığı anda ikiyle ikiyi bir araya getiriyorum.

"Cam! Tanrım, Cam, evet, evet, evet!"

Hayır, hayır, hayır. Biriyle seks yapıyor! Kapıya karşı!

Bu Scot sadece kaba, ayyaş ve egzersiz alışkanlıkları şüpheli bir playboy değil, aynı zamanda ayakta seks yapıyor! Bunu kim yapar ki?

Thud. Thud. İnle. Güm.

Görünüşe göre öyle.

Şok olmuş bir halde, elimde kalan çoban pastası tabağıyla durup, gümbürtüler ve inilti doruğa ulaşana kadar dinliyorum. Kadın bir hava saldırısı sireni gibi çığlık atıyor. Cam anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyor - eminim müstehcen bir şeyler, ama çıkaramıyorum - ve sonra bir kurdun hırlamasına benzer bir ses çıkarıyor. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor.

Sonra ortalık sessizleşiyor ve duş almam gerektiğini hissediyorum. Çamaşır suyuyla.

Artık Dağ'ın seks maceralarına iki kez isteksiz bir şekilde katıldığım için sinirlenerek koridorun öbür ucuna bağıriyorum, "Tamamen numara yaptı!"

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Ne domuz ama. Tam bir hayvan! Ne kadar kendini beğenmiş, kibirli, bencil, çekilmez bir erkek fahişe!

Bay Bingley, kanepenin arkasındaki tüneğinden, benim mutfığa girip yemek artıkları tabağını şiddetle buzdolabına fırlatmamı ilgiyle izliyor. Buzdolabının kapısını çarparken kediye, "Sabah ilk iş kapıcıya şikâyetle bulunacağım," diyorum. "Bunu yapmamalıyız."

bu salakla, müziğiyle, partileriyle ve gürültülü dikey ilişkilerle uğraşmak zorundayım! Yaşamak için çalışıyorum! Faturalarımı ödüyorum! Buna maruz kalmamalıyım-"

Boom, boom, boom!

Kısa kesiyorum. Biri ön kapımı yumrukluyor. "Kim o?"

Cevap boğuk ama yeterince açık. "Beni gözetlemeyi bırak, seni küçük Peepin' Tom, yoksa kapıcıyı çağıracağım!"

I nefes nefese içinde Öfke. Bu

Cameron. Suçlama Ben dikizlemenin!

Kapıya doğru yürüdüm ve çekip açtım. Koca salağın suratına, "Kapıcıyı arayacağım çünkü gürültücü, iğrenç ve kabasın!" diye bağıyorum.

Gülümsediğini fark ettiğimde tiradım biraz hızını kaybediyor. Ve -tabii ki- çıplak göğüslü ve yalınayak, üzerinde sadece bir çift parlak siyah atletik şort var, o kadar dar ki önündeki çıkıntı neredeyse bana bakın diye bağıyor!

Vay anasını. Bu canavar ciddi bir ateş taşıyor. "Yine bebek yapıcıma bakıyorum, kızım," diyor

Dağ alçak sesle kıkırdadı. "Bu senin kötü bir alışkanlığın olmaya başladı, değil mi?"

Kulaklarımdan buhar çıkıyor. Tüm yüzüm kızarıyor. Boğazına sarılmalarını engellemek için ellerimi yumruk yapıyorum. "Eğer sürekli yarı çıplak dolaşmasaydın-"

"Zıplamak mı?" diye tekrarlıyor, tek kaşını kaldırarak. "Cameron McGregor zıplamaz."

"-insanlar vücudunuzun görüntüsüne maruz kalmak zorunda kalmazdı-"

"Bunu bir cezaymış gibi söylüyorsun."

"-kendi işlerine bakmaya çalışırken kendi evlerinde tutuklanıyorlar-"

"Bundan gerçekten zevk aldığını bildiğim zaman." Ağzım açık kaldı. "Pardon?"

Sırıttıyor. "Beni duydun. Bir kadının beni ne zaman istediğini bilirim."

Ona attığım termonükleer bakış yüzünden milyonlarca küçük mağara adamı parçasına ayrılmamasına şaşıyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bu gezegende ilgimi çekecek son erkek sensin. Kendinle ilgili abartılı düşüncelerine rağmen, benim tipim değilsin."

"Oh, gerçekten mi?" Hâlâ o gülünç, kibirli, inci beyazı sırtışını sürdürerek ellerini kalçalarına dayıyor. "O zaman neden her zaman bana öğle yemeğiymişim gibi bakıyorsun ve gözetleme deliğinden bana bakıyorsun?"

"Sen delisin," diyorum açıkça.

Çenesini kapımın ortasındaki küçük yuvarlak pencereye doğru salladı. "Kafan orada olduğunda karanlık oluyor, ışığı engelliyor. Bu sabah ısınırken beş dakika boyunca bana baktığını söyleyebilirim, genç kız."

Lanet olsun. İzlediğimi biliyordu.

Yüzüm alev alev yanıyor, ona ters ters bakıyorum. O da bana sırtarak karşılık veriyor. Bu durum rahatsız edici derecede uzun bir süre devam ediyor, ta ki koridordan bir kadın sesi yükselene kadar.

"Cam, buraya geri dön! Daha işimiz bitmedi!"

Gözlerini benden ayırmadan, omzunun üzerinden kayıtsızca, "Evet, öyleyiz tatlım. Sana bir taksi çağırayım."

"Vay canına. Ne centilmen ama."

Omuz silkiyor. "Anlaşmayı biliyordu. Uzun vadeli bir ilişkiyle ilgileniyorsan bir içkiden sonra bir yabancıyla eve gitmezsin."

Bu adam tam bir baş belası. "Tamam, bir numara? İğrençsin. İkincisi? Bu konuşma bitmiştir. Üçüncüsü? Gürültüye devam edersen, sadece kapıcıyı değil, polisleri de ararım."

Başını eğip beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra, "Gerginsin. Sanırım senin randevun benimki kadar iyi geçmedi, ha?"

Birdenbire mantıklı insanların nasıl olup da akıllarını kaybedip öfkeyle cinayet işleyebildiklerini anladım. "Gerçektir, McGregor." Kapıyı kapattım. Yüksek ve tatmin edici bir gümbürtüyle yüzüne kapandı.

Kapıdan, "Seninle bir anlaşma yapalım, Joellen." dedi.
"Eğer bir şişe zehir yutmanı gerektiriyorsa, sen devam et."

"Bana çoban turtalarından pişir, ben de sessiz olayım. bir fare gibi. Sessizliğime karşılık senin pastan." Bir kahkaha sesi sesini ısıtıyor.

"Turta. Anladım. Çok komik. Kaç yaşındasın sen, on mu?"

Cevap olarak kapıma iki kısa olumlu vuruş alıyorum, sanki hiçbir şeyi kabul etmemiş olmama rağmen bir anlaşmamız varmış gibi. Sonra koridorun karşısındaki kapısı kapanıyor ve ben de boyalı bir tahta parçasına aptal gibi bakakalıyorum.

Arkamı döndüğümde Bay Bingley eskiden testislerinin olduğu yeri sevgiyle yalamakla meşguldü.

"Ugh. Erkekler. Her şeyiniz bacaklarınızın arasında!"

Serçe parmağında, koridorun karşısındaki canavarın tüm vücudunda olduğundan daha fazla klas olan Michael Maddox'u düşünerek kendimi teselli ediyorum.

Canavarın kapısının tekrar açılıp kapandığını duyduğumda, neredeyse beni öldürecek olsa da, seviştiği kızı ayakta görmek için gözetleme deliğine gitmeyi reddediyorum.

DÖRT

"Maxi ped osuruğa ne dedi? Sen benim kanatlarımın altındaki rüzgarsın!"

"Denny, Pazar sabahı saat sekiz ve ben henüz kahvemi içmedim. Osuruk şakaları için zihinsel olarak hazır değilim."

İş yerindeki asansöre darağacının basamaklarını çıkan birinin heyecanıyla giriyorum ve gözlerim kamaşmış bir şekilde duvara yaslanıyorum. Kellen'in dairesinde devam eden rap konseri sayesinde dün gece yaklaşık iki saat uyuyabildim.

İki kez gürültü şikâyetinde bulunmak için polisi aramak üzere telefonu elime aldım ve iki kez de bunu yapmadan telefonu kapattım. Cameron'a yaptığım tehditlere rağmen, herkesin güzel zamanlarını mahvetmeye çalışan, huysuz, eğlenceden nefret eden evde kalmış kız rolüne bürünmekten gerçekten hoşlanmıyorum. Bencil aptallar olsalar bile. Bunun yerine başımın üzerinde bir yastıkla uyudum ve kendime sabah iyi bir çift kulak tıkacı alacağıma dair söz verdim.

Savaştaki İskoç savaşçılarını daha sık rüyamda görüyordum, ama bu sefer hepsi kalçalarına küçük beyaz banyo havluları sarmıştı.

Tüm o banyo havlularının önünde neden göze çarpan şişkinlikler olduğunu düşünmeme izin vermiyorum. Sanırım bu eğitilmiş bir terapist için bir konu.

"Kuru fasulye ve soğan yersen ne olur?"

İçimi çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Denny. Tanrı aşkına."

"Göz yaşartıcı gaz!"

Denny kendi şakası karşısında bir kocakarı gibi kıkırdarken, ben gözlerim kapalı, beni bu ana getiren yaşam tercihlerimi düşünerek duruyorum.

"Küçük kızlar neden osurmaz? Çünkü evlenene kadar göt delikleri olmaz!"

"Tamam, bu biraz komik," diye isteksizce kabul ediyorum, ama sadece erkeklerden nefret eden özel bir ruh halinde olduğum için.

"Evet, karımın da en sevdiklerinden biridir."

Zavallı Phyllis. Kadın bir azize.

Asansör beni otuz üçüncü katta başka bir osuruk şakasının tam ortasına bırakıyor, bu seferki Papa ile ilgili. Denny'ye veda edip masama doğru ilerliyorum, bir Pazar günü sabahın köründe iş yerindeki tek moron olmayı bekliyordum ama büyük bir şok yaşadım, yalnız değildim.

Michael Maddox kübik alanın karşısındaki pencere duvarında durmuş, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş ve gururlu omuzları görünmez bir ağırlıkla yuvarlanmış bir halde gri Aralık sabahına bakıyor.

Olduğum yerde duruyorum. Kalbim boğazıma kaçıyor. Tüm sinir uçlarım ayağa kalkıyor ve Bay Bingley'nin yemeğini istediği zamanki gibi "rr-ow!" diye bağırıyor.

Michael kıyafetleriyle uyumuş gibi görünüyor. Saçları dağınık, gömleği kırıışmış, normalde özenle ütülenmiş pantolonu belirgin bir şekilde gevrek değil. Kirli sakallarının gölgesi kare çenesini karartıyor ve adam çok güzel.

Şehvetle küçük bir hırıltı çıkarıyor olmalıyım, çünkü Michael dönüyor ve beni orada durmuş, hormonlarla dolu puslu bir sersemlikle ona bakarken görüyor.

"Oh," diyor, irkilerek.

Oh, gerçekten. Çenemi ne kadar salya kaplamış olmalı?

Telaşla kekeledim, "Ben Özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istememiştim. Sadece ... sadece ..."

Dudaklarım doğru çalışmıyor. Beynim, ağzımın içinde bir yol leşi gibi duran, çiğnenerek öldürülen ve sinek toplayan dilim ile koordinasyon kurmayı reddediyor.

"Bugün yine mi çalışıyorsun?"

Evren, ne kadar zavallı olduğuma acıyarak sonunda bana konuşma gücü verdi. "Evet."

Michael nefes alıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve gülümsüyor. Zoraki ama yine de muhteşem. "Böyle bir özveri için sana yeterince ödeme yapıyor olamayız."

Bütün kıyafetlerini çıkarırsan ödeşmiş sayılacağız.

Gülüyorum. Son zamanlarda serbest kokain kullanmışım gibi akli başında olmayan bir ses.

Boynumdan saç çizgime doğru bir sıcaklık dalgası yükselirken bana göz kırpmıyor. Ona kısıp bir gülümseme gönderiyorum, bakışlarımı ondan kaçırıyorum ve yiyecek arayan bir gece kemirgeni gibi masama doğru koşuyorum. Sandalyeme yığılıyorum. Sandalyem protesto edercesine hırıldıyor ve pnömatis silindirin havasını altı santim indirerek beni çenemin altına sıkıştırılmış hantal el çantamla masaya göğüs hizasında bırakıyor.

Michael da beni böyle buldu.

"Ah canım. Sen iyi misin?"

Tanrısal yüksekliğinden bana bakıyor, bir ömür önce New York'a taşındığında annesinin ona verdiği ve değiştiremeyeceği kadar ucuz olan, ekşimiş bezelye çorbası rengindeki kabarık ceket giyen aptal ölümlü kızın gülünç durumuyla gerçekten ilgileniyor.

Ah, geri görüş. Sen kocaman, acımasız bir kaltaksın.

"Peki," diyorum, yanaklarım alev alev yanarken. Toparlayabildiğim kadar ağırbaşlılıkla -ki bu çok fazla değil- sandalyeyi geriye itiyorum, ayağa kalkıyorum, el çantamı masanın üzerine koyuyorum ve sandalyeyi yeniden ayarlıyorum, bu sırada Michael'ın varlığının son derece farkındayım.

Benim tam bir tren enkazı olduğumu düşünüyor olmalı. Tanrı'nın tek bacaklı bir keçiye verdiği koordinasyona sahip olmayan, kekeme, beceriksiz bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı. O düşünmeli-

"Sanırım o sandalyeyi değiştirmemiz gerekiyor." Sanki ağırlığımı daha metanetli bir şekilde taşımayı reddederek onu rahatsız etmiş gibi söz konusu nesneye kaşlarını çatıyor.

Bunu centilmenliğinin kanıtı olarak kabul ediyorum ve neredeyse bayılıyorum. Dizlerimin bağı çözülmeden önce kendimi yakalıyorum ve kendimi masaya yaslamaya çalışıyorum, ama çok uzaktayım, bu yüzden rahatça eğilmem, bilgisayarın yanındaki kalem kavanozunu deviren ve Huysuz Kedi takvimini bir yandan diğer yana sallayan bir gümbürtüyle kalçam masanın kenarına çarpana kadar oldukça garip bir yana doğru sendelemeye dönüşüyor.

Görünmezlik gücü için şu anda küçük bir çocuğu bile öldürebilirim.

"Sen de benim kadar keyifsiz görünüyorsun," diyor Michael melankolik bir gülümsemeyle. "Umarım Cumartesi gününüz benimkinden daha iyi geçmiştir."

Donuyorum. Ohmigod. Bu onun özel hayatı hakkında konuşmak için bir davet miydi? Bana özel hayatımı mı soruyor? Ne yapmalıyım? Ne söylemeliyim?

Birkaç dakika sonra, işleyen bir yetişkin gibi davranmadığım anlaşılınca, Michael'ın gülümsemesi duraksıyor. "Peki, bırakayım da sen hallet."

Gitmek için döndüğünde, "Evet!" diye bağırdım.

Tekrar irkilen Michael iri gözlerle bana bakıyor. "Pardon?"

Kendime bir söz veriyorum, eğer önümüzdeki altmış saniyeyi akıl hastanesinden kaçmış bir deli gibi davranmadan atlatabilirim, dairemin aşağısındaki İtalyan lokantasında kendime bir akşam yemeği ısmarlayacağım, bir şişe şarap ve hepsi.

"Yani, evet, keyfim yerinde değil." Bunu robot gibi söylüyorum, hormonlarım Formula 1 yarış modunda sinir sistemimin etrafında saatte beş yüz mil hızla tur atarken dudaklarımın doğru sesleri çıkarmasına odaklanıyorum. "Son birkaç gecedir iyi uyuyamıyorum. Yeni bir komşum var ve müziğiyle binadaki herkesi sağır etmeye çalışıyor. Müzik setlerinin işkence aleti olarak kullanılabileceğini bilmiyordum."

Michael'ın mavi gözlerinin etrafındaki küçük çizgiler büyüleyici bir şekilde kırışıyor. Kalp çarpıntım o kadar aşırı ki, orada durup ölmemeye çalışıyorum.

"Bir zamanlar benim de böyle bir komşum vardı."

Bu güzel yaratığı, muhtemelen meleklerin ve tek boynuzlu atların çalıştığı bulutlardaki altın bir şato olan evinde rahatsız edecek kadar insanlık dışı birini hayal edemiyorum. "Ne yaptın sen?"

Yanağında bir gamze parlıyor ve tüm hormonlarım damarlarımdaki çılgınca koşuşturmayı bırakıp Michael'ın ayaklarının dibinde iç çekerek yığılıyor.

"Evine gittim, beni rahatsız ettiğini söyledim ve durmasını istedim."

"Ve bu işe yaradı mı?"

"Hayır, aslında bu durumu daha da kötüleştirdi. Ben de onu dövdüm." Yüzümdeki şaşkın ifadeye gülüyor. "Şaka yapıyorum. Polise gürültü şikâyetinde bulundum ve onlar da icabına baktılar."

Tüm konsantrasyonum kelimeleri oluşturmaktan Michael'ın boynuna eğilip koklama dürtüsüyle savaşılmaya geçtiği için, gülümsemeye çalıştığımda onun yerine garip bir şekilde dişlerimi gösteriyorum.

"Muhtemelen yapman gereken de bu," diyor Michael, bana temkinli bir şekilde bakarak. Eminim kendini savunmak için keskin bir şeye ihtiyacı olup olmayacağını merak ediyordur.

Yüce İsa, al beni. Lütfen beni hemen öldür.

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum." Yüzümü defalarca masama çarpma dürtüsüne yenik düşerek, bir oyuncak kafa gibi başımı sallıyorum. "Ama koridorun tam karşısında oturuyor ve bundan sonra onu görmek zorunda kalmak istemem. Onu ispiyonlayanın ben olduğumu bilir, çünkü zaten bu konuda onunla yüzleştim."

Michael'ın kaşlarının arasında küçük, sevimli bir kırışıklık oluşur. "Misilleme yapacağından mı endişeleniyorsun? Bu adam bir tür haydut mu?"

Michael'ın yüz ifadesini ve ses tonunu endişeli gösteren şeyin sadece benim hayal gücüm olduğunu biliyorum ama kalbim bunu umursamıyor. Sanki hapishaneden kaçmaya çalışıyormuş gibi göğüs kafesime doğru çılgınca atmaya başlıyor.

Kuduz porsuk gülümsemem yeniden ortaya çıktı. "O bir rugby oyuncusu! Kim bilir neler yapabilir!"

Joellen, yılan eldivenleri kadar işe yaramazsın.

Ama Michael bu saçma ifademde bir gerçeklik payı bulmuşa benziyor, çünkü gözleri endişeyle açılıyor. "Aman Tanrım, bir rugby adamının yanında mı yaşıyorsun? Bu gümüş sırtlı bir gorilin yanında yaşamak gibi bir şey! Kesinlikle onunla tekrar yüzleşme Joellen. Bırak bu işi yetkililer halletsin."

"Gerçekten mi?"

Kuvvetle başını sallıyor. "İnanın bana, Oxford'dayken bu aptal heriflerle çok karşılaştım. Onlar hayvan. Kendilerine aşık hayvanlar. Rugby oyuncuları egomanyak terimini yepyeni bir seviyeye taşıyor."

Ben de kendimi başımı sallarken buluyorum. "Evet, bu Cameron McGregor'u kısaca tanımlıyor."

Michael'ın kaşları havaya kalktı. "Komşunuz Cameron McGregor mu?"

Neden bu kadar dehşete düşmüş görünüyor? "Um, evet?"

"İskoçya milli takımının, Kırmızı Şeytanlar'ın kaptanı mı? Şu Cameron McGregor mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, hangi takımda oynadığı hakkında hiçbir fikrim yok-"

"1.80 boyunda, dağınık kahverengi saçlı, gökdelen gibi yapılı, dövmelele kaplı?"

"Bu ona benziyor, evet."

Michael yüzünü buruşturur. "Tanrım. Taşınmak isteyebilirsin." Kalbim sıkışıyor. "Oh Tanrım. Kulağa kötü geliyor."

"Sporu ne kadar yakından takip ediyorsunuz bilmiyorum ama komşunuz tüm gazetelerde yer alıyor ve genellikle sahadaki performansından dolayı değil. Bar kavgaları, seks skandalları, sarhoşluk ve toplum içinde düzensizlik ...

McGregor'un öfkesi de en az kadınları kadar kötü şöhretli.
İngiliz dedikodu paçavraları

fetihlerinin çokluğundan dolayı ona Prens Pantydropper dedi."

Michael bu lakabı söylerken burnunu kırıştırıyor ve birinci dereceden bir centilmen olduğunu şüpheyi bırakmayacak şekilde kanıtlıyor. Sadece olağanüstü karaktere sahip gerçekten iyi bir adam, bir sürü kadının donlarını düşürmesine neden olma yeteneğini küçümseyebilir.

"Göletin bu tarafında da bu unvanı kazanma yolunda ilerliyorsun," diye homurdanıyorum, stand-up seks ve strip poker partilerini düşünüyorum. Bu gece eve gittiğimde ne göreceğimden korkuyorum. Çocuk havuzundaki jöleli güreş maçı birden o kadar da uzak görünmüyor. Başımı sallayarak iç geçiriyorum. "Umarım onunla yine koridorda karşılaşmam."

"Ondan uzak dur, Joellen."

Michael bunu heyecan verici bir sertlikle, hakimiyetle, sanki itaat edilmesini beklediği bir emirmiş gibi söylüyor. Bu neden yumurtalıklarımın kalkıp yalvarmasına neden oluyor - diller dışarıda, kuyruklar sallanıyor- bilmiyorum, ama Tanrım, keşke bu tonu tekrar kullansa.

Tercihen külotum ayak bileklerimdeyken dizlerinin üzerine çökmüşken.

Yüzümü inceleyen Michael başını eğdi. "Yanakların kıpkırmızı oldu. İyi hissediyor musun?"

"Evet, çok hevesliyim," diyorum, sesim boğuk çıkıyor.

İsa mı? Şeytan mı? Uzaydan gelen uzaylılar mı? Üzgün bir redaktörün hayatını talep etmek isteyen herkes hemen gelebilir. Acele ederseniz bonus puan.

"Yanlış bir şey mi söyledim? Umarım sizi kırmamışımdır."

Şimdi bana bebek mavisi gözlerinde belirgin bir endişeyle bakıyor. Muhtemelen patronum olduğu ve cinsel tacizden dava edilmek istemediği içindir, ama bir an için kendime güzel, zarif bir adamın endişe nesnesi olmanın keyfini çıkarma izni veriyorum.

Ayaklarıma bakarak mırıldandım: "Söylediğin hiçbir şey beni incitemez. Ben sadece ..."

"Keyfim kaçtı."

Başımı kaldırdığımda Michael'ın bana gülümsediğini görüyorum. Üzerimdeki etkisini tahmin etmiş olmalı, çünkü gülümsemesi bir kralın yaldızlı arabasıyla geçerken pencereden bozuk para atan bir dilenciye göndereceği zarif, yardımsever bir gülümseme.

Bu adam yanlış bir şey yapabilir mi?

"Evet. Kesinlikle." Başımı salladım, gözlerim parlıyordu.

"Tuhaf."

"İkimiz de öyleyiz." Gülümsemesi duraksıyor. Bakışlarını kaçırıyor. Gözleri kararır ve yüzünün üzerinden bir fırtına bulutu geçer gibi olur. Farklı bir sesle, "Keşke tek sorunum gürültücü bir komşu olsaydı," diyor.

Bu kadar. Burada durup benimle konuştuğuna, bana gerçek bir insanmışım gibi davrandığına ve özel hayatıyla ilgili ilginç bir bilgi verdiğine göre -yine- bunu yapacağım.

"Her şey yolunda mı?"

Bana tekrar baktı. Çenesi bir an için çalışıyor, sonra o kadar beklenmedik bir açıklama yapıyor ki neredeyse ayaklarım yerden kesiliyor.

"Boşanıyorum."

"Ah!" Elimle ağzımı kapatıyorum. "Michael, çok özür dilerim!"

Zerre kadar üzgün değilim ve muhtemelen bu düpedüz yalan ve bu zavallı adamın korkunç haberini duyduğumda hissettiğim sevinç yüzünden kendimi cehenneme mahkum ettim. Evliliği dağılıyor ve bu arada ben neşeli ışıltımla on şehir bloğunu aydınlatabilirim. Mutluluktan akkor haline geldim ve odamın etrafında mutluluk dansı yapmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ben korkunç, korkunç bir insanım.

"Teşekkür ederim," diyor ciddiyetle. "Gerçi bu pek de beklenmedik bir şey değildi. Yıllardır sorunlarımız var.

...

Ben zihnimde gelinliğimi tasarlamaya ve balayımızı planlamaya başlarken o düşüncelere dalıyor. Sonra o

kendine gelir ve gülümser. Neredeyse utangaç görünüyor.

"Özür dilerim. Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum. Başka kimse bilmiyor. Henüz ailelerimize bile söylemedik."

Gözleri sırrını saklamam için bana yalvarıyor, ben de tabii ki onu rahatlatmak için acele ediyorum. "Kimseye bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum." Bu, bir sonraki cümlemden çok daha ikna edici geliyor, ki o da koca bir yalan. "Bunun başına gelmesine çok üzüldüm."

Michael bir süre daha bana bakıyor, sonra mırıldanıyor: "Teşekkür ederim Joellen. Her zaman çok nazıksın."

Hoş mu? Ben mi iyiyim? Rahat bir çift ayakkabı gibi mi, yoksa kucak dansı gibi mi?

Michael konuyu yumuşak bir şekilde değiştiriyor, böylece ben de zararsız dört harfli bir kelimenin anlamını çözmeye çalışırken beyin anevrizması geçirmek zorunda kalmıyorum. "Ee, ofis tatil partisine geliyor musun?"

Ofisteki tatil partisi benim için yıllık bir aşağılanma egzersizidir; tüm derimin soyulup sıcak tuzlu su dolu bir fıçıya atılmama benzer. Zaten pek dışa dönük biri sayılmam ama mağazada iyi görünen ama dışarıda palyaço kostümüne dönüşen bir kıyafetle bir grup akranımın arasında bir kadeh kötü kırmızı şarabı yudumlarken durmak tatilin berbatlığı listesinde en üst sıralarda yer alıyor.

Kaçınılmaz olarak, bluzumun önünden aşağı yemek dökceğim, sınırda saldırgan veya düpedüz acınası bir şey söyleyeceğim ve hemen hemen herkes tarafından görmezden gelineceğim veya acınacağım. Sonra Portia küçümseyen gülümsemesiyle yanıma gelecek ve ben de hangi pahalı balo salonundaysak karanlık bir köşeye çekilip kendimden nefret etmeye ve yüzümü yağlı parmak yiyeceklerle tıka basa doyurmaya başlayacağım.

Ama Michael her yıl gidiyor, ben de her yıl gidiyorum. Ve bu yıl boşanıyor.

"Evet." Sesimin bu kadar hevesli çıkmasına şaşıyorum.

"Ben

kesinlikle orada olacağım."

"Güzel. Bana bir dans ayırır mısın?"

Gülümsemesi sıcacık, alt bölgelerim de öyle.

Vay canına. Michael Maddox tatil partisinde başkalarının önünde benimle dans etmek istiyor. Cehennem resmen dondu.

"Elbette," diyorum, sanki sindirim sistemim titreyen bir jöle kasesine dönüşmemiş gibi.

Bana bir süre daha gülümsüyor, sonra başını eğerek veda ediyor ve gitmek için dönüyor. Onu koridorda adımlarken izliyorum, yürüyüşü rahat ve kendinden emin, duruşu eskisinden çok daha hafif. Sonra bir dehşet şimşeğiyle sarsılıyorum.

Ofis tatil partisine bir aydan kısa bir süre kaldı.

Kendimi sandalyeme atıyorum, bilgisayarımı açıyorum ve Google'da "Nasıl hızlı kilo verilir?" diye aratıyorum.

BEŞ

Pazar öğleden sonra işten çıktığımda, taslak üzerindeki düzenlemeyi bitirmiş ve normalde bir elbise bedeni büyütmem için gereken sürede kendimi ince bir tanrıçaya dönüştürme hedefime tam olarak nasıl ulaşacağım üzerine kafa yormuş oluyorum.

Tamam, "tanrıça" biraz abartılı oldu ama olumlu düşünmeye çalışıyorum. İnternet, hedeflerinize ulaşmada zihnini madde üzerindeki gücünün örnekleriyle dolup taşıyor ve ben kim oluyorum da SkinnyGirl69 adında, havadan başka bir şey yemediği basit bir diyet uygulayarak bir ayda vücut ağırlığının yarısını kaybettiğini iddia eden birinin sözlerini sorgulayayım?

Kısacası, nefes almaktan oluşan bir diyete giriyorum. Eğer ölmezsem, Noel'e kadar kesinlikle zayıflamış olacağım. Bana makul bir risk gibi görünüyor.

Günün geri kalanında Michael'ı bir daha görmedim ve veda etmek için yönetici ofisine gitmeye korkuyordum. Ayrıca, konuşmamızın o kadar harika bir şekilde sona erdiğini düşünmüştüm ki, bunu aşabilecek hiçbir şey yoktu. Ve her şeyi mahvetme tehlikesi çok gerçektir, bu yüzden kader yeterince eğlendiğime karar verip binayı serseri bir depremle devirmeden önce sıvıştım.

Dairemin kapısını açıyordum ki arkamdan gelen gür bir ses beni sıçrattı.

"Turtam nerede, kızım?"

Gah. Bu o. Omzumun üzerinden Cameron'a Portia'yı gururlandıracak buz gibi bir bakış gönderiyorum. "Gördüğünüz gibi, ben

kelimenin tam anlamıyla eve yeni geldim. Turta üreten sihirli bir el çantam yok."

"Bahaneler, bahaneler! Bir dahaki sefere bana markette yiyecek kalmadığını söyleyeceksin!"

Arkamı dönüyorum ve gözbebeklerimden kurşun yağmuru gibi fırlayan nefretimi tüm şiddetiyle ona savuruyorum. "Bazı insanlar yaşamak için çalışmak zorunda, tamam mı? Bakkala gidip senin için bir şeyler almaya fırsatım olmadı. . ." Tam devam edecektim ki son moda tercihini fark ettim ve bir kez daha nutkum tutuldu.

Bana sırtıttığı bir anın ardından kendime geliyorum. "Tayt mı giyiyorsun?"

"Ne, bunlar mı?" Elleriyle, ayak bileklerinden kalçalarına kadar püskürtülmüş gibi görünen ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir çift nükleer sarı, esnek, parlak şeyle kaplı kaslı bacaklarını gösteriyor. Her dalgalanma ve şişkinlik vurgulanıyor - özellikle de kasıklarındaki şişkinlik.

İnsanlık dışı büyüklükte. Pantolonunun içine bir fil hortumu soktuğuna eminim.

"Gözlerini yukarı kaldır, sevgilim," diyerek beni bakarken yakalıyor.

O kadar utandım ki kendimi öldürmek istedim. Bunun yerine arkamı dönüp ön kapımın kilidini açıyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve arkamdan çarparak kapatmak üzereyken Cameron büyük pençesini kapının üzerine koyuyor ve kapıyı geri itiyor.

"Şimdi, şimdi, utanmana gerek yok." Kahkahalar sesini ısıtıyor. "Benim için ne kadar kötü olduğunu zaten biliyorum, genç kız. Ve hayır, bunlar tayt değil. Koşucu taytı."

Sıkıştırma mı? Ha! Hiçbir şeyi sıkıştırmıyorlar! "Lütfen elini kapımdan çek." Ben bunu Gözbebeklerim kendi başlarına dolaşmasın diye bakışlarımı tavana sabitledim. Onlara güven olmaz.

"Akşam yemeğinin ne zaman olduğunu söylediğinde elimi kapıdan çekeceğim. O turtanı gerçekten istiyorum, sevgilim."

Yoluna çıkan her kadınla bu şekilde konuştuğundan emin olduğum sesindeki ima karşısında homurdanıyorum. Domuz.

"Bana sevgilim deme! Ve çoban turtam hakkında benim turtammış gibi konuşmayı kes!"

Çevresel görüşümden kaşlarının havaya kalktığını görüyorum. "Pastan mı?" Masumiyet timsali gibi kirpiklerini kırıştırıyor. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece bana söz verdiğin bir şeyi ne zaman bekleyebileceğimi öğrenmeye çalışıyorum." Sanki bir işaretmiş gibi, midesi gurulduyor. Onu işaret eder. "Görüyor musun? Açlıktan ölüyorum, genç kız!" Sonra sırtlıyor ve elini karnına vuruyor, adam yüzde 0 vücut yağına sahip olduğu için en ufak bir kıpırdama bile olmuyor.

"Rr-ow!"

Aşağı baktığımızda Bay Bingley'nin Cameron'ın ayak bileklerine tüylü bir boa yılanı gibi kıvrıldığını görüyoruz. Mırıltısı o kadar yüksek ki sanki biri motor çalıştırmış gibi ses çıkarıyor.

"Kim varmış burada?" Cam Bay Bingley'e gülümsüyor, o da ona bakıp yüzünü Cam'in parlak sarı kaval kemiğine sürtüyor.

Umarım pençelerini açar ve o aptal kumaşa birkaç çentik atar. "Bu Bay Bingley."

Cam kediye kucağına alıyor, sırt üstü çeviriyor ve bir bebek gibi kucağına alıyor. Yanlış yaptığını söyleyip itiraz etmek üzereydim ki aptal kedi gözlerini kapatıp daha da yüksek sesle mırlamaya başladı, kabarık turuncu kuyruğu Cam'in karnına doğru keyifle sallanıyordu.

Ben şaşkınlıkla bakarken Cam, Bay Bingley'nin çenesinin altını kaşıyor. "Kendine bir Jane Austen karakterinin adını verdiğine göre gerçekten kötü bir şey yapmış olmalısın dostum."

Şimdi hayretin ötesindeyim. Dondum kaldım. Dağ, Bay Bingley'nin kim olduğunu biliyor mu? Ben de cehennemin saatler önce resmen donduğunu sanıyordum!

"Ne?" dedi Cam başını kediden kaldırmadan bana. "Beni güzel ama beyinsiz mi sandın, sevgilim?"

Kadınlara yakışmayan bir homurtu çıkarıyorum. "Daha çok egolu ve görgüsüz gibi."

Kirpiklerinin altından bana bakıyor ve tembel bir gülümseme gönderiyor. "Yani güzel olduğumu düşündüğünü inkar etmiyorsun."

Gözlerimi devirmem abartılı. "Zavallı bir köyü aptalından mahrum bırakıyorsun. Artık kedimi geri alabilir miyim?"

"Ben turtamı aldığımda, sen de kediyi alırsın." Arkasını dönüyor ve kucağında Bay Bingley'yle koridorun karşısına geçiyor, ben tam hamle yapacakken kapıyı tekmeleyerek kapatıyor.

"McGregor!" Öfkeyle, yumruğumla kapısına vuruyorum. "Kedimi hemen geri ver!"

Kapalı kapının arkasından alçak bir kıkırdama ve dönen sürgünün takırtısı geliyor. "Kukun için pastan, tatlım." İki saniye sonra rap müziği son ses açılarak duvarlarda gürlüyor ve daha fazla konuşma umudunu kesiyor.

Kapısına bakıp öfkeleniyorum, zavallı Bay Bingley sağır olduğu için bir kez olsun şarkı sözlerindeki küfürleri duymak zorunda kalmadığı için şükrediyorum. Bir yanım bu Cameron McGregor denen adamın cüretkârlığına ve altı kelimelik bir cümle içinde vajinam için bir değil iki örtmeceyi nasıl kullanabildiğine hayret ederken, bir yanım da kapıyı menteşelerinden söküp onunla birlikte onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyor.

O piç kedimi çaldı!

Avazım çıktığı kadar bağıriyorum, "Eğer saçının tek bir teli bile yerinde olmadan geri gelirse, tayt giyen kıcını tekmelerim!"

Bas seslerinin altında bir kahkaha olduğuna yemin edebilirim.

Çoban pastasının uzun ve tarihi geçmişinde hiçbir zaman bu kadar hızlı bir araya getirilmemiştir.

Köşedeki markete gidip gelirken hız rekoru kırıyorum, ayakkabılarım arkalarında duman ve soyulan lastik sesi bırakıyor. Deli bir kadın gibi sebzeleri doğruyorum, sanki biri kafama silah dayamış gibi kuzu kıymayı soteliyorum, sonunda pes edip dehşetten kaynayana kadar su dolu tencereye küfrediyorum. Patatesleri ezmek için acele ederken onları o kadar kötü kullanıyorum ki, neredeyse aşırıya kaçıp yapışkan bir karmaşa ile sonuçlanıyorum ama kendimi epik bir alem başlangıcındaki bir bağımlı gibi gusto ile içilen devasa bir kadeh şarapla sakinleştirerek tam zamanında onları kurtarıyorum.

Ondan sonra sakinleşiyorum -tam bir zihinsel çöküşü sadece sakatlayıcı bir endişeyle karşılaştırırken sakin olmak göreceli bir terimdir- ve herhangi bir parmağımı kesmeden veya hayati tehlike arz eden bir kalp krizi geçirmeden yemeği bitirip fırına koyabiliyorum.

İşte o zaman aceleden fırını hiç açmadığımı fark ettim.

"Onu öldüreceğim," diyorum boş mutfığa. "Eğer Bay Bingley eve döndüğünde biraz bile sinirlenirse, Cameron McGregor ölecek."

Fırının düğmesini çeviriyorum, sonra McGregor'un evine gidip kapıyı yumrukluyorum. Kapıyı açtığında şef bıçağımı mutfakta bıraktığım için pişmanlık duyuyorum.

Sarı streç tayttan solmuş bir kot pantolona geçmiş ama hala başka bir şey giymiyor. Acaba adamın gömleği var mı? Ve neden bu kadar kaslı olmak zorunda? Bu dikkat dağıtıcı!

"Nerede o?" Geniş omuzlarının etrafına bakmak için boynumu bükerek soruyorum.

"Turtam nerede?"

"Fırında."

Tek kaşını kaldırıp bana bakıyor.

"Pişmesi lazım! Zaman alır! Tanrı aşkına, yarım saat içinde aptal çoban böreğini yiyeceksin!"

Bana sakarin bir gülümseme gönderiyor. "Demek kendini o zaman alacaksın."

Kapıyı kapatmak için hamle yaptı ama ben tüm ağırlığımı kapıya verince bunu başaramadı. Onu yolumdan çekip apartmana daldım, Bay Bingley'nin adını seslendim, beni duyamayacağını biliyordum ama yerde, zavallı boğazına bira şişesi sokulmuş ölü bir kürk yığınıyla karşılaşmaktan iki adım ötede olduğum için yaşadığım panikle kendimi durduramadım.

"Bay Bingley! Mr. Bing-"

Yatak odasının kapısında duruyorum. Kedi yatağın ortasında kıvrılmış, huzur içinde uyuyor, aptal sarı taytı bir güvenlik battaniyesi gibi etrafını sarmış.

"O gerçek bir aşık." Cameron koridorda arkamda duruyor. Ses tonundan gülmemeye çalıştığını anlayabiliyorum. "Duş alabilmek için neredeyse onu üzerimden soymak zorunda kaldım. Hiç bu kadar çabuk benden hoşlanan bir kedi olmamıştı. Sanırım annesine çekmiş."

Beni yemlemesine izin vermeyeceğim, o yüzden cevap vermiyorum. Bunun yerine yatağa gidip Bay Bingley'i kucağıma alıyorum, sarı taytına dokunmamaya dikkat ederek. Arkamı döndüğümde Cameron kapıyı kapatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Başını sallıyor.

"Elimde çoban turtası olmadığına göre, o kediyle gitmeyi düşünmediğinizi biliyorum genç kız."

"O yiyeceğe olan takıntın patolojik, biliyorsun değil mi?"

"Sadece ... turta dünyada en sevdiğim şey." Dudaklarını dişlerinin arasına alıyor, omuzları sessiz kahkahalarla titriyor.

"Konuşmaya devam et, belki bir gün akıllıca bir şey söylersin."

Ben ayakta durup ona bakarken ve Bay Bingley yatağa dönmek için kollarımdan sıyrılmaya çalışırken o başını arkaya atıp yüksek sesle ve uzun uzun gülüyor.

"Tamam, komedyen," diyor, hâlâ kıkırdayarak. "Yeni anlaşma. Turtamın pişmesini beklerken senin evine gidiyoruz." Dönüp uzaklaşıyor, ben ona anlaşmamız olmadığını ve dairemde istenmediğini haykırınca elini omzunun üzerinden umursamazca sallıyor.

Bir dakika sonra Cameron kaslı cüssesini koltuğuma indirip çıplak ayaklarını sehpayaya dayadıktan sonra parmaklarını karnının üzerinde birleştiriyor ve sanki ona bir içki getirmemi bekliyormuş gibi bana gülümsüyor.

"İnanılmazsın." Kapıyı kapattım, kediye yere bıraktım ve mutfağın güvenliğine doğru kaçtım. Ne yazık ki mutfak oturma odasından yaklaşık on beş metre uzakta, yani aslında hiç de güvende değilim.

Sonra kapıdan bir ses gelir. "Ducky? Ducky, evde misin?"

Eğlenen Cameron bana baktı. "Ducky?"

"Kapa çenenin, turtacı çocuk," diye mırıldanarak kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda Bayan Dinwiddle'ı elinde martini, üç santimlik topuklu ayakkabıları ve çiçekli geceliğinin üzerine giydiği uzun vizon paltosuyla buluyorum. Başındaki elmas taç hafifçe yamuk duruyordu.

"İşte buradasın, canım!" Sanki bir saklambaç oyununu kazanmış gibi bana bakıyor.

"Merhaba, Bayan Dinwiddle."

Tacın altındaki uygun pozisyonundan kaçan gri bir bukleyi alnından geriye doğru itiyor. "Sadece dün gecenin çok güzel geçtiğini söylemek istedim. Muhtemelen sana yeterince söylemiyorum ama her cumartesi bana yemek hazırladığın için sana minnettarım. . ."

Düşüncelerinin tam ortasında, kanepeden kendisine gülümseyen iri yarı, çıplak göğüslü bir adamla karşılaşıyor. Anında nazlı sosyete kızı moduna geçiyor, kirpiklerini kırıştırıyor ve omzunu kaldırarak şurup gibi bir tatlılıkla "Merhaba genç adam" diyor.

Cameron ona çapkınca bir baş selamı gönderiyor, gülümsemesi o kadar parlak ki neredeyse gözleri kamaştırıyor. Görünüşe göre ona ilgi gösteren kadınların kaç yaşında olduğu umurunda değil, yeter ki ilgi göstersinler.

Bakışları hâlâ Cameron'a takılı olan Bayan Dinwiddle bana hitap ediyor. "Misafirin olacağını düşünmemiştim, Ducky. Sen hiç-"

"Az önce gidiyordu," diyorum yüksek sesle ve acınası hayatımın daha fazla detayını anlatamadan sözünü kesiyorum.

"Hayır, ıkmıyordum." Cameron koltuktan kalkıyor ve o kendini beğenmiş, sinir bozucu sırtışıyla bana dün gece çıktığımı söylediğim "randevu" hakkında hesap soracağını belli ediyor.

"Merhaba, ben Cameron McGregor. Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Elini Bayan Dinwiddle'a uzatır. Bayan Dinwiddle elini tutmak yerine, eski filmlerde Güneyli dilberin kibar beyefendiden elini pmesini isterken gördüğümüz o gevşek bilek hareketini yapar.

Peki adam ne yapıyor? Eğiliyor, kızın elini ağzına götürüyor ve öpüyor!

Bayan Dinwiddle genç bir kız gibi kıkırdıyor ve takma kirpiklerini o kadar öfkeyle kırıyor ki umamalarına şaşırıyorum. Cameron doğrulup elini bıraktığında, parmaklarını Cameron'ın yüzünde oynatıyor.

"Ne kadar yakışıklısın, değil mi?" diyor, gözlerini onun göğsüne dikerek.

Cameron ona hoşgörüyle gülümsüyor ve bariz hayranlığının tadını çıkartıyor. "Bunu bilemem hanımefendi ama sizin gibi güzel bir kadına her zaman bir kraliçe gibi davranılması gerektiğini biliyorum."

Homurdanıyorum. "Ve irkin olanlara her zaman hizmeti gibi mi davranılmalı?"

Cam'e surat asan Bayan Dinwiddle beni azarlıyor. "Bana sadece küçük bir iltifat ediyor, Ducky. Zavallı adamı rahat bırak!"

"Onu yalnız bırakmayı çok isterdim," diye mırıldanıyorum. "Tek başına. Issız bir adada."

Bayan Dinwiddle bana kaşlarını çatınca Cam kıkırdadı. "Sadece tarzınızı kıskanıyor Bayan Dinwiddle."

"Hayır, seninle tanışmamış herkesi kıskanıyorum."

Cam gülümsemesini tüm gücüyle bana doğru çeviriyor. "Hadi ama genç kız, benimle tanışmak son pap smear testinden bu yana başına gelen en heyecan verici şey olmalı."

Rezil olmuş ama gülmemeye çalışan Bayan Dinwiddle, vizonunun cebinden Çin ipeğinden bir yelpaze çıkarır ve yüzünü yelpazelerken neredeyse bileğini burkmaktadır.

"Ha," diyorum ekşiyerek. "Açık bir mezarın tüm cazibesine sahipsin, McGregor."

"Tch. Sadece itiraf et. Bana aşıksın." Dirseğiyle bana vurdu ve ben de ona yüzünü eritmek için tasarlanmış bir bakış gönderdim.

"Aşk mı? Pek sayılmaz. Eğer bir yaşam destek makinesine bağlı olsaydın, telefonumu şarj etmek için fişini çekerdim."

Cam gülüyor ve ona hakaret etmemden neden bu kadar hoşlandığı konusunda kafamı karıştırıyor. Ancak Bayan Dinwiddle sohbece yeniden katıldığında şaşkınlığım yerini bir korku dalgasına bırakıyor.

"Eminim sana aşık olurdu Cameron, ama o zaten başka birine aşık."

"Öyle mi? Şanslı adam kimmiş?" diye soruyor Cam, şaka yaptığını düşünerek, çünkü akli başında hiçbir erkeğin benim gibilerle işi olmayacağı açık.

Geri dönmek için çabalıyorum, Bayan Dinwiddle'a umutsuz bakışlar atıyorum ki çenesini kapatması için bir ipucu alsın. "Hiç kimse! Şaka yapıyor. Ben hiçbirine aşık değilim-"

"Evli patronu!" diye bağırıyor Bayan Dinwiddle, gözlerinde komplocu bir pırıltıyla Cameron'a doğru eğilerek. Sanki ben burada durmuyormuşum gibi. Sanki en derin, en karanlık sırrım daha yeni tanıştığı bu iri yarı adamla harika bir sohbet malzemesiymiş gibi.

Ben şiddet yanlısı biri değilim ve özellikle yaşlılara karşı şiddete asla göz yummam, ancak Bayan Dinwiddle

çok yakın bir tehlikede.

Cam'in tüm tavrı değişir. Şaşırmış görünüyor, gülümsemesi kayboluyor ve gözleri açılıyor. "Evli patronunla bir ilişki mi yaşıyorsun? Ve beni yargılıyor musun?"

"Kesinlikle bir ilişkim yok!" Öfkeyle homurdandım. "Ben asla böyle bir şey yapmam!"

Bayan Dinwiddle üzgün bir şekilde, "Onun varlığından haberi yok, görüyorsunuz," diyor.

"Tamam, hayvanat bahçesindeki ziyaret süresi sona erdi. Güle güle, millet." İkisini de kapıdan çıkarmaya çalışıyorum ama Cam yerinden kıpırdamıyor ve Bayan Dinwiddle da martininin kalanını yudumlamakla meşgul olduğu için benim dehşetimi fark etmiyor.

"Dur bakalım. Bunu bana açıkla." Cam yeni bir ilgiyle bana döndü. "Yani evli olan bu adama aşıksın ama senin varlığından haberi olmadığı için onunla hiç birlikte olmadın mı?"

Arka dişlerimi birbirine geçiriyorum. "Sanki zina yapmamamın tek nedeni onun beni fark etmemiş olmasıymış gibi konuşuyorsun."

Bu konuda oldukça "eğitimli" bir görüşe sahip olan Bayan Dinwiddle, "Evli değilsen bu senin açıdan zina sayılmaz, Ducky," diye söze karışır.

"Anlambilim! Demek istediğim şu ki, Michael bana aşık olsa bile, evli bir adamla asla bir şey yapmam! Bu sadece karşılıksız. Onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyor. Ama bilseydi bile, o çizgiyi asla aşmazdım."

Cam kısık gözlerle yüzümü inceliyor. Bir süre sonra doğruyu söylediğimden emin olmuş olacak ki, "Bu üzücü bir hikâye, genç kız. Seni her gördüğümde böyle kötü bir ruh hali içinde olmana şaşmamalı."

"Seni her gördüğümde moralim bozuluyor çünkü seni görüyorum," diyorum tatlı bir şekilde. "Ve o kadar da üzücü bir hikâye değil, çünkü bugün boşanacağını öğrendim."

Bana sessizce baktıklarında, yalan söylediğimi düşünüyorlarmış gibi biraz savunmacı hissediyorum. "Ve benden ofisteki tatil partisinde ona bir dans ayırmamı istedi."

Cam'in kaşları alnına öyle bir tırmanıyor ki parti numarası gibi görünüyor. "Arsa kalınlaşıyor!"

Bayan Dinwiddle ciyaklar ve ayak parmaklarının üzerinde zıplar. "Gerçekten! Şimdi sana makyaj yapmama izin verecek misin, Ducky?"

"Sadece meraktan soruyorum, ona neden Ducky diyorsun?"

Bayan Dinwiddle görüldüğümü belirtmek için yelpazesıyla muhteşem bir süpürme hareketi yapıyor. "Çünkü kolayca bir kuğu olabilecekken çirkin ördek yavrusu olarak kalmakta ısrar ediyor, canım."

Cam hayatımda gördüğüm en boktan sırtışıla bana dönüyor. "Ah. Ducky."

Vay canına. Eğer bu Karma ise, kıcıımı tekmelemeye başlamadan önce çivili botlar giymiş olmalı.

ALTI

Birkaç dakika sonra, Bayan Dinwiddle martinisini doldurmak için ayrıldı ve Dağ ile ben mutfağında, lanetli çoban pastasının pişmesini bekliyoruz, böylece onu tahliye edebilir ve dönüşümümü planlamaya geri dönebilirim.

Ya da başka bir deyişle açlık grevi.

Cam mutfak masamda kucağında Bay Bingley ile oturuyor, dalgın dalgın kediye okşarken bir yandan da beni izliyor, tek bir insan için çok fazla yer kaplıyor. Adamın bir atmosferi var. Bakışlarının gerçek bir ağırlığı var, bir dokunuş gibi. Sinir bozucu. Perili yağlıboya portrelerdeki gibi, gözleri her hareketimi takip ediyor.

"Bana bakmayı kes - beni korkutuyorsun," diye homurdanıyorum, fırının üzerindeki zamanlayıcıyı izliyorum ve hızlanmasını diliyorum. Özgürlüğe sadece birkaç dakika kaldı.

"Patronuna ne zamandır aşıksın?" "Seni ilgilendirmez."

"Hadi ama, bana anlatabilirsin, genç kız. Adamla tanışacak değilim ya. Ayrıca, bir ay sonra yeni sezon başladığında İskoçya'ya döneceğim ve beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın. İçini dök."

Ona ters ters baktıktan sonra fırına bakmaya devam ediyorum. "Neden umursuyorsun ki?"

Cevap verirken sesindeki omuz silkmeyi duyuyorum. "Gerçekten anlamıyorum, ama sanırım bir kadının kendisini istemeyen bir adam için neden zaman harcadığını anlayamıyorum."

bulmaya odaklanabilecekken. Ve -beni bağışlayın- özellikle de sizin yaşınızda."

Aşağılanamayacak kadar depresyondayım. "Tanrım, tıpkı annem gibi konuşuyorsun."

Ona bakmıyorum ama yine de bakışlarının keskinleştiğini hissediyorum. "Demek annenle bu konuyu konuştun. Bu da ciddi olduğu ve muhtemelen yıllardır devam ettiği anlamına geliyor."

Kızgınlıkla ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini nereden biliyorsun?"

"Kadınları tanırım."

Bunun için özlü bir cevabım yok, çünkü bu açıkça gerçek. Bu sözleri övünmeden ya da gülümsemeden söylüyor, sadece basit bir gerçeği ifade ediyor ve muhtemelen dolabına hatıra olarak doldurduğu binlerce külotla destekleniyor.

"İyiym. Evet, ciddi bir durum ve yıllardır devam ediyor."

"Kaç yıldır?"

Ona bakıyorum. "Kitap falan mı yazıyorsun?"

Kıkırdıyor. "Sadece gerçekleri öğrenmeye çalışıyorum. Soruya cevap ver."

Kararlı ifadesinden, ona bilmek istediği şeyi söyleyene kadar vazgeçmeyeceğini anlayabiliyorum. Her neyse. Bir nefes aldım ve itiraf ettim, "On yıl. İşimde çalışmaya başladığım ilk günden beri. Onu ilk gördüğüm andan beri." Kulağa ne kadar acınası geldiğini bilerek kısık bir sesle söylüyorum.

Ardından sessizlik geliyor. Bir süre sonra Cam'e bakma şansım oluyor. Anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor, kaşları birbirine yaklaşmış, başı bir tarafa eğik.

"Peki," diye soruyor sessizce, gözleri yoğun bir şekilde, "on yıl boyunca sifonu çekmene neden olacak kadar özel olan şey ne?"

Başka tarafa bakıyorum. Yüzümde ısı yükseliyor ve boğazımdaki ani yumruyu yutmak zorunda kalıyorum. "Sen anlamazsın."

"Evet, öyle, genç kız. Saplantıyı çok iyi anlıyorum."

Ona tekrar baktığımda, sesindeki yeni tonla, daha karanlık, daha karmaşık tonla tutuklandığımda, bakışlarımı korkusuzca karşılıyor. Yüzünde bir titreşim beliriyor -özlem ya da yalnızlık, dipsiz bir umutsuzluk- ama o kadar çabuk kayboluyor ki hayal görmüş olmalıyım.

Bakışlarımı fırın saatine çeviriyorum. Üç dakika. Sonra kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bir hevesle ona gerçeği söylemeye karar veriyorum.

"O sadece ... mükemmel. Her yönden."

Cam benim hülyalı ses tonumdan rahatsız olmuşa benziyor. "Barf. Daha açık konuşabilir misin?"

"O eğitilmiş. Kültürlü. Sofistike. Nazik. Zeki. Muhteşem."

"Muhteşem mi?"

Gözlerimi kapalı tutarak başımı sallıyorum. "Tıpkı Christopher Reeve'in Superman günlerindeki haline benziyor. Kahramanca. Yarık çene ve her şey. Ve tam bir centilmen. Davranışları İngiltere kraliçesini bile utandırır. Ve çok güzel giyiniyor. Edebiyat, opera, bale ve sanat hakkında her şeyi biliyor-"

"Yani o eşcinsel."

Öfke içimde güneşin yüzeyi kadar sıcak bir şekilde alevleniyor. Gözlerimi açıyorum ve Cam'e bir bakış fırlatıyorum. "O eşcinsel değil! Yıllardır evli!"

"Bir erkeğe mi?"

"Hayır! Bir modele, eğer bilmen gerekiyorsa - kalça boşluğu ve yirmi inçlik beli olan havai kafalı bir Amazon'a!"

"Huh." Sert bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık veriyor. "Yani yüzeysel biri."

"Ne? Hayır!"

"Evet, öyle. Tıpkı senin gibi."

Nefesim kesildi. Beni karnımdan bıçaklamış da olabilirdi.

"Bana öyle bakma," diyor Cam, yavaşça elini sallayarak Başını. "Özgeçmiş ve güzel yüzünden başka hiçbir şeye dayanmayan bir adama aşıksın."

"Bu doğru değil!"

Kedi kucağından atlıyor ve kafatasımın tepesinden patlamak üzere olan magma pınarını hissederek oturma odasına doğru koşuyor. Cam ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi.

"Hayır mı? Onunla kaç kere konuştun?" "Çok!" Bu bir yalan, ama onu destekliyorsam lanetleneneceğim.

Aşağı.

"Bunun için çalışmak gerekmiyor," diye açıklıyor.

Cevap vermek için ağızımı açıyorum ama kapatıp fırına geri dönüyorum. "Unut gitsin. Turtan neredeyse hazır. Al ve kaybol."

"Cevap yok, değil mi?"

Cevap vermeyi reddediyorum. Cam sessizliğimi evet olarak algıladı ve devam etti.

"Peki bu 'mükemmel' adamla iş dışında ne kadar zaman geçirdiniz? Ya da işle ilgili faaliyetler dışında?" Ben konuşmak için döndüğümde hızla ekliyor.

Yüzüm sıcaktan zonkluyor. "Birinin iyi bir insan olduğunu anlamak için onunla yıllarca özel sohbetler yapmak zorunda değilsiniz."

"Hayır, ama bir randevu iyi bir başlangıç olur. Bana öyle geliyor ki onun hakkında güzel olduğu ve zengin erkek zevklerine sahip olduğu dışında hiçbir şey bilmiyorsun. Bale, opera, sanat ... başkalarını etkilemek için çok uğraşan birinin biyografisine koyacağı şeyler gibi geliyor."

Bu içgörü özellikle canımı acıtıyor çünkü Michael'ın şirketin web sitesindeki gülümseyen resminin altında biyografisi yer alıyor ve hayatıyla ilgili büyüleyici gerçeklerin çoğunu burada keşfettim. Diğer keşif yerleri ise Wikipedia, gazetelerin sosyal sayfaları ve ofiste kulak misafiri olduğum konuşmalar.

Ve bir tatil partisinde saksıdaki palmyelerin arkasına saklanıp onun masasını gizlice dinlemiştim.

Cevap verirken Cam'in gözlerinin içine bakıyorum. Nasıl oldu da birden bu kadar yakınlaştı?

"Hayatımın on yılını onun şirketinde çalışarak geçirdim. İnsanlara nasıl davrandığımı, onlarla nasıl konuştuğumu, çalışanlarıyla, satıcılarıyla ve misafirleriyle nasıl etkileşime girdiğini gördüm. O inanılmaz bir adam. Olağanüstü bir adam. Ve evet, çok güzel ama öyle olmasa da fark etmezdi çünkü o çok iyi biri. Asla kimseyi küçük hissettirmez, inançlarından dolayı aşağılamaz ya da duygularıyla kalpsizce alay etmez."

Sesim yükseliyor ve ellerim titremeye başlıyor. Cam ve ben şimdi bir şekilde neredeyse burun buruna duruyoruz, ama devam ediyorum çünkü çok kızgınım.

"Barda tanıştığı bir yabancıyla asla seks yapmaz ve sonra onu bir çöp gibi dışarı atmazdı! Asla yüksek sesli müzikle komşularını rahatsız etmez, yarı psikopat gibi giyinip dolaşmaz ya da birinin kedisini çalmazdı!"

"Ama kalça aralığı ve yirmi inçlik beli olan havai bir modelle evlenirdi."

İnanmayarak alay ettim. "Güzel bir mankenle evlenmekten daha üstün olduğunu söylüyorsun, öyle mi?"

"Hayır," diyor sessizce, çenesi sertleşmiş. "Diyorum ki, eğer o senin anlattığın gibi fedakâr, iyiliksever bir yarı tanrı olsaydı, gerçek kalbini daha yakından yansıtan bir kadınla evlenirdi."

Bu cümlede kullandığı birkaç büyük kelimedenden bir an için etkilendim ama hemen öfkeme geri döndüm. "Zengin erkekler her gün güzellikleri için kadınlarla evleniyor."

"Evet, öyle ve o zengin adamlar, güzel kızların görünüşleri solduğunda onları terk eden ve yerlerine daha genç birini alan aynı yüzeysel piçler."

Çenem çözülüyor ve göğsümün ortasında bir yere düşüyor. Cameron McGregor'un ahlakı mı var?

Hayır. Onu yanlış duyuyorum. Bahsettiğimiz erkek fahişe bu. Sadece şeytanın avukatlığını yapıyor.

Fırının saati çalıyor. Saniyeler boyunca Cam ve ben birbirimize sert bir sessizlikle bakıyoruz, ikisi de önce geri adım atmak istemiyor. Sonunda gerginliğe daha fazla dayanamıyorum ve nefesimin altında küfrederek arkamı dönüyorum.

Bir çift fırın eldiveni taktığımda, Cam tekrar oturuyor, ki bu yapmasını istediğim şeyin tam tersi. "Al bakalım." Fokurdayan yemeği fırından çıkarıp bir takırtıyla ocağın üstüne koyuyorum, sonra fırın eldivenlerini çıkarıp tezgâha fırlatıyorum. "İşte senin aptal çoban pastan. Şimdi Kellen'in dairesine geri dön ve beni tek taraflı acınası aşk hikayemle baş başa bırak."

"Acınası olduğunu hiç söylemedim, genç kız."

Sesi nazik, bu da beni daha çok kızdırıyor. "Ama sen böyle düşünüyorsun. Böyle hissettiğim için benim bir pislik kadar aptal olduğumu düşündüğün çok açık."

"Kalp ne isterse onu ister," diyor Cam, beni dikkatle izleyerek. "Ama bazen aşk sandığın şey, kendini yok etmenin güzel bir biçimidir. Hayattaki en kötü şey bir hiç karşılığında kendini vermektir."

Belagatiyle beni yine şaşırttı. Hayatım üzerine bahse girerim ki bu kasıla kasıla yürüyen, etek kovalayan canavarın içinde böyle bir şey yoktu.

Sonra kafama dank etti: Kadınlar konusunda bu kadar başarılı olmasının nedeni tam olarak buydu. Güzel konuşmalar ve göz kamaştırıcı gülümsemeler, iç çamaşırlarıyla kaslarını sergileyerek etrafta dolaşması, bunların hepsi kızları sırt üstü yatırıp ayaklarını havaya kaldırtmak amacıyla tasarlanmış.

Kalbim ona karşı, sert bir kış ayazında donan bir gölet gibi sertleşiyor. Manhattan'ın tüm nüfusu üzerinde kayabilir, o kadar soğuk ki.

"Hayatım benim ve onunla ne yaptığım beni ilgilendirir," diyorum sert bir şekilde. "Şimdi lütfen git. Çok yorgunum. Bütün hafta sonu çalıştım ve sabah geri dönmek için erken kalkmam gerekiyor."

Neden ona bir şey açıklıyorum? Neden kızgın tabağı kafasına fırlatmıyorum? Ve neden, ah neden bu kör adamın beni üzmesine izin veriyorum? Onun fikrinin hiçbir anlamı yok!

Cam'in yüzü yine o garip gerginlikle kararıyor, ama sonra bir sırtışa geçiyor ve o an sanki

hiç olmamış gibi. Ayağa kalkıyor, kollarını başının üzerine uzatıyor, sonra tüm bu konuşma onu gözyaşlarına boğmuş gibi esniyor.

"Bak ne diyeceğim, kızım. Sana büyük bir iyilik yapacağım."

"Ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin penisinle bir ilgisi varsa, seni olduğun yerde öldürürüm."

"Şimdi bana saldırmadan önce beni bir dinle, sevgilim."

Mutfakta yankılanan hırıltı göğsümün içinden geliyor. "Doo-lally ne demek bilmiyorum ama bana sevgilim demen konusunda sana ne demiştim?"

"Bağlamdan ne anlama geldiğini anlayabilirsiniz. Ben de sana ne istersem onu derim. Sevgilim."

Kendini beğenmiş, sırttan piç. Taşaklarına dizimi geçirmeliyim.

"Bana kendimi vahşi hissettiriyorsun, McGregor. Keşke erkek olsaydım da kıcını tekmeleseydim."

Aptalmışım gibi gülüyor. "Çok hoş. Ama benim kıcımı tekmeleyebilecek bir erkek daha yok." Kollarını esneterek gülünç pazularının ortaya çıkmasına ve parlamasına neden oluyor.

Burnumun kenarını çimdikliyorum, migrenimin tuttuğunu hissediyorum.

"Dinle. Sen güzel çocuk Michael'a olan karşılıksız aşkınla ilgili hüznü hikayeni anlatırken aklımdan bir düşünce geçti."

"Uzun ve yalnız bir yolculuk olmuş olmalı," diye mırıldandım. "Onu almana yardım edeceğim."

İrkilerek Cam'e baktım. Sanki insanlık tarihinde bir insan tarafından söylenmiş en zekice, en şaşırtıcı şeyi söylemiş gibi gülümsüyordu.

"Sen ... ne?"

"Ben iki şeyde uzmanım, genç kız." Vurgu yapmak için iki parmağını havaya kaldırıyor, sanki o kadar yüksek sayamayacakmışım gibi. "Rugby ve baştan çıkarma sanatı."

İçimden inanmayan bir kahkaha kopuyor. "Ailen senden hiç evden kaçmanı istedi mi?"

"Bir dakikalığına beni aşağılamayı bırak ve dinle. Eğer bu adamı gerçekten istiyorsan, kartlarını doğru oynamalısın. Ona çok sıcak ya da çok soğuk yaklaşamazsın. Goldilocks ve üç ayı gibi."

"Evet, beni orada kaybettin."

"İlk kase yulaf lapası çok tuzluydu. Bu arada o sensin, çok tuzlu."

Onu gözlerimle öldürdüm.

"İkinci kase yulaf lapası çok tatlıydı. Sen değil."

İçimi çekiyorum ve ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum. "Şu lanet hikâyeye devam et McGregor."

"Üçüncü kase yulaf lapası tam kıvamındaydı. Onun için böyle olmalısın. Tam kıvamında."

Daha fazla açıklama bekleyerek ona bakıyorum. Bir açıklama gelmeyince ve o da sanki bunu saatlerce yapabilecekmiş gibi bana gülümseyince, "Sen son derece tuhaf bir insansın" diyorum.

"Sana onun istediği gibi olmayı öğretebilirim."

"Pfft! Onu tanımıyorsun bile! Nasıl olur da bana onun gibi olmayı öğret-"

"Erkekleri kadınlardan bile daha iyi tanırım," diye araya giriyor, sesi sert. "Ve zengin erkekleri neyin harekete geçirdiğini çok iyi bilirim."

Sözlerindeki sertlik göz kırpmama neden oluyor. "Bu kulağa biraz uğursuz geliyor. Bu ifadenin arkasında gizlenen şüpheli bir cinsel rıza hikayesi mi var?"

Bir böceği uzaklaştırır gibi elini sallıyor. "Benim gibi bir akvaryumda yaşayınca, her türden insana maruz kalıyorsunuz. Yıllar geçtikçe insanlığın bir öğrencisi haline geldim."

Gülüyorum, çünkü bu o kadar saçma ki gülmek zorundayım. "Sen mi? İnsanlık öğrencisi mi? Sarı taytla dolaşan adam mı?"

Bir süre bana bakıyor, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade var. "Gördün mü? Sen yüzeyselsin. Sadece gözünün önünde olana bakıyorsun."

Saniyeler geçtikçe birbirimize bakıyoruz ve ben giderek daha da rahatsız oluyorum. "Özür dilerim. Kaba olmak istememiştim."

"Evet, genç kız," diyor usulca, "yaptın." Sonra gülümsüyor. "Ama bunu kaldırabilirim çünkü senin o mütevazı dış görünüşünün altında saklanan ejderhaya bir göz atsa muhtemelen gözyaşlarına boğulacak hassas güzel çocuk sevgilin değilim."

Üzüntüm geldiği gibi hızla buharlaşıyor. "Alçakgönüllü. Bu bana köpek demenin kibar bir yolu."

Cam tavana bakar ve iç çeker. "Sen bir köpek değilsin, hayatım. Sadece kendine iyilik yapıyorsun."

"Tanrım, sen ve Bayan Dinwiddle arasında, aşağılık kompleksim yeni zirvelere ulaşmalı!"

Gözleri benimkilere kayıyor. Gözlerinde yine o karanlık bakış var, istediği zaman gelip istediği zaman giden tehlikeli bakış. "Aşağılık duygusuna kapılmanı gerektirecek bir şey yok, aptal." diye homurdanıyor.

"Yani birkaç dakika içinde sevgililikten aptallığa geçtik. İzninizle gidip boyunluğumu getireyim. Kırbaçlanıyorum."

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. Bir süre sessizce beni inceliyor, sonra bir omzunu kaldırıyor. "Sen bilirsin. Benim yardımımı alma. Ama güzel çocuk senin varlığından haberdar olmamaya devam ettiğinde bana gelip ağlama."

"Ona öyle demeyi kes!"

"Fare gibi davranmayı bırak ejderha kadın ve istediğinin peşinden git. Elli yıl içinde hepimiz ölmüş olacağız. Carpe diem."

Beni geçip ocağa doğru ilerliyor, elindeki fırın eldiveni ile tabağı ocaktan alıyor ve başka bir şey söylemeden oradan ayrılıyor.

Bir on dakika daha mutfakta duruyorum, söylediği her şeyi gözden geçiriyorum, neyi kaçırdığımı anlamaya çalışıyorum. Neden bana yardım etmek istesin ki? Bundan onun çıkarı ne?

Yatağa gidiyorum ve onun son sözleri kafamın içinde
tekrarlanırken uykuya dalıyorum.

Carpe diem. Günü yakala.

Üst üste üçüncü gecedir rüyamda İskoç savaşçıları
görüyorum.

Ancak bu kez onları savaşıa götüren Mel Gibson değil.

YEDİ

Ertesi sabah iş yerinde tam esnemenin ortasındaiken Portia sanki Atılgan yıldız gemisinden gezegenin yüzeyine ışınlanmış gibi sessizce masamın yanında beliriyor.

"Günaydın, Jillian!"

İrkilerek sıçırıyorum, elimdeki fincandaki kahve beyaz bluzumun ön tarafına sıçırıyor. Yemin ederim sırf beni korkarken izleyebilmek için böyle havlıyor.

"Portia. Selam." Ve ben Joellen, seni cadı.

Böyle acil durumlar için masamın en üst çekmecesinde sakladığım yedek peçetelerle kahveyi elimden geldiğince silerken, yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle beni izliyor. Kalbinin rengiyle uyumlu buz mavisi bir elbise giymiş, saçlarını yüzünden ayırmış ve zarif boynunu ortaya çıkaran düşük bir chignon ile bağlamış, tertemiz.

Onun yanında kendimi safkan bir yarış atının yanındaki uyuz bir eşek gibi hissediyorum.

"Maria'nın taslağını düzenlemeyi bitirdin mi?"

Ses tonundan bir mazeret beklediğini anlayabiliyorum, bu yüzden bantlanmış kağıt demetini gülümseyerek ona uzatmak bana memnuniyet veriyor. Dudaklarını büzerek müsveddeyi elimden alıyor ve birkaç sayfaya göz gezdiriyor, bir ilkokul öğretmeni gibi çalışmamı kontrol ediyor.

Eğer fincanımdaki kahvenin geri kalanına umutsuzca ihtiyacım olmasaydı, onu yüzüne fırlatmak isterdim.

"Anladığım kadarıyla bu hafta sonu Michael'la konuşmuşsun," diyor hazırlıksız bir şekilde.

Donup kaldım.

Michael'la konuştuğumu biliyorsa, ona söylediği içindir. Neden ona konuştuğumuzu söylesin ki? Bu ne anlama gelebilir ki?

"Uh . . . Ben . . . evet. O da çalışıyordu. Selamlaştık."

Keskin bakışları benimkilere yöneliyor. "'Merhaba' mı dedin?" diye tekrarlıyor soğuk bir şekilde.

Michael'la konuşmamın nesini bu kadar rahatsız edici bulduğunu ve ağzını nasıl böyle sıkabildiğini merak ederek yüzümü buruşturuyorum. Acı verici görünüyor. "Um . . . evet."

Bir süre bana baktı, detay vermemi bekledi. Açıklamadığım zaman -çünkü ağzımdan çıkabilecekler konusunda çok endişeliyim- el yazmasını göğsüne bastırıyor ve manikürlü tırnaklarından birini agresif bir şekilde ona vurmaya başlıyor.

"Joanna." Tap. Tap. Tap. "Eminim belli bir seviyede ... beklediğimizi hatırlatmama gerek yoktur." Bakışları kahve lekeli bluzumun, dağınık saçlarımın, makyajsız yüzümün üzerinde geziniyor. Tap. Tap. Tap. "Maddox Yayıncılık'ta profesyonellik."

Boynuma bir sıcaklık yayılıyor. Ben daha durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Çalışanlara doğru isimleriyle hitap etmek gibi mi?"

Tıkırtı kesiliyor. Göz kırıyor -bir kez, yavaşça- ve bu dehşet verici.

Uzun saplı kırmızı güllerden oluşan kocaman bir buket taşıyan üniformalı bir teslimatçı tarafından kesin bir ölümden kurtarıldım. Benimkinin yanındaki kabinde durdu. "Buralarda Joellen Bixby diye biri var mı?"

"Tam orada." Yan masada oturan kız Shasta ayağa kalkıyor ve Naziler için muhbirlik yapıyormuş gibi kabinin duvarının üstünden suçlayıcı bir şekilde beni işaret ediyor.

Teslimatçı adam Portia'nın yanından geçerken istemeden de olsa onu yapraklarla dövdü ve vazoyu masama bıraktı

rahatlamış bir iç çekişle. O kadar büyük ki neredeyse tüm alanı kaplıyor.

"Dostum, bu enayi çok ağır. Şurayı imzalayın lütfen." Yüzüme bir pano tutuştururken, bir yandan da yönlendirme fişindeki imza satırını işaret ediyor.

Ellerim o kadar kötü titriyor ki imzamı zar zor atabiliyorum.

Olabilir mi? Michael bana çiçek göndermiş olabilir mi?

Teslimatçı ıslık çalarak uzaklaşırken Portia, Shasta ve ben şaşkınlıkla güllere bakıyoruz.

"Peki, kimden?" diye sorar Shasta.

Yutkunuyorum, küçük beyaz zarfı plastik kutusundan çıkarıyorum ve açıyorum, kalp atışlarım kulaklarımda gök gürültüsü gibi.

Your pie is the most delicious thing I've ever tasted.

Sweet. Succulent. Melting on my tongue.

I want more. Tonight.

Oh, o ukala herif-

"Peki ne yazıyor?" diye yüksek sesle soran Shasta'nın derdinin ne olduğunu merak ederken bir yandan da etrafımdaki kabinlerdeki herkesin merakla bana baktığını fark ediyorum.

Portia kartı elimden kaptı, sonra yüksek sesle okudu: "Turtanız çok lezzetli..."

Sessizliğe gömülüyor, gözleri büyüyor.

Boğuk kıkırdamalar duyunca kartı parmaklarının arasından alıp parçalara ayırıyorum ve çöp sepetine atıyorum. Portia'ya sertçe dönüp dişlerimi sıkarak, "İzninizle, yapmam gereken işler var," diyorum.

Sesimi bu kadar sertleştiren şeyin Cameron'a duyduğum öfke olduğunu biliyorum, ama Portia bunun kendisine yönelik olduğunu düşünüyor gibi.

Çenesi kalktı. Burnunu çekiyor, bana öfkeli bir bakış fırlatıyor, sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve burun deliklerinden dumanlar çıkararak uzaklaşıyor.

"Dostum," diyor Shasta, onun gidişini izlerken. "Bu harikaydı." Bana bakıyor ve sırtıyor. "Çak bir beşlik, sürtük!"

Şaşkınlık içinde, son üç dakika içinde benimle, yanımda oturduğu son iki yılda konuştuğundan daha fazla kelime konuşan Shasta ile avuçlarımı tokuşturuyorum.

Masa telefonum çaldı. Yeni kankamdan meşru bir şekilde kaçabildiğim için minnettar bir şekilde telefonu kapıyorum. "Joellen Bixby konuşuyor."

"Vay canına, profesyonel çalışan kadın sesin çok seksi. Hiç telefonda seks operatörlüğü yapmayı düşündün mü? Çok para kazanırsın."

"Sen!"

Hattan alçak sesle bir kahkaha geliyor. "Evet, benim, genç kız, en sevdiğin komşun."

"Şakacı."

"Ha! Hayır, tanıştığımızdan beri hayalini kurduğun erkeğin mükemmel fiziksel örneği."

Cam'in bunu bir şekilde tahmin etmesine şaşırarak tereddüt ediyorum ama "Nereden bildin?" gibi aptalca bir şey söylemeden önce şaka yaptığını anlıyorum. "Çok komik. Ne istiyorsun? Ve nerede çalıştığımı nereden biliyorsun?"

"Bayan Dinwiddle'a sordum. Çiçekleri aldınız mı?"

İki adım öteden bana bakan devasa gül demetine bakıyorum. "Evet. Ve büyüleyici notun. Shakespeare değilsin dostum."

"Oh ho! Demek artık arkadaşız!"

"Hayır. Yine de seni trafiğe itmek isterdim. Beni neden arıyorsun?"

"Pretty Boy Operasyonu'nun birinci aşamasını görüşmek üzere."

Sandalyeme çöküyorum ve iç çekiyorum. "Bana biraz ara verir misin?"

Bu isteği hemen geçiriyor. "Çiçeklerle ilgili işleri çoktan başlattım. Eğer onun radarındaysan,

bu onun ilgisini çekecektir."

"Pique" mi? Cameron McGregor az önce pique kelimesini mi kullandı?

bir cümle içinde?"

Kıkırdıyor. "Cameron McGregor'un olağanüstü bir kelime dağarcığına sahip olduğunu bilmekten mutluluk duyacaksın hayatım. Olağanüstü, anormal, dikkat çekici ve doğaüstü bir şekilde eşi benzeri görülmemiş."

Telefonu kulağımdan çekip yüzümü ona doğru çeviriyorum. Tekrar dinlediğimde hâlâ konuşuyordu.

". . . erkekler doğaları gereği rekabetçidir. Eğer sizden birazcık bile hoşlanıyorsa, başka bir erkeğin etrafı kokladığını bilmek onun içgüdülerini harekete geçirecektir."

"Etrafı mı kokluyorsun? Ne kadar romantik."

"Taşaklarımı sıkmayı bırak, kızım. Kalbinin arzusuna ulaşmana yardım ediyorum. Biraz minnettarlık iyi olurdu."

"Neden ilgilendiğini hâlâ anlamıyorum."

Kulaklarımı diken diken edecek kadar uzun bir süre duraklıyor. "Sana sonra anlatırım."

"Eyvah. Kulağa korkutucu geliyor."

"Belki de bana o tatlı turtandan vermeye devam etmeni istiyordum, genç kız. Bunu hiç düşündün mü?"

Sesi alaycı bir kahkaha ile sıcak ve karşımda durmadığı için şanslı, çünkü üst çekmecemde onun göz çukurundan çıkarken çok hoş görünecek yepyeni bir makas var.

"Ergenlik çağında sıkışıp kalman çok kötü McGregor, bir gün toplumun üretken bir üyesi olabilirdin."

"Ben çok üretkenim, genç kız."

"Üretken olmanın, ürettiğin sperm miktarıyla ilgili olmayan bir yolunu söyle. Bekleyeceğim."

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen kahkaha tufanına kapılıyor. Gülmemeye çalışarak dinliyorum, ta ki o nefesini tutup tekrar hatta dönene kadar. "Ah, sen çok tuzlu bir kızsın. Saf, ölü bir zeka."

"Teşekkür ederim. Sanırım."

"Şimdi dinle, bu önemli."

"Beklemeye bile zor dayanıyorum" diyorum.

"Güzel çocuk sana çiçekleri kimin verdiğini sorduğunda, ona küçük bir Mona Lisa gülümsemesi ver ve omuz silk. Cevap verme. Bok gibi nazlı ol. Eğer bunu başaramazsan, Bayan Dinwiddle gibi davran ve onun yapacağını düşündüğün her şeyi yap."

"Elimde vizon bir palto ve ipek bir yelpaze yok. Bir kızın böyle bir Scarlett O'Hara numarası yapabilmesi için aksesuarlara ihtiyacı vardır. Ezik olduğumu düşünecek!"

Cam iç çeker. "Senin gizemli olduğunu düşünecek. Ne kadar az konuşursan o kadar iyi."

"Ouch. Garip ve tuhaf olduğumu biliyorum McGregor. Bunu yüzüme vurmana gerek yok."

Hattan keskin bir sessizlik ve ardından Cameron'ın taş gibi sert sesi geliyor. "Bir daha asla kendini aşağıladığını duymak istemiyorum Joellen. Bunu yüksek sesle yapma, kafanın içinde de yapma. Kendine biraz saygı göster kadın, yoksa kimse göstermez."

Yanaklarım kızarıyor. Bir süre dudağımın içini çiğniyorum, çeşitli iğneleyici cevaplar hazırlıyorum ama hiçbirisi dişe dokunmuyor çünkü destekleyici olmaya çalıştığımı biliyorum. Ayrıca haklı da.

Grr.

"Anlaşıldı mı?" diye sorar.

"Evet. Güzel. Tamam."

"Güzel. Şimdi işinin başına dön. Ya Joellen?"

Sesi hala kızgın geliyor, bu yüzden "Ne?" diye cevap verirken tereddüt ediyorum.

Bir duraklama olur. Nefes verir, sonra usulca şöyle der: "Tuhaf değilsin. Eşsizsin. Arada bir fark var."

Cevap veremedi telefon kapatıyor ve beni şaşkınlık içinde telefona bakarken bırakıyor. Az önce ne oldu öyle?

Yine de bunun üzerinde duramıyorum çünkü Denny elinde büyük bir karton kutuyla odama geldi. "Hey, ufaklık! Özel teslimat!"

Shasta, gözleri yuvalarından fırlamış bir köstebek gibi odacık duvarının üzerinden fırlıyor. "Başka bir teslimat mı? Ne oldu?"

Bu mu?"

Bu kız neden birdenbire benim işimle ilgilenmeye başladı?

"Keşke size söyleyebilseydim, ama ne yazık ki X-ray görüşüm bugün çalışmıyor."

Alaycılığımдан etkilenmeyecek kadar kutuya bakmakla meşgul.

Denny arabayı dik bir şekilde park eder ve pantolonunun cebinden katlanabilir bir iş bıçağı çıkarır. Kutunun üstündeki bandı keserek açar. "Bu senin için yeni bir sandalye, ufaklık. Bay Maddox hafta sonu bir talepte bulundu."

Nefesim ciğerlerimi hırıltıyla terk ediyor. Shasta ve ben birbirimize bakakalıyoruz.

Denny kutuyu açarken büyük bir gösteri yapıyor, kartonu kesiyor, böylece sandalyenin kenarları düştüğünde hepsi bir anda ortaya çıkıyor.

"Bu yeni ergonomik model," diye fısıldıyor Shasta, heyecanla.

Ergonomik mi bilmem ama şu anki koltuğumu terk edilmiş gibi gösteriyor.

Solumdan bir erkek sesi "Oh, harika, konuyu sen açtın!" diyor ve kalbim duruyor.

Michael, Denny'nin arka cebinden çıkardığı bir bezle sandalyenin tozunu almasını onaylayarak izliyor, oysa sandalyenin üzerinde tek bir toz zerresi bile yok.

"Evet, efendim! Pazartesi ilk iş demiştiniz, ben de normal vizitemden önce yapacağımдан emin oldum."

Shasta ve ben şaşkın bir bakış paylaşıyoruz ve ikimizin de aynı beyin erimesinden muzdarip olduğumuzu biliyorum. Michael, Denny'ye "ilk iş" bana yeni bir sandalye getirmesini emretti. Sanki öncelikliymiş gibi. Sonra da yapıldığından emin olmak için geldi!

Kendinizi fazla kaptırmayın - muhtemelen size talep ettiğiniz zammı alamayacağınızı söylemek üzeredir!

Bugün mükemmel görünüyor, o kadar mükemmel ki neredeyse göz kamaştıracak kadar güzel. Düzgün saçlar, muhteşem lacivert takım elbise, yeni tıraş edilmiş çene. Belli ki bir geceyi daha

ofis koltuğu. Bakışlarını bana çeviriyor ve öldürücü bir gülümsemeyle gözlerimi kamaştırıyor.

"Günaydın, Joellen."

Seni seviyorum ve bütün bebeklerine sahip olmak istiyorum. "Uh . . . günaydın."

Kıkırdayan Shasta'ya dostça bir baş selamı gönderiyor. "Merhaba, Bay Maddox!"

"Günaydın, Shasta. Ne kadar güzel bir kazak giymişsin. Bu renk sana çok yakışmış."

Shasta'nın ona doğru koşmak, kollarını boynuna dolamak ve onu ıslatmak istediğini söyleyebilirim ama kendini kontrol etmeyi başarıyor.

"Teşekkür ederim. Mavi benim en sevdiğim renktir."

"Benimki de," diyor Michael ve Shasta'nın öfkeyle kızarmasına neden oluyor.

Hiç şaşırmadım. Kadınları bayıltmak onun süper gücü.

Sonra Michael masamdaki gül buketini fark etti. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak komik bir şekilde iki kez baktı. "Bu oldukça büyük bir buket. Bugün doğum günün mü Joellen?"

Çiçek almamın tek nedeninin doğum günü olduğunu düşünmesi biraz canımı yakıyor ama kimi kandırıyorum ki? O zaman bile almıyorum. "Oh, hayır, onlar sadece-"

Tam zamanında dilimi ısııyorum. Sonra telaşla Bayan Dinwiddle'ın bu durumu nasıl karşılayacağını düşünmeye çalışarak ve Cam'in "bok gibi nazlı" davranmam gerektiği önerisini hatırlayarak, bir tutku gecesi hatırlar gibi güllere sevgiyle bakıyorum.

Hülyalı bir iç çekişle, "Bir arkadaş" diyorum. Sonra kirpiklerimi kırıştırıyorum ve ağırbaşlı bir şekilde ayaklarıma bakıyorum.

Michael teatral performansımın ardından sessizliğe büründüğünde, kendimi büyük bir aptal durumuna düşürdüğüme ikna oluyorum. Ama ona baktığımda, yeni bir ifadeyle güllere bakıyordu.

Yanılmıyorsa, buketi alıp duvara çarpmak istiyormuş gibi bir ifade.

Michael güllere bakıyor. Ben Shasta'ya bakıyorum. Shasta kabininin güvenli köşesine çekiliyor, yavaşça sandalyesine gömülüyor ve kafası duvarın altında kaybolana kadar bana "Ne oluyor lan?" der gibi bakıyor.

"Sanırım senin için o kadar da kötü bir hafta sonu olmadı."

Michael'ın sert ifadesine karşılık olarak sadece gülümsüyorum.

Mona Lisa. Mona Lisa. Mona-effing-Lisa!

"Senin için bundan kurtulmama izin ver evlat." Denny eski sandalyemi alıp odamdan çıkarırken garip gerginliği bozdu. Yenisini de muzaffer bir edayla "Ta-da!" diyerek içeri yuvarladı.

"Teşekkür ederim. Bu harika. Çok ergonomik görünüyor."

Tanrı'nın bir pireye verdiği beyne sahip değilsin Joellen.

Sonra, kafamdaki kendi sesimden hemen sonra, Cam'in sesi araya giriyor, brogue'un altında hayal kırıklığı dolu. Sana şunu kesmeni söylemedim mi, genç kız?

Bu düşünceyi daha fazla ilerlemeden bastırıyorum, çünkü dünyada ihtiyacım olan son şey Dağ'ın da bana karşı birleşmesi.

Michael ve ben garip bir sessizlik içinde dururken, Denny eski sandalyeyi kutuya koyuyor, ağzını bantlıyor ve tekrar arabaya yüklüyor. İşini bitirdiğinde sırtarak bana döndü.

"Size Bill Gates'in Apple mağazasında osurduğunu anlatmış mıydım?"

"Hepsi bu kadar Denny, teşekkürler."

Michael'ın sessiz ama kararlı sesi Denny'nin şakasının bir sonraki aşamasını frenliyor, ki eminim bu şakanın Apple mağazasının penceresiz olmasıyla bir ilgisi vardır.

Denny, "Evet, tabii ki. Üzgünüm Bay Maddox. Ben artık gideyim."

Saniyeler içinde eski sandalyemi alıp gitti ve Michael'la beni aptal gül demetiyle birbirimize bakarken bıraktı. McGregor'un yeşilliklerin arasına gizlenmiş bir dinleme cihazı ya da kamerası olup olmadığını merak ediyorum ve bu konuda ona haksızlık etmeyeceğime karar veriyorum.

"Sandalye için teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

"Rica ederim. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver Joellen. Sana iyi bakıldığından emin olmak istiyorum."

Sesi neden bu kadar boğuk çıkıyor?

Gözlerim onunkilere kayıyor, bakışlarımız kilitleniyor ve gözlerindeki sıcaklık damarlarımda yıldız ışığı ve şimşekler dolaşıyormuş gibi hissetmeme neden oluyor. Dudaklarımdan bir şaşkınlık -belki de histeri- sesi dökülüyor.

Michael sert bir boğaz temizliğinden sonra bir elini ceketinin yakasından aşağı indirir. "Pekala. Ben işe dönüyorum. İyi günler dilerim."

Ben cevap veremeden topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor.

Shasta sahnede fısıldayarak "Biri kahveme ilaç mı kattı yoksa seninle flört mü ediyordu?" diyene kadar umut, şaşkınlık ve özlemle içimde çalkalanarak gidişini izliyorum.

Kendimi bizi ayıran duvardan aşağı atıyorum ve belli ki kulak misafiri olduğu sandalyesinde çömelmiş ona bakıyorum ve kolumu uzatıyorum. "Çimdikle beni. Rüya görüyorum."

Shasta gülümseyerek başını sallar. "Sürtük, seni çimdiklemekten fazlasını yaparım. Eğer Michael Maddox senden hoşlanıyorsa, suratının ortasına yumruğu indiririm."

Bugün resmen hayatımın en güzel günü.

SEKİZ

Günün geri kalanını hormonal bir yükselişle, çılgınlar gibi gülümseyerek geçiriyorum. Tuvalette, lavaboda ellerini yıkayan Portia'yla karşılaştığımda ve aynada bana alametifarikası olan ölüm bakışını hediye ettiğinde rahatsız bile olmuyorum.

Hiçbir şey bana dokunamaz. Ben yenilmezim. Aşk teflonuyla kaplıyım.

Ayrıca apartmanımın asansöründen indiğimde koridorun sonundan gelen rap müzik sesi işitme duyumun yüzde 5'ini kaybetmeme neden oluyor.

Hâlâ gülümseyerek Dağ'ın kapısına vuruyorum.

Konuşmaya başladığında gülümsemem bir an için duraksıyor ama sonra mıknaatılanmış gibi yerine oturuyor. "Eteğin güzelmiş, şakacı. Ekoseyle harika görünüyorsun. Ne zaman gömlek alacaksın? Kış olduğunun farkındasın, değil mi?"

Kocaman bir iç çeker ve sanki ilahi bir müdahale umuyormuş gibi tavana bakar. "Bu bir İskoç eteği, genç kız."

Elbette bunu biliyorum, ama ona iş vermekten hoşlanıyorum çünkü etek denilerek kiltine saygısızlık edilmesi belli ki onu rahatsız ediyor. "Ne fark eder ki?"

"Altına ne giyiyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdığımda gülümsüyor. "Altına ne giydiğimi sor."

"Sanki bu beni aletine baktırmak için bir numara gibi geliyor."

Aşağılanmış görünüyor. "Benim 'ıvır zıvırım' mı? Cameron McGregor'un 'ıvır zıvırı' yok. Onun aile mücevherleri var, çok teşekkür ederim."

Kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetme şeklindeki saçmalığı es geçiyorum. "Evet, aile mücevherlerin eteğinin altında güvenle kalabilir dostum, çünkü rastgele bir penis görüntüsüyle uğraşamayacak kadar iyi bir ruh halindeyim, çok teşekkür ederim."

İskoç eteğinin kenarını birkaç santim kaldırıyor ve kaşlarını sallayarak sırtıyor. "Emin misin? Bu hayatımı değiştirecek bir olay, söz veriyorum genç kız."

Homurdanıyorum. "Şüphesiz, ama seni çıplak görmenin gerektireceği uzun ve pahalı bir psikoterapist ilişkisini finanse edecek param yok."

"Aha! Bunun aklını başından alacağını kabul ediyorsun!"

"Sizin gibi insanları daha önce de gördüğümü kabul ediyorum ama bunun için sirke giriş ücreti ödemem gerekti."

Dudaklarını büzüyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "İşini kolaylaştır sevgilim ve benim için çıldırdığını ve dünyaya birkaç düzine küçük McGregor getirmek için can attığını kabul et."

"Hayal görüyorsun."

"Bana sırılsıklam aşıksın." "Senden hiç hoşlanmıyorum."

"Sonunda hayallerindeki gerçek erkeğin ben olduğumu anladın."

"Sonunda buraya nasıl geldiğini anladım. Birisi kafesin kapısını açık bırakmış."

Aptal rap müziği koridorda bangır bangır çalarken birbirimize sırtıyoruz, bu da işitme duyumu yüzde birkaç daha aşındırıyor.

"Çok neşeli görünüyorsun, genç kız. İç çamaşırı mağazanızda bej büyükanne külotu indirimi mi vardı?"

Bu küçük zinger bile keyfimi kaçırmıyor. "Sadece senin bir dahi olduğunu söylemek istedim. Sanırım güller işe yaradı."

Yüzündeki sırıtış sanki biri silgiyle silmiş gibi siliniyor. Koridora doğru bir adım attı ve beni

geri adım atıyor ve bana bakıyor. "Evet? Ne oldu?"

Ona göz kırpıyorum. "Vay be. Zararsız bir flörtten seri katile dönüşme yeteneğin bir mutant, biliyor musun?"

"Kendini kandırma. Ben asla zararsız değilim."

Gözlerimin içine bakarak söylüyor bunu, şakağında bir damar zonkluyor. Omurgamda küçük bir ürperti oluşuyor. Bu korku değil, ama ne olduğundan emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, bilmek de istemiyorum. Bu adam Hulk'a dönüşmekten tek bir şüpheli kromozom uzakta.

"Okeydokey. Asla zararsız değilsin. Psikopat olduğun için tebrikler. Bu arada, müziğin sesi neden bu kadar yüksek? 'Sessizliğime karşılık senin pastan' demiştin. Kulakları yırtan bu ses pek de sessizlik sayılmaz."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve burnunun altından bana bakıyor. Dürüst olmak gerekirse, adam bunu yaptığında oldukça korkutucu oluyor. Şimdi pazuların neden bazen "silah" olarak adlandırıldığını anlıyorum. Üzerinde bir çift obüs var, kilitli ve dolu.

"Dün bana yaptığın turta dünkü sessizliğimi satın aldı. Bugün daha fazla sessizlik mi istiyorsun? Bir turta daha istiyorum."

Öfkeyle soluk soluğa kaldım. "Bunu asla söylemedin! Bir anlaşma yaptıktan sonra kuralları değiştiremezsin!"

"Cameron McGregor ne isterse yapabilir, kızım." Geriye doğru adım atar ve kapıyı kapatmak için hamle yapar.

"Bekle!"

Kapüşonlu gözleriyle bana bakıyor, bekliyor.

"Başka bir çoban pastası için malzemem yok ama-"

Kapıyı yüzüme kapattı.

Kapıya vurup bağırıyorum, "Ama sana büyükannemin köftesini yapabilirim, seni koca pislik! O daha da iyi!"

Bir duraklama oluyor, sonra müzik hafifçe alçalıyor. Kapı çatırdayarak açılıyor ve Cameron boşluktan bana bakıyor. "Köfte mi?"

"Evet," dedim, öfkeyle. "Etli somun. Etten yapılmış bir somun.

Çok lezzetli."

Kapı bir santim daha açılıyor. "Ne tür et?" diye soruyor kuşkuyla.

Oh, Tanrı aşkına. "Öğütölmüş hindi."

Burnunu Bayan Dinwiddle'ın yaptığı gibi kırıştırıyor ve boğazımdaki hırıltıyı yutmak zorunda kalıyorum çünkü bütün gece onun berbat rap müziğini duymak istemiyorum.

"Kabarık, sulu ve yanında patates püresi ve sosla birlikte geliyor. Bu lanet şeyi istiyor musun, istemiyor musun?"

Parmağıyla çenesine vurarak düşünüyormuş gibi yapıyor ve ben onun lanet olası aile mücevherlerini tekmelemek istiyorum.

"Pekâlâ." Ciddiyetle başını sallar. "Teklif ettiğiniz bu et somununu kabul ediyorum. Ama büyüklük iddialarını abarttığını fark edersem, anlaşmamız geçersiz olur."

Damarlarımda cinayet işleme dürtüsü kaynarken burun deliklerim alevleniyor. "Sana boş ve geçersiz olduğunu göstereceğim," diye mırıldanıyorum, ona sırtımı dönüp koridorda tepiniyorum, mutluluğum buharlaşıyor. Anahtarlarımı bulmak için şiddetle çantamı karıştırıyorum. Kapıyı açar açmaz müzik aniden kesiliyor, ardından bir kapı çarpıyor ve Cameron McGregor beni iterek daireme giriyor.

Kendini koltuğuma bırakmasını ve kocaman çıplak ayaklarını sehpa dayamasını çaresizce izliyorum. "Hayır, McGregor. Hayır. Çık dışarı." Açık kapıyı işaret ediyorum.

Gülümsemesi geniş ve tatmin edici. Ellerini başının arkasında birleştiriyor, bu da kollarındaki ve karnındaki tüm kasları ortaya çıkarıyor ve dövmelelerini dalgalandırıyor.

"Sen yemek yaparken bana güzel çocuk Michael ve benim ne kadar dahi olduğum hakkında her şeyi anlatabilirsin."

Sonra, evren benden nefret ettiği için, Bay Bingley Cameron'ın kucağına atlıyor, kıvrılıyor ve hemen uyuyor. Cameron'ın gülümsemesi daha da genişliyor.

Kafasının bir balkabağı gibi patlamasını dileyerek kapıyı kapattım. Ne yazık ki şansım yaver gitmedi ve koca aptal

kafası olduğu gibi kaldı.

"Eğer bakışlar öldürebilseydi, taştan ölmüş olurdum, genç kız," diyor hafifçe, çantamı fuayedeki konsol masasına bırakıp, paltomu silkerek mutfağa doğru ilerleyişimi izliyor.

Omzumun üzerinden, "Tanrı'nın orta parmağı yaratmasının sebebi sensin." diyorum.

Gülüyor ve gülmeye devam ediyor, ben somun tavaşı için dolabı karıştırırken tencere ve tavaların şangırtısından duyulabilen rahatsız edici bir ses. Elime aldıktan sonra tezgâha koyuyorum ve buzdolabına yöneliyorum.

"Beni bu kadar eğlenceli bulmana sevindim."

Aniden gülmeyi keser. "Bu tam olarak benim kullanacağım kelime değil."

Oh, tabii. Şişman muhtemelen doğru kelime, değil mi? Portia'nın ölüm bakışını onun üzerinde deniyorum. "Biliyor musun, eve gelmeden önce gerçekten iyi bir ruh halindeydim."

"Çünkü güllerim işe yaradı. Bu arada, rica ederim."

Arka dişlerim kırılma tehlikesiyle karşı karşıya, onları öyle sert gıcırdatıyorum ki. Ama haklı. "Evet. Ve teşekkür ederim. O buket için sana ne kadar borçluyum?"

"Bir haftalık çoban turtası. Ve/veya etli somunlar, eğer bu kabul edilebilir olursa."

Yüzümdeki dehşet ifadesine sırtıyor, sonra omuz silkiyor. "Manhattan'daki bir çiçekçinin yüz gül için aldığı ücretin yanında devede kulak kalır sevgilim. Ama bu sana bağlı."

Yüz gül mü? Bir düzine gülün perakende satış fiyatının ne kadar olabileceğini hızlıca hesaplıyorum, sekizle çarpıyorum ve yüzümden kan çekilmesine neden olacak kadar büyük bir rakam buluyorum. Ve buna vergi ve teslimat dahil değil.

Ama ben hemen şartları netleştiriyorum çünkü o kirli bir anlaşma değiştirici. "Buna bir hafta boyunca müzik dinlememek de dahil, değil mi?"

"Elbette. Ama burada yemek yemem de buna dahil." Şaşkına döndüm. "Burada mı? Neden burası?"

Cevap vermek için bir an bekler, sonra mülayim bir ifadeyle "Kedini sevdim" der.

Gözlerimi kısıyorum ve boş boş Bay Bingley'nin kulaklarının arkasını kaşımamı izliyorum. "Bu senin çıplak poker partilerini ve yabancılarla ayakta seks yapmanı engellemeyecek mi?"

Gözlerinde eğlence parıldıyor. "Hayır, onları sabaha taşıyacağım."

Bana yem attığını anlayabiliyorum, ki bu gerçekten hoşuna gidiyor gibi görünüyor, bu yüzden yüz ifademi onunki kadar yumuşak tutuyorum ve görmezden geliyorum. "Açıklığa kavuşturmak gerekirse, anlaşmamız güller karşılığında yedi ev yemeği yemek ve yüksek sesle müzik dinlememek."

Başını eğip hafifçe gülümsüyor, bu da beni şüphelendiriyor.

"Ve hepsi bu mu?"

"İsterseniz aile mücevherlerine günlük bir bakış atabilirim."

Sesi bastırılmış kahkahalarla dolu ve ben köfte tavaasını kafasına fırlatmak istiyorum. "Hayır, teşekkür ederim. Ama bana öyle geliyor ki, yemeklerinizi burada yemenizin tam olarak ne kadar süreceğini tartışmalıyız."

Kaşlarını çatıyor. "Zaman sınırı mı istiyorsun, genç kız? Bu biraz aşağılayıcı."

"Sadece kanepemde uyumak zorunda kalmayacağından emin olmak istiyorum."

"Ya beni de davet edersen?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "McGregor, gerçekten!"

"Bu meşru bir soru. Buna inanacak kadar karşı konulmaz olduğumu çok duydum. Sonunda kendini bana atabilirsin sevgilim, o zaman nerede oluruz? Dediğin gibi, sadece açıklığa kavuşturuyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, yavaş ve derin bir nefes alıyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda Cameron'ı bana sırtırken buluyorum.

"Gecede yirmi dakika." diyorum.

Sırtışı hiç değişmiyor. "Ben rekabetçi bir yiyici değilim, kızım, yarım saatten kısa bir sürede bütün bir turtayı boğazımdan aşağı kürekle geçirmemi bekleyemezsin."

"Tamam. Otuz dakika." "Bir saat."

"Kırk beş dakika."

Yüzümdeki ifadeyi, sıkılı yumruklarımı ve genel olarak fitili ateşlenmiş bir dinamit lokumunu taklit edişimi değerlendiriyor ve yumuşuyor. "Kırk beş dakika. Anlaştık."

Sanki Orta Doğu'da barış görüşmesi yapmışım gibi hissediyorum. "Anlaştık. şimdi orada otur ve ben yemek hazırlarken sinir bozucu olmamaya çalış."

Dönüp tekrar buzdolabına yöneldiğimde arkamdan hafif bir kıkırdama geliyor. Birkaç dakika boyunca - malzemeleri bir araya getirmek, kırmızı dolmalık biberleri kıymak, ıslatılmış yulaфі etle karıştırmak - arkamda bir varlık hissedip dönene kadar meşgulüm.

Cameron'ın iki adım ötemde durup beni izlediğini görünce bir çığlık attım. "Tanrım! Ödümü kopardın! Ne yapıyorsun?"

"Burada olduğumu unuttun mu, genç kız? Dikkat süreniz bu kadar kısa mı?"

Yine bana gülüyor, dudakları dış kenarlarından kıvrılırken gözlerinde neşe parlıyor. Tezgâhın üzerindeki seramik çömlekten tahta bir kaşık çekip omzuna vuruyorum. "Geç şuraya! Git masaya otur ve dik dik bakmayı kes!"

"Tanrım, patronluk taslıyorsun," diye homurdanıyor, ama bunu sesinde bir sıcaklıkla söylüyor, bu yüzden aslında bundan hoşlandığını söyleyebilirim. Bu da ikimiz için de iyi oldu çünkü böyle devam ederse gelecekte çok dayak yiyeceğini görebiliyorum.

Kendini mutfak masamdaki sandalyeye bırakıyor ve o sinir bozucu haliyle odadaki tüm alanı kaplıyor. Ona bir bulaşık havlusu fırlatıyorum, o da yüzüne çarpıyor.

"Lütfen üzerinizi örter misiniz?"

"Bununla mı?" Bulaşık havlusunu geniş gövdesine doğru tutuyor. Yaklaşık dörtte birini kaplıyor. Kaşlarımı çattığımda kıkırdıyor. "Erkeksi çıplak göğsümün görüntüsü dikkatini mi dağıtıyor, tatlım?"

Gözlerimi devirerek inliyorum. "Her gece kırk beş dakika bunu yaparsam delireceğim."

"Evet.

Şehvetle."

"Aman

Tanrım."

"Bana sadece Cam diyebilirsin, hayatım. Doğru olsa da, Tanrı biraz resmi görünüyor."

Bir sürü hırıltılı sürtünme içeren bir bıkkınlık sesi çıkarıyorum ve köfteyi birleştirmeye geri dönüyorum.

Ben somunu fırına koyup zamanlayıcıyı ayarlayana kadar Cam sessiz. Sonra dedi ki, "Eee. Güzel çocuk. Anlat bakalım."

Michael'ın masamdaki güllere bakarkenki yüz ifadesini düşününce yüzümde bir gülümseme belirliyor. Ellerimi lavaboda yıkayıp kuruladıktan sonra kollarımı göğsümde kavuşturarak tezgâha yaslanıyorum ve Cam'in bakışlarıyla buluşuyorum. "Harikaydı. Sabah ilk iş olarak bana sipariş ettiği sandalyeyi görmek için geldi ve masamın üzerinde kocaman bir buket vardı-"

"Ne sandalyesi?"

Sorusunun gücü karşısında irkildim. "Her zamanki sakarlığımı yaptığım için ofis sandalyemin kırıldığını sandı ve ..." Kendime sakar dediğimde Cam'in yüzünün kararması beni hızla geri sarmaya itiyor. "Yani, sandalyemin kırık olduğunu düşündü ve bana başka bir tane sipariş etti."

"Bu gülleri görmeden önce miydi?"

"Evet. Bu, boşanacağını öğrendiğim Pazar günü onunla yaptığım konuşma sırasında oldu."

"Kırıldığını düşündüğünü söylediğinizde, aslında kırılmamış gibi bir anlam çıkıyor."

"Değildi. Seni kızdırmadan açıklamak zor, çünkü ne olduğunu tarif etmem gerekecek ve dürüst olmak gerekirse

Sakar olduğumu söylemeden bunu aşmanın bir yolunu göremiyorum."

Cam bana sabit bir şekilde bakıyor. "Huh." "Ne demek 'huh'?"

"Bunun iki kısmı var."

"Tek heceli bir kelimenin iki bölümü mü var?" "Açıklamak için."

"Neden bunun için oturmam gerekiyormuş gibi hissediyorum?"

Cam karşıındaki sandalyeyi işaret ediyor, ben de ne söyleyeceği konusunda garip bir şekilde gerilerek sandalyeye oturuyorum.

Cam parmaklarını masaya vurarak, "Birinci bölüm, güzel çocuğun sana yeni bir ofis koltuğu sipariş etmesi." diyor.

Endişeyle dudakımı çğniyorum. "Bu neden ilginç?"

"Fark etmiş olması ilginç. İlginç olan şu ki girişim. Bu kadar hızlı gerçekleştirmesi ilginç. İşin bittiğinden emin olmak için uğraması ilginç. Tüm bunlar daha da ilginç çünkü senin varlığından haberi olmadığını düşünüyorsun."

Öne doğru eğildim, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm!" "Çiçekleri görünce ne yaptı?"

"Sanki onları atmak istiyormuş gibi onlara ters ters baktı."

Cam'in çenesinde bir kas esniyor ama sessiz kalıyor. "İkinci bölüm ne?"

"Kendine çok yüklendiğinde kızmamı önemsiyorsun."

Michael'a geri dönmek istediğim için elimi sallayıp geçiyorum. "Peki, sence tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Bence bu senden hoşlandığı anlamına geliyor."

Söylediklerinin doğru olabileceği ihtimali beni heyecanlandırırsa da, bunun gerçek olmadığını biliyorum. "Buna inanmak istesem de inanamam."

"Belki de benim sözöme güvenmelisin, genç kız."

"Bunu söyleyen, ekose etekten başka bir şey giymeyen ve bebeklerini doğurmak için çaresiz olduğum konusunda ısrar eden bir adam."

Cam'in gülümsemesi yavaş ve sıcaktır. "Evet. Ve ne kadar da güzel çocuklar olurlardı. Annelerinin tuzlu diliyle güzel küçük şeytanlar."

"Senin etrafında olmak biraz yorucu, McGregor."

"Sadece biraz mı? Bunu bir iltifat olarak alıyorum, genç kız."

Elimde değil. Gülmeye başladım. Önce zayıfça, ama sonra sabah Michael'la karşılaşmamın getirdiği, bütün gün içimde tuttuğum histeriye teslim oluyorum ve başımı arkaya atıp masaya yumruğumu vurarak kahkahalarla gülüyorum.

"Gördün mü?" Cam'in sesi kendini beğenmiş geliyor.

"Bana kızgınsın."

Sadece aşık bir kadın böyle gülebilir."

Gözlerimdeki yaşları silerek nefesimi toplamaya çalışıyorum. "Bebekken kafanın üzerine çok düştün, değil mi?"

"Bebekken değil," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor, yüzündeki gülümseme soluyor. "O daha sonra oldu."

Bu ifade kahkahalarımı kilden kuşlar gibi havaya fırlatıyor. Ona bakıyorum -birden ciddileşiyor, çenesi geriliyor- ve hiçbir şey söylememiş gibi mi davranmam gerektiğini yoksa bunu özel hayatına girmek için bir fırsat olarak mı değerlendirmem gerektiğini düşünüyorum. Ve bu özel solucan kutusunu açmak isteyip istemediğimi.

"Dişlilerin döndüğünü duyabiliyorum, genç kız," diyor yüzümü izleyerek. "Beynini yorma, devam et ve sor."

"Um. Sheesh. Nereden başlayacağımı bilemiyorum." Bir süre sonra çekingen bir tavırla, "Zor bir çocukluk Zor bir çocukluk mu geçirdin?"

Bir kaşını kaldırdı. "Beni Google'da araştırmadığını söyleme sakın."

"Tabii ki seni Google'da aratmadım! Bunu neden yapayım ki?" "Çünkü ben Cameron McGregor'um, işte bu yüzden."

Onunla temasa geçen herkesin, tanıştıktan hemen sonra geçmişinin tüm mahrem detaylarını keşfetmek için internete koşmasını kanıksamış gibi rahat konuşması karşısında göz kırpmak zorunda kalıyorum.

Daha önce büyük bir egosu olduğunu düşünmüştüm,

şimdi kesinlikle devasa olduğunu düşünüyorum. "Tamam,
kaba olmak istemem ama

Benim binama taşınana kadar seni hiç duymamıştım."

Gözlerini deviriyor. "Saçmalama. Herkes beni duymuştur."

"Dostum. Sen Mick Jagger değilsin."

"Hayır, ben çok daha ünlü ve yakışıklıyım."

"Hayır, değilsin."

Öne doğru oturur ve rahat tavrını bırakıp meydan okuyan bir tavır takınır. Parmağını göğsüne saplar. "Mick Jagger'ın, o yaşlı İngiliz'in benden daha yakışıklı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sakin ol, kaplan. Eteğinle oynamaya kalkma. Mick Jagger kadar ünlü değilsin diyorum."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve yapmaktan çok hoşlandığı gibi burnunun altından bana bakıyor, diliyle gıdıklama sesi çıkarıyor. "Ne yazık ki yanlış bilgilendirilmişsin hayatım. Ben gezegendeki en ünlü sporcuyum."

"Tamam, birincisi, rock yıldızları sporculardan daha ünlüdür. Ve ikincisi, sen Michael Jordan'dan daha ünlü değilsin."

Saçmalıyormuşum gibi gülüyor. "Ben Michael Jordan'dan daha ünlüyüm!"

"Kendi zihninizde belki, ama burada, akli başında insanların ülkesinde, kesinlikle değilsiniz."

İç çekişi, hayal kırıklığıyla dolu büyük bir hava dalgasıdır. "Ah, genç kız, gerçekten yeterince dışarı çıkmıyorsun."

"Bu aptalca konuşmaya bir ek not olarak McGregor, burada Amerika'da Lassie ünlü bir televizyon köpeğidir. Yani bana Lassie dediğini duyduğumda, bana köpek dediğini de duymuş oluyorum."

Bir an için bunu düşünür. "Ne tür bir köpek?" "Oh, Yüce İsa."

"Ciddiyim! Güzel bir köpek mi? Uyuz bir köpek mi? Pitbull mu? Bu Lassie karakterini hiç duymadım. Bana ipucu vermelisin."

"Çok sinir bozucu olduğun için İskoçya'dan atıldın, değil mi? Herkes bir araya geldi ve ülkenin iyiliği için seni dışarı atmaya karar verdi, öyle mi?"

Gülmemeye çalışıyor, dudaklarını birbirine bastırıyor. "Beni Google'da aratırsan anlarsın."

"Seni Google'da aratmıyorum, egosaurus."

"Hadi, istediğini biliyorsun. Bunu birlikte yapabiliriz!"

Başımı sallayarak ona bakıyorum. "Profesyonel yardım gerektiren ciddi zihinsel sorunlarınız var."

Ela gözleri parlıyor. "Hepsi benim cazibemin bir parçası tatlım, hepsi benim cazibemin bir parçası."

Bay Bingley mutfağa girip Cameron'ın kucağına atladığında, bu işkencenin daha ne kadar süreceğini merak ederek fırının üzerindeki saate bakıyorum.

Cam bana bakıyor, muzaffer bir edayla gülümsüyor. "Oh, kapa çeneni, McGregor."

"Milyon yıl geçse de asla, kızım. Paylaşacak çok parlak fikirlerim var. Mesela bunun gibi. Hazır mısın?" Öne doğru eğiliyor, gözleri galaktik bilgeliğin aydınlatıcı bir parçasını dağıtmak üzereymiş gibi parlıyor.

"Sabırsızlanıyorum."

"Önce bir soru: En son ne zaman bir erkeği öptün?"

Anında, tamamen aşağılandım. "Canın cehenneme!"

"Lezbiyen olduğunu ima etmiyorum, eğer düşündüğün buysa. Lezbiyen olmanın yanlış bir tarafı olduğundan değil - sadece benim aklımdan geçen bu değildi."

"Bıçaklar mutfağın diğer tarafındaki çekmecede olduğu için çok şanslısın, çünkü şu anda elimde bir tane olsaydı, gözlerini oyardım."

Elini sabırsızca yüzüme doğru sallıyor. "Demek istediğim, doğru düzgün öpülmeyeli uzun zaman olduysa, güzel çocuk Michael'a ayak uydurmak için biraz pratik yapman gerekecek."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye bağırdım.

Cam sandalyesine geri oturur ve gülümser. "Senin koçun olmaktan bahsediyorum."

Anlamam biraz zaman alıyor ama anladığımda kulaklarım çınlıyor. "Bekle. Bana nasıl öpüşüleceğini öğretmeyi mi teklif ediyorsun?" Gülümsemesi daha da genişliyor. "Prens'ten daha iyi kim Pantydropper?"

DOKUZ

Cam'e torpidolarla bakarak ve beynimin şifrelerini çözmeye çalışarak muazzam miktarda enerji harcadıktan sonra, kafamın üzerinde bir ampul yanıyor. "Oh, anladım."

İlgilenmiş görünüyor. "Tam olarak ne anladın?"

"Bir kadının kendisinden hoşlanmamasına dayanamayan adamlardansın. Herkesin kıcına üflediği sıcak gazla egon o kadar şişmiş ki, ilgisiz biriyle karşılaştığında bu seni çılgına çeviriyor. Bu yüzden yarı çıplak dolaşp şişkinlik ve dövme koleksiyonunuzu göstermeniz, ev yapımı köfte talep etmeniz ve 'Öpüşme koçunuz olacağım' gibi çirkin ifadelerde bulunmanız gerekiyor, tüm bunlar kırılğan ama gülünç derecede şişirilmiş egonuzun ilgisizlikten patlamaması için."

Cam, "Bu mükemmel teşhis için teşekkürler Dr. Freud." der.

"Bir şey değil."

"Çok kötü. Ama bahsettiğiniz bu 'şişkinlikler' hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Özellikle favoriniz olan var mı?"

Başparmağını eteğinin kemerine sokarak bana sinir uçlarımı zımparalamış gibi masum bir gülümseme gönderiyor.

"Eminim senin maço luğundan rahatsız olmayanın tombul kız olması seni daha da sinirlendiriyordur, değil mi?"

Gülümsemesi boğazımdan aşağıya inen bir kase çikolatalı Häagen-Dazs'tan daha hızlı kayboluyor. Alçak bir hırıltıyla bana doğru eğiliyor.

"Bir daha önümde kendini parçala kadın, seni dizlerimin üzerine yatırıp keşke yapmasaydım dedirteceğim."

Mutfak duvarındaki saat tik tak ederken birbirimize bakıyoruz ve Bay Bingley arka pençesiyle yemek yapıyor, benim pırzolaya saldırdığım gibi saldırıyor.

"Dudakların neden seğiriyor?" Cam gözlerini kısar Ben.

"Çünkü bunun tatlı mı, cinsiyetçi mi yoksa o kadar gülünç ki gülmeliyim."

Cam'in yüzü gök gürültülü bulutları yaran güneş gibi aydınlanıyor. Sandalyesine yaslanır ve sırtır. "Bu kolay, genç kız. Çok tatlı."

Bu adam gerçek mi? "Soru. Sadece merak için."

"Ateş et."

"Hiç ceza olarak bir kadını dizinizin üzerine yatırdınız mı?"

Sırtışı hınzırlaştığında elimi kaldırıyorum. "Hayır. Boş ver. Bilmek istemiyorum." Kafatasıma ani bir acı saplanıyor ve parmaklarımı gözlerime bastırarak irkiliyorum.

"Neyin var?"

"Ugh. Baş ağrısı."

Cam'in kaşları kırışır. "Sinir bozucu olduğumu düşündüğünü biliyorum ama gerçek bir baş ağrısına neden olmak bambaşka bir seviye."

"Sorun sen değilsin. Yani sensin, ama esas nedeni bütün gün hiçbir şey yememiş olmam."

Cam gürlür, "Neden olmasın ki?"

İ r k i l d i m . "Oh, bunun için teşekkürler. Bağırarak baş ağrısı için harikadır."

"Sorudan kaçma!"

Derin bir iç çekip şakağımı ovuşturduğumda Cam karanlık bir sesle, "Bunun güzel çocukla bir ilgisi olmasa iyi olur.

ve ofis tatil partisi."

Tamam, zeki biri. Ama aynı zamanda sinirime dokunuyor ve kilo vermek için kendimi aç bıraktığımı itiraf edersem, bu konuda her türlü fikre sahip olacağını biliyorum, bu yüzden küçük beyaz bir yalan söylemeye karar verdim.

Sol omzunun üzerinden duvardaki bir çatlağı inceliyorum. "Midem biraz rahatsız."

Kısa bir duraksamadan sonra Cam iç geçirir. "Yalan söylüyorsun kadın."

Boku bok gibi telaffuz ediyor. Çok sevimli ama ondan nefret ediyorum, o yüzden değil. "Yalan söylediğimi düşündüren ne?"

"İnsanlık öğrencisi, hatırladın mı?"

Dilimi çıkarma dürtüsüne direniyorum ve onun yerine sadece ona bakıyorum.

"Tamam, yüzünüz tamamen buruşuyor ve tüm vücudunuz bu acayıp, kendi üzerine katlanan şeyi yapıyor. Alnında bir işaret taşıyor da olabilirsin."

"Bu uygunsuz bir durum."

Cam'in sesi yumuşuyor, gözleri de öyle. "Hayır, genç kız. Bu iyi bir şey." Sonra sesi tekrar sertleşiyor. "Ama açlık diyetleri öyle değil."

"Lütfen daha az gözlemci olur musun? Baş ağrımı daha da kötüleştiriyor."

"Hayır ve sert. Baş ağrısı lanet bir aptal olmanın bedeli. Vücudunun yakıtı ihtiyacı var genç kız ve eğer yakıtı alamazsa, kaslarını yamyamlaştırmaya başlayacak ve sonra baş ağrısından daha kötü sorunların olacak."

"Nesin sen, doktor mu?" diye homurdandım.

Ayağa kalkıyor ve ellerini kalçalarına dayayarak üzerimde yükseliyor. Bay Bingley yere atlıyor ve ayaklarının dibinde sabırla bekliyor.

Cam diyor ki, "Bana bak, kızım. Şu vücuda bak." Kollarını açıyor, çenesini dışarı çıkarıyor ve göğsünü şişiriyor. "Bu mükemmel fiziğe aç kalarak mı sahip olduğumu sanıyorsun? Sıska olmaya çalışarak dünyanın en ünlü, en sevilen sporcusu mu oldum sanıyorsun?"

"Özür dilerim, soruyu tekrar edebilir misiniz? Egonuz kulaklarımı tıkıyor."

"İnsan vücudu karmaşık bir makinedir. Dedikleri gibi bir tapınak. Ona öyle davranmalısınız!"

"Evet, benim tapınağım daha çok ormanın ele geçirdiği ve içinde bir teke sürüsünün yaşadığı terk edilmiş bir harabeye benziyor."

Cam'in gülmek istediğini söyleyebilirim ama azarlamasını bitirmediği için ciddi yüzünü korumak için çok uğraşıyor. Büyükanne Gums'ın biyolojik saatimin ölüm sarmalında geri sayımda olduğu uyarısını yaparken yaptığı gibi bana parmağını sallıyor.

"İhtiyacınız olan şey size özel bir diyet ve egzersiz programıdır."

"Yanlış. İhtiyacım olan şey liposuction."

Bu düşünce onu tiksindirmiş gibi ürperir ve ağırlığının altında protesto edercesine gıcırdayan sandalyesine geri düşer. Bay Bingley anında tekrar kucağına atlıyor. Cam'in gelmeden önce vücuduna kedi nanesi sürüp sürmediğini merak etmeye başlıyorum.

"Lipo yok. Vücudunuzu doğru şekilde besler ve çalıştırırsanız vücudunuz verimli bir şekilde yağ yakacaktır."

"Yaşasın. Ne yazık ki karbonhidrat ve şeker bağımlısıyım ve egzersize alerjim var, bu yüzden yağ yakmamın tek yolu birinin bana kaynak makinesiyle yaklaşması ya da yemeyi tamamen bırakmam. Önce ikinci seçeneği denemeye karar verdim."

Cam parmaklarını masaya vuruyor ve beni yoğun bakışlarıyla sabitliyor, ta ki ben bakışları beni çok rahatsız ettiği için yerimden kıpırdayana kadar. Sonra "Yarın sabah eğitime başlıyoruz" dedi.

Küstahça, "Kaç külot düşürmüş olursan ol, öpüşme koçluğunu kabul etmiyorum dostum! Bırak artık."

Sanki saçmalayan benmişim gibi gözlerini deviriyor. "Bir egzersiz programından bahsediyorum."

"Ha! Benim bir egzersiz rutini benimsemem, senin aniden alçakgönüllülük ve moda anlayışı geliştirmen kadar olası." I

ayağa kalkar, fırına geçer ve çalışmadığına ikna olarak sabırsızlıkla zamanlayıcıya dokunur.

"Partiye kadar ne kadar kilo vermek istiyorsun?" diye soruyor, bakışlarını vücudumda gezdirerek.

Ona ekşi bir bakış attım. "Tam anlamıyla bir ton. Eğer parlak bir cilt ve National Geographic'ten fırlamış gibi görünmeyen bir çift göğüs ekleyebilirsen, bacaklarımı birkaç santim uzatabilirsen ve genel olarak Shrek'teki Prenses Fiona'ya olan benzerliğimi azaltabilirsen, tamamdır."

Fırının cam penceresinden pişmekte olan köftenin durumunu değerlendirmekle o kadar meşgulüm ki esneyen sessizliği fark edemiyorum, ama bir süre sonra Cam'in hiçbir şey söylemediğini fark ediyorum ki bu sadece kötü haber olabilir.

Ona bakıyorum ve bulacağımı bildiğim şeyi buluyorum: Cam en iyi Wolverine taklidini yapıyordu.

Doğruluyorum ve başımı sallayarak iç çekiyorum. "Lütfen bana kızma McGregor."

Her kelimeyi yavaşça telaffuz ediyor, sanki dişleriyle ısırmış gibi. "Kim. Söyledi. Sana. Sen. Çirkin olduğunu."

"Şimdiye kadar baktığım her ayna."

Yanlışı cevap. Wolverine tam mutant moduna geçiyor. Tişört giymediği için şanslı, çünkü ani öfkeli genişlemesiyle parçalara ayrılabilirdi.

"Dur, McGregor. Dur artık. Nasıl göründüğümü biliyorum." "Belki de yeni bir gözlüğe ihtiyacın vardır."

Bu beni kızdırıyor. İyi niyetli insanların görünüşüm hakkında beni daha iyi hissettirmeye çalışmasından nefret ediyorum.

Yanaklarım alev alev yanarken sessizce, "Sakın bana acımaya ya da patronluk taslamaya kalkma. Bana saçmalama da. Aynalarım, tartım ve güzellik yarışmalarını kazanmış bir kız kardeşim var, güzelliğin nasıl olması gerektiğini biliyorum. Ve ben o değilim. Sorun değil, kendim için üzülüyorum. Ama senin gibi fiziksel olarak yetenekli biri görünüşüm hakkında nazik olmaya çalıştığında, bu gerçekten samimiyetsiz ve dürüst olmak gerekirse biraz acımasızca geliyor."

Üzgün olduğum ve boğazım düğümlendiği için sesim son kelimeye kesiliyor. Sesimin bu kadar savunmasız çıkmasından, üzgün olduğumun onun için bu kadar açık olmasından nefret ediyorum, bu yüzden arkamı dönüyorum, kollarımı göğsümün üzerinde koruyucu bir şekilde katlıyorum ve alevli yüzümü gizliyorum.

Mutfağın karşısından Cam'ın alçak sesi geliyor. "Sana acımıyorum Joellen. Pek çok şey olabilirim ama palavracı olmak bunlardan biri değil."

Başımı sallayıp burnumdan sert bir nefes çektiğimde, Cam "Bana bak" diyor.

"Sana bakamayacak kadar kızgıyım. Şimdi fırından köfteyi çıkarıp kibirli kışına sokmadan önce sessiz ol."

Bir duraksama olur, sonra Cam kıkırdar. "Biliyor musun genç kız, bazı kültürlerde bir kadın bir erkeği sürekli şiddetle tehdit ediyorsa, bu ondan hoşlandığının kesin bir işaretidir."

Ani bir yorgunluğa kapılıyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Acımasızsın. Ayrıca bu tamamen uydurma bir gerçek."

"Bir yerlerde okuduğuma eminim ama işte sana uydurma olmayan bir gerçek. Eğer güzel çocuk için farklı görünmek istiyorsan, en iyi şansın benim."

Ona yan gözle bakıyorum.

Bunu tam bir güven ifadesiyle karşılıyor, gülümsemesi kendini beğenmişliğin ta kendisi. "Çocukken cüceydin, genç kız. Önünüzde gördüğünüz inanılmaz derecede nefis vücut kendi yapımım, iradeden başka hiçbir şeyden dövülmedi."

Benim bıkkın iç çekişime aldırmadan eliyle şeklini gösteren bir hareket yapıyor. "Bu görkemli erkeklik gösterisi kendiliğinden oluşmadı. Cameron McGregor, Davut gibi Michelangelo'nun elleriyle yontulmadı. Kendi elleriyle yontuldu. Eminim siz de kabul edeceksiniz, sonuçlar çok daha muhteşem."

"Özür dilerim, sanırım biraz önce ağzıma kustum. Ne diyordunuz?"

Cam bakışlarımı tutarak sandalyesinden kalkıyor ve tam önümde duruyor. "Elini ver bana."

Çekinerek birkaç santim geri çekildim. "Eğer bana görkemli erkekliğinin diğer kısımlarını dokunarak gezdirmeyi düşünüyorsan, gidip bir uçurumdan atlayabilirsin."

Elimi tutuyor ve ben tepki veremediğim karnının üzerinde düzleştiriyor. Teni sıcak ve yumuşak, altındaki kaslar gergin ve çelik gibi inatçı ve yanaklarımı dolduran kan gözeneklerimden sızma tehlikesiyle karşı karşıya.

İri elini benimkinin üzerine bastırarak kalın bir sesle, "Söz konusu vücut olduğunda, ne yaptığımı bilirim, genç kız. Sana ne demek istediğimi göstermem için bana bir şans ver. Söz veriyorum tatmin olacaksın."

Gözlerimin derinliklerine baktığında nefes almakta zorlandığımı fark ediyorum.

Mesele şu: Aşırı aktif bir hayal gücüm olduğunu biliyorum. Hayal kurmaya yatkınım, insanlarla kafamda günlerce süren tartışmalar yapıyorum, dikkatli olmazsam kendimi yaşlılığa kadar hayal edebilirim. Ama Cameron'ın sesindeki alçak gürültünün, yani memnun kalacağınıza söz veriyorum sözlerinin ardındaki mutlak inancın, her zamanki Broadway şovundan daha fazlası olduğunu iliklerime kadar biliyorum.

Doğruyu söylüyor ... ve bir egzersiz programından bahsetmiyor.

Rahmim bir 4 Temmuz havai fişek gösterisi gibi canlanıyor, ısı ve renkle patlıyor, hoparlörlerden "The Star-Spangled Banner" çalıyor, tribünler çığlık çığlığa zıplayan taraftarlarla dolu. Cam'in bakışları çekici bir ışın gibi benimkilere kilitlenmiş. Birden aşk romanlarında kadın kahramanın zayıf dizleri olduğundan bahsedilirken neden bahsedildiğini anlıyorum, çünkü benimkiler lastik gibi. Ayaklarının dibinde eriyip sıvı bir havuza dönüşmek üzereyim.

Cam gözlerimde bir şey görmüş olmalı, çünkü onunki de keskinleşiyor. Daha yakına eğildi, dudakları aralandı, bir damarı zonkluyordu.

boynunu.

Telefon çaldı.

İrkilerek nefesimi içime çekip sıçırıyorum ve neredeyse rahatlamış bir şekilde histerik bir kahkaha atacağım ama yutkunmayı başarıyorum. Cam'den uzaklaşıyorum ve mutfak duvarındaki telefona can yeleği gibi yapışıyorum. İçinden "Alo?" diye bağıriyorum.

"Merhaba tatlım," diyor annem. "Neden bağıriyorsun?"

"Ah, özür dilerim, uh . . . Müziğin sesini biraz açtım da."

Arkamdan Cam kıkırdıyor. Annem X-Men'in gurur duyacağı süpersonik işitme duyusuna sahip olduğu için sesi hemen algılıyor.

"Kim o? Yanında biri mi var?"

Cam'e bakmaktan kaçınarak fırına bakıyorum ve dörtnala koşan kalbimin yavaşlamasını istiyorum. "Sadece komşum."

"Bayan Dinwiddle?"

Bu konuşma bir FBI sorgusuna dönüşmek üzere, bu yüzden tezgahın yanındaki şarap rafına yöneliyorum ve bir şişe kırmızı seçiyorum. Çekmecedten tirbuşonu alırken, "Hayır, o yeni bir komşu" diyorum.

Annem, umutsuzca istediği dört bin doğmamış torunun ağırlığıyla, "O mu?" diye tekrarlıyor.

Tirbuşonla birkaç dakika uğraşıyorum, telefonu kulağımla omzum arasında tutarken bir yandan da şişenin üzerindeki folyoyu parmağımı kesmeden kesmeye çalışıyorum, ta ki Cam sakın ol, kaçık gibi bir bakışla şişeyi benden alana kadar.

Ben daha sakinleştirici bir nefes alamadan şişeyi açıyor ve şarap kadehi bulmak için dolapları karıştırmaya başlıyor. Doğru olanı işaret ediyorum ve anneme diyorum ki, "Henüz bebek patiği örmeye başlama anne. O eşcinsel."

Cam yine kıkırdıyor, bu sefer daha yüksek sesle. "Ona adımı söyle, bakalım gey olmam hakkında ne diyecek."

Tısıyorum, "Kapa çenenini!"

Annem soruyor, "Ne dedi? Orada neler oluyor?"

Neden birden kendimi on iki yaşında hissediyorum?
"Komşum bana dekorasyon tavsiyesi veriyor."

"Oh, ne güzel! Belki gardırobun konusunda da sana yardımcı olabilir, tatlım."

Cam benim için doldurduğu şarap kadehini uzatıyor, ben de sanki bir yarışmaymış gibi yudumluyorum. Sonra, piç kurusu! Telefonu elimden aldı.

"Merhaba, Bayan Bixby. Ben Cameron McGregor. Kızınız ve ben birbirimize aşığız."

Şarap ağzımdan gayzer gibi fışkırıyor, mutfak tezgahını ve çenemi kaplıyor.

Telefonu kapmak için üzerine atılıyorum, ama beni bir köpek yavrusuymuşum gibi kolayca uzaklaştırıyor. "Evet," diyor telefonda, gözleri kahkahalarla parlıyor. "Şu Cameron McGregor." Telefonun kontrolü için onunla güreşmeye devam ederken ve başarısız olurken bir an dinliyor. "Demek kocan büyük bir hayranı?" diye sırtıyor. "Bunu duymak harika. Evde mi? Onunla konuşmayı çok isterim."

"Telefonu bana ver, seni koca maymun! Ver onu bana!"

Ben telefonu elinden almak için çaresizce dönüp dururken Cam ninja hareketleriyle beni kolumdan tutuyor ama nafi. Rüzgârla savaşmak gibi. Birkaç saniye içinde o kadar çok dönmekten başım dönüyor ve nefesimi tutmaya çalışırken elimi alnıma götürmek zorunda kalıyorum.

Sonra Cam babamla konuşmaya başlıyor ve ben pes ediyorum. Masadaki bir sandalyeye çöküp başımı kollarımın altına saklıyorum ve en iyisini umuyorum.

"Merhaba, efendim. Evet, eşiniz de tam bana söylüyordu - evet, gerçekten benim."

İniltim uzun, alçak ve sefil.

"Hayır, hayır, kalıcı bir şey değil. Kuzenim ve ben tatil için evlerimizi değiştirdik. Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı, diyebilirsiniz ..." Cam bir süre dinledi, sonra sesi karardı. "Gazetelerde okuduğunuz her şeye inanmayın, efendim."

Ses tonunu merak ederek başımı kaldırıp ona bakıyorum ama o bana sırtını dönüyor ve eğilip fırının içindeki köfteye bakıyor. "Evet, harika bir sezondur. Yaralanma yok, tahtaya dokun." Başını sallıyor, dinliyor. "Maçları kablolu yayında mı izliyorsun?" Daha fazla baş sallama, birkaç onaylama homurtusu. "Buna güvenebilirsiniz, efendim."

Sonra babamın söylediği bir şeye gülüyor ve dönüp bana bakıyor. "Yani keşfediyorum." Tekrar dinlerken gülümsemesi kayboluyor. "Aslında onun oldukça-" Birkaç dakika daha dinledikten sonra Cam'in yüzü kızarıyor. Sert bir şekilde, "Diğer kızınızı bilmem efendim ama bu çok güzel." dedi. Bir duraklama daha. "Anlamı 'fantastik'. Kendinize iyi geceler dilerim."

Bana doğru yaklaşıyor, telefonu yüzüme doğru itiyor ve öfkeli bakışlarını üzerime diyor. "Yarın sabah saat beşte, genç kız," diyor dişlerini sıkarak. "Eğitim başlıyor. Eğer hazır değilsen, kapıyı kırıp seni yataktan kendim çıkaracağım."

Şaşkınlıkla, adım adım uzaklaşmasını, kendini oturma odasına atmasını ve gözden kaybolmasını izliyorum.

"Köften ne olacak?" Arkasından bağıriyorum.

Tek cevabım çarpılan daire kapısının sesi.

ON

"Bunun gerçekten Cameron McGregor olduğuna inanamıyorum!" diyor babam, çarpan bir kapının yankısı dairemde yankılanırken. "Kulüpteki çocuklara söyleyene kadar bekle - tamamen çıldıracaklar. Destansı."

Ailem Los Angeles'ın yerlisi olduğu için, bir yabancıyla iki dakikalık bir telefon görüşmesini anlatmak için epik gibi kelimeler kullanmak olağan bir durum. Küçük sahil topluluğumuzda birlikte büyüdüğüm hemen hemen herkes, yoga yapan, botoks yaptıran, lahana salatası gibi iğrenç şeyler yiyen ve genel olarak yaşlanma sadece kozmosun iyileştirici enerjisiyle daha az uyumlu insanların başına gelen bir şeymiş gibi davranan ebeveynleri gibi İngilizce dilinde büyük özgürlükler alıyor.

"Demek gerçekten ünlü," diye düşünüp fırını kapatıyorum.
çünkü köfte sonunda pişti.

"Şaka mı yapıyorsun?" Babam alay ediyor. "O sanki Tüm sporcuların sporcusu! Bunu nasıl bilmezsin tatlım?"

"Çünkü organize sporlardan ve bu sporu yapan herkesten nefret ediyorum.

organize sporlar yapıyor ve organize sporlarla ilgili herhangi bir şey izlemek ya da okumak zorunda kalmaktansa gözlerimi asitle yakmayı tercih ederim."

Babam bir an düşündü. "Evet, hatırlıyorum da kız kardeşin lisedeyken voleybol ve yüzme takımlarındayken sen onun hiçbir karşılaşmasına gitmeyi reddetmiştin."

Haklısın. Çünkü kaçınılmaz olarak insanlar beni güzel, popüler, aşırı başarılı

ve ellerin arkasından fısıldanan "Bu gerçekten Jacqueline'in kız kardeşi olamaz!" gibi yorumlarla saatlerce acı çekmeye zorlanmak. Evlatlık mıydı?

İğrenç anıyı bir kenara iterek, "Lütfen bana onun Michael Jordan'dan daha ünlü olmadığını söyle" diye yalvarıyorum.

Babam gülüyor. "O Michael Jordan'dan çok daha ünlü! O gezegendeki en ünlü sporcu."

Bay Bingley, Cam'in boşalttığı koltuğa zıplayıp hüzünle etrafına bakınıyor ve bir kadeh şaraba daha ihtiyacım var.

Sonra babam gitti ve annem nefes bile almadan bir akıl hastası gibi kulağımın dibinde söylenmeye başladı.

"Kutsal inek Joellen, Cameron McGregor'un senin apartmanında yaşadığını bana nasıl söylemezsin, bu çılgınlık ve onu dairende tutuyorsun, aman Tanrım, Cindy'ye söyleyene kadar bekle, ölecek."

"Kimseye söylemen yasak anne, özellikle de boşboğaz Cindy'ye! Yarım saat içinde her şey Twitter'da olacak!"

Beni görmezden geliyor çünkü menopoz sonrası hormonları ölümden diriliyor. "Fotoğraflarda olduğu kadar muhteşem mi? Gerçekten televizyonda görüldüğü kadar kaslı mı? Peki ya saçları? İyi bir saç var mı?"

"Anne. Odaklan. O bir insan, seks objesi değil."

Ahizenin duvara vurulma sesi geliyor hattan, ardından annemin alaycı sesi. "Özür dilerim, bağlantıda bir sorun var galiba. Az önce kızımın, tüm seks objelerine son veren seks objesi Cameron McGregor'un seks objesi olmadığını söylediğini duyduğumu sandım."

Tuhaf bir nedenden ötürü Dağ'a karşı biraz savunmacı hissediyorum. "Doğrusunu isterseniz, aslında oldukça zeki biri. Sezgileri çok kuvvetli ve inanılmaz bir kelime dağarcığı var."

Sessizliği gök gürültüsü gibi. İç çekiyorum ve yumuşuyorum. "Peki, tamam.

Evet, kaslı. Ve güzel saçları var. Tatmin oldunuz mu?"

"Hayır, tatmin olmadım! Detaylar, tatlım, detaylar!"

"Bu sözleri söyleyeceğimi hiç düşünmezdim anne, ama sanırım babamla biraz seksi zaman geçirmek için geç kaldın."

Sesi alçalıyor ve beni çileden çıkaran o "biz en iyi kız arkadaşız" tonuyla konuşmaya başlıyor. "Bak ne diyeceğim tatlım, bu gece babanı büyük bir eğlence bekliyor, çünkü annenin ateşli tamalesi Cameron McGregor'un ete kemiğe bürünmüş halini düşününce alev alev yanıyor!"

"Artık gitmem gerekiyor. Ruhsal çöküntüm beni çağırıyor."

"Tanrım, şu İskoç aksanına bak." Sevinçten titrediği duyulabiliyor. "Ve bir de mizah anlayışı!"

"Komik olan ne söyledi?"

"Birbirinize aşık olduğunuzu!"

"Ah, şu. Evet, tam bir kahkaha tufanı," diyorum başımı sallayarak. Sonra aklıma bir şey geldi. "Bu neden komikti?"

Annem gülüyor. "Ah, tatlım! Sanki öyle bir adam sana aşık olabilirmiş gibi!"

Bu beni nefessiz bırakacak kadar çok acıtıyor. Çok uzun süre sessiz kaldığımda, annem hatasını anlıyor.

"Öyle demek istemedim, tatlım-"

"Nasıl demek istediğini çok iyi biliyorum."

Sesi sertleşir. "Joellen, bunu yapma."

"Ne yapacağım? Biri bana hakaret ettiğinde hakarete uğramış mı hissedeyim?" "Zararsız bir yorumu kendi kişisel

acıma partileri!"

Orada öylece ağzım açık duruyorum, konuşamıyorum çünkü çok kızgınım ve bu eski aile saçmalığından bir kez daha etkilenmemeye izin verdiğim için kendimde hayal kırıklığı yaşıyorum.

Sabit, sessiz bir sesle, "Anne, yemeğim hazır. Aradığınız için teşekkürler. Gelecek hafta görüşürüz."

O cevap vermeden telefonu kapatıyorum ve ağlamadan konuşabileceğime emin olana kadar boğazımdaki yumruyu yutmak için birkaç uzun saniye harcıyorum. Sonra eti alıyorum

Fırından somun çıkar, patates püresi ve et suyunu hazırla ve her şeyi bir tabağa koyarak McGregor'a git.

Kapıyı açtığında, ikimiz de gülümsemiyoruz.

Kaybeden ben olsam da, tabağı bir fırında kaybeden takıma teselli ödülü verir gibi uzatıyorum. "Bu senin."

Önce ona, sonra bana baktı. "Müziği açmayacaktım."

"Ne var biliyor musun? Yaparsan sorun değil. Ben kim oluyorum da sana hayatını nasıl yaşayacağını söylüyorum?"

Birbirimize bakıyoruz, hava söylenmemiş kelimelerle elektrikleniyor. Tabağı elimden almak için hiçbir hareket yapmıyor, ben de tabağı ayaklarının dibindeki halının üzerine koyuyorum, sonra doğrulup gözlerinin içine bakıyorum.

"Saat beşte," diyorum kesin bir dille. "O zaman görüşürüz."

Yavaşça başını sallıyor. Koridora geri dönüp kapımı kapattığımda hâlâ orada duruyor ve bana bakıyordu.

Cehennemin nasıl bir yer olduğunu merak edenler, sabahın erken saatlerinde dondurucu soğukta, sonsuz enerji kaynağı olan ve ruhu olmayan profesyonel bir sporcuyla egzersiz yapmalıdır.

"Devam et!" Cam omzunun üzerinden bana bağılıyor, ben kaldırımda onun arkasında kalıyorum, nefesim burnumdan ve açık ağızımdan beyaz buharlar çıkarıyor, ter gözlerime akıyor, yaşama isteğim hızla sönüyor.

"Yapmalıyım. Durdurmak. Ölüm. Yakın." Hırıltıları ve sendelemelerim bir otobüs bankının arkasındaki tüneklerinden çığlık çığlığa kaçışan bir güvercin sürüsünü korkutuyor.

Cam arkasını döndü ve bana doğru koşmaya başladı. Hiç terlememişti bile, kalpsiz piç kurusu. "Joellen," diye başladı sabırla. "Daireden iki blok uzaktayız."

"Aman Tanrım! İki blok mu geldim?" Nasıl geri döneceğimi merak ediyorum ve taksiye binmeye karar veriyorum. Tabii önce ambulans çağırmamız gerekmezse.

Ben sendelerken Cam sırf hıyarlık olsun diye etrafımda düzenli bir daire çiziyor. "Bu nasıl oldu? Doksan yaşındaki birinin kardiyovasküler sistemine sahipsin!"

"Egzersize alerjim olduğunu söylemiştim!" diye bağıriyorum.

Etrafımda diğer yöne doğru koşuyor, geriye doğru. "Şaka yaptığını sanmıştım."

Ona iyi bir tokat atmayı umarak bir kolumu çılgınca sallıyorum ama ıskalıyorum çünkü adam şeytan ve yakalanamaz.

"Sabahları hep böyle huysuz mu olursun?"

"Benimle alay etmeye cüret etme, şeytan adam." Jelatinimsi bacaklarım beni dik tutmak ve ileriye doğru yönlendirmek için korkunç arayışlarına devam ederken nefes nefese kalıyorum. Sanırım kör oluyorum. "Gitmeden önce bana zorla içirdiğin o yeşil yapışkanın içinde ne vardı? Zehir mi?"

Cam cevap vermeden önce on kez zıplar. "Evet. Eski bir iskoç geleneğidir. Uyandıktan hemen sonra bir yudum zehir. Öldürmese bile göğsünde tüy bırakır."

"Oh güzel." Nefes nefese. Hırıltı. "Tam ihtiyacım olan şey." Hırıltı.

Öksürük. "Göğsümdeki kıllar."

Etrafımda gölge boksu yapıyor, parmak uçlarında dans ediyor, böylece kar taneleri parıldayan ayaklarının etrafında parıldıyor, Cam tehdit ediyor, "Eğer bu küçük konuşmayı görünüşün hakkında aşağılayıcı bir şeyle takip etmek üzereysen, kışını pazar gününe kadar altı yoldan tekmeleyeceğim, lassie."

Filmlerde kötü aktörlerin dramatik bir şekilde ölmeden hemen önce çıkardıkları ölüm çingiraklarını hatırlatan bir ses çıkarıyorum. Sadece benimki gerçek. "Yine o lanet köpek! O köpekten gerçekten nefret etmeye başlıyorum!"

Cam kıkırdıyor. O aptal eşofmanlarının içinde sinir bozucu derecede iyi görünüyor, sağlık ve esenlik timsali, ben ise birinin çöplerle birlikte toplanmasını umarak

pencereden sokağa attığı eski bir koltuk gibi görünüyorum
ama

kemirgenler tarafından kolonize edildi. Tanrı'ya şükür güneş henüz doğmadı, çünkü telaşa kapılan bir vatandaşın iğrenç suretimi görür görmez hayvan kontrolünü arayıp beni aldırma ihtimali çok yüksek.

"Bunu her gün gönüllü olarak yaptığına inanamıyorum. Bedavaya. Silah zoruyla değil."

Cam kapüşonlu tişörtünün bel bandını kaldırıyor ve dalgalanan karın kaslarını ortaya çıkarıyor. "Hepsi iyi bir amaç için."

Alnımdaki teri elimin tersiyle siliyorum. "Geceleri yatağında kendini sıkıca tutup kulağına tatlı sözler fısıldıyor musun?"

"Güzel çocuğu düşünün. Tatil partisine seksi bir elbiseyle girdiğinde yüzünün alacağı ifadeyi gözünde canlandır."

Oflayıp pufluyorum, kafama yerleştirdiği imgeyi düşünüyorum. "Sıkı olmak iyidir. Sıska daha iyi."

"Yanlışı! Amaç güçlü olmaktır genç kız, sıska olmak değil. Bir erkek havaya girdiğinde bir çuval kemiğe tutunmak istemez. Güzel, kalın, sulu, tereyağlı kıvrımları olan, cızırtılı, ateşli ve lezzetli bir kadın ister."

"Tam anlamıyla mükemmel bifteğimi tarif ettin."

"Annem her zaman sıska bir kadına güvenilmeyeceğini söylerdi.

Sıska vücut, sıska kalp, sıska aşk."

"Sanırım anneni seviyorum."

"Evet," diyor Cam usulca. "Onu sevmek kolaydı."

Öyleydi. Bu bacaklarımdaki son enerjiyi de tüketti. Yan tarafımı tutarak ve nefes nefese sendeleyerek duruyorum ve Cam'e bakıyorum. Nedense bana bakmayı reddediyor, birkaç adım ötede koşarken yüzünü başka yöne çeviriyor.

"Vefat mı etti?"

Tek cevabı başını sallamak oldu. "Özür dilerim."

Yutkunuyor, gözlerini kısarak sokak lambasına bakıyor. Soğuk sarı parıltıda yüzü keskin açılar ve düzlemlerden oluşuyor. Çenesinin keskin kesimi. Jilet gibi düz burnu. Dolgun elmacık kemiklerinin altındaki karanlık çukurlar.

Yüzündeki acı, camdaki oymalar gibi oraya kazınmış bir başka keskin özelliktir.

"Yüz yıl önce. Eski tarih. Ama teşekkürler."

Sesi alçak ve çığ ve onu hiç bu kadar çıplak görmemiştim. Bir zırh gibi giydiği her zamanki kabadayılığı olmadan, yeniden bir yabancı gibi görünüyor, daha karanlık, daha karmaşık ve çok daha çekici.

Ama Cam parlak bir gülümsemeyle bana döndüğünde o an geldiği gibi hızla kayboldu. "Lafı gevelemeyi bırak ve ayaklarını topla! Daha yeni başlıyoruz!"

Dönüyor ve kaldırımdan aşağı, şafak öncesi kasvetine doğru koşarak uzaklaşıyor, sırtı dik, başı dik, adımları canlı.

Ama artık çok geç. Altın perdenin arkasına baktım. Büyük ve Güçlü Oz'un arkasındaki gerçek adamı gördüm.

"Seni görüyorum Cameron McGregor," diye fısıldıyorum boş sokağa, bir çöp kamyonu gümbür gümbür geçerken. Dizel dumanından yakıcı bir nefes çekiyorum ve bacaklarımı bir kez daha hareket etmeye zorluyorum. Sonra Cam'in arkasında koşuyorum, iradem yenileniyor, vücudumdaki acı kafamdaki diğer her şeyi bastıran tek bir düşünce tarafından farkındalığımın çevresine itiliyor.

Seni görüyorum.

ON BİR

Öğleden sonra saat ikiye doğru Cam'i ve sabah soğuşundaki o ilginç anı tamamen unutmuştum çünkü o kadar acı çekiyordum ki acil servise gitmenin yakın geleceğimde olduğuna ikna olmuştum.

"Bu inilti de neyin nesi?" diye soruyor Shasta odacık duvarının arkasından, sağlık durumumu pek de desteklemediğini belli eden bir ses tonuyla.

"Çalışmaya başladım. Öldür beni."

Duvarın üzerinden atlıyor, çenesini kenara dayıyor ve kollarını sarkıtarak kafası kesilmiş bir kuklaya benziyor. "Pilates mi? Peloton? Krav Maga? Kundalini? Booty Twerk?"

"Hangi dili konuşuyorsun?" "Ben de capoeira ile ilgileniyorum."

Ona acı dolu bir sessizlikle baktığımda açıklıyor. "Dans, müzik ve akrobatik hareketleri birleştiren bir Brezilya dövüş sanatı."

Bu kadar kıvrak ve koordineli olmasına şaşmamalı. Bir ceylana olan benzerliği tekinsiz. "Berbat olduğum her şey. Hatırlat da hiç gitmeyeyim."

"Peki ne yapıyorsun?"

Ağrıyan uyluğuma nazikçe masaj yapıyorum. "Jogging." Shasta etkilenmemiş görününce ekliyorum, "Ve gerçekten agresif esneme." Kaşları kalkıyor. "İşkence gibi esneme."

İşkenceden bahsedince ilgilenmiş gibi görünüyor. "Harika. Sert germe seks için iyidir. Erkek arkadaşım süper

esnek. Ben ona boğa gibi binerken sırt üstü durmayı seviyor."

Bu bilgi kirliliği karşısında neredeyse küçük dilimi yutacaktım ama gülümsemeye zorladım çünkü onun benim iffetli biri olduğumu düşünmesini istemiyordum. Bununla birlikte, öğleden sonranın geri kalanını beynimi, çıplak U şeklindeki erkek arkadaşına binmiş, kovboy şapkası ve kayışlarla Shasta'nın görüntüsünden arındırmaya çalışarak geçireceğim.

"Sen şanslı bir kızsın."

Sesimdeki alaycı tonu fark etmiyor ve sırıttıyor. "Kesinlikle. Bir resmini görmek ister misin?"

Shasta'nın kıvrımlı erkek arkadaşının ne kadar sevimli olduğu konusunda yalan söylemeye zorlanmadan önce, biri kedisini infaz etmiş gibi bir surat takınan Portia'nın ortaya çıkmasıyla kurtuluyorum.

"Joellen," diyor, heceleri abartılı bir şekilde çıkararak. Muhtemelen benimle dalga geçiyor, ama ben bunu bir kazanç olarak sayıyorum çünkü Maddox Yayıncılık'ta çalıştığım süre boyunca adımları ilk kez doğru söylüyor.

"Portia," diye yanıtlıyorum, sırf ismini telaffuz edebilen tek kişinin kendisi olmadığını bilsin diye.

Dudakları kıstı. "Lütfen beni takip eder misin?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve Shasta'yla endişeli bir bakış atıyoruz. Portia'nın onu takip etmemi istemesi için aklıma gelen tek neden ya kovulmak üzere olmam ya da beni çatıya çıkarıp aşağı atacak olması.

"Her şey yolunda mı?"

"İnsan kaynaklarıyla bir toplantınız var."

Panik, göğsümün içinde kıvrılan bir yılan yumağı gibi açılıyor. "Öyle mi? Ne zamandan beri?"

"Şu andan beri," diye cevap veriyor dişlerini sıkarak. Ben daha fazla soru soramadan topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor: Kıdem tazminatım devam eden sağlık sigortamı da içeriyor mu? ve O sopayı kışına nasıl bu kadar soktun?

Sadık bir arkadaş olan Shasta önemli şeylere odaklanır. "Eğer kovuluyorsan, yeni sandalyene talibim."

İşten çıkarılmama neden olabilecek suçlayıcı geçmiş davranışlar için çılgınca hafızamı yokluyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Her zaman vaktinde çalışıyorum, hiçbir günü ya da teslim tarihini kaçırmıyorum ve iş arkadaşlarım tarafından tam olarak sevilmesem de en azından genel olarak hoş görülüyorum.

Portia hariç, o belli ki beni ayak bileklerimden kızgın kömür yatağına asmak istiyor, ta ki ben ölene kadar.

"Acele etsen iyi olur Joellen. Portia kafayı yemek üzereymiş gibi görünüyor."

Shasta'nın tuhaf erkek orgazmı göndermesini görmezden gelerek sandalyemden kalkıyorum, uyluk kaslarım protesto için inerken yüzümü buruşturuyorum. Kabin labirentinden geçerek, yönetici ofislerini geçip katın diğer tarafında bulunan insan kaynakları departmanına doğru topallayarak ilerliyorum. Michael'ın ofisinde olmadığını fark ediyorum ki bu büyük şans çünkü muhtemelen kendimi onun ayaklarına atıp merhamet dilerdim.

Fazla birikimim yok. Eğer kovulursam ve hemen bir iş bulamazsam, Sevgililer Günü'ne kadar ailemin kanepesinde uyuyor olacağım ve hangi intihar yönteminin adli tabibin temizlemesi için en az pisliği bırakacağını düşüneceğim.

Açık kapısına vardığımda İK müdürü Ruth, "İçeri gelin," diyor.

Zaftig kelimesinin icat edildiği bir kadın, Ruth hacimli. Onun yanında ben zayıf görünüyorum. Ama çok hoş kadınsı kıyafetler giyiyor, tırnaklarını ve saçlarını her zaman mükemmel bir şekilde yaptırıyor ve Rubenesk görünümünü büyük bir tarzla sergiliyor. Parlak, tazı gibi sıska Portia'dan bir metre uzakta oturmaktan çekiniyorsa bile bunu belli etmiyor.

Sıska vücut, sıska kalp, sıska aşk.

Ruth'un masasının karşısına otururken Cam'in sözleri kafamın içinde yankılanıyor. Ona gülümsüyorum çünkü Cam haklıysa, Ruth'un kalbinde dünyayı iyileştirecek kadar sevgi var ama Portia'nın sevgisi bayat bir kraker kadar ince ve kuru, aç dişlerinizin arasına koyduğunuzda ufalanarak toz haline geliyor.

"Sen iyi misin?" Bacak bacak üstüne attığımda yüzümün buruşmasını izleyen Ruth'un kaşları çatılıyor.

"Evet, özür dilerim," diyorum utanarak. "Spora yeni başladım ve biraz ağrım var."

Ruth bana gülümsüyor. "Aferin sana! Düzenli egzersiz sağlığını korumanın en iyi yoludur!"

Küçük ofiste karşımızda oturan Portia boğazının arkasından küçük bir ses çıkarıyor. Küçümseme damlayan sessiz bir kahkaha. Ruth ona sertçe baktığında, Portia hayranı olmayan tek kişinin ben olmadığımı anlıyorum.

Masasındaki dosyayı açan Ruth, bir yığın kâğıdı karıştırıyor. "Anladığım kadarıyla şirketteki onuncu yılını yeni doldurmuşsun Joellen." Onay için bana baktı. Ben endişeyle başımı sallayınca dosyayı incelemeye devam ediyor. "Ve bu süre içinde kaçırdığın ..."

İşaret parmağı bir sayfanın uzunluğunu gözden geçiriyor ve en alttaki bir figürde duruyor. Tekrar bana bakıyor. "Bir gün."

"Rahim fibroidi ameliyatı oldum!" Yanlış bir şey yapmakla suçlandığım için yeni yeni paniğe kapılarak ağızımdan kaçırıyorum. "Sabah ilk iş olarak planlamıştım çünkü öğleden sonra gelmek istiyordum ama cerrahım buna izin vermedi, ben de yapmak zorunda kaldım." Elini boğazına götüren Ruth ile tiksintiyle geri çekilen Portia arasında bir ileri bir geri bakıyorum. "Um ... günün geri kalanında izin al."

Gözlüklerinin arkasında Ruth'un kahverengi gözleri baykuş gibi yuvarlak. "Tabii ki izin almak zorundaydın," diyor dehşete düşmüş bir halde. "Joellen, bu büyük bir ameliyat! Otuzlu yaşlarımda miyom aldırardım, bir hafta izin almalıydın!"

Başım belada olmadığı için rahatlardım ama kafam da karıştı. Çok fazla birikmiş hastalık iznim mi var?

Portia araya giriyor, sesi kemik kadar kuru. "Sadede gelelim, olur mu?"

Ruth kuşkulu bakışlarını Portia'ya çevirdiğinde, kayıtsız bir bakışla karşılaşır. "Bütün gün bekleyemem."

Ruth'un çalışan dosyamdaki tüm kağıtları dikkatlice düzeltmesi biraz uzun sürüyor. Dilini o kadar sert ısıyor ki kan tadı aldığını hayal ediyorum. Nezaketi ve inceliğiyle tanınan bir kadın -pozisyonu için mükemmel özellikler- ama Portia en aziz sinirleri bile zorlayabilir.

"Geçen ay talep ettiğiniz zam onaylandı," diyor Ruth ve ben sevinç çığlıkları atarak sandalyemden fırlamadan önce söyleyebildiği tek şey bu oluyor.

"Gerçekten mi? Bu harika! Buna inanamıyorum!"

Portia canavar gibi bir esnemeyi bastırmak için eliyle ağzını kapatıyor ama ben umursamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım. Küçük bir mutluluk dansı yapmaya çalışıyorum ama sakat bacaklarım işbirliği yapmak yerine altıma çöküyor. Ruth'un zavallı misafir koltuğuna gökten düşen bir bomba gibi düştüm ve ahşap iskelet çirkin bordo kumaşın altından yarılrken yüksek bir çatırtı duyarak dehşete kapıldım.

Tekrar sığıyorum ve sandalyeye bakıyorum, bir milyon parçaya ayrılmamasını diliyor, sessizce evrene bir mola vermesi için yalvarıyorum.

"Sanırım onu öldürdün," diye gözlemliyor Portia, tam da o lanet şey yere doğru ağır çekimde yanlamasına bir ölüm dalışı yaparken.

Michael parlak bir gülümsemeyle kapıdan içeri kafasını uzattığında üçümüz de yolda ölmüş gibi dümdüz uzanmış ona bakıyorduk. "İçeri daldığım için özür dilerim. Ona iyi haberi verdik mi?"

Ruth'un ifadesine bakılırsa, CEO'nun bir çalışanla İK toplantısı sırasında ortaya çıkması protokol ihlali. Ya öyle ya da ölü sandalyeyi gerçekten sevdi.

Ruth kibarca "Biz de tam toplantımıza başlıyorduk" deyince Michael "Yani ona henüz açık pozisyonun bahsetmediniz mi?" diye sorar.

Portia öğürür gibi bir ses çıkarır ve herkes telaşla ona bakar. Yüzü ilginç bir renk tonuna dönüşüyor.

Morarmış ve gözleri kafasının içinde dönüyor. Belli ki felç geçiriyor.

"Daha postaya bile vermedik!" diye homurdanıyor Portia, deli bir kadın gibi eteğini pençeliyor. "Bill şimdilik ekstra işleri üstlenebilir ya da Konrad-"

"Saçmalık." Michael kapının pervazına yaslanıp bana gülümsüyor. "Joellen, ne yazık ki Maria işe geri dönmeyecek çünkü-"

Ruth yüksek sesle boğazını temizler. Michael şaşkınlıkla ona bakar.

"Oh. Ee ... doğru." Tekrar başlıyor, bu sefer daha dikkatli. "Maria artık Maddox Yayıncılık'ın bir çalışanı değil."

"Um. Tamam mı?" Bunu bana neden söylediğini, Portia'nın neden sinir krizi geçirdiğini ve Maria'nın benimle ne ilgisi olduğunu anlayamadım. İkimiz de redaktörüz. Eğer o şirketten ayrılırsa, bir redaktör pozisyonu açılacak. Ne olmuş yani?

"Maria daha yeni yardımcı editörlüğe terfi etmişti. Duyuruyu bu hafta yapacaktık."

Kalbim tekliyor. Bana nazikçe gülümseyen Ruth'a bakıyorum. Cinayetin yasal olmasını dileyen Portia'ya bakıyorum. On yıldır aldığım en harika habere cevap vermemi sabırla bekleyen Michael'a bakıyorum. "Yardımcı editör pozisyonu açık mı?" Dikizliyorum, geniş gözlü.

"İlgilenir misiniz?"

Daha çok ilgilendiğim tek şey tüm kıyafetlerinizi yırtıp sizi yakalamak efendim. "Evet. Yapardım." dediğimde mantıklı bir insan gibi konuşmayı başarıyorum.

"Açıkçası bu pozisyon daha yüksek bir maaş derecesinde Joellen," diyor Ruth, "yani zam için onay aldığına göre, eğer işi alırsan, zammını yansıtacak şekilde başlangıç maaşından bir artış alacaksın."

Sandalyeyi öldürdüğüm için çok pişmanım, çünkü şu anda gerçekten içine gömülebileceğim bir şeye ihtiyacım var. Zemin iyi bir seçim gibi görünmüyor, bu yüzden duvara yaslanıp

Sinüs problemi olan bir pug gibi ses çıkarmamak için nefesimi düzenliyorum.

"Bu harika bir haber."

Portia tersler, "Herkes gibi sen de başvurmalısın!"

Michael onun sert ses tonu karşısında kaşlarını çatıyor ve ben de onun çıplak vücuduna fıstık ezmesi sürmek ve hafta sonunu onu yalayarak geçirmek istiyorum.

İşyerindeki gerilimi azaltma konusunda deneyimli olan Ruth, Portia beni yıkık sandalyeyle öldüresiye dövmeden önce araya giriyor. "Tabii ki. Tüm uygun protokoller takip edilmelidir. Ama kıdemlisin Joellen ve olağanüstü bir çalışma geçmişin var ve seni şiddetle teşvik ediyorum" - bir suç ortağının bakışlarıyla- "başvurmanı tavsiye ederim."

Portia ayağa fırlar ve odadaki sıcaklık birkaç derece düşer. "Yayın yönetmeni olarak son seçimi elbette ben yapacağım."

Sonra bir mucize gerçekleşir. Bulutlar parçalanır, bir altın ışık huzmesi parlar ve Michael'ın başının üzerinde bir hale belirir. "Teknik olarak Portia, son seçim benim." der.

Birbirlerine bakarlarken nefesimi tutuyorum. Önce Portia geri çekiliyor, kirpikleri yenilgiyle aşağı doğru iniyor. "Evet, Bay Maddox. Elbette."

Michael krallara layık bir hareketle başını eğiyor ve ben şehvetten neredeyse nefes nefese kalıyorum.

O bir tanrı. O güzel, iyiliksever, cadı öldüren bir tanrı.

Tüm savaşları sona erdirebilecek bir gülümsemeyle bana döndü. "Başvurunuzu hafta sonuna kadar görmek istiyorum." Ruth ve Portia'ya başıyla selam veriyor. "Hanımlar."

Sonra dönüp gidiyor, kalbimi de yanında götürüyor.

Ruth parlak bir şekilde, "Pekala! Sanırım burada işimiz bitti!

Joellen, işine geri dönebilirsin. Başvuruyu bugün daha sonra masanıza getireceğim."

Portia'nın cezasına neredeyse benim kadar seviniyor ve insan kaynaklarında bir arkadaşım olduğunu fark ediyorum.

Bölüm. Portia oflayıp puflayarak ofisten çıktığında Ruth bana sırtıttı.

Sanırım "Biz büyük kızlar birbirimize destek olmalıyız." diyor. Tabii ki ben de sırtıyorum, çünkü bu doğru.

Günün geri kalanı bulanıktı. Bulutların üzerindeymişim gibi süzülüyorum ve şansıma hayret ediyorum. Çocukluğumdan beri büyük bir yayınevinde kıdemli editör olmayı arzuluyordum ve yardımcı editörlüğe yükselmemle birlikte nihayet bu hedefime ulaştım. Olağanüstü el yazmalarını desteklemek, yeni yazarların keşfedilmesine yardımcı olmak, kültüre aç bir dünyaya edebiyat ve güzellik getirmek

...

Bazı insanlar zengin ya da ünlü olmak ister. Ben romanlarının teşekkür bölümlerinde başarılarından dolayı bana teşekkür eden rock yıldızı yazarlardan oluşan bir ekip istiyorum. Küçük bir çocukken Harriet the Spy'ı keşfettiğimden beri kitaplar benim tutkum olmuştur. O zamandan beri okumak bir saplantı haline geldi. Nancy Drew gizemlerinden, dehşete düşen annemin yatağımın altında saklı bulunduğu Lolita'ya kadar her şeyi yırtıp attım.

Kitabın müstehcen doğası nedeniyle dehşete düşmemişti -kendisi de bir okur olmadığı için ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu- ama kütüphanede bir yıl gecikmiş olduğu için. Kitabı ödünç aldım ve bir daha geri vermedim; bu alışkanlık bir gün yerel kütüphaneden bir yetkilinin kapımızı çalması ve eksik kitapları -o noktada düzinelerce vardı- ya da para cezalarının ödenmesini talep etmesiyle sonuçlanacaktı.

Cezaları çocuk bakıcılığı işlerinden biriktirdiğim parayla ödedim. O zamanlar bile kitaplar benim için paradan çok daha değerliydi.

O akşam eve döndüğümde, kapımın önünde temiz bir tabak ve köfte tepsisi duruyordu, üzerinde de Dağ'ın düzgün

baskısıyla yazılmış bir not vardı.

You were right. It was delicious. Your loaf is even better than your pie.

I'm sure there's nothing that can top it.

Gülümsüyorum, çünkü bir meydan okuma duyduğumda anlarım. Ve onun için yaptığım hiçbir şeyden bir ısırık bile almayacak olsam da, son sözü söylemesine izin verirsem lanetleneceğim.

Kapısına gittim ve çaldım. O kadar hızlı açtı ki, kapının hemen yanında duruyor olmalıydı. "Oh. Selam."

"Kendine merhaba, genç kız. Neden ürkmüş bir yavru kuş gibi göz kırptıyorsun?"

Koridorda iki tarafa da bakıyorum. "Birini mi bekliyordun?"

"Senden başka birini mi kastediyorsun?" "Şey, evet."

Sanki beni anlayamıyormuş gibi şaşkınlıkla bir süre bana bakıyor. "Biliyor musun genç kız, zeki bir kıza göre çok kalın kafalısın."

"Aha. Bu her şeyi açıklıyor, teşekkürler. Bu arada, kanla ilgisi olmayan şeyleri tanımlamak için neden kanlı kelimesini kullanıyorsunuz?"

"Madame Tussauds balmumu müzesi için yaratılmış gibi görünecek kadar çok estetik ameliyat geçirmiş bir adamı tanımlamak için neden muhteşem kelimesini kullanıyorsunuz?"

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Michael Maddox'tan mı bahsediyorsun?"

Cam başını sallayarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Evet. Şirketin internet sitesinden baktım. Ve sana söylemeliyim ki, kızım, bu tuhaf görünümlü bir çocuk."

"O bir çocuk değil. O bir erkek! Ve hiç de tuhaf görünmüyor! Klasik olarak yakışıklı!"

"Oyuncak bebeğe benziyor. Sadece konuşmaya katacak daha az şeyi var."

Gülüyorum, çünkü komik olmaya çalışıyor. "Anlıyorum. Sence 'gerçek' bir erkek neye benzemeli? Oduncuya mı? Ustura ve bir kalıp sabuna düzensiz erişimi olan birine mi?"

"Her gece yatmadan önce gözenek küçültücü maske kullandığına ve pahalı yaşlanma karşıtı cilt kremleri sürdüğüne elli dolarına bahse girerim."

"Konuşmanın bu noktasında, bu gözlemlerin belden yukarısını giymeye inanmadığı anlaşılan bir adamdan gelmesinin gülünç olduğunu belirtebilir miyim?"

Her zamanki gibi çıplak olan göğsünü işaret ediyorum. Bacaklarına solmuş mavi bir kot pantolon giymiş, kalçalarını aşağıya sarkıtmış, böylece karın kaslarının V'si kasıklarındaki şişkinliği gösteren bir neon tabelası gibi davranıyor.

Şimdiye kadar doğrudan bakmadan onun şişkinliğini fark etme sanatında ustalaşmıştım, Jedi seviyesinde bir beceri.

Sinir bozucu mantığımı bir el hareketiyle ve klasik Cameron McGregor öz-sevgi ifadelerinden biriyle geçiştiriyor. "Tüm bu kaslara uyan gömlekler bulmak imkansız."

Başımı salladım. "Ahbap, sen bu işin tanımını egomaniac to new heights."

Bana sırtıyor. "Teşekkür ederim." "Bu bir iltifat değildi." "Sen öyle sanıyorsun."

Tekrar gülüyorum çünkü diğer tek seçenek ağlamak. "Devam edelim. Akşam yemeği bir saat içinde. Benim somunumdan ve turtamdan daha iyi olacak. Ve bir şey daha Tarzan. Bir gömlek giy." Arkamı dönüp daireme doğru ilerliyorum, bir sonraki söylediği şey karşısında başımı sallıyorum.

"Yapabilirim, ama muhtemelen gecenin sonunda onu üzerimden yırtıp atacaksın, genç kız. Mükemmel bir gömlek israfı."

Kıkırdayarak kapısını kapatıyor. İçeri giriyorum, gülümsüyorum çünkü harika bir gün geçirdim ve Dağ'a onu şaşırtacak bir yemek yapmak üzereyim.

İkinci bölümün beni neden en az ilki kadar mutlu ettiğini düşünmek için zaman ayırmıyorum.

ON İKİ

Masanın karşısından gelen inilti bir porno yıldızını bile gururlandırırđı.

"Yüce İsa. Oh, kutsal olan her şey aşkına. Bu çok güzel. Ağzımda bir parti gibi. Ağzımda bir seks partisi gibi! Şu anda ölsem mutlu olurđum, çünkü sonunda hayatın anlamını keşfetmiş olurđum."

Cam'in abartılı övgüsünden çok memnun olmamaya çalışarak kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum. "Hayatın anlamı rigatoni carbonara mı?"

"Hayır, kızım. Hayatın anlamı, ev yapımı sarımsaklı ekmek, siyah trüf mantarlı gnocchi ve garip meyveli bir salata ile rigatoni carbonara'dır."

"Bu bir rezene, portakal, nane, kırmızı hindiba, nar, balzamik ve sızma zeytinyağı salatası, 'tuhaf' bir salata değil."

Gözleri kapalı olan Cam, sanki ayinde kutsama yapan bir papa gibi çatalını havada sallıyor. "Detaylar. Benim demek istediğim, bu saf braw. Pedro."

"Braw' nedir ve Pedro kimdir?"

Cam gözlerini açıyor ve kahkahalarla parlıyorlar. "'Muhteşem' demek."

"Bunu söyleyebilirdin."

"Ben yaptım!" Ağzına bir çatal dolusu rigatoni daha atıyor ve çiğnerken bana göz kırıyor.

"Beğendiğinize sevindim. Ama rüşvet yemeklerinizin geri kalanı için bunu beklemeyin, çünkü bugün

kutluyorum."

"Öyle mi?" diyor ağzındaki lokmanın etrafında. "Neyi kutluyoruz?"

"Zam aldım."

Cam çiğnemeyi bıraktı.

"Ve İK direktörünün başvurmam için beni teşvik ettiği bir yardımcı editör pozisyonu açık." Ağzındaki lokmayı yutarken Cam'e bakıyorum.

Cevap vermeden önce bir an geçiyor. "Tebrikler, genç bayan. Zammı hak ettiğine eminim."

Sesinde beni sinirlendiren komik bir şey var. "Neden bu bana tanışma randevularında aldığım 'Nasıl görüldüğüne takıntılı olmaman harika' gibi ters iltifatlardan biri gibi geliyor?"

Cam cevap vermeden önce bardağındaki sudan bir yudum alıyor. Bunu yaparken de bakışlarını yemek tabağından ayırmıyor. "Sadece biraz tesadüfi görünüyor, hepsi bu."

"Bu nasıl tesadüf olabilir? Zam için bir ay önce başvurdum!"

Bakışları benimkilere kayıyor. "Uh-huh. Ve güzel çocuğun sandalyeni değiştirdiği ve benim sana güller gönderdiğim hafta bunu alıyorsun."

"Tanrım, tam bir oyunbozansın."

"Sadece işaret ediyorum. Açık olan pozisyonun olayı nedir?"

Michael kafasını ofisine soktuğunda Ruth'un yüzünün aldığı şekli hatırlayınca bir an duraksadım, tıpkı Maria hakkında konuşurken Michael'ın sözünü kesişindeki tuhaf tavır gibi. O zamanlar bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark edemeyecek kadar heyecanlanmakla meşguldüm, ama şimdi ...

"İşi alan kız aniden ayrıldı."

Ağzımdan çıkar çıkmaz bunun bir hata olduğunu anladım. Cam'in kaşları havaya kalktı. Sandalyesine yaslanıp bana sert bir bakış attı.

"McGregor, hayal gücün neredeyse benimki kadar aşırı aktif. Burada komplo falan yok, seni koca serseri! Bu sadece bir

Açık pozisyon! İnsanlar her zaman işlerinden ayrılırlar!" Gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Öyle mi?"

Tabağını kafasında parçalamak için içimde güçlü bir istek var ama bunu yapamayacak kadar iyi bir ruh halindeyim. "Bu çok ilginç. Her geçen gün kişiliğinin yeni yönlerini keşfediyorum. Devasa ego, tamam. Dar bacak giyme ve kötü müzik fetişi, tamam. İyi şansa karşı kökleşmiş şüphe ve aktif paranoya, tamam."

"Eğer haklıysanız bu paranoya değildir."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Sandalyemde arkama yaslanıp onu daha iyi görebilmek için gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum. "Teoriniz Michael Maddox'un kariyerinde ilerlemek için beni hedef aldığı yönünde mi?"

Cam bir omzunu kaldırır ve ağzına yemek tıktırmaya devam eder.

"Rahibe Teresa'nın çok sayıda eyalette cinayet işlemesine neden olabilirsiniz, bunu biliyor musunuz?"

"En güzel iltifatları sen ediyorsun, hayatım. Ben bu yemeği bitirmeden önce kendine bir tabak al."

"Yemek yemiyorum."

Bir kurdun hırıltısı mutfağı dolduruyor.

"Sessiz ol, Beyaz Diş. Komşuları korkutacaksın."

"Bugün yemek yedin mi?" diye soruyor, Wolverine'e özgü bir şekilde şişinerek.

"Evet."

Bana ters ters bakıyor. "Bu sabah sana verdiğim protein içeceği dışında mı?"

Dudaklarımı büzüyorum ve tırnak etlerimi inceliyorum.

Cam içinden küfrederek sandalyesini masadan geriye itiyor ve dolaplarıma doğru yürüyor. Tabakların kahve makinesinin üstündeki dolapta olduğunu söylemeden önce birkaç dakika etrafta dolanmasına izin veriyorum.

Daha fazla tepinme, daha fazla vurma, biraz sinirli oflama. Sanki mutfağımda dolaşan bir antilop varmış gibi. Sonra ocağın başına geçiyor, gereğinden fazla güç kullanarak makarnayı tabağa kaşıklıyor. Sarımsaklı ekmek ekliyor ve

Salata ve tabağı bir takırtıyla önümdeki masaya koyuyor.

Onu işaret ediyor. "Ye. Şimdi ye."

Ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Çatalım yok."

Burun delikleri alevlendi, bana baktı. "Şansını zorluyorsun, kadın."

"Bu mutfaktaki bazı insanların aksine ben parmaklarımla yemek yemeyi pek sevmem."

Yüzündeki öfke ifadesi sapıkça bir şekilde tatmin edicidir. Başını çeviriyor, çekmecelere doğru yürüyor ve teker teker çekmeceleri açıp mutfak eşyalarını aramaya başlıyor. Hala gülümseyerek onu izliyorum.

"İnsanların öğün atlamasının seni sinirlendirdiğini bilseydim, seninle tanıştığım anda açlık grevine başlardım."

Cam etli yumruğunda bir çatalla geri geldi. Bana uzatıyor, gözleri yanıyor. "Sorun yemeği atlamak değil," diyor, sesi sert. "Sorun bunun arkasındaki sebep."

Bakışlarımız bir an durdu. Sonra tartışmaya değmeyeceğine karar veriyorum ve çatalı elinden alıyorum.

Sandalyesine yerleşiyor ve ben yumuşayıp makarnadan bir ısırık alana kadar bana dik dik bakıyor. Rahatlamış bir şekilde ağzına yemek tıkiştırmaya devam ediyor ama yemek yerken gözlerini benden ayırmıyor. Tempolu bir şekilde devam etmezsem beni yağlı bir ciğer için tımar edilen bir kaz gibi zorla beslemeye çalışacağını hissediyorum, bu yüzden meşgul görünmeye dikkat ediyorum.

Cam bir dakika sonra, "Yemeğinizi çatalınızla itip örümcek ısırıkları almak yemek sayılmaz," diyor.

"Tamam baba," diye mırıldanıyorum ve normal bir çatal dolusu yemek alıyorum. Çiğniyorum, yutuyorum, sonra dilimi dışarı çıkarıyorum, Dağ'a iyi bir kız olduğumu ve beni rahatsız etmeyi bırakabileceğini kanıtlamak için ağzımı sonuna kadar açıyorum.

"Daha iyi. Tekrar yap."

İç çekiyorum, gözlerimi deviriyorum ve daha fazla yiyorum. Açlıktan ölüyorum, bu yüzden iradem çok çabuk kırılıyor. Bir saniye içinde, sanki biri kafama silah dayamış gibi rigatoni'yi mideye indiriyorum.

Cam onaylayarak homurdanıyor.

Bu homurtuyu sevdiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Babandan bahsetmişken," diyor kayıtsızca, şimdi tabağına bakarak, "onun olayı nedir?"

"Babam mı? Oh, o bir fotoğrafçı. Yani eskiden. Şimdi emekli oldu."

"Öyle mi? Ne tür fotoğraflar çekmiş?"

"Film stüdyoları için bazı işler yaptı, ama onun ekmek teknesi moda fotoğrafçılığıydı. Mankenlik çekimleri, dergiler, bu tür şeyler."

"Bu yüzden pek çok modelle çalıştı."

Başımı sallıyorum, sarımsaklı ekmeği bir çiftlik hayvanı gibi çiğniyorum. "Ve aktörler. Onlara 'güzel insanlar' derdi."

"Peki ya annen?"

"O bir podyum modeliydi. Aslında Paris'te bir çekimde tanışmışlar. Şimdilerde çoğunlukla kolonoskopi yaptırıyor ve günlük çiftçi pazarı gezilerinde mükemmel makrobiyotik marulu bulmaya kafayı takmış durumda."

Cam bir an sessiz kalır. "Ve kız kardeşin bir güzellik kraliçesi."

"Evet, Jacqueline Miss America yarışmasına kadar gelmeyi başardı. Kansalı bir çiftçi kıza yenildi. Bir daha toparlanabildiğini sanmıyorum. O ve annem neredeyse tek yumurta ikizleri, klasik uzun bacaklı Kaliforniyalı sarışın tipler. Babam da öyle. Sörfçülere benziyor; çok bronz ve fit." Kıkırdıyorum. "Kız kardeşim biz çocukken evlatlık olduğumu söyleyip benimle dalga geçerdi, çünkü aileden kimseye benzemiyorum."

Cam tabağından başını kaldırıyor. Gözleri karanlık ve yüzü ciddi. "Bu çok şeyi açıklıyor."

Çatalım ağzımın yarısına kadar gelmişken duraksıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Olumsuz beden imajınız, zedelenmiş öz saygınız ve yemekle olan çatışmalı ilişkiniz."

Çatalımı yavaşça tabağıma indiriyorum, yüzüm yanıyor ve midem bulanıyor. "Affedersiniz?"

Cam, "Manken bir annen, güzellik kraliçesi bir kız kardeşin ve tüm kariyeri boyunca mükemmel görünümlü insanlarla çevrili bir baban var-" diyor.

"Ailemi eleştirecek ya da beni psikanalize tabi tutacak konumda değilsin," diye sertçe araya giriyorum, kalbim göğsümün içinde sertçe çarpıyor. "Ve unutmayalım, sen de kendi görünüşünden oldukça etkileniyorsun, McGregor."

"Belki  yleyim, belki değilim. Ama benim m kemmelik anlayışıma uymadıkları için bir başkasının kendini kötü hissetmesine asla izin vermem."

"Ailemin bana bunu yaptığını mı ima ediyorsunuz?"

" yle değil mi?"

O kadar kızgınım ki tüm vücudum titriyor. İşleri daha da kötüleştiren şey ise haklı olması. "Sanırım kırk beş dakikan doldu."

Ayağa kalkıyorum, tabağımı lavaboya götürüyorum ve yemeğimin geri kalanını içine boşaltıyorum. Tabağı yenmemiş yemeğin üstüne atıyorum ve gözlerimi kırpıştırarak gözlerimde biriken suyu temizlemeye çalışıyorum.

"Joellen-"

"Dur. Tek kelime daha etme. Kendini dışarı bırakabilirsin."

Arkamda uzun, ağır bir sessizlik var. Sonra Cam i  çekti. Ayağa kalkarken sandalyesinin masaya s rt nd ğ n  duyuyorum. "Sabah için hala devam ediyor muyuz?"

Sesim titremesin diye cevap vermeden önce ona kadar sayıyorum. "Evet."

"Tamam," diyor, sesi daha yumuşak. "Güzel." Birkaç adım uzaklaşıyor ama kapıya varmadan önce duraklıyor. "Ne olursa olsun, geç kız... yanılıyorlar."

Gözlerimi kapatıyorum. G z kapağımın altından tek bir damla yaş süzülüyor ve yanağımdan aşağı süzülüyor. Sonra  n kapım açılıp kapanıyor ve Bay Bingley'nin ayak bileklerime dolanması ve perdenin arkasına bakan tek kişinin ben olmadığının farkına varmamla baş başa kalıyorum.

Eğer gerçek Cameron McGregor'u gördüysem, o da Joellen Bixby'nin içini görmüştür.

O gece uyuyamadım. Cam'in sözleri kafamın içinde bir kasırga gibi dönüp duruyor ve her türlü pis, eski pisliği ortaya çıkarıyor. Onun basit gözlemlerinden bu kadar etkilendiğim için kendimden nefret ediyorum ve o beni bu kadar net görebiliyorsa herkesin de görmesi gerektiğinden endişeleniyorum.

Ama düşündüğümde, arayan tek kişinin o olduğunu fark ettim.

Sabahları garip oluyor.

"Merhaba," diyor kısık bir sesle, kapıyı çaldığında kapımı açtığımda cüceleşiyor. Ellerini siyah kapüşonlu bir tişörtün ön ceplerine sokmuş, kapüşonu alnına doğru çekmiş, bir çift siyah eşofman altı ve siyah spor ayakkabısı görünümünü tamamlıyor.

"Merhaba. Bu şimdiye kadar gördüğüm en az tenli halin. Kendini iyi hissediyor musun?"

Dudakları seğiriyor ama sadece gözlerini kullanarak gülümsüyor. "İstersen tişörtümü çıkarabilirim. Isınma sürenden en az beş dakika kısalır."

"İşte orada. Günaydın, şakacı."

"Günaydın, ejderha hanım." Beline uzanıyor ve dün sabah bana yedirdiği yeşil yapışkandan plastik bir şişe çıkarıyor. Onu aldığımda rahatlamış görünüyor, sanki bir kavga bekliyormuş gibi.

"Bekle." Elimdeki şişeye bakıyorum, sonra çatık kaşlarla Cam'e bakıyorum. "Bu nereden geldi?"

"Blender'ım."

"Pantolonunun arkasında bir blender mı var?"

"Bel kemerimdeydi."

Bu beni duraksattı. "Koridorda bir metre yürümek için belinizde bir şişe sıvı taşımanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündünüz? İki elin de kırık mı?"

Bana jazz elleri yapıyor ve tutmaya çalıştığı gülümsemesini kırıyor. "Eller tamamen çalışır durumda,

Bayan. Sizin deyiminizle, bir delikanlıya görkemli kadınlık organlarınızda dokunsal bir tur attırmak isterseniz diye."

"Lütfen bana iç çamaşırı giydiğini ve bu şişenin kıcının üzerinde durmadığını söyle."

Dürüst bir yüz ifadesiyle, "Evet, kızım, beni yakaladın. Bu bir şişe kış suyu. İç, vitamin dolu."

"Vitaminler mi?"

Hayal gücüm çıldırmaya başlıyor. Bir keresinde, sadece bir çift erkek testisi tarafından üretilen belirli bir "doğal" malzemenin eklenmesiyle her yemeğin geliştirilebileceğini düşünen bir adam tarafından yazılmış Doğal Hasat adlı bir yemek kitabı okumuştum. Slightly Saltier Caviar tarifine eşlik eden fotoğraf bugün bile aklımdan çıkmıyor.

"Sadece şu lanet şeyi iç, kızım. İçinde sebze suyu ve protein tozu var!"

Dairenin kapısını arkamdan kapatıyorum ve anahtarlarımı polar yeleğimin küçük fermuarlı cebine sokuyorum. "Tamam. Ama eğer bunun tadı şüpheli derecede tuzluysa, kıcına tekmeyi basarım." Şişeyi açıp içindekileri kokluyorum ve Dağ'ın kıkırdamasını dinliyorum.

"Bu koridordaki tek tuzlu şey sensin, sevgilim."

Şişenin üzerinde karşılaştığımda sesi de bakışları kadar sıcak. Bugün tıraş olmuş ama nedense her zamanki tıraşı ona daha çok yakışıyor. Parlatılması, bakımlı ve manikürlü, güzel olması gereken bir adam değil. Tüm pürüzleri birleşince ortaya daha ilginç bir şey çıkıyor. Daha fazlası

...

Erkeksi.

Yeşil yapışkan maddeyi ağzıma atıyorum ve bitirdiğimde elimi ağzıma siliyorum, yüzüm aniden alev aldığı için başka tarafa bakıyorum.

Cam kafasını eğiyor. "Uh-oh. Güzel çocuk Michael hakkında kötü bir şey düşünmüş olmalısın. Yüzün pancara döndü."

Sadece bir gülümseme ve sert bir baş sallama ile cevap verdiğimde, Cam yine kıkırdıyor. "Kendini oynak hissetmek için sabahın köründe biraz erken, değil mi tatlım?"

Bana tatlım dediğini duymak yüzümü daha da sıcaklaştırıyor ve şimdi bir aptal olduğum için kendi kıcımlı tekmelemek istiyorum.

"Hadi başlayalım," diyorum ona, biraz fazla sert bir şekilde.

Ani tavır değişikliğim onu eğlendirdi. "Tamam, tamam, sinirlenmene gerek yok."

Boş şişeyi kapının yanında yere bırakıyorum ve koridorda ısınma hareketleri yapıyoruz, bu sırada onun hedef kalp atış hızları, koşucu coşkusu ve odaklanamadığım diğer tüm sağlıklı şeyler hakkındaki saçmalıklarını dinliyorum çünkü onun sert yakışıklılığını tekrar fark etmekten kaçınmaya çalışmakla çok meşgulüm.

Beni bu kadar telaşlandıran uykusuzluk olmalı. Ya öyle ya da bunu kendi sinir bozuculuğunda fark ettim, kibirli bir şekilde, Dağ aslında oldukça ateşli.

ON ÜÇ

Cuma gününe kadar beş kilo verdim -beş!- ve Cam ve ben sabah koşuları ve akşam yemekleri rutinimize yerleştik. Sözüne sadık kalarak müziği kapalı tuttu, böylece kulaklarım bütün hafta kanamadı. Ayrıca benim için yağsız protein ve sebzelere odaklanan bir beslenme planı tasarladı ve yeni diyetime uygun olmadığını düşündüğü yiyecekleri aramak için kilerimi ve buzdolabımı didik didik etti. Bulduklarını bir karton kutu içinde yerel evsizler barınağına götürdü.

Utanç verici büyüklükte bir karton kutu.

Sonra birlikte market alışverişine çıktık ve kendimi diğer kadınların kıskançlık nesnesi olarak buldum, hepsinin bir araya gelip iğneler batırmak için benden bir vudu bebeği yapacaklarını düşündüm. Kıskançlıkları hissediliyordu ve tek yaptığım onun yanında yürümekti. Muhtemelen onun hizmetçisi olduğumu düşünüyorlardı, ama bana bakışları ... yikes.

Ona atılan bakışlar egosunun nasıl Godzilla boyutlarına ulaştığını anlamamı sağladı. O kadınlar ona kasaptaki en sulu fileto gibi bakıyorlardı. Sanki tüm kıyafetlerini çıkarıp organik sebze reyonunda üzerine binmek istiyorlardı. Sanki o gerçek bir insan bile değildi, sadece dişlerini geçirmek istedikleri büyük, lezzetli bir erkek eti parçasıydı.

Kendi cinsiyetimden utanıyordum.

Yine de her şeyi sineye çekti. Hayranlığı özömsüyor muydu yoksa saptırıyor muydu anlamak zordu, çünkü toplum içinde gülümsemesi yalnızken olduğundan daha kırılıyordu

birlikte. İlgiden hoşlandığı belliydi, ama kadın sezgilerim bana görüldüğü kadar kolay olmadığını söyledi.

Ya da belki de yine benim aşırı aktif hayal gücümdü. Her iki durumda da, eve döndüğümüzde ikimiz de marketteki o aç gözlerden bahsetmedik.

Cuma sabahı ofisteki mutfakta durmuş kendime bir fincan kahve daha hazırlıyordum ki arkamdan bir erkek sesi "Ne güzel bir elbise" dedi.

O kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse devrilecektim ama yüzüstü düşmeden önce kendimi tezgâha yaslayarak sabitliyorum. İki adım ötemde Michael duruyor, kömür grisi takım elbisesi ve cep mendiliyle bir film yıldızı gibi görünüyor.

Bana gülümsüyor. "Seni hiç elbise giyerken gördüğümü sanmıyorum. Yeni mi bu?"

Kendime bakıyorum. "Oh. Bu mu? Um."

Bu elbise için utanç verici bir gerçeği içermeyen bir bahane bulmaya çalışıyorum: Dün gece dolabımı karıştırıp, karşılaşma ihtimalimize karşı hoşuna gidebilecek bir şey aradım ve bulduğum tek şey buydu. Mavi, ki onun en sevdiği renk olduğunu hatırladım. Ayrıca, tasarımın ustaca bir cilvesi sayesinde, çocuk doğuran kalçalarımı daha ince göstermek gibi küçük bir mucize gerçekleştiriyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ve kafamın içinde Cam'in yaramaz brogue'unu duyuyorum. Ona bir randevun olduğunu söyle.

"Bir randevum var," diye öyle yüksek sesle söylüyorum ki Michael gözlerini kırıştırıyor.

"Oh?" Bakışları bir aşağı bir yukarı, tepeden tırnağa üzerimde geziniyor, değerlendiriyor. "Her kimse, ona imreniyorum."

Parmaklarım Formika tezgâha öyle sert çarpıyor ki, parçalanmamasına şaşıyorum. Cilveli bir kahkaha atmaya çalışıyorum ama sesim bir saç yumağını dışarı atmaya çalışıyormuşum gibi çıkıyor.

Michael yaklaşan zihinsel kırılmamı hissetmiş olmalı, çünkü başını eğiyor, gülümsemesi daha da genişliyor. "Sakıncası var mı?" diye hemen arkamdaki kahve makinesini işaret ediyor.

"Oh! Elbette, üzgünüm!" Yoldan çekiliyorum ve onun güzelliğine güvenli bir yerden hayran kalabileceğim bir kenarda duruyorum.

mesafe.

Michael makinenin üzerine bıraktığım kahve fincanını sözsüzce uzatıyor. Titreyen ellerimle alıyorum, gözlerinden kaçınıyorum çünkü tüm sinir uçlarım şehvetle titreşiyor ve göz teması kurarsak bunu görebileceğinden korkuyorum.

Gevrek ve temiz kokuyor, taze keten gibi. Yeni yüz dolarlık banknotlar gibi.

Kendi kahvesini hazırlamakla meşgulken, "Yardımcı editörlük pozisyonu için başvurunuzu inceledim" diyor.

Nefes almayı bıraktım. Ağzımda sıvı olmaması iyi bir şey çünkü şu anda şık takım elbisesinin her yerine bulaşmış olabilirdi.

Kalın siyah kirpiklerinin altından bana bakıyor. Mavi gözleri parlıyor. Yanağında bir gamze parlıyor. "Soneler mi?"

Bir anda yüzüm binlerce güneşin sıcaklığıyla parlıyor.

Başvuru formunda, özgeçmişinizde yer almayan ve iş performansınızla ilgili olabilecek her türlü ek bilginin sorulduğu bir alan vardı. Özel beceriler, ilgili hobiler, resmi eğitiminiz veya iş geçmişiniz dışında size avantaj sağlayabilecek herhangi bir deneyim. Bir hevesle, uygun olabileceğini düşündüğüm tek şeyi listeledim, burası yayıncılık sektörü ve her şey.

Hobi olarak soneler yazıyorum. Klasik olarak yapılandırılmış, Shakespeare tarzı soneler, çünkü ben var olmayan bir aşk hayatı olan ve bir gün kedilerimle çevrili bir şekilde yalnız ölecek zavallı bir insanım.

Ayakkabılarıma bakıp, "Evet." diye mırıldandım.

"Sorun değil," diyor Michael gülerek. "Utanmana gerek yok. Bence oldukça çekici."

Büyüleyici mi? Hayallerimin erkeği beni büyüleyici olarak mı tanımladı? Kalp krizinin nasıl bir his olduğundan emin değilim ama muhtemelen buna yakındır.

Ona bakıyorum, gözlerindeki sıcaklıktan heyecanlanıyorum, ama "Bana ezberden oku" dediğinde heyecanım hızla dehşete dönüşüyor.

bir tane."

Kanım damarlarımda dolaşmayı bırakıyor.

Yüzümdeki ifadeyi görünce nazikçe, "Hadi ama," diye ısrar ediyor. "Sonelerinden birini dinlemek istiyorum, Joellen. Lütfen?"

Oh Tanrım. OhGodohGodohGod. Ağzım çöl oldu. Avuçlarım terlemeye başladı. Bir koşu vakasının yaklaştığını hissediyorum ama Michael Maddox iki adım ötemde duruyor ve lütfen kelimesini söyledikten sonra beklentiyle bana bakıyor. Ne kadar büyük bir felç geçirip oracıkta ölmeyi tercih etsem de ona itaat etmeye mahkumum.

Dudaklarımı nemlendiriyorum. Sesim bir fısıltı gibi çıkıyor, gürleyen kalbimden zar zor seçilebiliyor. "Lütfen gülme."

Yüz ifadesi ölümcül bir ciddiyete bürünür. "Söz veriyorum yapmayacağım." "Tamam." İçime derin bir nefes çekiyorum.

tamamen başarısız olan cesaret. "Bunun adı 'Yaşlı Piliçlere Övgü'."

Michael'ın kaşları havaya kalktı. "Gülme dedim!"

Bir elini kaldırıp başını sallıyor. "Annemin mezarı üzerine yemin ederim ki gülmüyorum. Sana söz veriyorum. Lütfen devam edin."

Bir süre yüzünü inceledikten sonra hiçbir eğlence belirtisi görmüyorum, bu yüzden korkumu yutuyorum ve başlıyorum.

Hayatın orta krizi başladığında Ve
gülün çiçeği döküldüğünde,
Belli bir yaşa gelmiş biz kadınların suratı
asıktır, erkekler tarafından yok sayılırız.
Şımarık göğüslü ve kalçalı genç kızlar
Ve nazlı, uzun kirpikli flörtler.
Ama bu tür zevkler, bu tür hazlar, yeni hisler
arzulayan insanlar için çok yakındır,
Çünkü biz olgun hanımlar (hala hayat
doluyuz) Karmaşıklıklarımızla terbiye
edildik.

Aşka, daha az deneyimli bakireler
tarafından bilinmeyen bir baharat
getiriyoruz.

Bu yüzden siz erkekler, kolay cazibeleri için
gençlere bakmayın,
Ama daha derin özelemlerinizi yaşı bir kadının
kollarında tatmin edin.

"Yaşı Piliçlere Övgü "yü okumamın ardından Michael'ın
yüzü bir dizi olağanüstü dönüşüm geçiriyor. Yüzünden kaç
duygu geçiyor bilmiyorum ama sonuncusu anlaşılmaz ve bu
nedenle de dehşet verici.

"Ne kadar büyüleyici bir sone," diyor, sesi gergin,
gözleri mavi ateşle parlıyor. "Ve benimle paylaşmak için
özellikle bunu seçmiş olman ne kadar ilginç."

Midem bulanıyor. İstemedenden de olsa muazzam bir hata
yapmıştım ama yine de affedilemezdi.

Patronum ona teklif ettiğimi düşünüyor. Cinsel tacizden
kovulacağım.

Kariyerim sona erdi. Şimdi hayvan barınağına gidip
kalan kedilerimi de sahiplenebilirim.

Elimi ağzıma kapatıp gözlerimi faltaşı gibi açarak dehşet
içinde nefes alıyorum. "Bu-hayır-bu en son yazdığım. Onunla
bir şey kastetmedim ..."

Michael'ın alev alev yanan bakışları ağzıma düşüyor.
"Hayır mı? Yazık." diye mırıldandı. Elini uzatıyor ve parmak
eklemini yanağımın eğiminde gezdiriyor.

Dünya kendi ekseninde dönmeyi bırakıyor.
Vücudumdaki tüm hücrelerin, şarkı söyleyen her sinirin,
düzensiz nefes alışımın, derimin üzerinde sıçrayan
titremenin farkına varıyorum. Güçlü bir manyetizma zihnimi
silerken orada durup birbirimize bakıyoruz.

Zihnim donmuş durumda, ama bedenim tamamen
hissiyattan ibaret, kalp atışlarım ve nabzım hızla atıyor,
parmak ekleminin tenime yaptığı hafif baskı evrenimin
merkezi.

Dudakları ayrılıyor. Daha yakına eğiliyor.

Vay anasını. Beni öpecek.

"Bay Maddox, konuşmam gerek-"

Portia mutfağa dalıyor, topukları tıkırdıyor, kolunun altında bir dosya var. Bizi gördü ve kayarak durdu.

Michael hiçbir şey olmamış gibi dönüp kendine bir fincan kahve hazırlamaya devam ediyor, ben ise olduğum yerde kalakalmış, mahcup ve garip bir şekilde suçlu, konuşamıyor ya da hareket edemiyorum.

Portia'nın durduğu yerin etrafındaki zemin ve duvarda uzun, çatırdayan parmaklar halinde buz oluşuyor. Bana bakıyor, bakışları sert, duruşu katı, ifadesi suçlayıcı, sonra buz gibi bakışlarını Michael'ın arkasına çeviriyor. "Affedersiniz efendim," diyor sert bir şekilde. "Sekreteriniz burada olduğunuzu söyledi. Bölmek istemezdim."

Michael elinde bir kupa, yakışıklı yüzünde sıradan bir gülümsemeye arkasını döner. "Rahatsız etmiyordunuz. Joellen ve ben sadece onun başvurusunu tartışıyorduk. İş almak için çok hevesli."

Yanlış bir şey söyledim. Eğer insanlar kendiliğinden yanabilseydi, Portia şu anda donmuş küçük parçalar halinde duvarlara ve yere saçılmış olurdu.

Donuk bakışlarını bana çeviriyor. Dudakları inceliyor, burun delikleri açılıyor ve bana fiziksel olarak saldırmamasından korkuyorum.

"Anlıyorum," diyor usulca, gözleriyle kafamın içinde delikler açarak.

Bu Hindenburg boyutlarında bir felaket. Portia'nın Michael'ın hevesli derken neyi kastettiği ve benim neyin peşinde olduğumu düşündüğü açık.

Tek bir fırça darbesiyle ofisin fahişesi oldum ve hak etmediğim bir terfiye giden yolda uyudum.

Sesim boğuklaştı, "Şimdi işimin başına döneceğim" dedim.

Kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp, bakışlarım yerde Portia'yı süzerek uzaklaşıyorum. Mutfaktan çıkar çıkmaz

nefes nefese koşmaya başladım ve günün geri kalanını kıyafetlerime giymek üzere kendime çeşitli boyutlarda kırmızı As tasarlayarak geçirmeyi planladığım masama geri döndüm.

Eğer kötü şansım olmasaydı, hiç şansım olmazdı.

Saat beşten birkaç dakika önce masa telefonum çaldı.

"Joellen Bixby konuşuyor."

"Joellen, ben Michael."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Portia odamın köşesinde pusuya yatmış olabilirmiş gibi gizlice etrafıma bakıyorum, sonra sandalyeme gömülüp elimle telefonun a ızlığını kapatıyorum. Neden birden kendimi bir casus filmindeymişim gibi hissettiğimi bilmiyorum.

"Merhaba, efendim."

   çekiyor ve bu bile kulağa güzel geliyor. "Lütfen, efendim demeyi kes. Herkes bana efendim der. Kendimi büyükbabam gibi hissettiriyor."

" z r dilerim. Alışkanlık. CEO olman falan."

Michael boğazını temizler. "Evet. Bu konuda." Kısa bir duraksama olur, sonra nefes verir. "Mutfakta olanlar için özür dilerim. Bu benim için uygunsuzdu. Umarım i ten özürlerimi kabul edersiniz. Belli ki sizi rahatsız ettim ve bu kesinlikle haddimi aşmaktı-"

"Rahatsız değildim."

Sessizlik.

Yanıt vermemesinden garip bir şekilde cesaret alarak sesimi fısıltıya düşürüyorum. "Yani,  yleydim, ama iyi anlamda."

Bir nefes daha, bu seferki daha uzun ve yavaş. "Hiçbir şey söylemiyorsun."

"Rahatladım." Sesi bir oktav düşüyor. "Ve bunu duyduğuma gerçekten çok sevindim."

Telefonu yüzümden uzak tutuyorum ve sessizce çığlık atıyorum, ayaklarımı aşağı yukarı tekmeliyorum ve sandalyemde deli gibi zıplıyorum. Telefonu tekrar kulağıma götürdüğümde, sahip olduğum tüm cesareti toplayıp ona şu soruyu soruyorum

64,000 dolarlık

soru.

"Neden?"

Sinir bozucu bir duraksamadan sonra, yanıtı öncekinden daha da düşüktür. "Nedenini çok iyi biliyorsun Joellen."

Külotum yanan kağıt gibi kıvrılıyor. Gözlüklerim Grinin Elli Tonu'nu ilk okuduğumda olduğu gibi buğulanıyor. Kalbim göğsümün içinde patlama tehlikesiyle karşı karşıya.

Fısıldıyorum, "Hayır, bilmiyorum. Söyle bana." Kim bu kişi? Bu cesur, işveli kişi? Görünüşe göre bir kapkaççı beni tüketti.

Bir hışırtı, bir sandalye gıcirtısı, fayanslarda yankılanan ayak sesleri duyuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Pacing."

Volta atıyor. Sesi de sert. Ve kötü bir şekilde rahatsız olmadığım için mutlu ama nedenini sorduğumda cevap vermiyor.

"Michael," diye

fısıldıyorum. "Evet,

Joellen?" "Neler

oluyor?"

Daha fazla hışırtı. Oturuyor olabilir. Onu ofisinde, yere bakarken, her türden güzel ve eziyetli görünürken hayal ediyorum.

Sözcükleri iradesi dışında söylemeye zorluyormuş gibi duraksayarak başlıyor. "Boşanacağımı biliyorsun."

"Evet."

"Ve ... ayrıca ... Ben bu şirketin CEO'suyum." "Evet."

"Ve siz de ... yakın zamanda terfi için başvuran çalışanımsınız."

Cevap veremiyorum çünkü coşku dilimi dondurdu ama kalbim EVET diye bağıyor! EVET! EVET! EVET!

"Yani bu biraz karışık."

Ayağa fırlıyorum, etrafımdaki hiç kimseyi ve hiçbir şeyi görmüyorum, telefonu ölümüne tutuyorum, ruhum bedenimden ayrılmak üzere. Cinayet davasında jürinin kararını bekleyen birinin dehşete kapılmış odaklanmasıyla bir sonraki söyleyeceklerini dinliyorum.

"Hâlâ orada mısın?"

"Ben buradayım." Sesim titriyor ama umurumda değil. Aşağı Manhattan'da bir nükleer bomba patlasa bile umurumda olmazdı.

Sesi perişan çıkan Michael tekrar iç geçirir. "Özür dilerim. Seni korkunç bir duruma sokuyorum. Aptalca davranıyorum. Ağzımı hiç açmamalıydım."

Artık çok geç. Şimdi Pandora'nın kutusunu açtı ve tüm şeytani küçük yaratıklar, üreme organlarımda neşe içinde çığlık atarak ortalıkta dolaşıyor. "Beni öpecektin, değil mi?"

Bu bir soru değil, bir ifade, çünkü artık bunun doğru olduğundan eminim. Bu konuşmadan önce bunun benim hayal gücüm olduğuna kendimi ikna edebilirdim ama işler büyük ölçüde değişti.

"Gitmeliyim."

"Michael. Anlat bana."

Uzun, derin bir sessizlik olur, sonra Michael fısıldar, "Evet."

Telefonu kapattı.

Kollarımı havaya kaldırıyorum, başımı geriye atıyorum ve kabin labirentindeki herkesin işini gücünü bırakıp bakacağı kadar yüksek bir zafer çığlığı atıyorum.

Arkamdan Shasta'nın sinirli sesi geliyor. "Kaltak, senin derdin ne? İnsanlar burada hiçbir şey yapmamakla meşgul, sessiz ol!"

Gülmeye başladım ve duramadım.

Michael Maddox beni öpecekti. Eve gidip Cam'e söylemek için sabırsızlanıyorum.

ON DÖRT

Eve dönerken iyi bir şişe şarap almak için köşedeki markette duruyorum, çünkü kutlama yapıyorum. Noel'in işaretleri her yerde. Dükkânların vitrinleri renkli ışıklarla parılıyor, yeri yumuşak bir kar örtüsü kaplıyor, her hoparlörden tatil müziği çalıyor, sahte Noel Babalar köşelerde yardım için dolaşüyor, insanların sinirli suratlarına saldırganca zil çalıyor.

Her şey büyülü görünüyor. Tatil ruhunu daha önce hiç hissetmediğim kadar hissediyorum, çünkü Michael'ın dudakları benimkilere dokunmaya niyetlenmişti.

Bunu gerçekten başaramamış olmalarına aldırmayın. Önemli olan düşünce. Eğer o cadı Portia olmasaydı, bu geceyi iyi bir Napa cabernet yerine Dom Pérignon ile kutluyor olacaktım.

Cam'in sesini duyduğumda dairemin kapısını açıyordum. Kendi kapısının arkasından boğuk geliyordu ama yine de kolayca seçilebiliyordu.

"Çünkü erken dönmek istemiyorum, işte bu yüzden!"

Durakladım, kulaklarım dikildi, merak beni ele geçirdi.

Ağır ayak sesleri zeminde bir yöne doğru ilerliyor, sonra geri dönüp diğer yöne gidiyor. "Lanet olası avukatımın bununla ilgilenmesi gerekiyordu!" diye kükrüyor. "Gelecek ayın on yedisine kadar mahkemeye çıkmam gerekmeyeceğini söyledi!"

Aman Tanrım. Bu kulağa hoş gelmiyor.

Sessiz olmaya çalışarak anahtarı kilide sokuyorum ve kapımı açıyorum. Cam'in onu gzetlediğimi düşünmesini ve yine röntgenci olarak adlandırılmasını istemiyorum, bu yüzden içeri gizlice, fare gibi girmeye niyetliyim, ama Bay Bingley'nin başka fikirleri var.

"RRROOOOWWW!" diye bağırıyor, kuyruğuna basmışım gibi feryat ediyor.

"şşşt!" Ona bir el sallayarak tısladım. "Bir saniye içinde seni besleyeceğim!"

Ama artık çok geç. Koridorun karşısındaki kapı çoktan açılmıştır.

Cam bana bakarak elindeki telefona gürledi, "Gitmem gerek! Seni sonra ararım!"

Aramayı sonlandırmak için parmağını ekrana vuruyor, telefonu omzunun üzerinden fırlatıp yere düşürüyor, sonra orada dikilip bana bakıyor, nefes nefese kalıyor, göğsü inip kalkıyor ve gözleri ıldırıyor.

"Selam, şakacı. Kötü bir gün müydü?" Birkaç saniye sessizce sızlanmasına izin verdim. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır!"

"Tamam, tamam, sakın heyecanlanma. İy akşamlar."

Başının üzerinde kaynayan şiddetli fırtına nedeniyle bu gece sosyal olmak istemeyeceğini varsayıyorum, ancak kapısını çarparak, koridordan geçerek ve beni daireme doğru iterek bu düşünceyi ortadan kaldırıyor.

"Elbette, içeri gel, kendini evinde hisset," diyorum sert bir şekilde, onun kanepeme düşüşünü izlerken. "Evde  yüz kiloluk kızgın bir goril olması her zaman bir zevktir."

Başını kanepenin arkasına yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. Konuştuğunda sesi kısıktır. "zr dilerim, genç kız. Bir saniye sakinleşeyim."

Bay Bingley akşam yemeği için bekletilmekten duyduğu hoşnutsuzluğu bana kesin bir dille hatırlatıyor ve kuyruğunu dik tutarak mutfağa giriyor. Kapıyı kapatıyorum ve bu iki yüksek bakım gerektiren erkeğin yemek kölesi haline nasıl geldiğimi merak ediyorum.

El çantamı konsolun üzerine bırakıyorum, paltomu ve atkıyı çıkarıp bir sandalyenin üzerine örtüyorum ve şarabı mutfağa götürüp kediyi besledikten sonra şişe açacağı ve iyi bir kristal kadeh aramaya çıkıyorum. Bir dolaptaki diğer berbat, uyumsuz bardakların arkasına saklanmıştı. Mantar çıkana kadar bir süre onunla boğuşuyorum, sonra omzumun üzerinden sesleniyorum, "Bir bardak şarap ister misin?"

"Cameron McGregor şarap içmez."

Çıglık atıyorum, çünkü piç kurusu bir anda ortaya çıktı ve şimdi tam yanımda duruyor.

"McGregor! Şunu yapmayı kes!"

Hafifçe eğlenmiş görünüyor. "Kedin kadar sağır olman benim suçum değil, genç kız."

"Hiç de sağır değilim. Sadece doğal olmayan bir şekilde gizlisin!"

Kıkırdıyor ve gök gürültülü bulutların bir kısmının dağıldığını görerek rahatlıyorum. "Bu doğru. Ninjalığa benziyorum."

"Yoda gibi geriye doğru konuşma. Bunu başaramayacak kadar kaslısın."

"Aha! Sonunda ne kadar yakışıklı, iri yarı bir şeytan olduğumu kendine itiraf ediyorsun!"

"İşte başlıyoruz." Gülümseyip başımı sallıyorum, sonra kendime bir bardak taksi dolduruyorum. Uzun bir yudum alıyorum, yutkunuyorum ve mutlu bir şekilde iç çekiyorum.

Tam o sırada Cam'in bana yukarıdan aşağıya baktığını fark ettim. "Ne?"

"Elbise giyiyorsun. Ve topuklu."

"Şaşırtıcı gözlem gücünüz için tebrikler."

Gülmüyor. "Görünüyorsun ..."

Cümleyi tamamlayamadığında yüzüm kızarıyor. "Elbise giymiş bir insan gibi mi? Teşekkür ederim, ne muhteşem bir iltifat."

Bakışları benimkilere kayıyor. "Harika, ben de tam ... gerçekten harika görünüyorsun diyecektim."

Gözlerimi ona dikiyorum ama şaka yaptığına dair hiçbir işaret vermiyor.

Yemin ederim bu elbisenin sihirli güçleri var. Bundan sonra her gün giyebilirim. "Teşekkürler. Peki, şarap içmiyorsan ne içersin?"

"Bira. Ama koyu bira. Lager, ale, içini görebileceğiniz hiçbir şey olmasın."

"Çünkü gerçek erkekler hanım evladı gibi soluk renkli bira içmez." "Aynen öyle. Benim gerçek bir erkek olduğumu düşündüğünü biliyordum."

"Jüri hala kararını vermedi, dostum. Çok fazla etek giyiyorsun. Korkarım bu gecelerden birinde seni dolabımı yağmalarken bulabilirim. Ama bu konuda konuşacak bir arkadaşına ihtiyacın varsa, ben varım. Sütyenlerimi denemene bile izin veririm."

Birbirimize sırtıyoruz. Tezgâha yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bugün beyaz tişört, siyah botlar ve kalçalarına kadar inen o soluk mavi kot pantolondan oluşan gerçek bir kıyafet giyiyor. Pazularındaki dövmeler, dağınık saçları ve çenesindeki koyu renk yırtıklarla, kanun kaçağı bir motorcudan rock yıldızına kadar her şey olabilirmiş gibi görünüyor.

Süpermarketteki tüm o kadınların ağzının suyunu akıtan cazibeyi anlayabilirim.

"Bu bakış da ne kızım? Yüzün bir tuhaf. Bağırsak gazın mı var?"

Utanarak, bana seslenildiğinde her zamanki ilk savunma yöntemim olan iğnelemeye başvuruyorum.

"Evet, McGregor. Bağırsak gazı nöbeti geçiriyorum. Ve kömürlü külotumu giymiyorum, o yüzden geri çekilin ya da patlayın." Göğsünü hafifçe itiyorum, bu bir tuğla duvarı itmeye benziyor ve aynı derecede etkili.

"Eminim osuruğun gül yaprakları gibi kokuyordur, aşkım."

Bir kahkaha patlattım. "Lütfen benimle osuruk hakkında konuşma! İş yerinde bana 7/24 osuruk şakaları yapan bir adam var. Başka birinin bu konuyu açmasına ihtiyacım yok!"

McGregor'un yüzünde bir şey titreşiyor; bir anlık gerginlik, sonra hemen kayboluyor. "Orada başka bir adam

daha var.

ilgilendiğiniz bir iş var mı?"

"Hayır. Ew. Denny yetmiş yaşında falan. Ve osuruk şakaları bir kızı bayıltacak şeyler değil. Ama işten bahsetmişken ..."

Şarabımı tezgâhın üzerine koyup alkışlıyorum, haberi paylaşacağım için çok heyecanlı olduğumdan biraz zıplıyorum. "Michael bugün şirket mutfağında neredeyse beni öpüyordu."

Bir süre durakladıktan sonra Cam mutfak masasına doğru ilerliyor ve sandalyelerden birine oturuyor. Düşük kaşlarının altından bana bir bakış attı. "Bunu yanlış anlama."

"Aman Tanrım. Şimdiden mahvediyorsun!"

Beni görmezden geliyor ve doğrudan konuya giriyor. "Hala evli olan patronunun onu iş yerinde neredeyse öpeceğini söyleyen bir kız arkadaşın olsaydı, ne derdin?"

Michael aşk balonumdan bazı hava sızıntıları. "Söylediğinde kulağa kötü geliyor."

Eliyle bir hareket yapıyor, "Çünkü öyle" der gibi.

Kendime biraz daha şarap koyuyorum. "Tamam, ama hikayenin tamamını duymadın."

Dudaklarını büküyor. "Beklemekten nefesim kesildi."

Tüm detayları, benim söylediklerimi, Michael'ın söylediklerini, Portia'nın bizi nasıl bastığını ve Michael'ın beni öpmek üzere olduğunu itiraf ettiği telefon konuşmasını anlatmaya başlıyorum. Konuşmam bittiğinde Cam rahatsız olmuş görünüyordu.

"Ne?" Endişe içinde tırnağımı çigñniyorum. "Yaşlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kafam tamamen karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Ona okuduğunuz sonenin adının 'Yaşlı Piliçlere Övgü' olduğunu söylemişsiniz. Bu kendin hakkında mıydı?"

Isı yavaşça, sürünerek boynuma yükseliyor. "Otuz altı yaşındayım, McGregor."

"Ve bunun eski olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başını sallar, ellerini saçlarında gezdirir ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanır. "Boş ver. Geri

büyük resme. Evli patron. Bekar çalışan. Şirket mutfağında neredeyse bir öpücük. Kötü kalpli cadı arkadaşınız sizi yönetime şikâyet etmeye karar verirse, tüm kariyerinizi tuvalete atma olasılığı."

"Michael yönetimde."

"Evet. Sen de terfi alacaksın. Bu nasıl görünecek?"

Ne önerdiğini düşünerek tereddüt ediyorum. Cam yüz ifademden hoşlanmamış olmalı, çünkü sesi sert çıkıyor.

"Saf olma. Eğer o kadın isterse, işte sana büyük sorunlar çıkarabilir. Hayatını cehenneme çevirebileceği her türlü yol var. İtibarını lekeleyebilir. İnsanları size karşı kıskırtabilir. Terfinin sadece patronla yattığın için olduğunu söyleyerek sıkı çalışmanızın meşruiyetini zayıflatabilir. Hayal gücünü kullan, genç kız."

İK'daki Ruth'u ve Michael'ın toplantımıza girmesinden hoşlanmamış gibi göründüğünü, Portia'nın bana olan nefretinin ne kadar derin olduğunu düşünüyorum ve midem endişeyle dönüyor. Bir kadeh şarabımın kalanını yudum yudum içiyorum. "Bummer. Ben de bana nasıl öpüşüleceğini öğretme teklifini kabul edeceğimi düşünüyordum." Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Bu benim sorunlarımın en küçüğü!"

Kendime biraz daha şarap dolduruyorum. Tam ağzıma götürmek üzereyken Cam'in bir kez daha sessizce yanımda belirdiğini fark ediyorum. "Dostum. Ciddiyim. Bu çok garip. Kes şunu."

"Aklıma bir şey geldi."

"Bir tane daha mı? Bu senin için rekor bir hafta."

Cam şarap bardağını elimden alıyor ve dikkatlice tezgâhın üzerine koyuyor. Sonra donuk gözlerle ve ifadesiz bir yüzle bana bakıyor. "Belki de sana çok sert davranıyorum, genç kız. Ne de olsa sana yardım teklif ettim."

"Evet, yaptın."

"Peki. Devam et o zaman."

Kaşlarımı çatıyorum ve ona bakıyorum. "Devam et ve ne?"

"Öp beni."

Bay Bingley'nin yemek yerken çıkardığı ses bir an için mutfaktaki tek gürültü oldu, ta ki Cam, "Hadi, bakalım neyin varmış. Yardımcı olabilmem için neyle çalıştığımı bilmem gerek."

Isı göğsüme ve boynuma yayılıyor, sonra kulaklarım yanıyor.

Cam omuz silkiyor. "Ya da yapma. Eğer güzel çocuk seni öpmeye çalışırsa ve yüzü salyalarla dolup taşarsa benim için sorun değil."

Masaya geri dönmeye başladı ama ben gömleğini tuttum. "Bekle!"

Bana bir bakış attı.

"Um . . . tamam." Derin bir nefes alıyorum. "Ama bana dokunamazsın."

"Anlıyorum," diyor sertçe. "O zaman sadece auralarımız öpüşecek."

"Alaycı olmayı bırak. Bu iş ciddi!"

Cam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak iç geçiriyor. "Lass. Birini öpmeyeli ne kadar oldu bilmiyorum ama dudak denen bir şey var, değil mi? Bunun dokunmak sayıldığına eminim."

"Ellerinle demek istedim!"

Teslimiyetçi bir hareketle ellerini kaldırıyor. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Gözlerimi ona diktiğimde kıkırdıyor. "Bak ne diyeceğim. Ben burada böyle duracağım" -karşı tezgâha doğru yürüdü, ellerini arkasına koydu ve ağırlığını ellerine yaslayarak onları sabitledi- "ve sen de başıboş ellerden endişe etmeden işini yapabilirsin."

Tamamen lakayt görünüyor. Bu arada ben, duyguların girdabında dönüp duruyorum.

Ona söylemediğim şey, en son bir randevuya gittiğimde -yıllar önce- iyi geceler öpücüğünün o kadar felaket olduğuydu ki o gece uyuyana kadar ağlamıştım. Adam beni itti.

Omuzlarımdan tuttu, nefes nefese kaldı ve "Az önce yaladığın benim ciğerimdi!" dedi.

Sanırım oldukça agresif davranıyordum. Yeterince uzun bir kuraklık dönemi bir kızı çaresiz bırakabilir ve görünüşe göre dilimi zavallı adamın boğazına o kadar sokmuştum ki onunla iç organlarını inceliyordum.

Söylemeye gerek yok, onu bir daha görmedim.

Kalbim küt küt atarken ellerimi elbisemin önünü düzeltiyorum. Cam sessizce beni izliyor, sıkılmış görünüyor.

"Sonrasının garip olmayacağına söz ver."

"Belli ki bana anında aşık olacaksın genç kız, ama bu benim açımdan tuhaf olmayacak."

Gözlerimi deviriyorum, alay ettiği için biraz rahatlıyorum. Ona doğru bir adım atıyorum, sonra duruyorum. "Tükürüğünüzden geçebilecek herhangi bir cinsel yolla bulaşan hastalığınız var mı?"

İç çekiyor, gözlerini kapatıyor. "Sadece güvende oluyorum."

"Hayır, sadece tavukluk yapıyorsun." "Ben tavuk değilim!"

Kuru bir inançsızlıkla bakışı bu ifadeye meydan okuyor ve şimdi harekete geçiyorum. Omuzlarımı geriye atıyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Tamam. Bu işi yapıyoruz. Eğer elini kaldırırsan, kafanı kırarım."

Uzun soluk veriş, yaygaracı bir çocukla uğraşan bıkkın bir ebeveynin soluk verişine benziyor.

Birkaç adım daha atınca tam önünde duruyorum. Topuklu ayakkabı giydiğimde ben on santim daha uzunum, o ise bacaklarını açmış tezgâha yaslandığı için birkaç santim daha kısa ama yine de ona bakmak için başımı arkaya eğmem gerekiyor.

"Gözlerinde altın benekler var," diye geveliyorum.

Kıkırdıyor. "Belki de güzelliğim hakkında bir sone yazmalısın."

Omzuna bir tokat attım. "Kapa çeneni."

"Hadi kızım, bunu çok fazla büyütüyorsun. Bitir şu işi. Bütün gece bekleyemem."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Değerli vaktini bu kadar çok aldığım için üzgünüm, şakacı!"

"Affedildin. Şimdi bir tane de bana koy ki Bay Mükemmel'i bulma arayışında sana yardımcı olacak bazı ipuçları verebileyim."

Son derece gergin bir şekilde nefesimi üflüyorum ve kendime zihinsel bir moral konuşması yapıyorum. "Tamam, ama ... bana ipuçlarını verirken lütfen nazik ol."

Cam'in kaşları yavaşça kalkıyor ve sıcaklık yanaklarıma yayılıyor. "Bu konuda pek yetenekli sayılmam. Son öpüştüğüm adamda kalıcı duygusal yaralar bıraktım."

Cevap verirken sesi yumuşak. "İyi davranacağıma söz veriyorum."

Tamam, Joellen. Cesur ol. İkiniz de bundan zevk alacak değilsiniz. Bu tamamen eğitici. Ve Tanrı korusun, Michael seni bir daha öpmeye kalkarsa her şeyi berbat edersin.

"Gözlerini kapat."

Cam itaatkâr bir şekilde gözlerini kapatıyor. Dudaklarında hafif bir gülümseme var, bu cesaret verici çünkü bunu tüm bu egzersizden eğlendiğinin kanıtı olarak alıyorum.

Ellerim titriyor, güçlendirici bir nefes alıyorum, sonra eğilip ağzımı onunkine bastırıyorum.

Dudakları şaşırtıcı derecede yumuşak. Ayrıca vücudundan yayılan ısı da şaşırtıcı. Ateşi çıkmış olabilir, o kadar sıcak ki. Temiz bir ten, erkek kokusu ve tanımlanamaz bir şey gibi kokuyor, karanlık ve topraksı, gizli ve büyülü, ormanda bir gece yarısı yürüyüşü gibi.

Lezzetli.

Bir solukta ayrılıyorum ve kalbim saatte bir milyon mil hızla atarken ona göz kırparak orada duruyorum.

Gözlerini açıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu kadar mıydı?"

"Evet!" Erimenin eşiğinde bağıríyorum. "Neden? O kadar kötü müydü?"

"Hayır, gayet iyiydi genç kız. Eğer büyükannen olsaydım." Dudakları kıvrılıyor ve bana güldüğünü fark ediyorum.

"Aman Tanrım, sen imkansızsın."

Dönüp gidiyorum ama kolumdan tutup beni nazikçe geri çekiyor. "Sadece gergindin, genç kız. Bu iyi bir ilk denemeydi, utanılacak bir şey değil. Ama bir öneride bulunabilir miyim?"

Karşısında utançtan titreyerek duruyorum, yanaklarım o kadar sıcak ki parlıyorlar. "Ne?"

"Nefesini tutma."

"Oh. Bunu yapıyordum, değil mi?"

Cam başını sallar. "Sadece rahatlamaya çalış. Ayrıca ..." Duraklaması beni dehşete düşürüyor.

"Gerçek bir öpücükte dil de vardır."

Yüzümü buruşturuyorum. "Dürüst olmak gerekirse, korkarım dilimin kendi aklı var. Kendinizi onunla ölümüne bir güreşin içinde bulabilirsiniz."

Bir elini ağzına kapatarak göğsünü titreten kahkahayı bastırmaya çalışıyor ama başarılı olamıyor.

"Hiç komik değil!"

"Bu çok komik ve sen de bunu biliyorsun!"

İşıldayan gözlerine bakıyorum ve haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalıyorum. İnledim. "Oh Tanrım. Çok zavallıyım."

Cam'in kahkahası anında kaybolur. "Hayır, lanet olsun, değilsin," diye homurdanıyor, gözleri alev alev yanıyor. "Şimdi fikrimi değiştirmeden ve böyle bir aptal olduğun için seni dizlerimin üzerine yatırmadan önce beni tekrar öp."

Bir an yüzüne bakıyorum, böyle şeyler söylediğimde neden bu kadar sinirlendiğini merak ediyorum, sonra bunun gerçekten önemli olmadığına karar veriyorum.

Önemli olan Michael. İşte başlıyoruz.

Cam'in açılmış bacaklarının arasındaki boşluğa giriyorum, gözlüklerimi çıkarıp yanındaki tezgâha koyuyorum, ellerimi göğsünün üzerinde düzleştiriyorum ve son bir nefes vererek dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

ON BEŞ

Cameron McGregor'un ağız kapalıyken tadının güzel olduğunu düşünüyorsam, dudakları ayrıldığında ve dilim onunkine dokunduğunda en etli, en lezzetli lezzet bonanzasına dönüşüyor.

Ağız tatlı, sıcak ve pelüş. Dilimi hafifçe emerek nazik bir baskı uyguluyor ve boğazının arkasından alçak bir ses çıkarıyor.

Bu ses, ağzının tadı ve vücudunun benimkine bastıran sert sıcaklığıyla birleşince, damarlarımdan elektrik akımı gibi bir zevk fışkırıyor.

"Oh!" Bunun şokuyla irkilerek sıçırıyorum ve geri çekiliyorum. Kocaman gözlerle önünde duruyorum, kalbim güm güm atıyor, zihnim yılanlarla dolu bir kutu gibi tehlikeli düşüncelerle kıvranıyor.

Cam'in gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Sakin ol kızım," diyor usulca, beni kendine doğru çekerek. "Henüz işimiz bitmedi."

Devam etmek isteyip istemediğime karar veremedem, ağzımı tekrar alıp dilini dudaklarımın arasından geçirerek ikimiz adına karar veriyor.

Gerçekten iyi bir arkadaş oluyor.

"Güzel çocuğu düşün," diye fısıldıyor ben orada kaskatı kesilmiş, bu küçük deneyden biraz fazla hoşlandığım için rahatsız bir şekilde dururken. "Benim o olduğumu düşün. Onun ağzının seninkinde olduğunu düşün. Vücudu seninkine değiyormuş gibi. Elleri saçlarında."

Cam'in eli saçımda. Ne zaman oldu bu?

Dehşetle fark ediyorum ki umurumda değil çünkü bundan çok hoşlanıyorum. Öpüşürken başımı yerinde tutuyor, eli ensemdedir, o kadar bütünüyle ve beklenmedik bir şekilde erotik bir hareket ki aklım başımdan gidiyor. Ona doğru sarkıyorum, umutsuzca burnumdan nefes alıyorum.

Oh Tanrım. Ah şu. Oh evet, bu. Tekrar yap. Sen bir dahisin. Meme uçlarım camı kesebilir.

Çok büyük, sert ve bir fırın kadar sıcak, ama ağzı dünyadaki en yumuşak şey. Bu bir bulut. Düşüncelerimi bozan ve yumurtalıklarımdan yumurta salınımını hızlandıran tatlı, lezzetli bir bulut, ta ki hepsiyle bir otelin brunch büfesinde omlet yapabileceğimden emin olana kadar.

Bir şekilde kollarım onun omuzlarına dolandı. Her nasılsa diğer kolu belimin etrafında demir bir çubuk haline geldi. Bir şekilde umutsuzca kedi yavrusu sesleri çıkarıyor ve kendimi onun vücuduna sürtüyorum.

Bir şekilde umutsuzca kurt sesleri çıkarıyor ve geri çekiliyor.

Kapı zili çaldı.

Hükümeti devirmeyi planlarken yakalanmışız gibi birbirimizden ayrılıyor ve birbirimize bakıyoruz.

"Kapıda biri var." Sesim kurbağa yutmuşum gibi çıkıyor.

"Cevap verecek misin?" Sesi bir avuç çakıl yutmuş gibi geliyor.

Astımlı bir şekilde hırıltıyla nefes alıyorum. "Önemli olabilir."

Cam'in bakışları dudaklarıma düşüyor, sonra tekrar gözlerime yöneliyor. Gözlerindeki sıcaklık beni neredeyse yakıyor. "Bundan daha mı önemli?"

Vay canına. Bu bir depresyon muydu? Hayır, Manhattan'da depresyon olmaz. O zaman yer neden hareket ediyor?

Kapı zili sinirli bir sesle iki kez daha çalıyor. Bu, içinde bulunduğum tuhaf büyüyü bozuyor ve ben de

Kendimi tekrar kollarına atmadan ve bana yaramaz şeyler yapması için yalvarmadan önce Cam'den uzaklaşıp bir nefes alıyorum.

Dudak nemlendiricisi ilaçlı mı acaba?

Gözlüklerimi kapıyorum ve bir zombi gibi sarsılarak, dizlerimi kırarak kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı açtığımda Bayan Dinwiddle kollarında ve eteklerinde tavus kuşu tüyü süslemeler olan kraliyet mavisini bir sabahlıkla, bir elinde martini, diğerinde uzun siyah bir ağızlıkta yanmayan sigarasıyla karşımda duruyor. Turkuaz payetli saç bandının bir tarafında, başı hareket ettikçe sallanan tohum incilerden oluşan bir sprey var.

Havadan sudan konuşmakla uğraşamayacak kadar kafam karışık. "Ne zamandan beri sigara içiyorsunuz Bayan Dinwiddle?"

"Aman Tanrım, Ducky, bilmiyorum!"

Elindeki sigara ağızlığına dikkatle bakıyorum.

Hermione'nin büyü yaptığı gibi sallıyor. "Oh, bu! Ne kadar zarif, değil mi? Dün öğleden sonra bir sandıkta buldum, dolabımın arkasında eski sahne kostümlerimle birlikte paketlenmişti. Blessica'ya bir paket sigara aldırardım, çünkü sigarasız oldukça üzücü görünüyordu. Ducky, bir paket sigaranın on üç dolar olduğunu biliyor muydun? Şok edici!"

Şok olmuş gibi görünmüyor. Kesinlikle sersemlemiş görünüyor. Kaç numara martini içtiğini merak ediyorum. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Dinwiddle?"

Tavus kuşu tüyleri dökerek, Chanel No. 5 bulutu içinde yanımdan geçip daireme giriyor. Bay Bingley koşarak yanıma geldi ve kuyruğu heyecanla kabarak tüylere vurmaya başladı.

"Kendini geliştirme programına başladığından beri aklıma bir şey geldi canım."

Kapıyı arkasından kapattım. "Kendimi geliştirme programına başladığımı sana kim söyledi?"

Kendi etrafında dönüyor, çenesi muhteşem bir açıyla kalkmış, sigara ağızlığı ile gülünç yanmamış sigarası havada duruyor. Kedi çılgın avcı gözleriyle onun uçuşan tüylü eteğinin etrafında koşuşturuyor.

"Cameron Yaptım, benim canım." O
BİLDİRİMLER onu mutfaktaki tezgâha
yaslanmıştı. "Oh! Merhaba, Cameron!"

"Merhaba, Bayan Dinwiddle."

Gözlerini kısarak ona bakıyor. "İyi misin canım? Yüzün
tuhaf görünüyor."

Aynı anda Cam ve ben "Bağırsak gazı" diyoruz.

Bakışlarımız odanın diğer ucunda buluşuyor. Önce
gözlerimi kaçırıyorum çünkü yüz ifadem ne anlama
geldiğinden emin değilim.

"Bunun için bir şeyim var canım. Blessica'ya makyaj
çantamla birlikte getirmesini söyleyeceğim."

"Makyaj setin mi?" Bu konuda içimde kötü bir his var.

"Sana makyaj yapıyoruz!" diye neşeyle bağılıyor, sonra
pratikleşiyor. "Michael boşanacağına göre elimizi çabuk
tutmalıyız. Başka bir kızın onu kapmasını istemeyiz. Ve beni
bağışla Ducky, ama saçın ve makyajın için profesyonel
yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Cuma gecesi
olduğu için farklı görünümler denemek için bolca vaktimiz
olacak."

Makyaj sonrası, kırmızıya boyanmış dudaklarım, ağır
mavi göz farım, yanağıma yapıştırılmış sahte bir güzellik
lekesi ve göz kırptığımda Bay Bingley'nin avlanma
içgüdülerini uyandıracak kadar uzun takma kirpiklerimle
zihnimde korkunç bir görüntü oluşturuyorum.

"Çok naziksiniz Bayan Dinwiddle, ama bunun iyi bir fikir
olduğundan emin değilim."

"Pssh! Saçmalık!" Bir elini havada sallıyor. Saç
bandındaki tohum incileri çılgınca titriyor. "Bu çok iyi bir
fikir! Sence de öyle değil mi Cameron?"

"Elbette. Michael için en iyi şekilde görünmesini
istiyoruz, değil mi?"

Ses tonu rahat, ama çenesi gergin ve sırtı sert. Benimle
alay mı ediyor?

Bayan Dinwiddle haklı çıktı. "Kesinlikle!"

"Peki, tamam. Eğer Cam bunun iyi bir fikir olduğunu
düşünüyorsa." Bunun bir meydan okuma gibi görünmesini
istememiştim ama öyle oldu ve Bayan Dinwiddle şaşırdı.
Aramızda bir ileri bir geri baktı.

"Neden yapmasın ki, Ducky?"

Cam ve ben birbirimize baktık. Ani gerginlik dayanılmazdı. Kafam çok karışık ve sadece her şeyin o aptal öpücükten önceki haline dönmesini istiyorum. O inanılmaz, nefis, aptal öpücük.

Her şeyi berbat etmeyi bana bırak.

"Aslında ben de tam yemek yapmak üzereydim Bayan Dinwiddle-"

"Hayır," diyor Cam aniden, tezgâhtan uzaklaşarak. "Size iyi geceler kızlar. Benim yapacak işlerim var."

Ses tonu "Yapacak daha iyi işlerim var" gibiydi ve şimdi mantıksız bir şekilde incindim.

Cam başka bir şey söylemeden mutfaktan çıktı, ön kapımı açtı ve içeride kayboldu. Birkaç saniye içinde dairesinin kapısı çarpıyor ve ardından lanet olası rap'i, yüzüme kocaman bir müzikal orta parmak gibi son ses başlıyor.

Kedi eteğini kovalarken, Bayan Dinwiddle kapıya doğru ilerliyor ve onu kapatıyor. Martini'sinden bir yudum aldı ve gizemli bir gülümsemeyle bana döndü. "Boş ver onu, Ducky. Erkekler çocuktur."

"Bazıları daha çok çocuk suçlulara benziyor" diye mırıldandım.

Gülümsemesi daha da büyüyor. "Şimdi, Blessica'yı beklerken dolabını gözden geçirelim, olur mu?"

Akşam, tırnaklarımın sökülmesi ve tüm ayak parmaklarımın çekiçle ezilmesi kadar zevkliydi.

Blessica makyaj seti ve Bayan Dinwiddle için bir martini daha getirdiğinde, bir şişe şarabın geri kalanını bitirmiştım.

kadının gardırobumdaki eşyalar karşısında yaşadığı şok ve dehşet. Sanırsınız ki bir toplu mezara rastlamıştı da öyle devam ediyordu. Dolabın derinliklerinden düzenli olarak "Yüce Tanrım, bu da ne?" diye dehşete düşmüş haykırıışlar, tiksintili gıdıklamalar ve Benim sözümün mırıltılı nakaratları duyuluyordu.

Güven artırıcı bir şey değildi.

Daha sonra, yaklaşık yarım düzine martini içmiş ve elleri pek de sağlam olmayan bir kişi tarafından makyajımın yapılması gibi unutulmaz bir deneyim yaşadım. Palyaçoların makyajı daha çekicidir. Saat dokuzda yüzüm bir Rorschach testine benziyordu, sarhoş ve perişandım.

Hayatım boyunca o öpücüğü aklımdan çıkaramadım.

"Ne düşünüyorsun, Ducky?" diye sordu Bayan Dinwiddle bir ara, yüzüme cin dumanı üflerken omzumun üzerinden aynadaki yansıma bakiyordu.

"Bence bu mükemmel. Eğer bir Kabuki savaşçısı hakkında bir oyunda oynuyorsam."

Sonunda Blessica, Bayan Dinwiddle'ı yatağına götürdü ve ben de mavi elbisemin içinde, hâlâ makyajlıyken uyuyakaldım.

Ön kapımın yumruklanmasıyla uyandım.

"Ow." Kafatasımın içinde de vuruşlar var. Bir elimi başıma götürüyorum, alnıma dokunduğumda yüzüm buruşuyor çünkü bu hafif baskı bile acıtıyor. Komodinin üzerindeki saat sabahın beşini beş dakika geçtiğini gösteriyor. Acaba acil bir durum mu var ve bina boşaltılıyor mu?

Biraz daha vurduktan sonra kapı çaldı. Bay Bingley'nin kuyruğunu yüzümden uzaklaştırıp doğrulmaya çalışıyorum. Oda sersemce yüzüyor ve ben karnımı tutarak inliyorum.

"Joellen! İçeride misin? Aç kapıyı!"

Aman Tanrım. Cam arıyor. Sabah koşusuna geç kaldım. Sabah koşusuna gitmektense ölmeyi tercih ederim.

Mide bulantısıyla savaşarak yataktan kalkıyorum ve çıplak ayaklarımla yatak odasından dışarı çıkıyorum. Kedi kahvaltısı için miyavladığında, kafatasıma çelik çiviler çakılmış gibi oluyor. Kapıyı açmak için tüm gücümü harcıyorum.

Cam beni görünce geri çekildi. "Tatlı anne Mary! Sana ne oldu böyle?"

"Bayan Dinwiddle başıma geldi." diye homurdandım. "Bahis mi kaybettin?"

"Ha. Git buradan, sesin acıtıyor." Kapıyı kapatmaya çalışıyorum ama Cam kapıyı iterek açıyor ve içeri dalıyor çünkü o benim başımın belası, iğrenç bir baş belası.

Omzumun üzerinden bir el sallayarak ondan uzaklaşıyorum. "Bana bir iyilik yap ve kediye besle. Akşamdan kalmayım. Ben yatmaya gidiyorum."

"Ne kadar süre için?"

"Sonsuza kadar."

"Antrenmanımız ne olacak?"

Gözlerim kamaşmış bir halde arkamı dönüp ona bakıyorum. "Fark etmediysen söyleyeyim, egzersiz yapacak durumda değilim, şakacı."

Gülümsemeye karşı koyarak görünüşümü inceliyor. "Haklısın. Sizi insan içine çıkarmak tehlikeli olabilir, çocukları korkutursunuz."

Hakaret edemem, çünkü bu meşru bir gözlem. "Kedi maması kilerdeki üçüncü rafta." Cevap beklemeden yatak odasına gidip tekrar yatağa giriyorum.

Cam'in mutfakta dolaştığını, kilerin kapısını açıp kapadığını, Bay Bingley'e bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Sonra banyomda, lavaboda su akıtıyor.

"Ne yapıyorsun?" Gözlerim kapalı mırıldanıyorum, onun varlığından rahatsız oluyorum.

Yatağın kenarı onun ağırlığıyla eğiliyor. Alnıma serin ve ıslak bir bez bastırıyor. "Bu boku yüzünden çıkar."

Ben orada uzanıp bundan zevk almamın tuhaf olup olmadığını düşünürken o cildimdeki makyajı nazikçe silmeye başlıyor.

"Kaşlarını çatmayı bırak. Sana iyilik yapıyorum, kızım. Sanırım zavallı kediniz sizi böyle gördüğü için travma geçiriyor."

"Bayan Dinwiddle'ın iyi niyetleri vardı." "Ya da gizliden gizliye senden nefret ediyor."

Bu beni gülümsetti. "Bunun bir gelişme olduğunu düşünmediğini duyduğuma sevindim."

El bezi duraklıyor, sonra çenemin altındaki işine geri dönüyor. "Makyaja ihtiyacın yok."

Gülünç duruma düştüğü için homurdanıyorum. "Haber alarmı: Bir göz doktoruna görünmen gerek. Normalde makyaj yapmam ama kesinlikle yapmalıyım. Çıplak tenim birçok erkeğin kâbus görmesine neden olmuştur."

Cam'in iç çekişi nazik ve aynı zamanda tiksindiricidir. "Saçmalıklarla dolu bir kafan var, genç kız. Cildin çok güzel."

Güzel mi? Hayır, bunu kastetmiş olamaz. Yine benimle dalga geçiyor. Bana acıyor. O kadar acınacak haldeyim ki, beni acınacak halimden uzaklaştırmak için bir yalan uydurmak zorunda kalıyor.

Sesi kuruyor. "Biri sana iltifat ettiğinde hep çıldırır mısın?"

"Korkmuyorum."

"Oh, hayır mı? O zaman neden tüm vücudun kaskatı kesildi? Ve gözlerin göz kapaklarının altında dönüyor. Elektrik şoku tedavisi görüyor gibisin." Banyoya dönüp suyu tekrar akıtıyor ve beni yatakta savunmasız bir halde bırakıyor.

Hiç kimse bana güzel bir cildim olduğunu söylemedi. Hiç kimse bana güzel bir şeyim olduğunu söylemedi. Dış hekimim Dr. Sternberg bana her zaman doğal olarak düzgün dişlere sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu söyler, ancak aynı nefeste genellikle beyazlatıcı bir ürün önerir, bu yüzden sayılamaz.

Yatak tekrar alçaldığında bir gözümü açıp Cam'e bakıyorum. "Gerçekten güzel bir cildim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Aptalmışım gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Lanet olası bir aptal, diyeceğinden eminim. "Gözeneklerin bile yok."

"Ama ben çok solgunum."

"Ha! Pasta görmek istiyorsan, İskoçya'ya gel."

"Oh. Bu her şeyi açıklıyor."

Bana ihtiyatla bakıyor. "Ağzından ne tür bir saçmalık çıkacak bilmiyorum ama şunu söyleyeyim. Seninle ilgili tek güzel şey cildin değil. Eğer bu kadar aptal olmasaydın, ne kadar güzel bir kuş olduğunun farkına varırdın."

Diğer gözüm açılıyor ve şimdi ona bakıyorum, keşke yanımda bir çevirmen olsaydı. "Teşekkürler?"

"Gözlerini kapat," diyor kızgın bir sesle. "Kirpiklerindeki tüm yapışkanları temizlemem gerek."

"Sanırım bunları çekip çıkarıyorsun. Nazik ol, yapıştırıcı vardı."

"Tanrım" diye mırıldanıyor. Jayzus'un sesine benziyor ve beni kıkırdatıyor.

Cam göz kapaklarımdaki takma kirpikleri dikkatlice soyuyor ve bunu yaparken tiksinti dolu sesler çıkarıyor. İşi bittiğinde ve cildimdeki yapışkan fondötenin çoğunu temizlediğinden emin olduğunda, "Dün gece yemek yemedin, değil mi?" diye soruyor.

Ondan uzaklaşıp yan dönüyorum ve yüzümü yastığa gömüyorum.

Kocaman bir iç çekişle saçlarımı karıştırıyor. "Pekâlâ, genç kız. Sana içecek bir şeyler hazırlayacağım ve sonra uyumana izin vereceğim."

Ayağa kalkıyor ve gidiyor. Ne kadar süre gittiğini bilmiyorum çünkü tekrar uykuya dalıyorum ama sonra yine orada, omzumdan hafifçe sarsarak beni uyandırıyor. Döndüğümde elinde bir bardak zehirli görünümlü kehribar rengi sıvı tuttuğunu görüyorum.

"O da ne?" Sersemlemiş bir şekilde sordum.

"Ev yapımı akşamdan kalma tedavisi. Hepsini için, birkaç saat uyuyun ve kendinize gelin."

Bir dirseğimi kaldırıp elinden içkiyi alıyorum ve yudumluyorum, sonunda öksürüyorum çünkü o kadar iğrenç ki gözlerim sulanıyor. "Bu da ne böyle?"

Bana göz kırpmıyor. "Kıç çatlağı suyu. Bu sabah taze olarak temin edildi."

Boğazımın arkasında hafif bir safra tadı yükseliyor, sıcak ve asidik. Elimi ağızma götürüyorum.

Cam başını geriye atıyor ve gülüyor. Bardağı elimden alıyor ve yataktan kalkıp kocaman bir sırıtışla bana bakıyor. "Sonra görüşürüz, genç kız. Tatlı rüyalar."

Gülümseyerek birkaç dakika içinde uykuya daldım.

ON ALTI

Yeşil, altın ve kahverengiyle aydınlatılmışlar,
Göz kamaştırıcı renklerden oluşmuşlar,
Kıvılcımları, kahkahaları ve canlı
zekâlarıyla beni başka hiçbir şeye
benzemiyorlar
Şimdiye kadar gördüğüm
yüzlerdeki gözler. Öyle
baştan çıkarıcı ki,
Güzel bir rüyadan gelen bir bakış,
Parlak bir yıldız gibi parlayan.
Ve kirpikler uzun, kıvrık ve karanlık İs
ve şeytanların ruhları gibi,
Tüm direnişim bir şaka,
Bu dizler yeni doğmuş bir tayınki kadar
zayıf. Sana yalvarıyorum, yakıcı güneşim,
Bu zavallı kalple yakında işin bitecek.

Gözlerimi açtığımda dışarısı aydınlık ve kafam tamamen berrak. Dikkatlice doğruluyorum, odanın döneceğinden endişeleniyorum ama her şey sabit kalıyor. Baş ağrısı ya da mide bulantısından eser yok.

Masama koşuyorum, sone kitabımı çıkarıyorum ve kafamdaki kelimeleri hızla karalıyorum.

Bitirdiğimde yüksek sesle okudum, sonra ilk satırda kaşlarımı çattım. "Mavi demeliydi. Michael'ın gözleri mavi." Yeşil, altın ve kahverengi kelimelerinin üzerini çiziyorum ve kobalt, masmavi ve safir kelimelerini ekliyorum.

Yanlış hissettiriyor. Ve hantal. Çok fazla hece, çok fazla süslü, çok fazla. Bu yüzden orijinal satırı, çizdiğim satırın üstüne tekrar yazıyorum ve ona bakıyorum.

Yeşil, altın ve kahverengi eşittir ela. Uykumda, ela gözler hakkında bir sone yazdım. "İçkinin içine tuhaf bir şey koydu," diye suçluyorum kitabı.

"O da ne?"

Kitabı boğuk bir çığlıkla kapattım çünkü Cam yatak odamın kapısında duruyordu. "Hiçbir şey! Ne yapıyorsun burada?"

Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Kediyle ESPN izliyorum. Neden bağıríyorsun?" Bakışları sone kitabıma düşüyor.

"Bağırmiyorum!" diye bağıríyorum ve kitabı masamın en üst çekmecesine fırlatıyorum, öyle sert kapatıyorum ki tüm masa sallanıyor.

"Uh-huh. Bu hiç de suçlu gibi görünmüyordu."

Gülümsemesi sinirlerimi asit gibi etkiliyor. Sandalyeden fırlıyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Gittiğini sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsün."

Hâlâ sone kitabını attığım çekmeceye bakıyor, ben de önüne geçip kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Bana bakıyor, gülümsemesi daha da büyüyor.

"Tamam, peşini bırakacağım. Şimdilik. Nasıl uyudun?"

"Güzel. Aslında inanılmaz. O kadar şaraptan sonra bu kadar iyi hissetmemeliydim. Ev yapımı iksirinin içinde ne vardı?"

"Bu bir sır. Sana söyleyebilirim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırım."

Orada öylece dikilip ona bakınca yumuşuyor. "Zencefil, çiğ bal, keten tohumu, kırmızı pul biber, limon suyu, B vitaminleri ve diğer şeyler. Blender'da hemen çırpılıyor."

"Sen tam bir blender ustasısn, değil mi?"

"Annemin tarifiydi. Hepsi öyledir." Yüzünden bir bulut geçiyor. Uzaklara bakıyor, ağırlığını ayağından

Ayak.

"Saat kaç?" Belli ki hoş karşılanmayan konuyu değiştirmek için soruyorum.

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve kötü bir anıyı silkeliyormuş gibi başını sallıyor. "On. Bugün için planladığın bir şey var mı?"

"Hayır."

"Güzel. Alışverişe gidiyoruz." Arkasını dönüp kayboldu ve şimdi endişeliyim.

"Alışveriş mi?" Aceleyle peşinden oturma odasına gidiyorum. "Zaten bir ay yetecek kadar yiyecek aldık-"

"Yemek için değil, kızım. Tatil partisi için bir elbise."

Şaşkınlıkla ona göz kırptığımda omuz silkiyor. "Tabii bu konuda bir erkeğin fikrini almak istemiyorsan o başka. Eminim ne seçersen seç güzel olacaktır."

Son tatil partisinde ne giydiğimi düşünüyorum ve içim sızlıyor. Fırfırların göbeğimi gizlemeye yardımcı olacağını düşünmüştüm ama fotoğraflarda tüm mürettebatını tüketmiş çılgın bir korsana benziyordum. "Yani, yapacak daha iyi bir işin yoksa, bu harika olur."

Gözleri - lanet olası ela gözleri!- içimi yakıyor. "Yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Şimdi utanıyorum. Ayrıca garip bir şekilde suçlu ve utanç içindeyim, sanki beni mastürbasyon yaparken yakalamış gibi. "Tamam. Duş almam lazım."

"Gidip eşofmanlarımı değiştireyim. Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Yirmi dakika." "Bu kadar mı?"

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Yok bir şey. Sadece deneyimlerime göre kadınların hazırlanması genellikle bundan çok daha uzun sürer."

Doğru. Kitap haline getirilse binlerce pornografik cildi kapsayacak olan kadınlarla olan "deneyiminde".

Yüzümü inceleyen Cam, "Yine bağırsak gazın var, hayatım" dedi.

"Hazır olduğumda kapını çalacağım." Kaşlarımı çatarak yatak odama dönüyorum ve kapıyı arkamdan sıkıca kapatıyorum, neden aniden bu kadar sinirlendiğime dair merakımı bir kenara itiyorum.

Bana sevgilim dediği için olmalı. Pislik.

Cameron McGregor ile markete gitmenin kadınların kolektif şehveti konusunda bir eğitim olduğunu düşünüyorsam, onunla tatil alışverişi yapanlarla dolu bir alışveriş merkezine gitmek tüm insan ırkının kolektif şehveti konusunda bir eğitime dönüşüyor.

Herkes ona bakıyor. Herkes. Kadınlar, erkekler, çocuklar, köpekler. Kafalar rüzgarda savrulan rüzgar gülleri gibi onun ardından dönüyor. Ağızlar açık kalır. İnsanlar durup bakakalıyor.

O kadar ürkütücü ki, birkaç saat sonra derimden atlamaya hazır oluyorum.

"Tanrım, buna nasıl dayanıyorsun?" Bir çift gözlüklü kadın yaklaşırken ona doğru yaklaşarak nefesimin altında soruyorum. Yirmi dakikadır akbabalar gibi etrafımızda dönüyorlar, Saks'ın elbise reyonunda bizi raftan rafa takip ederken birbirlerine fısıldaşıyorlar.

"Ne duruyor?" diye soruyor Cam, rafı uzman bir gözle tarayarak. Arada bir bir şey çıkarıyor, kısa bir incelemeden sonra yerine koyuyor ve yoluna devam ediyor. Görünüşe göre ne aradığına dair çok spesifik bir fikri var.

"Göz süzme." Dirseğimle onu dürtüyorum.

Yukarı bakar ve kadınları görür. Onlara gülümsediğinde donup kalırlar. Sonra komik bir dönüş yaparlar.

ve bir çift aptal genç kız gibi histerik bir şekilde kıkırdarak uzaklaşırlar, ancak belli ki ikisi de ellinin üzerindedir.

"Artık neredeyse hiç fark etmiyorum," diyor omuz silkerek, sonra küçük bir zevk hırıltısıyla raftan kırmızı bir elbise çıkarıyor. "Bu." Bana doğru fırlatıyor ve devam ediyor.

Elbiseyi koluma geçiriyorum ve onun arayışına devam etmesini izliyorum. "Cidden, bu can sıkıcı olmalı! Gördüğün ilgi seni rahatsız etmiyor mu?"

"Bu işin doğasında var, genç kız. Bu tür nadir, olağanüstü güzelliklerin bir bedeli vardır." Bana göz kırpmıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"Tanrım, iyi ki güzel değilim. Her dışarı çıktığımda bununla uğraşmak zorunda kalsaydım inzivaya çekilirdim."

Kolumun üzerindeki elbisenin yakasını parmaklarken Cam'e çarpıyorum çünkü hareket etmeyi bırakmış. İrkilerek bir çift ela göze bakıyorum, yoğun ve kırışmayan.

"Bununla başa çıkmak zorunda olmamanın tek nedeni fark etmemiş olman" diyor, sesi alçak. "Ve bunu fark etmemenin tek nedeni, şişman ve sade olduğunu düşünerek kendini sikmiş olman."

Dudaklarım aralandı ama bir cümle kuramayacak kadar şoktaydım. Sessizliğimi devam etmek için izin olarak alıyor.

"Bu dükkâna girdiğimizden beri en az yarım düzine erkeğin sana baktığını gördüm. Evet, sen," diye tekrarlıyor ben itiraz etmeye başlayınca. "Neden bahsettiğime dair bir örnek istiyorsan, sağına bak. Saat üç yönünde. Deri ceketli, kırmızı atkılı delikanlı. Bak."

Yukarı bakıyor ve ben de bakışlarının yönünü takip ediyorum. Koridorun karşısında deri ceketli, kırmızı atkılı bir adam bana doğru bakıyordu. Uzun boylu, güzel saçlı ve hoş bir yüzü var. Aslında sevimli sayılır.

İkimizin de ona baktığını görünce, yanakları kızarmış bir şekilde gözlerini kaçırıyor. Dönüyor ve üst üste yığılmış kazaklardan oluşan bir sergiye göz atıyormuş gibi yapıyor.

"Bu sen olmalısın," diyorum şaşkınlıkla. "Senin ışıltından biraz alıyorum. Ayın güneş ışınlarını yansıtması gibi. Eğer güneş bu kadar parlak olmasaydı, ay gece gökyüzünde ölü bir kaya parçası gibi öylece dururdu."

Cam'in iç çekişi kederlidir. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor ve başka bir rafa doğru fırlıyor. Güvenli bir mesafeden onu takip ediyorum ve gözleri kararmış, dudakları incelmış, tüm vücudu kıpır kıpır olmuş bir halde rafı yırtışını artan bir endişeyle izliyorum.

Yakasinda altın bir isim etiketi olan takım elbiseli genç bir adam yakındaki bir kasadan Cam'e parlayan kalp gözleriyle bakıyor. Ona baktığımı görünce dudağını ısırdı ve elini boğazına götürdü, sanki Cowabunga, kızım, bu büyük, görkemli canavar senin mi?

Onu Cam ile tanıştırmalıyım. Çok hoş bir çift olurlar.

Gülümseyerek Dağ'a yaklaşıyorum ve başının üzerinde kopan fırtınaya göğüs geriyorum. "Yorumumdan çıkaramadığın şey, sana yaptığım iltifat."

Düşük kaşlarının altından bana dik dik bakıyor. "Şu anda benimle konuşma. Sana kızgıyım." Raftan vahşice bir elbise alıyor, siyah bakışlarını elbisenin üzerinde gezdiriyor ve elbiseyi bana doğru fırlatıyor. Yere düşmeden önce yakalamak için birkaç metre sıçramam gerekiyor.

"Oh, tamam," diyorum, rahat davranarak. Patlayan bir volkanın yamaçlarında dururken ne kadar rahat olunabilirse o kadar rahat. "Yani sana güzel demem o kadar da önemli değil."

Donup kalıyor, gözlerini bana diyor. "Hayır, yapmadın." "Yapmadım mı?" Başka bir rafa doğru sürükleniyorum. Cam takip ediyor
Çünkü egosu için sırtına vurulacak bir darbeden daha dayanılmaz bir şey yoktur.

"Ne zaman?" diye soruyor ve ben ışıltılı gümüş bir cekete uzanırken sözümü kesiyor.

"O koca beynini kullan ve düşün." Etrafında dolanıyorum ve ceketin kolunu hayranlıkla okşuyorum, sonra içinde disko topu gibi görüneceğime karar verip bırakıyorum.

Cam tekrar önüme geçti. "Güzel olmadığın için mutlu olduğunu söylemiştin. Bu bana nasıl bir iltifat olur?"

"Çünkü öyle olduğunuz ima ediliyor."

Dudaklarını büzüyor ve bana şüpheyile bakıyor. "Hayır. Negatif sayılmaz. Olumsuzu kanıtlayamazsın."

Benden ne söylememi istediği çok açık, ama biliyorum ki doğrudan çıkıp ona güzel olduğunu söylersem, bunun sonunu asla duyamayacağım. Ayrıca, egosu biraz daha büyürse bina patlayabilir, bu yüzden omuz silkip tekrar uzaklaşıyorum.

Cam kolumdan tutup beni nazikçe göğsüne çekerek beni şaşırtıyor. "Yani güzel olduğumu düşündüğünü mü söylüyorsun?"

Kalbimin aniden çarptığını belli etmeyen, rahat ve soğukkanlı bir ses tonunu hedefliyorum. "Pek de talihsiz görünüyorsun."

Ciddi ve kararlı, lazer gibi odaklanmış bir şekilde bana bakıyor, gözlerinde ya da yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi yok. "Bu bir evet-hayır sorusu, Joellen. Evet mi hayır mı?"

Isı boynumdan yukarı çıkmaya başladı. "Nasıl görüdüğünü çok iyi biliyorsun McGregor."

"Güzellik bakanın gözündedir, kızım. Sana nasıl görüdüğümü bilmiyorum."

Sesindeki sertlik beni şaşırtıyor, tıpkı gözlerinde yanan yoğunluk gibi. Tüm bu şakalarım onun duygularını mı incitti?

Ona karşı iğneleyici davrandığım tüm zamanların gerçek değerinde algılanmış olabileceğini fark ettiğimde utançtan nefesim kesiliyor. Herkes sivri dilin kıymetini bilmez ya da dilin sahibi genellikle iğnelemeyi kalkan olarak kullanan korkak bir kedidir.

Aman Tanrım. Ben tam bir pisliğim. Bir adamın kendini kötü hissetmesine neden olan kindar, küçük bir pislik.

Gözlerinin içine bakarak sessizce şöyle diyorum: "Bana herkesin görünüşünden dolayı küçümsediği, nesneleştirdiği ve yanlış yargıladığı bir adam gibi görünüyorsun. Bana göre sen, bir erkek gibi görünüyorsun."

Düşünceli, anlayışlı ve nazik, ama zayıflık sanılacağı için kimsenin fark etmeyeceğini umuyor. Bana acısını gülümsemelerin ardına saklayan, kadınlara gömen ve canını yakan şeyi unutmak için elinden geleni yapan ama yapamayan bir adam gibi görünüyorsun çünkü kolayca yara alan yumuşak bir kalbi var ama kimse bunu görecektense kadar yakından bakmadı."

Yüzünde bir ıstırap ifadesi beliriyor. Parmakları kolumda kıvrılıyor. Sertçe yutkunuyor, çenesindeki bir kas esniyor.

Ani bir gürültü ve ışık patlaması ikimizin de dönmesine neden oldu.

Koridorun karşısında elinde kamera olan bir adam duruyor. Uzun objektifli ve büyük flaş kutulu kameralardan biri, paparazzilerin kullandığı türden.

Cam'in göğsünden öyle şiddetli ve hayvani bir hırıltı yükseliyor ki kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Fotoğrafçının da ödünü koparır. Harekete geçiyor, koridorda koşmaya başlıyor ve kaçarken insanlara çarpıyor.

Cam, nefesinin altından duvarların boyasını sıyrabilecek bir dizi küfür savurur.

"Bu muydu-"

"Evet. Hadi."

Cam kolumdan tutarak beni koridordan uzaklaştırıyor ve elbise reyonundan geçerek arka tarafta bulunan soyunma odalarına götürüyor. Genç bir kadın satış görevlisi orada, müşterilerin odalara girmesine yardımcı oluyor. Bizim geldiğimizi fark edince gözleri büyüdü.

"Bir odaya ihtiyacı var," diye homurdandı Cam, "ve müdürünüzle konuşmam gerekiyor."

İkimiz de ona itaatsizlik etmeye cesaret edemiyoruz. Şu anki haliyle reddedilemeyecek kadar korkutucu. Kız beni hızla soyunma odasına götürüyor, sonra titreyen ellerim ve düğümlenen midemle baş başa kalıyorum, ne yapacağını merak ediyorum.

Peki ya fotoğrafçı orada olmasaydı ne olurdu?

Beni öpecek miydi?

"Deliriyor musun, Joellen?" Yansımama fısıldıyorum. Aynada vahşi gözlerim ve kızarmış yanaklarım, uçmaya hazır ürkek bir kuş gibiyim. "Kendine gel. Hayal gücün yine seninle birlikte kaçıyor."

Ama Michael'ın beni öpmek üzere olduğunu düşündüğümde bunu hayal etmemiştim.

Bıkkınlık dolu bir iniltiyle el çantamı köşedeki sandalyeye fırlatıyorum, elbiseleri duvardaki çubuğa asıyorum ve ceketimi yırtıyorum. Telaştan kıyafetlerimi çıkarmak için çok uzun süre uğraşıyorum ve iç çamaşırlarımla orada durduğumda nefes nefese kalıyorum.

"Aptal," diye mırıldanıyorum, kırmızı elbiseyi askısından çekip çıkarırken. "Aptal, aptal, aptal. Bir adam sana biraz ilgi gösterdi ve şimdi hepsinin seni istediğini düşünüyorsun. Cam seni öpmeyecekti! Ve muhtemelen o deri ceketli adama sana bakması için para verdi, çünkü o iyi biri!"

Elbisenin bir kenarını boydan boya geçen fermuarı indirip içine giriyorum ve dalgınlıkla bedenime uygun olduğunu fark ediyorum. Şanslı tahmin. "Zavallı adam sana yardım ettiği için minnettar ol, Tanrı aşkına ve aptal gibi davranmayı bırak!"

Kollarımı elbisenin kollarına sokuyorum, göğüslerimi korsajın içine yerleştiriyorum, sonra fermuarımı çekiyorum ve oflaya puflaya doğrulup kendime bakıyorum.

"Oh." Aklıma gelen tek şey bu.

Yavaşça sola dönüyorum, sonra sağa. Elbise benim giyebileceğim bir şey değil. var hiç seçilmiş için kendim, Ama her nasılsa, mucizevi bir şekilde benim vücuduma uyuyor. Vücuduma tapıyor. Üst kısmı düşük bir V şeklinde kesilmiş ve göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyor. Bel çevresinde, kumaş bir tarafa doğru büzgülü ve broş gibi küçük, ışıltılı bir şeyle toplanmış. Vücuda oturuşu sıkı ama inceltici, o kadar iyi kesilmiş ki boşluk ya da büzgü yok, göze hoş görünmeyen çıkıntılar yok, sadece yumuşakça dökümlü bir sürü kırmızı kumaş var Ben hareket ettikçe çekici bir şekilde sallanıyor.

Rengi bile gurur verici. Solgun tenimi daha parlak, fareli saçlarımı daha sıcak yapıyor, yeşil gözlerime gizemli, ateşli bir ton katıyor.

"Kesinlikle daha fazla kırmızı giymelisin," diyorum yansımama, o da hevesle başını sallayarak onaylıyor.

Soyunma odasının kapısı nazikçe çalınır. "Orada her şey yolunda mı, bayan? Farklı bedenlere ihtiyacınız var mı?"

Kapıyı hafifçe aralayıp dışarı bakıyorum. "Bununla deneyebileceğim topuklu ayakkabınız var mı acaba?"

Satıcı kız beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Vay canına, sanki sizin için yapılmış gibi görünüyor! Kaç numara ayakkabı giyiyorsunuz?"

Ona söyledim ve gitti. Bir dakika geçmeden elinde bir çift altın topuklu ayakkabıyla geri geldi.

"Bunlarla bacağımı kırarım," diyorum şüpheyile, topuk yüksekliğine dikkat çekerek.

"Tatlım, eğer bunu yapacaksan, sonuna kadar git. Metaforik olarak konuşuyorum."

Haklı. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp topuklu ayakkabılarımın içine giriyorum, sonra yansımamı bir kez daha inceliyorum. Sonra saçımın lastiğini çekip parmaklarımla tarıyorum, böylece omuzlarımın üzerinden sırtımdan aşağıya doğru süzülüyor.

Satıcı kız sırtarak, "Erkek arkadaşınız buna bayılacak," diyor.

"Oh, o benim değil-"

Ama beni çoktan soyunma odasından dışarı sürüklüyor, şüphesiz bizi elbiseyi almaya ikna edebilirse kazanacağı komisyonun hayalini kuruyor.

Cam soyunma odalarının girişinin hemen dışında duruyor, sırtı bize dönük, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Satıcı kız "İşte burada!" diye seslendiğinde omzunun üzerinden bakar. Sonra gözleri irileşmiş ve çenesi çözülmüş bir şekilde etrafına bakınır.

Bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, belli belirsiz "Vay anasını" diyor ve yakındaki bir sandalyeye çöküyor.

YEDİ

İlk içgüdüm ellerimle kendimi örtmek oldu. Yüzündeki o şaşkın ifadeye neden olan şey her neyse, gerçekten kötü olmalı. Ama sonra yüzündeki ifadenin iğrenme ifadesi olmadığını anlıyorum.

"Tamam mı?"

Yutkunuyor. Göz kırpması doğal olmayan bir şekilde uzun sürmüş gibi görünüyor. Boğazını temizliyor ve kısık bir sesle "Evet." diyor.

"Evet? Bu kadar mı?" Topuklu ayakkabılar için pişmanlık duyarak kendime bakıyorum. Belki de sürtük gibi görünüyorum. Belki de çok fazla göğüs görünüyordur. Tanrım, belki de renk konusunda yanılmışım-

"Joellen."

Cam'in keskin sesi beni aklımdan çıkarıp gerçekliğe geri döndürüyor. "Ha?" Ellerimi ovuşturarak ona bakıyorum.

Yavaşça ve yumuşak bir şekilde, her kelimeyi telaffuz ederken bakışlarımı tutarak, "Sen... Bak. Seksi. Gibi. Seksi."

Yüzüm ateşle dolup taşıyor. Satıcı kız sevinçle alkışlarken, ben utangaç bir şekilde yere bakıyorum.

"Değil mi? Ben de ona aynı şeyi söyledim! Yani, tam olarak aynı şeyi değil"-gülüyor, anıran bir sesle-"ama ne demek istediğimi biliyorsun. Harika görünüyor!"

Kirpiklerimin altından Cam'e bakıyorum. Elleri sandalyenin kollarına öyle sıkı sarılmış ki parmak eklemleri bembeyaz olmuş.

Bu çok kafa karıştırıcı. "Sence Michael bundan hoşlanır mı?"

Michael'ın adı geçtiğinde, satıcı kızın mutlu ciyaklamaları çabucak ölür. Gözlerini Cam'e dikeyor, sonra başının üzerinde toplanan fırtına bulutlarını görünce aceleyle geri çekiliyor.

"Affedersiniz millet, yardımına ihtiyacı olan biri var. . . ."

O gitti. Dayanılmaz bir sessizlik anından sonra, Cam sakin bir şekilde, "Evet. Hoşuna gidecek." diyor. "Yine mi delirdin?"

"Saçmalama, genç kız. Neden kızayım ki?"

Bana bakıyor, çenesi gergin ve kaşları düşük, sanki bir conta patlatmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Sadece biraz kızgın görünüyorsun."

Dişlerini birbirine geçiriyor ve burnundan uzun, yavaş bir nefes çekiyor. "Ben. Değilim. Kanlı. Deli."

Aman Tanrım. Çok kızdı. Gidip üstümü değiştirsem iyi olacak. Başka bir şey söylemeden arkamı dönüp soyunma odamın güvenliğine kaçıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıp sandalyeye, çantamın üzerine yığılıyorum.

Bir dakika orada oturup tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışırken, kapının hemen dışında Cam'in alçak sesini duyuyorum.

"Lass."

"Öyle mi?"

"Siyah olanı da dene."

Tırnağımı çiğniyorum. "Belki de sadece gitmeliyiz-"

"Siyah olanı da dene kadın!" diye çıkışır. Ayak sesleri uzaklaşıyor.

"Sen benim patronum değilsin," diye mırıldanıyorum, kaşlarımı çatarak kapıya bakıyorum.

Yanımdaki soyunma odasından bir kadın sesi geliyor. "Onun benim patronum olmasına izin verirdim, kardeşim!"

İç çekiyorum ve bir şey anlama umudumu yitiriyorum. Sonra kırmızı elbiseyi çıkarıp siyah elbiseyi giyiyorum ve kendimi bir kez daha denetime sunuyorum.

Bir parmağıyla sandalyesinin koluna yavaş bir ritimle vuran Cam, vücudumu incelemek için zaman ayırıyor. Gözleri her santimimi, her kıvrımımı, tümseklerimi ve garip çıkıntılarımı inceliyor. O kadar utanıyorum ki ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Saklanmayı bırak, genç kız. On yaşında değilsin." "Ugh."

"Bana bak."

Cesaretimi toplayıp ona bakıyorum ama hâlâ kıvranıyorum.

"Sorun nedir?"

"Beni utandırıyorsun." "Neden?"

"Çünkü kusacakmış gibi görünüyorsun!"

Gözleri kararmış, kaşları birbirine yapışmış, çenesindeki o spastik kas deli gibi zıplıyor, korkunç bir sessizlik içinde uzun süre bana bakıyor. "Lass."

"Ne?"

"Erkekler hakkında bildiklerin bir çay kaşığına doldurmaz."

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona bakıyorum ve sahte bir cesaret gösterisiyle çenemi kaldırıyorum. "Bunun ne anlama gelmesi gerektiğini bilmiyorum."

Burnunun kenarını sıkar ve gözlerini kapatarak derin bir nefes verir. "Kutsal olan her şey aşkına, bu kadın." diye mırıldanıyor.

"Affedersiniz efendim, beni mi görmek istediniz?"

Takım elbiseli, gülümseyen bir adam sağımda duruyor ve Cam'e umutla bakıyor. Satıcı kız onun birkaç adım gerisinde gergin bir şekilde duruyor.

Cam ayağa kalkıyor. "Evet. Şurada konuşalım."

Onlar uzaklaşıyor ve ben soyunma odasına geri koşuyorum, halıdaki görünmez bir kusura takıldığım için neredeyse bileğimi kırıyordum.

Hayır, beynim bana yardımsever bir şekilde hatırlatıyor, bu sadece senin büyük ayakların.

Şimdi alışverişten neden nefret ettiğimi hatırladım.

Eve dönerken takside Cam sessizdi. Birkaç kez sohbet etmeye çalışıyorum ama sadece gönülsüzce cevap verince vazgeçiyorum ve onun yerine pencereden dışarı bakmaya başlıyorum.

Sonunda kırmızı elbiseyi aldım. Aramızdaki koltuğun üzerinde katlanmış bir poşetin içinde duruyor, muhtemelen herkesin neden bu kadar gergin olduğu konusunda benim kadar kafası karışmış durumda.

Asansörle yukarı çıkarken Cam'e yardımları için teşekkür ettim. Bunun gerçekten komik olduğunu düşünüyor gibiydi, ama nedenini bilmiyorum.

Ona Bayan Dinwiddle ve benimle akşam yemeği yemek isteyip istemediğini sorduğumda -çünkü bu bizim uzun süredir devam eden Cumartesi akşamı geleneğimiz- kibarca reddediyor ve Village'da biriyle buluşmak için plan yaptığını söylüyor.

Bu haber aptalca bir şekilde moralimi bozdu ama ona gülümseyerek randevusunun eğlenceli geçmesini umduğumu söyledim.

Cevap olarak bana attığı bakış magmayı dondurabilir.

Ona veda ettikten sonra dairesinin kapısını sessizce kapattığında, neyi yanlış yaptığımı merak ediyor, tüm günü zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum.

Ne olduğunu bilmiyorum ama ne olursa olsun bunu düzeltmeye kararlıyım.

Bayan Dinwiddle'la akşam yemeği bulanıktı. Kapıdan çıkarken bana güzellik ürünleriyle dolu bir çanta veriyor ve saçıma sıcak yağ kremi sürmemi yoksa baharda Cornwall'daki kız kardeşini ziyarete gittiğinde Fee, Fi ve Fo'ya bakıcılık yapmamı isteyeceğini söylüyor. Hemen kabul ediyorum, çünkü köpekleri sevimli olsa da aynı zamanda

psikopat.

Mışıl mışıl uyuyorum ve rüya görmüyorum. Sabah 4:30'da alarm çalmadan önce uyanıyorum ve günlük koşumu yapmak için ne kadar istekli olduğuma şaşıyorum. Elbette hala cehennem gibi ama sonrasında vücudum ağrısı da kafam daha berrak ve kilo vermeme yardımcı oluyor.

Birkaç hafta önce biri bana egzersiz yapmaktan gerçekten keyif alacağımı söyleseydi, ona psikiyatrik yardım almasını söyledim, ama işte buradayız.

Cam'e teşekkürler.

Ama kapımı saat beşte, beş dakika geçe ya da on dakika geçe çalmıyor. Çeyrek geçe, endişeleniyorum.

"Siz ne düşünüyorsunuz Bay Bingley? Oraya gitmeli miyim?"

Bay Bingley cevap vermektense kuyruğunu tımar etmenin daha önemli olduğuna karar vererek bu konuda sessiz kalıyor, ben de kendim karar verip Cam'in evine gidiyorum.

Dairesinin kapısını aralık bulduğumda kalbim beşinci vitese takıldı.

"Cam?" Kapıyı çalıyorum, bu da birkaç santim daha açılmasına neden oluyor.

Mutfakta sadece bir ışık yanıyor, ama girişte büyük siyah bir botun yanında bir kot pantolonun atılmış olduğunu görmek için yeterli. Arkadaşı ise birkaç metre ötede, bir bankın altında tekmeleniyor. Kafamı dairenin içine sokup adını tekrar sesleniyorum ama cevap alamıyorum. Ancak yemek odasındaki sandalyelerden birinin yan yattığını ve masanın altında yerde kırılmış bir bardak olduğunu görüyorum.

Şimdi korkmaya başladım. Soyuldu mu? Kaçırıldı mı? Tuzağa mı düşürüldü? Banyoda kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde mi yatıyor?

Nefes nefese içeri daldım ve çılgınca adını seslendim. Cevap alamadım. Yatak odasının kapısı açıktı. Kapıyı ittim, öyle sert açtım ki duvara çarptı.

Sonra dehşete kapılarak durdum.

Cam yatağa sırt üstü uzanmış, kollarını ve bacaklarını açmış, gözleri kapalı, göğsü yukarı ve aşağı hareket ediyor.

Yavaş ve eşit bir ritimle aşağı iniyor. Uyuyor.

O da çıplak.

O çıplak!

Nefes nefese dönüp elimi ağzıma kapatıyorum, o kadar utanıyorum ki yüzüm sıcaktan yanıyor. Nefes almak için bir an duruyorum, umutsuzca onun büyük dövmeli çıplak vücudunun görüntüsünü zihnimden silmeye çalışıyorum ama başarılı olamıyorum.

Görebildiğim tek şey bu. Bu görüntü retinama kazındı ve ölene kadar peşimi bırakmayacak.

Aman Tanrım. Adamın kadınlar arasında bu kadar popüler olmasına şaşmamalı. Muazzam derecede zengin bir bekarın hayatını anlatan kendi reality şovunda oynamalı.

Yakalanana kadar parmak uçlarımda birkaç adım atıyorum. "Lass."

Sesi uykuyla kalınlaşmış. Kafamdaki fokur fokur kaynayan sıcak görüntüyle birleşince, beni neredeyse tökezletiyor. Sahip olduğumu bile bilmediğim hormonlar kadınlık organlarımda bir tür çılgın parti düzenliyor, vurucu müzik, yanıp sönen ışıklar ve lazer ışınlarıyla tamamlanıyor.

Titreyerek, "Um." diye fısıldadım.

Arkamda çarşaflar hışırıyor. Hareket edemiyorum. Donup kaldım. Sodom'a dönüp bakan Lut'un karısı gibi tuzdan bir sütuna dönüştüm.

Cam boğazını temizliyor. Bu, gezegendeki varlığım boyunca duyduğum en erkeksi ses.

"Lass. Yatak odamdasın."

Sesi kızgın ya da özellikle şaşırmış gibi gelmiyor. Bu arada ben aşağılanmışlık duygusuyla parıldıyorum ve hayatımın son altmış saniyesini silmek için ruhumu feda edebilirim.

"Ben ... uh ... kahretsin. Çok özür dilerim. Soyulduğunuzu sandım."

"Soyulmak mı?"

"Aman Tanrım. Tam bir aptalım. Şimdi gidiyorum."

"Olduğun yerde kal." diye homurdanıyor. Yatak gıcırdayınca neredeyse bayılacaktım.

Kafamdaki resim . . . kutsal Noel. Hipnoterapiye ihtiyacım olacak. Beyin yıkamaya ihtiyacım olacak. Tanık koruma programına katılmam ve başka bir kimliğe bürünmem gerekecek çünkü Gördüklerimi görmemiş gibi davranarak hayatıma olduğu gibi devam etmemin hiçbir yolu yok.

İki elimi yüzüme götürüyorum ve acınası bir inilti çıkarıyorum. Parmaklarımın arasından, bir çarşafı takip eden çıplak ayak ve bacakların yaklaştığını görüyorum. Ayaklar önümde duruyor.

"Neden soyulduğumu düşünüyorsun?"

Uyku hala sesinde, daha derin ve gürültülü hale getiriyor. Aksanıyla birleşince yıkıcı bir hal alıyor.

"Kapınız açıldı. Yerde bazı giysiler vardı ... kırılmış bir bardak ..."

Devam edemem. Tek kelime daha edemem. Utanç verici anlarla dolu bir hayatta, bu olimpiyat altını kazandı.

Şimdi sesi kahkahadan sıcak. "Üzerime bir çarşaf sardım genç kız, artık saklanmayı bırakabilirsin."

Başımı salladım. "Kayboluşumu planlamakla çok meşgulüm. Sence Jane Smith sahte bir kimlik için iyi bir isim mi?"

Kıkırdıyor. Kokusunu alabiliyorum, Yüce Tanrım. Muhteşem, uykulu, fiziksel olarak en iyi dönemindeki erkek - eğer şişelenip kadın nüfusuna pazarlansaydı, milyarlar kazanırdı.

"Çok açık," diyor. "Daha egzotik bir şey seçmelisin. Beatrix gibi. Ya da Seraphina. Evet, Seraphina Snufflebottom." Omzuma vurdu.

Parmaklarımın arasından ona bakıyorum. Gülümsüyor, gözleri yarı kapalı, saçları dağınık, bir tutam sakal çenesini karartıyor. Duyduğum o hafif ses yumurtalıklarımın iniltisi.

"Soyulmadım, Seraphina."

"Şaka yapmıyorum."

Bir yumruğunu hem çocuksu hem de sevimli olan gözlerinden birine sürtüyor. "Dün gece çok içtim. Kendimden geçmiş olmalıyım. Her şey biraz bulanık."

Banyo kapısının kapalı olduğunu ama içeride ışığın açık olduğunu fark ettim ve bu bana tuhaf geldi. Kapı neden kapalı olsun ki? O kadar sarhoştı ki ön kapıyı kapatmaya zahmet edemedi.

Birkaç şey aynı anda bir araya gelerek korkunç bir şeye yol açıyor.

Cam'in dün gece bir randevusu vardı. Dün gece çok fazla içti. Çıplak uyudu. Çünkü yalnız değildi.

Yüce İsa, McGregor'un tuvaletinde bir kadın var.

Kendimi hasta hissediyorum. Nedenini bilmiyorum ama hissediyorum. Başka bir şey söylemeden dönüp odadan çıkıyorum, elim ağzımda ve kalbim küt küt atıyor.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun, Seraphina?"

"Bir koşu için. Görüşürüz. Tekrar özür dilerim, bir kazaydı. Ben sadece Ben böyle bir ..."

Aptal. Moron. Aptal.

Dairesinden fırladım, merdivenlerden birinci kata ikişer ikişer çıktım ve olabildiğince hızlı bir şekilde soğuk, karanlık sabaha doğru koştum, bina çok ama çok arkamda kalana ve buz gibi rüzgâr yanaklarımdaki son sıcaklığı da sökene kadar nefes almak için durmadım.

SEKİZ

Uyluk kaslarım çığlık atana kadar koşuyorum, sonra soğuk ve karanlıkta topallayarak eve dönüyorum, tüm bu aptalca olayı arkamda bırakmaya kararlıyım.

Bu konuda olgun davranmalıyım. Otuz altı yaşındayım, on altı değil. Onu uyurken yakalamak bir kazaydı, dünyanın sonu değil. Onu çıplak görmek dünyanın sonu değil. Kesinlikle geceyi bir kadınla geçirmesi de dünyanın sonu değil, beni de ilgilendirmez. Sadece bir kez daha içtenlikle özür dileyeceğim ve bu konu kapanacak. Bir daha asla bahsedilmeyecek.

Eve gittiğimde kendimi daha iyi hissediyorum. Ta ki kapıma yapıştırılmış notu görene kadar.

My dear Miss Snufflebottom,

You're upset. Why? I know it's not because you got an eyeful of my majestic manhood, though that would cause any sane woman to lose her marbles.

If you lie to me, I swear I'll make good on my threat to take you over my knee.

*Yours until the sun flames out and all life on earth is
extinguished,*

Prancer

Ona soneler yazdığımı söylememem gerektiğini biliyordum.

Notu avucumun içinde eziyorum ve kapıyı arkamdan çarparak içeri giriyorum. Notu konsolun altındaki çöp sepetine fırlatıyorum ve kediyi beslemek için mutfığa giderken deli bir kadın gibi kendi kendime mırıldanmaya başlıyorum.

"Oh, beni dizine alacaksın, değil mi? Hmpf. Eminim popüler bir yerdir. Umarım endüstriyel dezenfektanınız hazırdır, çünkü o olmadan dizinizin üzerinden geçmem mümkün değil! İyi şanslar, dostum! Dur bakalım. Ben neden bahsediyorum? Dizinin üstünden falan geçmeyeceğim! Seni lanet olası erkek fahişe!"

Duruyorum ve yargılayıcı olduğum için kendime kızgın bir şekilde başımı sallayarak nefes alıyorum. Yaşa ve bırak yaşasın, bu benim kişisel mottom. Tetanos aşıları ve antibakteriyel kremler içerse bile, iki yetişkinin birlikte ne yaptığı beni ilgilendirmez.

"Seni gerçekten suçlayabileceğimden değil," diye devam ediyorum, telaşla. "Bekarsın, gençsin, ünlüsün, ... büyüksün." Yüzüm kızardı. "Neden durumundan faydalanmayasın ki? Doğruyu söylemek gerekirse, neden birileriyle yatmayasın ki? Demek istediğim, her üç adımda bir yoluma çıkan erkekler olsaydı, eminim ben de bir fahişe olurum!"

"Sahi mi?" diyor arkamdan bir ses.

Çığlık atıyorum, havaya sıcıyorum ve etrafımda dönüyorum, bu sırada kedi maması kutusunu düşürüyorum.

Cam yüzünde tembel bir gülümseme ve kucağında kedisiyle mutfak masamda oturuyor.

"Ne oluyor, MCGREGOR?" diye gürledim.

Bakışları delip geçiyor, sakince cevap veriyor: "Az önce banyomda bir kadın olduğunu sandın, değil mi?"

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nefesimi tutamıyorum. Öfkeli ama aynı zamanda -yine- feci şekilde utanmış bir halde titremeye başladım. "Seni . . . seni pislik! Buraya istediğin zaman habersizce giremezsin! Burası benim evim! Benim özel evim!"

"Hatırladığım kadarıyla, sadece birkaç saat önce evime habersizce girmiştiniz. En azından giyiniksiniz."

Gülümsemesi kendini beğenmiş ve ben onu öldürmek istiyorum. "Çık dışarı!" "Hayır."

"Evet!" Ayağımı yere vuruyorum ve kapıyı gösteriyorum. "Dışarı!"

Kaşları kalkıyor ama bir milim bile kıpırdamıyor. "Size bir sorum var Bayan Snufflebottom: Banyomda bir kadın olsa neden umurunuzda olsun ki?"

"Yapmazdım! Ben yapmadım! Yapmadım!"

Sabit bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Yumuşak bir sesle, "Bana yalan söylemen konusunda sana ne demiştim?" diyor.

Ayağa kalktı ve kalbim durdu. O bir adım öne çıkınca ben bir adım geri çekilip elimi uzatıyorum. Sanki bunun bir faydası olacakmış gibi.

"Cam. Dur. Her ne düşünüyorsan-"

"Ne düşündüğümü çok iyi biliyorsun, genç kız." Gözleri parlıyor, dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor.

Sesinin tonunu duyduğumda ve gözlerindeki o bakışı gördüğümde vücudumda olanlar tarif edilemez. Ona keskin ve ağır bir şey fırlatmak istiyorum ama aynı zamanda o şeyin ben olmasını istiyorum.

Bana doğru bir adım daha attığında, nefes nefese köşeye kaçıyorum. "Kesin şunu! Bu hiç komik değil!"

"Gerçekten korktuğunu düşünseydim dururdum." Bir adım daha atarken gözleri yanıyor. "Korkuyor musun, genç kız? Doğruyu söyle."

Panikleyerek, menteşeleri yağlanması gereken bir kapı gibi ses çıkarıyorum.

Kıkırdıyor. "Bu bir evet değildi."

Yüzüme doğru yaklaşıyor, kollarını iki yanımdaki tezgâha dayıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Başımın arkası dolaba çarpana kadar olabildiğince uzağa çekiliyorum. O kadar yakın ki, kalbinin atışını duyabildiğime eminim.

Hiçbir şey yapmadığı bir anın ardından fısıldıyorum, "Aslında oldukça korkuyorum."

Gözleri tekrar benimkilerle buluşmak için yukarı kaymadan önce ağzıma bakıyor. "Ama yüzde yüz korkmuş değilim."

Gözlerimi kapatıyorum ve yutkunuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Sıcak nefesi kulağımı okşuyor ve kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. "Demek istediğim... diğer yüzde kaç?"

Göğsümden kopmak üzere olan iniltiyi yakalamak için dudağımı ısıriyorum ve tekrar yutkunuyorum. "On iki."

"On iki mi?"

Sesinde kahkaha duyuyorum, gözlerimi açıyorum. Onu sırtırken bulduğumda, patlıyorum. "Evet, on iki! Tatmin oldun mu?"

Sırıtişı çabucak kayboluyor ve sesi boğuklaşıyor. "Hayır, genç kız. Hiç de değil. Henüz değil." Dudaklarını ıslatıyor, sonra dişlerini alttakine geçiriyor.

Daaaaaammmmn, diyor rahmim, kendini havalandırarak.

Tam dizlerimin bağı çözülüp yere yığılacağımı düşünürken Cam benden uzaklaşıp mutfaktan çıktı. Omzunun üzerinden sesleniyor: "Dün gece avukatlarımdan biriyle bir toplantım vardı, genç kız. Eve yalnız geldim. Umurunda değil, değil mi?"

Ön kapı çarptı ve gitti.

Bay Bingley'nin sağır olması iyi bir şey, çünkü benim hayal kırıklığı çılgılığım onu çok korkuturdu.

Günün geri kalanını içeride, kapı kilitli olarak geçirdim. Emin olmak için üç kez kontrol ediyorum. Çamaşır yıkıyorum,

daireyi temizlemek, Bayan Dinwiddle'ın bana verdiği güzellik ürünleriyle uğraşmak ve Cameron McGregor'u aklımdan uzak tutmaya çalışmak.

Sinir bozucu bir uzay istilacısı olduğu için buna uymuyor ve ben de beynimin içinde, bir bacağı yavaşça ileri geri sallanan bir şiltenin üzerinde çıplak bir şekilde uzanan kendini beğenmiş, hayali bir Cam ile baş başa kalıyorum.

Saat altıda duvarlardan rap müzik sesleri yükseliyor.

Prens Pantydripper yemeğini çağırıyor.

Uydurma voodoo küfürleri mırıldanarak, ona yiyecek bir şeyler bulana kadar mutfağı karıştırıyorum. Kapısını çaldığımda, müzik anında kısıılıyor.

"Merhaba geç kız," diyor kapıyı açtığında. "Hangi rüzgar attı seni?" Sırıtıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş kapının pervazına yaslanıyor, böylece pazuları her yerden dışarı fırlıyor, tıpkı kendisi gibi dayanılmaz bir şekilde kendini beğenmiş.

Bacağına tekme atma dürtüsüne direnerek, bunun yerine gülümsüyorum. "Anlaşmamızı unutmadım." Elimdeki tabağı kaldırıyorum. "Makarna primavera ve bahçe salatası. Buyurun."

Tabağa bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Alayım mı? Nereye gidiyorum?"

Gülümsemem kırılganlaşıyor. "Yemeğini al, şakacı."

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Anlaşmamıza göre sen bana yemek yapacaksın ve ben de senin evinde yiyeceğim. Kırk beş dakika, hatırladın mı?" Kapısını daha geniş açıyor ve rap müziği daha yüksek sesle salona yayılıyor. "Yoksa akşamını iyi dostum Ol' Dirty Bastard ile geçirmeyi mi tercih edersin?"

Gözlerinde bir meydan okumayla bana bakıyor, gülümsemesi benimkinin küçülmesiyle ters orantılı olarak genişliyor.

Tek kelime etmeden arkamı dönüp daireme doğru yürüyorum. Kapıyı arkamdan açık bırakıyorum çünkü ben istesem de istemesem de içeri girmenin bir yolunu bulacak. Adam sinsi, tıpkı bir termit istilası gibi.

Ama hileleri olan tek kişi o değil.

Yemek tabağını mutfak masasının üzerine bırakıyorum. Cam'in müziğinin kesildiğini duyar duymaz kediyle birlikte yatak odama çekilip kapıyı kapatıyorum.

Ve kilitle.

Sonra annemi aradım. İkinci çalışta açtı. "Alo?"

"Selam anne. Ben Joellen." Son konuşmamızdan bu yana iki kızı olduğunu unutmuş olabilir diye ona her zaman kim olduğumu hatırlatma ihtiyacı hissederim.

"Oh, merhaba, tatlım! Ben de tam seni düşünüyordum!" "Neden? Sorun ne?"

Gülüyor. "Bir şey yok şapşal, sadece seni bu gece aramayı düşünüyordum. Nasılsın?"

Yatak odamın kapısının arkasından Cam sesleniyor, "Akşam yemeğini atlamasan iyi edersin, kızım!"

Dilimi kapıya doğru uzattım. "Ben iyiyim. Aslında harikayım. İşte zam aldım."

"Oh, tatlım, bu harika!"

Sesi heyecanlı geliyor, bu da beni gülümsetiyor. "Ayrıca, bir terfi için hazırım."

"Terfi de mi?"

"Yardımcı editörlük pozisyonu için. Başvurumu yaptım bile. Sadece cevap bekliyorum."

"Bu harika! Ne zaman öğreneceksiniz?"

Cam kapıyı çalıyor. "Annen mi o, genç kız? Merhaba dediğimi söyle!"

Kesik gözlerle kapıya bakıyorum, gözbebeklerinizden lazerler fırlatmanızı sağlayan süper güç neyse onu diliyorum, böylece insanları katı nesnelerin içinden paramparça edebilirsiniz. "Muhtemelen yakında, belki gelecek hafta? Öğrenir öğrenmez seni ararım. Babam nasıl?"

"Yanındaki kim?"

Vurun! İştme engelli anne yine saldırdı. Arkamı dönüp banyoya giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum, böylece artık benimle inanılmaz Sinir Bozucu Adam arasında iki kapı var. "Hmm?"

"Birinin sesini duydum, tatlım."

"Televizyondan geliyor. Haberleri açtım." "Yani Cameron McGregor değil mi?"

Sesindeki umut kasma isteği uyandırıyor bende. "Hayır anne, Cameron McGregor değil."

Bir ses belli belirsiz sesleniyor, "Benim hakkımda konuştuğunu duyabiliyorum!"

Bu insanlar CIA için çalışmalı! Düşün sesini sonuna kadar açıyorum, dolaba giriyorum ve kendimi totaliter bir rejimden kaçan bir mülteci gibi hissederek kirli çamaşır sepetimin yanına çömeliyorum. Ki bu gerçekten de çok uzak bir ihtimal değil.

"Dinle, son konuştuğumuzda onun hakkında söylediğim sözler için özür dilemek istiyorum."

Elimi yüzümde gezdirerek iç geçiriyorum. "Unut gitsin anne. Sadece hassas davranıyordum."

Kısa bir duraklama oldu. "Sanki iki farklı şeyden bahsediyormuşuz gibi hissediyorum."

"Onun gibi bir adamın benim gibi bir kıza aşık olamayacağını söylediğin zamandan bahsediyorum."

Nefes veriş hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Tatlım, bu konuyu tekrar açmayalım. Bu sadece gerçek. Babanın da dediği gibi, herkes kendi sıkletinde boks yapmak zorunda. Kuş tüyü falan. Benim bahsettiğim şey ona seks objesi dediğim zamandı. Bu biraz ..." Rahatsızca gülüyor. "Erkeklerin kadınlara her zaman yaptığı şeyi ben de yaparsam kendime feminist diyemem. Yani, onları nesneleştirmek."

Onun mantığını anlamakta zorlanıyorum çünkü şu anda fena halde kızgınım. Hiç tanımadığı bir adama seks objesi dediği için üzgün ama kızına başarılı ve çekici bir adamın sevgisini hak etmediğini hissettirdiği için üzgün değil. Hem de iki kez.

"Anne."

"Evet, tatlım?"

"Sen ve Jacqueline gibi güzel olmadığımı biliyorum ama bazen bu konuda kendimi çok kötü hissetmeme neden oluyorsun."

Sesi şaşırmış gibiydi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kasıtlı olarak cahil mi davranıyor? Kuğulardan oluşan bir ailede çirkin ördek yavrusu olmanın yıllarca bastırılmış hayal kırıklığı buhar toplamaya başlar.

"Kendi sıkletimde boks yapmaktan bahsediyorum! Sizin gibi iki beden olmamamla ilgili 'şakalar' yapmaktan hoşlandığınızdan bahsediyorum! Bana 'tombul' demeniz sevgi dolu bir lakap değil, kişisel bir saldırı! Ve sırf uzun boylu, salkım söğüt ve sarışın değilim diye bir erkeğin dokunuşunu asla hissetmeyeceğim anlamına gelmiyor-"

"Joellen!"

"-ya da sevmeyi hak etmeyi-"

"Şimdi bir dakika bekle!"

"-ya da güvenebilmem ve yanlarında kendim olabilmem gereken ailem tarafından saygıyla karşılanmak. Hiç tanımadığım insanlar bana senden daha güzel şeyler söylüyor! Geçen gün biri bana çok güzel bir cildim olduğunu söyledi ve neredeyse şoktan bayılacaktım!"

"Elbette çok güzel bir cildin var, tatlım! Bunu benden aldın!"

Savunmaya geçti. Ve konuyu tamamen kaçırıyor. Duygularımı bir tuğla duvara da açıklayabilirim, çünkü ondan kesinlikle anlayış görmeyeceğim.

Aynı eski bok, farklı gün. İçimde biriktirdiğim duygular uçup gidiyor ve kendimi tükenmiş hissediyorum. "Tamam. İyi konuşmadı anne. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum, başımı dizlerimin üzerine koyuyorum ve iç çekiyorum. Bay Bingley tüylü yüzünü bacağıma sürtüyor. "Nasıl görünürsem görüneyim beni seviyorsunuz, değil mi Bay Bingley?"

Derin mırıltısı bana bunu garanti ediyor.

Dışarı çıkıp Cam'le yüzleşmek için zihnimi toparlamadan önce kediye birkaç dakika sevdim. Dolaptan çıkıp duşu kapattıktan sonra kedi peşimde koşarken oturma odasına gidiyorum.

Yemeğinin ortasında mutfak masasında oturan Cam yüzüme bir kez baktı ve çatalını yere bıraktı. "Neyin var?"

Karşısına oturuyorum, Bay Bingley benim yerime Cam'in kucağına atladığında reddedilmiş hissetmemeye çalışıyorum. "Size ciddi bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette, genç kız. Bana her şeyi sorabilirsin." "Hayat daha mı kolay, güzel olmak?"

Bana o kadar uzun süre sessizce bakıyor ki rahatsız oluyorum.

"Evet, tamam, güzel olduğunu düşündüğümü itiraf ediyorum." Elimi vücuduna doğru sallıyorum, tiksinti dolu bir hareket. "Usta bir heykeltıraş tarafından mükemmel bir mermer parçasından oyulmuş gibi görünüyorsun. Mutlu musun?"

O kadar hareketsiz ki sinir bozucu. Sonunda sessizce, "Telefonda kiminle konuşuyordun?" dedi.

"Annem. Soruma cevap verecek misin?"

Çenesindeki bir kas esniyor. Kızgın olduğunu hissediyorum ama bunun bana yönelik olduğunu sanmıyorum.

"Pekâlâ. İşte cevabınız: Hayatım hiçbir zaman kolay olmadı."

Gülüşüm bir cenazede çıkan sese benziyor. "Gerçekten mi? Çünkü oturduğum yerden oldukça iyi görünüyor."

Gözleri parlıyor. "Öyle mi? Nasıl yani?"

"Hadi McGregor. Sen ünlüsün. Yakışıklısın. Muhtemelen süper zenginsin. Görünüşe bakılırsa istediğin kadını ve erkeği seçebiliyorsun. Senin için dünya büyük bir seçim ziyafetinden ibaret."

"Öyle mi?"

"Öyle değil mi?"

Birbirimize bakıyoruz. Odanın sıcaklığı birkaç derece ısınmış gibi görünüyor. Bakışlarımı tutarak, "Bu sefer hislerini incitecek ne söyledi?" diye soruyor.

"Bu" kelimesine hafif bir vurgu yapıyor. Bu vurgudan ve ima ettiği her şeyden nefret ediyorum. Bundan daha çok nefret ediyorum.

Çıkarımlar yerinde. Ama en çok da tüm bu konuşmanın ne hakkında olduğunu bu kadar kolay tahmin edebilmesinden nefret ediyorum çünkü lanet olası adam X-ray görüşüne sahip ve içimi görebiliyor.

Yakalandığım için utanarak başka tarafa bakıyorum. "Joellen."

Gözlerimi kapatıyorum, sesindeki şefkatin uyandırdığı sıcak gözyaşı iğnesine karşı onları sıkıyorum. Benim için üzülüyor. Tanrım, acınacak haldeyim.

Sonra ayağa kalktı ve ellerini bileklerime dolayarak beni yukarı çekti. Ben tepki veremedem, beni ayı gibi kucakladı.

Güçlü kollarını sırtıma dolamış ve başını yanıma eğmiş bir halde, "İnsanlar pislik olabilir. Bazen bu pislikler aileden olur. Bu berbat bir şey ama bu onların saçmalıklarını stlenmen gerektiği anlamına gelmez. Annenin saçmalıkları onunla ilgili, seninle değil. Sen olduğun gibi mkemmelisin, genç kız. Sana aksini söyleyen herkes aptalın tekidir."

Boğazım düğümleniyor. Yüzüm buruşuyor. Gğşmn derinliklerinde bir yerden bir inilti yükseliyor, engellemek imkansız. Oh, hayır. Ağlama. Ağlama, Tanrı aşkına-

Gözyaşlarına boğuldum, gğşne doğru hıçkırır hıçkırır ağladım - yüksek sesle, çirkin bir ağlama, hıçkırık ve smklerle dolu, vücudum titriyor, ellerim gömleğine dolanıyordu.

Yavaş nefes veriyor, kolları beni kendisine daha sıkı sarıyor. Sonraki sözleri alçak sesle ve yumuşak bir şekilde, bir yeminin ağırlığıyla söyleniyor.

"Ah, Lassie. Seni böyle ağlatan aileden başkası olsaydı, çoktan ambulansa binmiş olurlardı."

Neden bilmiyorum ama bu beni daha da çok ağlatıyor.

NINETEEN

Ona karşı kendimi sıkıyorum, kendimi böyle üzücü bir gösteri olmaktan alıkoymak için çaresizim. Yılların öfkesi, incinmişliği ve yalnızlığı bir musluk açılmış gibi içimden akıyor. Bitkin düşene kadar ağlıyorum, burnumu çekiyorum, hıçkırıyorum, utançtan titriyorum.

Sonra Cam bir mucize gerçekleştirdi ve beni kollarına aldı.

İtiraz ederdim ama çok yorgunum, bu yüzden beni kanepeye taşımasına izin veriyorum, bu arada ben de onun yavru bir filin ağırlığını ne kadar zahmetsizce kaldırdığına hayret ediyorum.

Beni kanepeye oturtuyor, başımın arkasına bir yastık koyuyor, battaniyeyi çeneme kadar çekiyor ve nemli alnımdaki bir tutam saç okşuyor. "Hemen döneceğim."

O gidince battaniyenin altına giriyorum, bacaklarımı yukarı kıvrıp yüzümü saklıyorum. Islak, şüphesiz benekli ve şişmiş yüzümü.

Bazı kadınlar zarifçe, küçük kadınsı gözyaşları ve zarif sıkıntı sesleriyle ağlayabilirler ama ben o kadınlardan değilim. Yemek yerken ağladığım gibi ağlarım: dağınık, gürültülü ve tamamen terk edilmiş bir şekilde.

Duygularımda ve iştahımda asiyim. Yetişkinlik hayatımın çoğunu asi olmamaya, daha küçük, daha kontrollü, daha kabul edilebilir olmaya çalışarak geçirdim, ama tüm bunların altında hala kendimim. Tüm tutkularım, arzularım ve fırtınalı ihtiyaçlarım, tüm isteklerim, acılarım ve üzüntülerim, tüm çirkin ve

harika şeyler. Ben sadece asi, tuhaf biriyim ve başka türlü davranmaktan çok yorulmuşum.

En azından Cam ile bunu yapmak zorunda değilim.

Birkaç dakika sonra elinde hediyelerle dairesinden döner.

Bacaklarımı kaldırıyor, kanepeye oturuyor ve bacaklarımı kucağına yerleştiriyor. "Hadi dışarı çık, küçük hanım. İkramlarım var."

Battaniyenin bir kenarını çevirip dışarı bakıyorum. Cam, elinde beyaz seramik bir kase tutuyor ve gülümseyerek beklentiyle bana bakıyor.

"İkram mı?" Oturuyorum, şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum.

"Kahlúa'lı çikolatalı dondurma."

Nefesim kesildi ve heyecanlandım. Kollarımı uzatıyorum ve parmaklarımı oynatıyorum. "Ver bana."

"Hayır, paylaşıyoruz." Bir kaşık dondurma alıp yiyor ve benim dudaklarımı yalayışımı izliyor. Sonra bir kaşık da benim için alıp uzatıyor.

Bana yedirmesine izin verdim, kendimi garip ama aynı zamanda rahatlamış hissettim, tıpkı on yaşındayken boğazım iltihaplandığında annemin yatağımın başında bana çorba yedirdiği zamanki gibi. Annemin beni yerken izlerken onaylamayan bir yüz ifadesi takınmadığını hatırladığım son zamandı.

"Güzel," diyorum soğuk bir ağız dolusu lezzetin etrafında. "Ama bu benim diyetimde yok."

"İşte bu yüzden buna ikram deniyor." Bir ısırık daha alıyor, tadını çıkarıyor, kaşığı bir kadının kalçası gibi yalıyor. Ya da belki bu benim hayal gücümdür. Onu yemek yerken izlemek çok şehvetli. "Yemek yakıttır ama aynı zamanda rahatlıktır. Sorun, yakıttan çok konfora dönüştüğünde ortaya çıkar. Ama sarılmak bunun içindir."

Bana biraz daha dondurma yediriyor ve her geçen saniye daha iyi hissediyorum. "Bu arada çok iyi sarılıyorsun."

"Biliyorum."

Birbirimize gülümsüyoruz.

"Ama iyi öpüşüyor muyum? Asıl soru bu, genç kız." Biraz

daha dondurma yiyor ve benim cevabımı bekliyor.

kaşlar.

"Bunu sormak için savunmasız bir durumda olmamı bekledin, değil mi?"

"O kadar da gizli değilim. Al bakalım." Kaşığı uzatıyor.

Öpüşmemizin ne kadar termonükleer olduğunu düşündüğümü açığa vurmayacak tarafsız bir cevap bulmak için beynimi zorlarken mümkün olduğunca uzun süre dayanmaya çalışarak ağız dolusu kremi iyiliğin tadını çıkarıyorum. "Çok deneyimli görünüyorsun" da karar kılıyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Bu çok klinik bir durum."

"Pardon, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli öpücük olduğunu söylemediğim için egon öfke nöbeti mi geçiriyor?"

Bir kaşık dolusu dondurmaya daha ağızına atmak üzereyken duraksıyor ve kaşığı dudaklarına götürüyor. "Öyle miydi?"

Şu lanet olası delici ela gözler. Battaniyeye bakıyorum, yıpranmış bir iplik parçasını karıştırıyorum. "Yukarıda olabilir."

Bir şey söylemeyince kirpiklerimin altından ona bakıyorum ve bana sırttığını görüyorum.

"Oh, kapa çenenin, şakacı," diye mırıldandım.

Dudaklarını şapırdatarak bir lokma dondurmaya mideye indiriyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, benim için de yukarıda olabilirdi."

İrkildim ve çılgın bir baykuş gibi hızla göz kırpmaya başladım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Sadece beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun."

"Öyle miyim?" Dondurmadan bir ısırık daha alıyor, kaşığın etrafında gülümsüyor.

Geriye doğru minderlere uzanıyorum ve battaniyeyi yüzüme çekiyorum.

Bir kıkırdama duyuyorum, alçak sesle ve memnun. "Doğruyu söylüyorum, genç kız. Sen bir öpüşme şampiyonusun. Hem de çok iyi. Ve siz Yankilerin kullandığı gibi iyi değil, mükemmel anlamında iyi."

Battaniyenin kenarını aşağı doğru çevirip ona bakıyorum.

"Sana öğretebileceğim başka bir şey yokmuş gibi konuşmak istemem," diyor kaşığını yalayarak. Yan gözle bana bakıyor. "Michael için tabii ki."

Dudağımın içini çiğniyorum. "Ne gibi?"

"Liste mi istiyorsun?"

Şimdi kızgıyım. "Bir liste mi? Geliştirilecek o kadar çok şey mi var? Mükemmel dediğini sanıyordum!"

Omzunu kaldırıyor, olabildiğince kayıtsız. Yastığımı suratına çarpmak istiyorum ama bu muhtemelen dondurma kâsesinin uçmasına neden olur. Onun aptal suratı bir kase dondurmaya ziyan etmeye değmez.

İçimi çektim ve bacaklarımı kucağından çekerek doğruldum. "Tamam. Vur bana. Ve hiçbir şeyi atlama. Tüm çirkin gerçeği duymak istiyorum."

Kaşığı kâsenin kenarına hafifçe vurarak tavana bakıyor. "Biriyle konuşarak halledebileceğin şeylerden biri değil."

Gittikçe daha da endişelenerek kaşlarımı çatıyorum. "Peki nasıl gelişmem gerekiyor?"

Bakışlarını bana çeviriyor. Yüz ifadesi, beynimdeki ameliyat edilemez tümörü bana bildirmek üzere olan bir doktor gibi ciddi ve pişmanlık dolu. "Antrenman."

Yanıt beklemeden bana bir kaşık daha dondurma veriyor ve dudaklarıma götürüyor. Sonra kurt bakışlarıyla kaşığı ağızma alıp yutmamı izliyor. Cesaretimi topladıktan sonra, "Yani diyorsun ki . . . beni tekrar öpmek istiyorsun."

"Kalbinin arzusunu elde etmene yardım etmek istiyorum, genç kız," diye karşı çıkıyor hızlıca. "Bu da Michael, değil mi?"

Yine o kurt gözleri. Kafam karışmaya başladı. "Um. Evet. Ben . . . Michael."

Gözleri parlıyor ama başını sallıyor, anlaşılan derdini anlattığından memnun. "Doğru. Bunu antrenman gibi düşün. Tıpkı bir maraton koşacak olsan, tek seferde yirmi küsur kilometre koşmayacağın gibi. Her seferinde biraz daha fazla çalışırsın. Gün

Günden güne, haftadan haftaya, her seferinde birazcık, büyük etkinlik için en iyi duruma gelene kadar."

Uzun süre sessizce oturup sadece ona baktığımda Cam başını sallıyor.

"Haklısın. Bu kötü bir fikir. Birbirimize bağlarız ve aramızdaki ilişki komik olur. Kalbin kırılacak. Ben rahatsız olacağım. Bunu bilmiyorsun ama bir genç kızın kalbini kırmak benim için kolay değil. Sadece bu kadar yalvarmaya dayanabilirim -"

"Tanrı aşkına, McGregor!"

Küfür ettiğimi duyunca şaşırılmış gibi görünüyor. "Sadece kalbinin kırılmasını önlemeye çalışıyorum, genç kız. Sana katılıyorum, bu berbat bir fikir."

"Sana aşık olmayacağım McGregor. Ne seni öperek ne de başka bir şeyle."

Patlamamdan etkilenmeden, göz ucuyla bana bakarken biraz daha dondurma yiyor. "Oh, evet, şimdi hatırladım. Senin tipin olmadığımı söylemiştin."

"Kesinlikle." Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımdan emin olamadan vurgulayarak söylüyorum.

Cam başını sallar. "Aynen öyle. O zaman sorun yok."

İç çekiyorum, gözlüklerimi çıkarıyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Mutfığa gidip musluğu açıyorum, yüzüme su çarpıyorum ve bulaşık havlusuyla kuruluyorum. Sonra gözlüklerimi tekrar takıyorum, dönüp kanepemde ayaklarını sehpaye uzatmış, sanki bir sahil beldesinde tatildeymiş gibi dondurma yiyen McGregor'a bakıyorum ve tekrar iç çekiyorum.

"Güzel. Ama bu tamamen eğitimle ilgili. Ve bu gecedен sonra bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Anlaştık mı?"

Omuz silkerken Cam arkasını bile dönmüyor. "Sen nasıl istersen, genç kız. Ben sadece yardım etmek için buradayım."

Bakışlarındaki ve sesindeki umursamazlık, tamamen kayıtsızlık sonunda beni ikna ediyor. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

"Elbette." Koltuktan kalkmıyor. "Buraya geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Olduğum yerde rahatım."

"Oh. Um. Tamam." Oturma odasına dönüyorum ve ellerimi kalçalarımın arasında kavuşturarak kanepenin kenarına tünüyorum. Bir erkeği öperken ellerimle ne yapacağımı asla bilemiyorum, bu yüzden onları hapsetmek daha güvenli.

Cam, "Atla o zaman." diyor.

"Ne?"

Kaşıkla kucağını işaret ediyor. "Dostum!

Olmaz öyle şey! Seni kucağıma almayacağım!"

Sırıttıyor. "Çok heyecanlanıp rahatsız olacağından ve gömleğimi yırtacağından mı korkuyorsun, genç kız?"

"Bu çok saçma."

"Demek tahrik olacağımdan endişeleniyorsun."

Onun canavar erkekliğinin görüntüleri beynimde yüzüyor. "Ne? Hayır, hayır! Tanrım!"

"Güzel, çünkü yapmayacağım. Oyalanmayı bırak. Hemen yatmam lazım. Sabah erkenden koşu için biriyle buluşacağım."

Hem ereksiyon olmaya layık olmadığım iması hem de benden başka biriyle çalışma planları yapması beni mantıksızca incitti. "Kimle?"

Cam ağzının bir köşesini kıvrırarak yüz ifademi inceliyor, bakışlarında tuhaf bir memnuniyet ifadesi var. "Sen."

"Ah. Doğru. Yani . . . Biliyorum."

Ağzının diğer köşesi kalkıyor ve şimdi bana gülümsüyor. "Kıskandığında çok sevimli oluyorsun."

Nefesim kesildi, yüksek sesle ve şiddetle. "Ben kıskanç değilim!"

Cam öne doğru eğildi, dondurma kasesini sehpanın üzerine koydu, kollarımın üstünden tuttu ve beni kucağına çekti, tekrar nefesim kesildi, çünkü nasıl kesilmesin ki?

Her gün bir kız Godzilla'nın kucağına oturmuyor.

Cam huysuzca, "Güzel. Halloldu. Kıskanç değilsin, senin tipin değilim ve güzel çocuk Michael'dan başka kimsede gözün yok. Şimdi gevezeliği bırak kadın, çünkü o ağız için başka planlarım var."

Ve Tanrım, öyle mi?

Ağzımı neredeyse öfkeyle alıyor, bir eli ensemdede, diğeri üst kolumun etrafında kıvrılmış, dudakları sıcak ve talepkâr. Dili dudaklarımı yarıp benimkine değdiğinde, sanki canlı bir tele basmışım gibi içimden bir elektrik ürpertisi geçiyor.

Ellerim geniş göğsünün üzerinde düzleşti, onu ittim. "Bekle!"

Sert bir çeneyle bana bakıyor, düzensiz nefes alıyor. "Ne?"

Gözlüklerimi çıkarıp yanımdaki minderin üzerine koyuyorum.

Bu sefer bana daha yavaş geliyor. Daha kasıtlı, daha kontrollü. Ellerini saçlarımın arasına sokuyor ve beni kendisine doğru eğiyor, dudaklarımız arasında bir saç teli kadar boşluk bırakarak tereddüt ediyor.

"Nefes almayı unutma," diye fısıldıyor.

"Öp beni artık," diye fısıldıyorum, kulağa bir yalvarış gibi gelmesine şaşırarak.

"Gözlerin hâlâ açık."

Hemen kapattım.

Yumuşak kahkahası omurgamda bir heyecan yaratıyor. "Keşke her zaman bu kadar itaatkâr olsaydın genç kız." Alt dudağımı hafifçe ısıyor, karanlık, lezzetli küçük bir söz.

Ellerim. Ellerimle ne yapacağım? Yine göğsüne yaslanmışlar, ama bu çok ezikçe görünüyor, bu yüzden onları boynuna doğru kaydırıyorum ... ve saçlarını keşfediyorum. Aman Tanrım. Kalın, parlak saç telleri parmaklarımın arasından ipek gibi kayıyor. Saçları ofisteki tüm erkeklerden daha uzun, Michael'inkinden çok daha uzun, gömleğinin yakasını geçiyor, koyu renk ve dalgalanıyor, zarif bir yumuşaklıkta.

Dili yavaşça ağzımı yoklamaya başladığında, bundan zevk almamam gerektiğini unutarak tüm o muhteşem saçları çekiştiriyorum.

Öpüşme derinleşip yakmaya başladığında ona doğru eğiliyorum, yumuşuyorum, genişliyorum, burnumdan derin nefes alıyorum. Tecrübeli olduğunu söylerken şaka yapmıyordum. O

Tam olarak ne yapacağını, kanımı nasıl kaynatacağını, kalbimi nasıl çarptıracağını ve onun çıplak ve şimdiye kadar aldığım en iyi Noel hediyesi gibi yayılmış tüm pornografik görüntülerinin kafamın içinde neon işaretleri gibi titreşmesini nasıl sağlayacağını biliyor.

Meme uçlarım geriliyor. Bacaklarımın arasında yeni bir ağırlık var, ama bu o değil, benim, kızarmış ve ağrıyan, dudaklarının her çekişi içimdeki o boşluğa bir sıcaklık dalgası gönderiyor, sessiz küçük ihtiyaç çığlıklarıyla keskin bir şekilde farkına varıyorum.

Kendimi tamamen kaybetmeden ve onu dilimle boğmadan önce kontrol etmek için ara veriyorum. "Nasılım?" Kızarmış ve nefes nefese mırıldanıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sıcak ve karanlık, beni olduğum yere mıhlıyorlar. "Jüri hâlâ kararını vermedi," diyor, sesi kalın. "Daha fazla kanıta ihtiyacımız var."

Onun ağzı. Onun ağzının zevkinde boğulacağım. Bu kanepede öleceğim ve Bayan Dinwiddle bedenimi, el ve ayak parmaklarımı zavallı aç kedi tarafından çiğnenmiş olarak bulacak.

Öpücük çöküşe geçer. Günahkar. Boğazımın arkasından yükselen çaresiz bir sesle inliyorum. Cam üzerinde ilginç bir etkisi var.

Tüm vücudu kaskatı kesilir.

Başımı iki elinin arasına alıyor, öpüşmeyi kesiyor ve yüzünü başka yöne çeviriyor. Birkaç dakika boyunca hırıltılı bir şekilde nefes alıyor, burun delikleri şişmiş ve çenesi granit gibi. Parmaklarını kafa derime bastırarak kabaca, "Böyle sesler çıkaramazsın" diyor.

Aman Tanrım. Sesim yaban domuzu gibi çıkıyor. Bir eşek. Eğitimli bir domuz, yer mantarı aramak için çalılıkların arasında burnunu çekiyor. "Tamam."

Sesimdeki aşağılanma, gözlerinin benimkilere kaymasına neden oluyor. "Kötü bir şey değil. Sadece dikkat dağıtıcı."

Dikkat dağıtıcı mı?

Ağırlığını hafifçe kaydırır ve her şey netleşir.

Dudağımı o kadar sert ısıyorum ki kan çekmiş olabilirim. Kalbim bir sinek kuşu gibi kafese karşı çılgınca

atıyor. I

Fısıldayarak, "Tahrik olmayacağını söylemiştin."

Ağızıma, yeni ele geçirdiği bir krallığa bakan bir savaş lordu gibi bakıyor. "Yalan söyledim."

Yine bir öpücük, tehlikeli, bir uçurumun kenarında durup karşıya bakmak gibi, ayaklarının altında toprak ve kayalar yuvarlanıyor. Parmaklarım saçlarında dolaşıyor. Elleri başımı hareket ettiriyor, sağa sola, nasıl isterse, kulaklarımda davul sesi gibi zonklayan bir nabız. O kadar tahrik oluyorum ki kendimi çılgınca, dengesiz hissediyorum, sanki kendi derimden kopacakmışım gibi. Tırtıl kelebeğe dönüşüyor. Krizalit dökülmüş, kanatlar açılmış, rüzgar karnımın altında. Rüzgâra yakalandım.

Dövüyor, dövüyor, özgürce uçuyor.

Öpücüğünü aniden, paramparça bir şekilde kesiyor, ayrılık cam kırılması gibi. Başım dönüyor, ağzını kaybettiğim için inliyorum.

"Siktir. Joellen. Siktir."

Nefes nefese, sesi çaresiz bir törpü gibi. Bir fırın gibi ısı yayıyor. Başımdaki elleri bile sıcak, kafatasımı yakıyor.

Burnumda onun kokusu, etrafımı saran sıcaklığı ve benimkine çarpan kalbiyle başka bir yerdeyim. Ben başka biriyim. Büyü yapan bir çingene. Dumanlı bir caz kulübünde çekik gözlü bir şarkıcı. Kara filmlerdeki bir femme fatale, her şeyi bilen gülümsemeler, uzun bacaklar ve mırıltı gibi bir kenarı olan gırtlaktan gelen bir ses.

"Durma," diyorum yeni sesimle. "Tadın çok güzel."

Bana doğru bakıyor, gözleri yoğun bir şekilde parlıyor. Kaplan gözleri. Kurt gözleri. Yemeğine saldırmak üzere olan bir yırtıcının gözleri.

"Tadımı beğendin mi?" diye homurdanıyor.

Soruda bir meydan okuma var. Kesik kesik nefes alması dışında o kadar hareketsiz ki tüm kasları gergin.

Ne oluyor?

Birden kendime geldim, bu küçük deneyin ne kadar ileri gittiğinin, ne kadar tehlikeli olduğunun bir anda farkına vardım.

Geri dönüşü olmayan bir noktaya yaklaştı ve kedi mutfak masasının üzerine çıkıp Cam'in tabağındaki yemek kalıntılarını yedi.

Hassiktir. Yüzüm ateşle doldu.

Ben çingene değilim. Bir femme fatale değilim. Gezegendeki en ünlü sporcunun kucağında oturup kendimi aptal durumuna düşüren garip, yalnız bir kadınıam.

"Özür dilerim," diyorum belli belirsiz, sesim titrek. Boğazımı temizliyorum. "Sanırım kendimi biraz kaptırdım."

Gözlüklerimi kapıyorum ve fırlatılmış gibi kucağından uçuyorum. Mutfağı kaçıyorum, orada akşam yemeğı bulaşıklarını temizlemekle ve büyük bir kalp krizini önlemeye çalışmakla meşgul oluyorum. Uzun bir süre oturma odasından hiçbir şey duymadım. Omzumun üzerinden şans eseri baktığımda, Cam dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerinin arasına almış, yere bakıyordu.

"Yani sabah görüşecek miyiz?" Sesimi normalleştirmeye çalışıyorum.

Boğuk bir kahkaha gibi ama daha sert bir şekilde nefes alıyor. Yavaşça ayağı kalkıyor. "Evet. Sabah görüşürüz."

Bana hiç bakmadan, yürüyüşünde garip bir aksaklıkla ayrılıyor.

Kendimi kilomun bacaklarındaki dolaşımı kesmiş olabileceğine ikna etmeye çalışıyorum ama tüm kanıtları göz önünde bulundurduğumda bu çok zor. Sonunda gerçekte yüzleşmek zorunda kaldım.

Cameron McGregor da o öpücükten en az benim kadar tahrik olmuştu.

Bunun en iyi gelişme mi yoksa en kötüsü mü olduğuna karar veremiyorum.

YİRMİ

Sabah hiçbir şey olmamış gibi davranıyoruz.

Karlı sokaklarda koşuyoruz, rugby, İskoçya, Manhattan'da yemek yenecek en iyi yerler, hafif ve güvenli her şey hakkında sohbet ediyoruz. Onunla öpücük hakkında konuşmak için yanıp tutuşuyorum ama yalnız kalmasının daha iyi olacağını biliyorum. Ayrıca, ne diyebilirim ki? "Hey, dün gece harika bir öpüşmeydi, değil mi? Vay canına, pantolonundaki kral kobraya sürtündüğümünden emindim! Yatağa gidip birini ovmak zorunda kaldım, ya sen?"

Yani öyle bir şey olmayacak.

İş yerinde bir cesetle karşı karşıyayım. Cam'in geçen Pazartesi bana gönderdiği güller hafta sonu intihar etmiş ve odamı fena halde kokutuyor. Her yerde solmuş yapraklar ve çıtır çıtır yapraklar var. Onları mutfak çöpüne atmayı düşünüyorum ama çöp kutusu masamın altındakinden sadece biraz daha büyük ve yüz gülün kalıntılarını alamıyor. Ayrıca muhtemelen ayağım takılır ve düşerim, böylece iğrenç çiçek çürüğü suyu şirket halısının her tarafına dökülür ve akşam yemeğinde yemeyi planladığı fok balığıyla oynayan bir köpekbalığı gibi masamın yanından birkaç uğursuz geçiş yapan Portia'nın öfkesini çekerim.

Ben de yardım çağırdım.

Denny, tekerlekli yuvarlak bir arabanın üzerindeki endüstriyel boyuttaki çöp kutularından biriyle geliyor. "Vay canına!" diyor sırtarak. "Bu koku güllerden mi geliyor yoksa dün akşam yemekte acı biber ve fasulye mi yedin?"

Osuruk şakası yapmadığı zamanlarda bile osuruk şakası yapıyor.

"Sana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, evlat, ben hallederim. Teşekkürler. Vazo sende kalsın mı?" Çekiniyorum. Gülleri çabucak topluyor, tüm aranjmanı çöp kutusuna atıyor ve yere saçılmış yaprakları el süpürgesiyle süpürüyor ve

Faraş.

Sonra bizi ayıran duvarın arkasından Shasta'nın sesini duyuyorum. "Aman Tanrım. Ne oluyor? Joellen? Bu sen misin?"

Kafamı duvardan uzatıyorum ve onu masasında bilgisayar ekranına bakarken buluyorum. Gözleri inançsızlıkla irileşmiş ve yüz ifadesi mideme bir panik dalgası gönderiyor.

"Bu ben miyim?"

"TMZ'de." Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "TMZ'ye çıkmışsın."

"Ben mi?" Rahatlayarak güldüm. "Hiç sanmıyorum."

Önce bilgisayar ekranına, sonra bana, sonra tekrar ekranına bakıyor. "O zaman bilmediğin bir ikizin var, çünkü bu tıpkı sana benziyor."

Kaşlarımı çatarak onun odasına doğru ilerliyorum, sonra neye baktığını görmek için omzunun üzerinden eğiliyorum. Ekranda Cam'le benim Saks'ın kadın elbiseleri reyonunda burun buruna birbirimize bakarken çekilmiş yakın plan bir fotoğrafımız var.

İkimiz de gülümsemiyoruz. İri eli üst kolumun etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılmış. Askıdaki elbiseler aramızda eziliyor. Bu samimi ve yoğun bir an ve sanki bir kavganın ortasındaymışız gibi görünüyor

. . . ya da sevişmek üzereyken.

Manşet, "CAMERON MCGREGOR VE GİZEMLİ KADIN ALIŞVERİŞ YAPARKEN GÖRÜLDÜ!" diye bağılıyor.

Orospu çocuğu. Kameralı adam Cam ve benim resmimizi TMZ'ye sattı.

Korkudan donakalmış bir halde aklıma gelen ilk şeyi fısıldıyorum. "Saçım gerçekten böyle mi görünüyor?"

Shasta ciyaklıyor. "O sensin!"

"Şşşt!" Kabin duvarının üzerinden yukarı bakıyorum ama başka kimse duymamış gibi görünüyor. Tekrar çömelerek, avuç içlerimin terlemesi ve kalp çarpıntısıyla birlikte tam bir panik moduna giriyorum. "Aman Tanrım. Ne yapmalıyım?"

"Kızım!" diye gürlüyor Shasta, irkilmeme neden olarak. "Yapman gereken bana Cameron McGregor'la aranda neler döndüğünü anlatmak!" Kendimi tutamayıp sesini alçaltması için yalvarırken, her biri bir öncekinden daha saldırgan sorularla beni sıkıştırıyor.

"Onunla nasıl tanıştın? Bunu nasıl sır olarak saklayabildin? Aranızda bir şey var mı? Yatakta harika mı? Oh, Tanrım, bahse girerim yatakta delidir. Asılıyor mu? Dökülmelisin.

-oh! Ne kadar dayanabilir? Korkunç mu? Bahse girerim süper ürkütücüdür, değil mi?" Kaşlarını müstehcen bir şekilde oynatıyor ve tiradına devam etmek üzereyken tanıdık bir ses araya giriyor ve ikimiz de donup kalıyoruz.

"Hanımlar. Sıkı çalışıyoruz, değil mi?"

Shasta ve ben yutkunup birbirimize lepistes gözüyle bakıyoruz. Yavaşça doğrulup yüzümü müziğe dönüyorum ve Shasta'nın bilgisayar ekranını engellemek için birkaç santim kenara çekiliyorum.

"Günaydın Bay Maddox."

Önce arkamda saklanan Shasta'ya, sonra hâlâ en azından kısmen görüldüğünden emin olduğum ekrana bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Günaydın."

Yumuşak bir şekilde cevap veriyor, sesinde en ufak bir duygu dalgası yok, ama gözleri deli bir insanınki gibi fırl fırl dönüyor, bu yüzden tamamen yakalandığımı anlıyorum. Hikayeyi zaten biliyor.

Shasta zayıf bir "Merhaba" diyor, sonra da koca popomun arkasına saklanmaya devam ediyor.

"Joellen. Başvurunuzla ilgili bir sorum vardı." Shasta'ya anlamlı anlamlı bakıyor ve ben de anlıyorum. "Birlikte yürüyün

Ben."

Cevap beklemeden dönüp gidiyor, çünkü elbette beklemek zorunda değil. O güzel bir CEO ve ben de onun zamanının ve ilgisinin kırıntıları için sonsuza kadar yerlerini fırçalamaktan mutluluk duyacak aşağılık bir bulaşikhane hizmetçisiyim.

Bolca terleyerek peşinden koşuyorum.

Bacakları uzun ve yorucu bir tempo belirledi, bu yüzden yetişmek zor. Sanki birinden kaçıyormuşuz gibi hissediyorum. Koridorda hızlı adımlarla ilerlerken suçluluk duygusuna kapılmamın başka bir nedeni yok.

"Demek haberlere çıktınız."

Sesi sert, çenesi gergin ve gözleri sanki gelen füzeleri izliyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyor. Onun da rahatsız olması beni biraz daha iyi hissettiriyor.

"Um . . . evet. Bunu nasıl duydun?"

"Söylentiler çabuk yayılıyor. Çıktığını söylediğin kişi o muydu?"

"Hayır!" Çok yüksek sesle söyledim. "O benim komşum!"

Biz hızla geçerken birkaç kişi hücrelerinden bize bakıyor. İçlerinden birine başını sallıyor, diğerlerini görmezden geliyor. "Öyle demiştiniz."

Buna verecek bir cevabım yok, bunun bir meydan okuma mı yoksa başka bir şey mi olduğunu anlamıyorum. Yalan söylediğimi mi düşünüyor? "Sadece bir proje için bana yardım ediyor. Aramızda hiçbir şey yok."

Bir köşeyi dönüyoruz, neredeyse diğer yönden gelen biriyle çarpışıyoruz, ancak hızla dengemizi yeniden kazanıyoruz ve dümdüz ileriye bakarak garip yürüyüş koşumuza devam ediyoruz.

"Yani siz ikiniz barıştınız mı?"

"Ha?" Ben parlak bir zeka kaynağıyım.

"Müziği. Müziğiyle sizi rahatsız ettiğini söylemişsiniz."

"Oh. Doğru. Bu. Evet, barıştık." Bu kulağa fazla aşk dolu, aşıkların barışması gibi geliyor, bu yüzden hemen düzeltiyorum

o. "Ateşkes ilan ettik, yani. Sonra kız arkadaşı için alışverişte yardıma ihtiyacı oldu. İskoçya'da. Noel hediyesi için."

Tanrı aşkına Joellen, bacağının tamamını ağzına sok da bitsin bu iş!

Michael kravatını ayarlıyor, sanki onu boğuyormuş gibi çekiştiriyor. Üzerinde güzelce oturtulmuş lacivert bir takım elbise var, floresan ışıkları altında teni sağlıklı parlıyor, yüzü temiz traşlı ve saçları mükemmel. Onunla ilgili her şey mükemmel.

Çok mu mükemmel?

İhanetimden rahatsız olarak hiçbir şeye takılmadan tökezliyorum ama hemen kendimi toparlıyorum.

"İşten sonra bir şeyler içmek için buluşalım." Şimdi neredeyse yüzüstü düşecektim.

"Saat altıda. Beşinci Cadde'deki Liquid Kitty."

Benim ani katatonimden habersiz. Bir yanıt beklemeden aniden sağa dönüyor ve başka bir koridora sapıyor, beni arkasından şaşkın bırakıyor.

Bu bir randevu mu? Michael Maddox az önce bana çıkma mı teklif etti?

Tarih?

Jelatinimsi bir uzuv yığınınına dönüşüp bayılmadan önce Portia'nın bana doğru geldiğini görüyorum. Kalbim sıkışıyor. Kaçmak için çok geç, çünkü göz göze geldik, bu yüzden var olmayan bir toplantıdan dönüyormuş gibi yapıyorum ve sıvalı bir gülümseme ve amaçlı bir yürüyüşle ilerliyorum.

Tam köşeyi dönerken önümü kesiyor, önümde durup yolumu kapatıyor.

Elini ön koluma koyuyor ve parmaklarını içeri sokuyor. "Dikkatli ol," diyor yumuşak bir sesle, mavi gözleri parlıyor. "Çok dikkatli ol, Joellen."

Ben cevap veremedim, beş santimlik topuklarının üzerinde tıkırdayarak uzaklaştı ve sözlerinin neden bir düşmanın tehdidinden çok bir yoldaşın uyarısı gibi hissettirdiğini merak etmemi sağladı.

Günün geri kalanını dehşet içinde geçiriyorum, ter önleyicim bitiyor ve her an düşüp ölecekmişim gibi hissediyorum. Böbreküstü bezlerim histerik bir şekilde damarlarıma stres hormonları pompalıyor ve göğsümün içinde zonklayan çılgın çılgılığı serbest bırakmamak için muazzam miktarda öz kontrol gerekiyor.

Eve döndüğümde berbat haldeyim.

"Hazırlanmak için sadece otuz dakikam var," diyorum kediye nefes nefese, kedi mamasını bir tabağa tıktırırken. "Ne giymeliyim? Bacaklarımı tıraş etmeli miyim?" Bay Bingley yargılayıcı bir yüz ifadesiyle bana bakıyor. "Haklısın, bu sadece belaya davetiye çıkarmak olur. Ama durun, ben bela istiyorum, değil mi? Burada Michael Maddox'tan bahsediyoruz. Başıma ne bela gelecekse gelsin istiyorum!" Kedinin gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Hayır, haklısın, sakın ol, aşırı hevesli olma, uzun vadeye odaklan. Eğer ilk dışarı çıkışımızda onu Liquid Kitty adlı bir barın tuvaletinde becerirsem, ilk buluşma hikâyemizi kimseye anlatamayız."

Michael ve benim halihazırda evli ve çocuklu olmamız ve meraklı bir akraba ilk randevumuzu öğrenmek istediğinde uydurduğumuz prova edilmiş yalanı söylerken akşam yemeğinde birbirimize sinsî bakışlar atmamız çılgın ruh halimin bir kanıtıdır.

Duş alıyorum, giyiniyorum ve saçıma fön çekmeye çalışıyorum ama ellerim kurutma makinesini sabit tutamayacak kadar titrediği için saçımı dağınık bir topuz haline getiriyorum. Bayan Dinwiddle'ın güzellik ürünleri çantasında bana hediye ettiği maskaradan bir kat sürüyorum, sonra ruj sürmeyi düşünüyorum ama muhtemelen ön dişlerime bulaşacağına ve beni pastel boya yemiş gibi göstereceğine karar veriyorum. Tüpü kaldırıp yerine bir kat şeffaf dudak parlatıcısı sürüyorum.

Sonra aynada kendime bakıyorum.

Benim rengim yüksek. Gözlerim vahşi. Asi küçük saç tutamları topuzdan kaçmış ve yüzümün etrafında bulanık bulutlar gibi süzülüyor. Yakın zamanda bir akıl hastanesinden kaçmış gibiyim.

"Siktir et," diye mırıldandım. "Ben böyle görünüyorum. Michael beğenmezse, bir yumurta emebilir."

Cam'in olumlu beden imajı söyleminin bir etkisi olmalı, çünkü birkaç hafta önce bu sözler sapkınlık olurdu.

Şehir merkezine metroyla gitmek için yeterli zamanım yok, bu yüzden bir taksi çağırıyorum. Yolculuk sırasında derin nefes alma egzersizleri yapıyorum, bu da taksicinin endişeli görünmesinden başka bir işe yaramıyor. Beni Liquid Kitty'nin önünde indirdiğinde, histerinin sınırlarında geziniyorum.

Bu on yıldır hayalini kurduğum bir an. On yıldır Michael Maddox'a aşığım. On yıldır onun beni fark etmesini özlemle bekledim, hayaller kurdum ve şimdi buradayım, bir içki içmek için buluşmak istediği barın önündeki kaldırımda duruyorum.

Teknik olarak onunla buluşmamı emretti ama şimdi kılı kırk yarmanın sırası değil.

Şapkalı ve fraklı bir kapıcı bana kapıyı açıyor ve ben geçerken ciddiyetle başını sallıyor. Kendimi, düz siyah duvarların üzerine kırmızı ışık prizmaları fırlatan cafcacılı kırmızı bir avizenin aydınlattığı karanlık bir antrede buluyorum. Bu etki, damlayan kana şaşırtıcı bir benzerlik gösteriyor.

Görünüşe göre Liquid Kitty aslında cehenneme açılan bir kapı.

"İyi akşamlar," diyor sağımdan bir ses. Neredeyse yerimden fırlayacaktım.

"Oh. Merhaba."

Uzun boylu, kel, defans oyuncusu omuzlu, smokin giymiş bir adam siyah kadife bir perdenin arkasından belirdi. Bakışları üzerimde geziniyor, hızlıca değerlendiriyor. "Bir üyeyle tanışmak için mi buradasınız?"

Telefonumdan adrese baktım ama buranın bir üyelik kulübü olduğunu fark etmedim. Sıradan bir yer olduğunu sanıyordum.

Eski bar. Ne aptalım. "Um . . . Michael Maddox?"

Başını eğiyor. "Çok iyi. Lütfen ceketinizi almama izin verin." Bir yemek tabağı büyüklüğündeki elini uzatıyor.

"Teşekkür ederim." Paltomu omuzlarımdan silkip uzatıyorum, sonra da çantamı can simidiymiş gibi göğsüme bastırıyorum.

Smokinli Adam gülümsüyor, bariz rahatsızlığımınla eğleniyor. Bir an için perdenin arkasında kayboluyor, sonra ceketimi almadan geri dönüyor. "Bu taraftan, bayan."

Onu takip etmemi işaret etti. Yapıyorum, bana "hanımefendi" yerine "bayan" dediği için memnunum. Küçük şeyler işte.

Bir başka siyah kadife perdeden geçerek, on dokuzuncu yüzyıl Fransız genelevlerine nostalji duyan biri tarafından dekore edilmiş geniş bir oturma odasına giriyoruz. Kırmızı kadife divanlar püsküllerle saçaklı bir şekilde etrafa dağılmış. Duvarları özenle oyulmuş yaldızlı aynalar süslüyor. Bir duvardaki şöminede yanan ateş odaya sıcak bir ısıltı katıyor.

Şöminenin üzerindeki, beyaz bir köpekle bir kanepeye uzanmış şehvetli çıplak kadının yağlı boya tablosunu görmezden gelmeye çalışıyorum ama o kadar büyük ki bu imkansız. Sinsi gülümsemesi belli belirsiz rahatsız edici.

Boş oturma odasını geçip başka bir perdeden geçiyoruz ve iç mimarın kadife perdelerde toplu indirim yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Edith Wharton romanlarından fırlamış gibi görünen bir bar ve salondan geçiyoruz. Her şey esnek deri, parıldayan ahşap ve cilalı antikalar. Üst sınıf ayrıcalığı kokuyor. Müşteriler de öyle: iyi giyimli beyefendiler ve hanımefendiler ellerinde kokteyllerle birbirine karışıyor, sessizce gülüyor ya da sohbete dalıyor. Biz geçerken kimse bize bakmıyor, buna minnettirim çünkü kıyafetimden utanıyorum.

Eminim burada Gap'ten alışveriş yapan tek kişi benimdir.

Sonunda büyük bir yemek salonuna giriyoruz. Ana katta düzinelerce masa ve büyük deri sandalyelerden oluşan dörtlü bir grup var.

Odanın bir ucunda bir sahne var. Diğer üç duvarda ise püsküllü karmin derisinden yapılmış özel kabinler, iki yanında altın püsküllerle tutturulmuş perdeler bulunan geniş nişlere yerleştirilmiştir.

At bir . ve kabinleri oturur Michael, içki içinde kapıyı izliyordu.

Odanın öbür ucunda göz göze geliyoruz, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve yeniden dehşete kapılıyorum.

Tanrım, eğer beni birazcık bile seviyorsan, lütfen bunu mahvetmeme izin verme.

YİRMİ BİR

"Hanımefendi," diyor Smokinli Adam, eğilerek. Michael'a doğru eliyle işaret ettiğinde, masasına kadar olan yürüyüşün geri kalanını yalnız yapmam gerektiğini anlıyorum.

Michael'ın masasına yaklaşırken sert dudaklarımın arasından "Kendini toparla," diye uyarıyorum kendimi. "Aptalca bir şey söyleme. Bırak konuşmayı o yapsın."

Ben yürürken bakışlarını benden ayırmıyor. Ona ulaştığımda yüzüm sıcaktan zonkluyordu.

"Merhaba," diyorum utangaçça.

Ayağa kalkıyor, beni iki yanağımdan öpüyor ve bana gülümsüyor. "Merhaba. Otursana."

Yapıyorum, ama daha çok çökmek gibi. Beni öptü! İki yanağımdan da!

"Burbon sever misin?" İçkisini masanın üzerinden bana doğru itiyor.

Hayır. İğrenç. "Evet! Bayıldım!" Ona salyalarımı akıtmaktan başka yapacak bir şeyim olduğu için rahatlamış bir şekilde içkiyi yudumluyorum. Ve hemen pişman oldum.

Dumanlar burnumu ve boğazımı yakarken öksürüyorum. Yüzümdeki iğrenme ifadesi bir ödül kazanabilir.

Michael kıkırdar. "Onun yerine bir kadeh şaraba ne dersin?"

O kadar utanıyorum ki kendimi aptal kadife perdelerden birine sarıp sonsuzluğun geri kalanını masanın altında kozada geçirebilirim ama mantıklı bir cevap beklendiği için başımı sallıyorum. "Teşekkürler."

Michael bir garsona işaret ediyor, o da havada beliriyor.
"Efendim?"

"Bir şişe 2000 Romanée-Conti."

Garson o kadar alçaktan eğiliyor ki komik. Yoga pozuna benziyor.

"Hemen efendim."

Geldiği gibi hızla ortadan kayboluyor ve beni, Michael'ı ve öfkeli güvensizliğimi yalnız bırakıyor.

Michael kabine yaslanıyor, bir kolunu arkaya doğru uzatıyor ve gülümsüyor. "Gelmişsin."

Bana öyle geldiğini biliyorum ama kulağa çok seksi geliyordu. "Um.

Evet. Geldim."

Ben kıvranmak isteyene kadar bana bakıyor. Sonra uzanıyor ve usulca yanağıma dokunuyor. "Yanakların yanıyor, Joellen."

Külotum da öyle, efendim. "Ben biraz bu biraz şaşırtıcı."

Bunun yanlış bir şey olduğundan endişeleniyorum çünkü gülümsemesi kayboluyor. Bir elini saçlarında gezdiriyor, iki dirseğini masaya dayıyor ve masa örtüsüne bakıyor. Gözlerinin rengiyle uyumlu bir ceket, yakası açık beyaz bir gömlek, taba rengi pantolon ve ışıkların altında parlayan kocaman, kalın bir altın saat giyiyor. Sanırım pırlantalı.

Cam muhtemelen pırlantalı saat takan bir adama kıs kıs gülerdi.

Neden Cam'i düşünüyorum?

Daha dik oturuyorum, McGregor'u kafamdan atıyorum ve Michael'a odaklanıyorum. Güzel, zarif Michael, şimdi ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Michael? İyi misin?"

Boğazını temizliyor ve zoraki görünen bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Özür dilerim. Beni affetmelisin, zor birkaç hafta geçirdim. Bu boşanma ..." Eliyle küçümseyici bir hareket yaptı. "Benden ve sorunlarımdan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senin hakkında konuşalım."

Sıkıcı olduğum için kendimden bahsetmek istemiyorum, ama daha çok onun duygu gösterisi beni cesurlaştırdığı için. On

Dürtüyle koluna dokundum. "Boşanma sürecindeyken üzgün olman çok normal. Her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda değilsin."

Şimdi kimim ben, Dr. Phil mi?

Michael bana yoğun bir konsantrasyonla bakıyor, kaşlarının arasında küçük bir çatıklık var. "Teşekkür ederim. Çok nazıksın. Senin bu yönünü hep sevmişimdir Joellen. Çok nazıksın."

Parmaklarını hafifçe elimin arkasına koyuyor ve içimde zonklayan şehvet sarsıntısı karşısında nefesimi tutmamak için kendimi zor tutuyorum.

Garson tekrar gelene kadar sessizce birbirimize bakıyoruz, sonra herkesin içinde seks yaparken yakalanmış gibi ayrılıyoruz.

Garson şişeyi açıp iki kadeh şarap doldururken peçetemle kendimi yelpazeliyorum. Bu benim sinirlerimi bozuyor. Bu gece bu kulüpten tam bir ruhsal çöküntü yaşamadan çıkarsam kendimi şanslı sayacağım.

Garson gittiğinde, Michael kadehini kaldırır. "Kadeh kaldıralım."

Ben de kadehimi kaldırıyorum. "Neye kadeh kaldırıyoruz?"

Michael'ın dudakları küçük, baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüşür. "Yeni başlangıçlar."

Dudaklarımdan hafif bir hırıltı geçiyor. Boğuk bir sesle "Yeni başlangıçlar" diye tekrarlıyorum ve şarabımı birkaç yudumda içiyorum.

Çoğu insanın içki probleminin güçlü bir kanıtı olarak göreceği bu durumdan hiç de rahatsız olmuş görünmüyor. Sadece kendi şarabından bir yudum aldı ve bardağımlı doldurdu.

"Gerginsin." Doldururken göz ucuyla bana bakıyor.

Sertçe nefes veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Bu kadar belli mi?" "Utanmana gerek yok. Gururum okşandı."

Gözlerimi açıyorum ve yakışıklı profiline şaşkınlıkla bakıyorum. "Gururun mu okşandı?"

"Bu," diyor kıkırdayarak, sanki bir şeye işaret ediyormuş gibi. "Bunu gerçekten sevdim."

Şimdi kafam karıştı. "Ne?"

Şişeyi masaya bırakıyor ve bana dönerek bebek hüznünün tüm felç edici etkisiyle beni patlatıyor. "Ne kadar çekici olduğunun farkında değilsin. Bu çok çekici."

Düşüp ölmek için elimden geleni yapıyorum. Biraz daha şarap yutuyorum ve titrek bir sesle "Teşekkür ederim." diyorum.

Yüzümde görebileceklerinden korktuğum için ona bakmayı reddettiğim bir andan sonra, "Beni çekici buluyor musun?" diye sordu.

Bir kazın ağzından çıksa kulağa hoş gelecek bir kahkaha atıyorum. "Çekici mi? Şaka mı yapıyorsun? Bence sen hayatımda gördüğüm en güzel adamsın!"

Cam hariç.

Kafamın içindeki o küçük ses kime aitse tokatlamak istiyorum ama bunun üzerinde duracak zamanım yok çünkü Michael elini dizime koyarak bacağımın alevler içinde kalmasına neden oldu.

Bir etek giydim, sahip olduğum birkaç etekten biri. Basit siyah bir şey ama üzerime tam oturdu. Sonunda bacaklarımı tıraş ettim çünkü ne olacaksa olsun diye düşündüm, eğer Liquid Kitty'nin tuvaletinde sevişirsek hayatım tamamlanmış olacak.

Ama şimdi Michael'ın eli çıplak tenimdeyken - umutlu bir sürtük olduğum için külotlu çorap giymedim - bunun kötü bir fikir olabileceğini düşünüyorum, çünkü dizimdeki sıcak avucunun etkisi, üç bilge adamın yemlikteki bebek İsa'yı ilk gördüklerinde hissettiklerini hayal ediyorum.

Yani, kendinden geçme.

"Teşekkür ederim," diyor Michael, sesi boğuk, bakışları dudaklarımda. "Ben de seni çok çekici buluyorum."

O kadar yakınım kadar eğiliyor ki nefesinin kokusunu alabiliyorum, şarabın kuru baharatıyla tatlı ve aromatik. Beni öpecek. Oh Tanrım. Lanet olsun. Bu gerçekten olacak!

Ama sonra olmuyor, çünkü elimi göğsüne koydum ve onu geri çektim.

O bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. İkimiz de ne olduğundan emin değiliz.

"Teknik olarak hala evlisiniz, değil mi?"

Göz kırpıyor. Kaşlarını çatar. Başını sallar. "Boşanma davası açtık."

Doğru ya! O özgür bir ajan! Gir içeri, kızım!

İçimdeki sürtüğün hiç vicdanı yokmuş gibi görünüyor, ama görünüşe göre benim var. "Yani, daha yeni oldu. Geçen hafta gibi. Belki de kendine alışmak için bir dakika vermelisin."

Kalbi avucumun altında sert ve hızlı çarpıyor. Bunu son derece erotik buluyorum. Ayrıca yüzüme yumruk atmak istiyorum.

"Muhtemelen haklısın," diyor isteksizce, sanki haklı olduğumu hiç düşünmüyormuş gibi. Yavaşça uzaklaşıyor, kafası karışmış görünüyor.

Eminim adam hayatında hiçbir şeyi reddetmemiştir, ama nedense burada, benim gibi bir kızın onun gibi bir adamı reddetmesinin mantıklı olduğu alternatif bir evrendeyiz.

"Hayır, kesinlikle haklısın." Kafasını temizler gibi sallıyor ve şimdi dehşete düşmüş görünüyor. "Tanrım, çok özür dilerim. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Seni bu korkunç durumlara sokup duruyorum. Bir dahaki sefere muhtemelen benim şirkette yükselmek için iyilik bekleyen bir tür şehvet düşkünü olduğumu düşüneceksiniz!"

Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti ama şimdi aklımda Cam var, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyor ve sana söylediğim gibi ayağını yere vuruyor.

"Saçmalama!" Bağırıyorum. Michael sesimin yüksekliğinden ürkmüş görünüyor. Biraz daha şarap içme zamanının geldiğine karar veriyorum ve bunu iştahla yapıyorum.

Garson tekrar geldi ve yiyecek bir şeyler sipariş etmek isteyip istemediğimizi sordu.

Michael kontrolü ele aldı. "Evet. İkimiz de az pişmiş fileto alacağız ve Sezar'ı paylaşacağız. Ve bir şişe şarap daha."

"Çok iyi, efendim."

Garson selam verip gidiyor, Michael bardağına uzanıyor ve ben de nasıl bu kadar hızlı ters gidebildiğini düşünerek mutsuzluk içinde oturuyorum.

Az pişmiş etten nefret ederim. Hamsiye alerjim var. Bir adam ne istediğimi sormadan benim için yemek sipariş ettiğinde, benimle ilgilenildiğini hissetmiyorum, saygısızlığa uğramış hissediyorum ve dürüst olmak gerekirse biraz cani oluyorum. Ve Cam'i düşünmeden edemiyorum, bu da kafamın karışmasına, rahatsız olmama ve kendime kızmama neden oluyor, bu üçlü olumsuz duygular bir araya gelerek ezici bir kaçma dürtüsüne dönüşüyor.

Oh, hayır. Aptalca bir şey yapmak üzereyim.

Kırılğan bir gülümsemeyle Michael'a dönüyorum. "Ben gidiyorum.

Şarap için teşekkürler."

"Ne? Gidiyor musun? Daha yeni geldin!"

Fikrimi değiştiremeden kabinden çıkıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Özür dilerim. İşte görüşürüz."

"Joellen, bekle! Gitme! Lütfen, sadece otur ve benimle konuş!"

Tereddüt ediyorum çünkü ilk kez lütfen kelimesini kullanıyor. Diğer her şey emirdi. Tekrar ona bakıyorum. Masanın kenarında duruyor, pişman, kafası karışmış ve yıkıcı bir şekilde muhteşem görünüyor.

Ama bu konuda bir şeyler hâlâ yanlış geliyor.

"Beni buraya davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim ve şarap için tekrar teşekkür ederim, ama akşam yemeğine kalamam. I . . . Benim zaten akşam yemeği planlarım var."

O kadar üzgün görünüyor ki kendimi suçlu hissediyorum. Bu yüzden aceleyle yanına gidip fikrimi değiştirmeden onu yanağından öpüyorum. Geri çekildiğimde bileğimden tutup beni göğsüne doğru çekiyor. Kulağıma, "Daha fazla konuşmak istiyorum. Seni sonra arayabilir miyim?"

Boynumda gezinen sıcak nefesi gözlerimin dolmasına neden oluyor. Evet diye mırıldanıyorum ve numaramı yazabilmem için kalemi olup olmadığını soruyorum.

"Buna gerek yok. Bende zaten var."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Öyle

mi?"

Bana nazikçe gülümsüyor, hâlâ bileğimi bir tasma gibi tutuyor. "Teknik olarak tüm çalışanlarımın telefon numaraları bende var."

"Ah. Doğru." Gergin bir kahkaha attım. "Tabii ki biliyorsun."

Bakışları ağzıma düşüyor ve gülümsemesi kayboluyor. Beni öpmek için öne eğiliyor ama yüzümü çeviriyorum, böylece dudakları yanağımı sıyrıyor. Boğuk kıkırdaması tüylerimi diken diken ediyor.

"Tamam. Anladım. Bana alışmam için zaman veriyoruz." Diğer bileğimi kavıyor, beni daha da yakına çekiyor ve başını boynuma doğru eğiyor. Tenime doğru nefes alıyor, dudakları kulağımın hemen altındaki hassas noktayı sıyrıyor.

"Umarım çok uzun sürmez." diye fısıldıyor. Boğazımda atan nabzıma en yumuşak öpücüklerini konduruyor, sonra beni öyle bir bırakıyor ki sendeleyerek geri çekiliyorum.

Gözleri elektrik gibi. Aramızdaki boşluğu öyle bir kavuruyorlar ki sanki havanın kendisi tutuşacakmış gibi geliyor.

Tek kelime etmeden arkamı dönüp kaçtım.

Kapım çalındığında oturma odamdaki halının üzerinde volta atıyorum. "Kapı açık," diye sesleniyorum, kim olduğunu zaten biliyorum.

Cameron McGregor'un vuruşunu bir polis dizisinden bile seçebilirim. Adamın kendisi gibi, çok farklı.

Her zamanki havalı haliyle içeri giriyor, yemeğinin nerede olduğunu soruyor ama yüzümü görünce duruyor. Kaşları birbirine yaklaştı. "Yine annenle telefonda mı konuştun?"

"Michael ile bir şeyler içmeye gittim. Beni öpmeye çalıştı. İki kez."

Cam bir süre orada durup beni izliyor. "Denedin mi?"

Başımı sallıyorum, tırnağımı çiğniyorum ve arkamı dönüp diğer yöne doğru ilerliyorum.

Cam yavaşça kapıyı kapatıyor, etrafımda dolaşıyor ve kanepeye oturuyor. Ama her zamanki gibi ayaklarını sehpanın üzerine koymuyor. Dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini kavuşturarak öne doğru eğiliyor ve yürümemi izliyor. Kendini tutuşunda bir gerginlik, sanki her an ayağa fırlayacakmış gibi sarmal bir hazırlık var. Gözleri bir şahininki gibi.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Ona her şeyi anlatıyorum, sabah ofis koridorlarında koşturmamızdan, flört tarihinin en kısa, en tuhaf randevusuna kadar. Bitirdiğimde Cam sustu.

"Ne düşünüyorsun?"

Yavaşça arkasına yaslanıyor, ellerini uyluklarının üzerine koyuyor ve burnundan bir nefes veriyor. "Bence akıllıcaydı."

Volta atmayı bırakıp ona bakıyorum. "Zeki mi? Hangi kısmı?"

"Her şey. İyi oynandı. Gecikme onun seni daha çok istemesine neden olacak."

"Cam, onunla oynamıyordum!"

Başını eğip yüzümü inceliyor. "Yani sen onu öpmek ister misin?"

Sesi inanmıyor gibi geliyor, bu da beni sinirlendiriyor. "Fark etmediysen söyleyeyim, bu benim için bir oyun değil!"

"Soruyu geçiştirme."

Sinirle homurdanıyorum, saçımdaki topuzun lastiğini koparıyorum ve geldiğim yoldan geri dönüyorum. "Sadece doğru gelmedi. Her şey çok garipti. Aniden oldu."

Cam'in sesi kuru. "On yıldır o adamın peşindesin, genç kız. Bu hiç de ani değil."

"Onun tarafından aniden! Birkaç hafta öncesine kadar beni hiç fark etmemişti ve şimdi karısı boşanma davası açtığı anda özel kulübünde şarap mı içiyoruz?"

"Seni daha önce fark etmediğini nereden biliyorsun?
Bunu sana o mu söyledi?"

Durdum ve düşündüm. "Şey ... hayır."

"Birbirinizi tanıdığınız süre boyunca evliydi, değil mi?"

"Evet."

"Yani senden hoşlanıp hoşlanmadığını söyleyecek
durumda değildi."

Bu onun için bir şanstı."

Ellerimi duştan sonra hala nemli olan saçlarımın
arasında gezdiriyorum ve ne önerdiğini düşünüyorum.
Sonunda yanındaki kanepeye uzanıyorum ve alnımı
ovuşturarak iç çekiyorum. "Dürüst olmak gerekirse ne
düşüneceğimi bilmiyorum. Sinir krizi geçiriyormuşum gibi
davrandım. Tam bir enkaz gibiydim. Muhtemelen her şeyi
berbat ettim."

"Seni aramak istediğini söylemesi dışında."

İkna olmamış ve tedirgin bir şekilde başımı

sallıyorum. "Ne tür bir şarap sipariş etti?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bunun ne önemi var?"

"Önemli. İsmi hatırlıyor musun?"

Hafızamı yokladım. "Romany Conty? Onun gibi bir şey
mi?"

Cam etkilenmiş görünüyor. "Tanrım. Senden gerçekten
hoşlanıyor olmalı." "Tanıdın mı? Şarap içmediğini
sanıyordum." "Bu, şarap içenlerden birinin adını
bilmediğim anlamına

dünyanın en pahalı Burgonyalarıdır. Şişesi en az birkaç bin
dolar."

Ağzım açık kaldı. İnançsız bir hırıltı çıktı ağzımdan. "Onu
öpmek istememen konusuna geri dönelim. Ne oldu?

Bütün bunlar ne için?"

Soruyu dikkatle değerlendiriyorum ama iyi bir cevabım
olmadığını fark ediyorum. "Sanırım Sadece çok
gergindim."

Bir süre sonra Cam, "Hmm." dedi.

Ona bu şifreli "Hmm" ile ne demek istediğini soramadan
evin telefonu çalıyor. Dehşet içinde donup kaldım.

"Ohmigod. Sence bu o mu?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, genç kız. Git cevap

ver."

Paniklemeye başladım. "Ya gerçekten aptalca bir şey söylersem? Ya her şeyi mahvedersem? Bu onunla son şansım olabilir!"

Cam tavana bakıp iç geçiriyor ama ben onun kızgınlığını görmezden geliyorum çünkü aklıma parlak bir fikir geliyor. Kolunu tutup sallıyorum.

"Sen git yatak odamdaki portatif uzatmayı al ve bana yol göster!"

Burnunu kırıştırır. "Saçmalama. Sen ve güzel çocuk telefonda seks yaparken ben arka planda gizlenmeyeceğim!"

"Telefonda seks yapmayacağız!" Telefon çalmaya devam ediyor ve şimdi kalp çarpıntısı yaşıyorum. Cam'i itip ayağa fırlıyorum ve parmağımı yatak odama doğru uzatıyorum. "Aç şunu! Hadi, hadi, hadi!" Mutfığa koşup telefonu duvardan söküyorum ve sakın bir şekilde "Alo?" demeden önce derin bir nefes alıyorum.

"Joellen, ben Michael."

"Merhaba." Umursamaz görünmeyi başarıyorum. Bu arada Cam'e sessizce bağılıyor ve onu yatak odama yönlendiren vahşi kol hareketleri yapıyorum.

Bu işe ikna olduğuna inanamıyormuş gibi başını sallıyor, koltuktan kalkıyor ve yatak odamda kayboluyor. Bir saniye sonra yumuşak bir klik sesi duyuyorum ve hattı açtığını anlıyorum.

Michael kısık ve boğuk bir sesle, "Arabadayım. Seni aramak için eve gidene kadar bekleyemedim."

Ezik ve tamamen gereksiz bir güvenlik hatırlatmasıyla karşılık veriyorum. "Umarım Bluetooth'unuz vardır. Eğer eller serbest değilse telefonla konuşurken araç kullanmak tehlikeli ve yasa dışıdır."

Cam yatak odamın kapısında beliriyor, taşınabilir telefon ahizesini kulağına dayamış, yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. "Umutsuz vakasın" diyor.

Çılgınca mutfakta bana katılmasını işaret ediyorum.

Michael, "Ben sürmüyorum. Şoförüm kullanacak."

"Oh." Duh.

"Ama ilginiz için teşekkür ederim." Sesinde hafif bir kahkaha var. "Güvenliğim için endişelendiğinizi bilmek memnuniyet verici."

Cam bana doğru yürüyor ve eliyle konuşmaya devam etmem gerektiği anlamına geldiğini düşündüğüm bir hareket yapıyor.

"Seni öyle bırakıp gittiğim için tekrar özür dilerim. Sanırım biraz gergindim."

Cam mutfağa girer ve tezgâha yaslanır, sıkılmış görünmektedir. Ta ki Michael konuşana kadar.

"Özür dilemene gerek yok. Yine de akşam yemeği için planların olduğunu söylediğinde biraz endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Cameron McGregor denen salakla aranızda bir şey olmadığını söylemiştin ama umarım başka bir rakibim yoktur!"

Cam sertleşir. Burun delikleri alevlendi. Bakışları benimkilere kayıyor ve ben o bakışlarda bir kıyım görüyorum.

Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi.

YİRMİ İKİ

Vezüv Yanardağı patlamadan önce parmağımı Cam'in dudaklarının üzerine koyup Michael'ı düzeltiyorum. "O bir aptal değil. Aslında gerçekten harika bir adam."

Michael hafif bir inançsızlık sesi çıkarır. "İyi biri olduğun için böyle düşünüyorsun Joellen. İnan bana, adam tam bir hayvan."

Cam'in gözleri bana alev alev bakıyor. Telefonu öyle bir kavırıyor ki, her an toz haline gelmesini bekliyorum.

"Sen nereden bileceksin ki? Onunla hiç tanışmadın!"

Hattın ucunda bir an sessizlik olur, sonra Michael boğazını temizler. "Hayır, görmedim. Ama onun hakkında yazılanların yarısı bile doğruysa-"

"Gazetelerde okuduğunuz her şeye inanmayın."

Cam onu savunduğum için memnun görünüyor ama yine de bir şeyleri kırmak istediğini söyleyebilirim. Bu fikir için kendime lanet ediyorum ve telefonu kapatmasını işaret ediyorum. Dudakları inceliyor, başını sallıyor.

Harika.

"Ona karşı oldukça savunmacı görünüyorsun."

Alt metni duyuyorum, Cam'i uçurumdan aşağı itmek ve Michael'a gözümün sadece onda olduğuna dair güvence vermek için çok da ince olmayan bir davet. Bazı nedenlerden dolayı bu beni gerçekten rahatsız ediyor.

"Sanırım öyleyim. O benim ... arkadaşım."

Michael yüksek sesle nefes alırken, Cam ve ben aramızda oluşan garip, söze dökülmeyen bir gerilimle birbirimize bakıyoruz

telefonun diğer ucunda.

"Gerçekten mi? Genç bir kızı hamile bırakan ve her türlü sorumluluğu reddeden bir adamla arkadaş mı olacaksın?"

Midem bulanıyor. Ağzım açık kaldı. Cam'e dehşet içinde bakıyorum.

Cam aniden taşınabilir telefonun "Bitir" düğmesine bastı. Sonra telefonu elimden alıp duvardaki yuvasına geri koyuyor ve Michael'la olan görüşmemi kesiyor. Sert bir çene ve düşük kaşlarla bana dönüyor, gözleri öfkeyle kararmış. "Ona inanıyor musun?"

"Öncelikle, telefonu neden kapattın?" "On saniye içinde geri arayacak. Ya sen?"

Tanıştığımız ilk geceki strip poker partisini, bir barda tavladığı ve Kellen'in apartman kapısına dayanmış seks yaptığı isimsiz kadını, Michael'ın bana Cam'in lakabını söylemesini düşünüyorum. Prens Pantydropper.

Düşürdüğü külotlardan bazılarının reşit olmayan kızlara ait olduğunu düşünmek beni hasta ediyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve sert bir sesle, "Bu beni ilgilendirmez, değil mi?" diyorum.

Cam bana doğru bir adım atıyor, artık aramızda sadece bir adım var. Dişlerini sıkarak, "O zaman neden gerçeği bile bilmeden beni yargılıyorsun?" dedi.

Telefon çaldı. İkimiz de görmezden geldik. "Seni yargılamıyorum."

"Saçmalık."

Telefon çalmaya devam ederken birbirimize ters ters bakıyoruz. "Yani doğru mu?"

Cam'in hayır'ı sert ve kesin ve bunu söylerken gözünü bile kırpmıyor. Rahatladım ama nedenini anlamadım.

"Peki gerçek nedir?"

Telefon durmadan çalıyor.

"Şuna bakacak mısın?"

"Şu anda seninle konuşuyorum. Onunla sonra konuşacağım."

Cam'in çenesi çalışıyor. Telefon çalmayı kesene kadar sessiz kalıyor, tüm vücudu gergin, kablolar boynundan dışarı çıkıyor. Yavaşça nefes alıyor, ellerini açıyor ve nefesini bırakıyor. Kendini sakinleştirmeye çalıştığını ama pek başarılı olamadığını söyleyebilirim.

Kocaman ve öfkeli ama ondan zerre kadar korkmuyorum. Başka ne doğru olursa olsun, bana asla zarar vermeyeceği tamamen emin olduğum bir gerçek.

Uzun bir süre sonra sessizce sorar: "Gerçekten önemli mi Joellen?"

Bu sorunun içinde gizli bir soru daha var ama ne olduğunu bilmiyorum. "Evet, tabii ki önemli."

Cevabı anlaktır. "Neden?"

"Çünkü ..." Bir açıklama bulmak için çırpınıyorum, ama kendim de pek anlamıyorum. "Çünkü biz arkadaşız."

Gülüşü kısa ve acı. "Kendine yalan söyleme yeteneğin olağanüstü, genç kız."

Benim tam bir aptal olduğumu düşündüğünü gösteren sözleri ve ses tonu yüzünden incindim, savunmaya geçtim ve öfkelen dim. "Bu da ne demek oluyor?"

Daha yakına eğiliyor, o kadar yakınız ki burun buruna geliyoruz. Yumuşak bir sertlikle, "Bu asla arkadaş olamayacağımız anlamına geliyor." diyor.

Topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor ve ön kapım arkasından çarparak kapanırken beni öfke ve aşağılanmayla yüz yüze bırakıyor.

O gece uyuyamadım. Bay Bingley göğsümde horlayıp seğirirken, rüyalarında fare kovalarken, ben tavana bakıp Cam'le tanıştığımdan beri olan her şeyi gözden geçiriyorum. Her konuşmayı, her sabah koşusunu, her aptal akşam yemeğini.

Sonunda onun haklı olduğuna karar verdim. Biz arkadaş değiliz. Ben onun tatildeyken kendini eğlendirmek için kullandığı bir projeyim ve o da benim için bir amaç. Sonu Michael, ama büyük olasılıkla o köpeği Pazar gününe kadar altı şekilde becerdim. Cam telefonu kapattıktan sonra bir kez dışında geri aramadı.

Sabah karanlıkta kalkıyorum ve yeni bir kararlılıkla egzersiz kıyafetlerimi giyiyorum. Eğer Michael gerçekten ilgileniyorsa, garip bir telefon görüşmesi bunu ortadan kaldırmamalı. Ve eğer ilgilenmiyorsa, bunu şimdi öğrenmek hayatımın daha fazla yılını boşa harcamaktan iyidir. Ona binamda elektrikler kesildiği için telefonun kesildiğini söyleyeceğim ve işi olurluna bırakacağım.

Koşuya çıkmak için kapımı açtığımda Cam'i koridorda ısınırken görünce şaşırdım. Kapıyı çalmadı, ben de bensiz gittiğini düşündüm.

"Oh. Hey."

Bana sessizce yeşil yapışkanından bir şişe uzatıyor, sonra gerinmeye devam ediyor. Bir an ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden onu izliyorum ama sonunda aramızdaki havayı dağıtmazsak hiçbir şey yapamayacağıma karar veriyorum.

"Anladım. Asla arkadaş olamayacağımızı söylerken ne demek istediğini. Ve benim için sorun yok."

Durdu ve bana baktı. Her zamanki eşofmanları ve kapüşonlu tişörtüyle, bir şekilde hâlâ yabancı görünüyor. Aramızda daha önce olmayan bir duvar olmalı.

"Demek istediğim, arkadaş olmamayı tercih ederim, ama iş gibi kalmamızı tercih edersen, benim için sorun değil. Bir süre daha burada yaşayacaksın ve birbirimize karşı medeni olabilirsek daha kolay olur. Senin rap müziğinle tekrar uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum. Ayrıca Michael konusunda yardımını hâlâ istiyorum, eğer hâlâ istiyorsan."

Sessizliği rahatsız edici derecede uzun sürüyor. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

Neden bu kadar hareketsiz duruyor?

"Hangi bölüm?" "Michael. İstediğin o mu?"

Onungözler vardır
sadece gibi

Kapüşonlu, esrarengiz,
Yüzündeki ifade.

"Evet."

Başını sallıyor, gözleri fırtına pencerelerinin üzerindeki gölgelikler gibi kapanıyor. "Pekâlâ genç kız, iç bakalım. Hadi gidelim."

Sessizce koşuyoruz. Korkunç bir şey. Tüm hafif şakalaşmalar yok oldu, tüm kolay sohbetler öldü ve bir metre altına gömüldü. Durumu düzeltmek için bir şeyler söylemek istiyorum ama en başta nasıl bu kadar kötüleştiğini tam olarak bilmiyorum.

Daireye döndüğümde, bir tavsiyeyle beni kapıda bıraktı.

"Eğer bugün güzel çocukla konuşursan, ona güven verme." "Ne hakkında?"

"Her şey hakkında. Ben, bahsettiği 'diğer yarışma', randevunuzun nasıl geçtiği. Hiçbiri önemli değilmiş gibi davran. Bu onu çıldırtacaktır. Tamam mı?"

"Tamam. Ve teşekkürler."

Bana bakıyor, gülümsemeden. "Bir şey değil." Dairesine giriyor ve kapıyı kapatıyor.

Duş alıyorum, giyiniyorum ve işe gidiyorum, aklım Cam'de ve bana Michael'ın istediğim şey olduğundan emin olup olmadığımı sorduğunda yüzünde beliren ifadede.

İşe gittiğimde masamın üzerinde, klavyemin altına sıkıştırılmış ve sadece bir köşesi görünen bir not buluyorum. Dışında adımın yazılı olduğu mühürlü bir zarfın içinde. Merak edip, ceketimi bile çıkarmadan zarfı yırtıyorum.

I'm sorry I upset you. Last night didn't go at all how I'd hoped. I hope you can forgive me for being such an

ass. It's been so long since I've dated, it seems I've forgotten how.

M.

Altında cep telefonu numarası yazıyor.

Yavaş bir nefes vererek notu zarfına geri koyuyorum ve çantama yerleştiriyorum. Sonra sandalyeme oturup karanlık bilgisayar ekranıma bakıyorum ve Michael'a bir e-posta gönderip göndermeme ya da onu arayıp aramama konusunda kendimle tartışıyorum.

Sonunda Cam'in tavsiyesine uymaya karar veriyorum ve önemsizmiş gibi davranıyorum. Önümüzdeki birkaç saat boyunca kendimi işe gömüyorum, ta ki masa telefonum çalana kadar.

"Joellen Bixby konuşuyor." "Bu sabah berbattı."

Cam'in sesi gergin, ama anında rahatlıyorum. "Dün gece de. Uyuyamadım."

Tedirgin bir duraklama olur, sonra nefes verir. "Ben de öyle." "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Sana hiç kızmadım, genç kız," diyor sessizce. "Seni lanet olası dik kafalı kadın."

Tanrıya şükür, barışıyoruz. Başım dönüyor. "Güzel, çünkü senin müziğini bir daha dinlemek zorunda kalırsam kendimi pencereden atarım."

Kıkırdıyor. "Bu biraz dramatik, değil mi?" "Ayrıca sana iki ev yemeği daha borçluyum."

"Bu doğru mu? Sayıyor muydun?"

Sesi klasik McGregor'un bana aşık olduğunu biliyorum ukalalığında. "Sen de öyle," diye şakacı bir şekilde karşılık veriyorum, "ve bunu inkâr etmeye çalışma bile, şakacı. Benim köftem senin gününün en güzel kısmı."

"Evet, kızım. Somunun neredeyse turtaların kadar güzel."

Telefon kablosunu parmaklarımla arasında döndürerek gülümsüyorum. "Turtamdan bahsetmişken, son iki öğününüz için bir isteğiniz var mı?"

Cam'in sesi değişir, biraz sertleşir. "Elbette o turtayı istiyorum, lassie. O turtaya bayılırım. Ağzıma aldığım en tatlı şey."

Tüm vücudumu bir sıcaklık kaplıyor. Kanepede öpüşmeyi kestiği andaki yüzünün görüntüsü aklıma geliyor ve sandalyemde kıpırdanıyorum. Yeni bir konu bulmalıyım yoksa külotumu değiştirmem gerekecek.

"İnternette bir resmimiz var. Bir ünlü dedikodu sitesinde."

Nefesinin altında küfrediyor. "Özür dilerim. Sen iyi misin?" "Evet, iyiyim ve üzgün olmana gerek yok.

Sanırım bu

ofiste itibarımı yükseltti. Yanımda oturan kız bana Beyoncé'ymişim gibi davranıyor. Muhasebedeki birkaç adam da asansörde bana merhaba dedi. Sanırım bir dahaki sefere benden imza isteyecekler."

Cam iç çekti. "Muhasebedeki adamların ilgilendiği ben değilim, seni küçük aptal herif."

Bu beni iyi hissettiriyor. Eğer önümde bir ayna olsaydı, ona bakıp saçlarımı bir atın yelesi gibi okşuyor olurum. "Egom için çok iyisin, bunu biliyor musun?"

Homurdanıyor. "Sen benimkini bok ediyorsun, yani en azından birimiz mutlu."

Mutsuz mu? Onun mutsuz olmasını istemiyorum, özellikle de benim yüzümden.

"Sana güzel dediğimi unutma, şakacı." Cevap vermeyince, yalan söylediğimi düşünmesinden endişelenerek aceleyle devam ediyorum. "Ben de onu kastetmiştim. Sen büyük, muhteşem, dağ gibi bir adamsın, aynı zamanda harika bir mizah anlayışın ve mükemmel bir kelime dağarcığın var. Tam bir avsın."

Devam eden sessizliği beni korkutuyor. Tam ona hâlâ orada olup olmadığını soracakken, "Bir soneyi hak etmişim gibi görünüyor. Adını 'Dağ Adamı' koyalım. Devasa kaslarla kafiye ne var?"

Güldüm, ayağımı ağzıma sokmadığım için rahatlamıştım. "Sana zaten bir tane yazmıştım. Ama kaslarınla ilgili değildi, gözlerinle ilgiliydi."

Çıkar çıkmaz, bilgisayarın yanındaki kalemlikte duran metal mektup açacağıyla seppuku yapmak istiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı usulca masama vuruyorum.

Cam rahat bir kahkaha atarak beni rahat bırakıyor. "Elbette, genç kız."

Bana inanmıyor. Tanrıya şükür. Çünkü onun gözleri hakkında soneler yazmak için ne gibi bir sebebim olabilir ki? Bir tane bile yok. En azından mantıklı bir tane. Sadece oldu. İlham perimin yaptıklarından sorumlu tutulamam!

Ben bir şey söylemeyince Cam "Neden nefesin tuhaf?" diye soruyor. "O sinir bozucu bağırsak gazı yine seni rahatsız mı ediyor? Mağazaya uğrayıp sana birkaç çift kömürlü külot almamı ister misin?"

"Ha." Yüksek sesle yutkunuyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Bekle." Bir süre sessiz kaldı. "Sakin bana gerçekten bana bir sone yazdı."

İniltim, bir tabutun toprağa indirilişini izleyen birinin sesi gibi.

"Lassie. Bana yalan söylersen ne olacağını biliyorsun."

Tanrım, sesindeki o karanlık vaat. Neden bu kadar hoşuma gidiyor ki? "Evet, ne olacağını biliyorum, şakacı. Beni dizlerinin üzerine alacaksın."

"Bu doğru."

"Ama ... bir şeyi kabul etmezsem, bu yalan söylemek değildir."

"Bu bir ihmal yalanı. Yalan söylüyor."

"Tanrım, sanki bana şaplak atmak için bahane arıyorsun!"

"Sana bir sürü kötü şey yapmak için bir bahane istiyorum, sevgilim. Tahmin bile edemezsin."

Sesinin tonu ... aman Tanrım. Alçak, hırçın ve ölümcül derecede ciddi, sinir uçlarımda birçoğunu harekete geçiriyor.

Tamam, tüm sinir uçlarım.

Şimdi söyleyeceklerimi bana söyleten o aptal karıncalanmalar olmalı.

"Ne gibi?" Nefesimi tutup cevabını bekliyorum ama değişken ruh hali göz açıp kapayıncaya kadar karanlık ve içten içe yanan bir halden aydınlık ve şakacı bir hale dönüşüyor.

"Ah, bilmek istemez misin! Senin yapacak işin yok mu, seni tembel?"

"Hey, beni arayan sendin."

"Evet, yaptım. Ve şimdi kapatıyorum. Unutma, bu gece turta var, sevgilim." Sesi düşüyor. "Ve ekstra sıcak istiyorum."

Sonra da gitti. Telefonu yuvasına geri koydum, elimin titrediğini görünce şaşırdım.

YİRMİ ÜÇ

Saat tam altıda, Cam kapıyı çalmadan daireme girdi. Ben mutfakta çoban pastası hazırlıyordum.

"Bu evin tüm sakinlerini uyarıyorum, Cameron McGregor burada!" diye gürleyerek kapıyı arkasından kapatır.

Bay Bingley mutfak sandalyesinin üzerinde kendini tımar etmekle meşguldü ama kapının kapanma sesini duyunca donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra da heyecanla kuyruğunu sallayarak oturma odasına uçtu.

Cam'in oturma odasından şefkatle, "Merhaba, seni küçük topsuz piç," dediğini duyuyorum. "Annen nerede?"

"Buraya!"

Birkaç dakika içinde Cam, Bay Bingley'nin omuzlarında bir şal gibi memnuniyetle örtülü olduğu halde oturma odasının köşesinde belirir. "Lassie," diyor göğsünü kabartarak, "yeni kürküm hakkında ne düşünüyorsun?"

Yaptıkları resme inanamayarak başımı sallıyorum. "Bence o hayvan da en az senin kadar sana aşık."

"Evet. O mantıklı bir delikanlı. İş nasıldı?" Ocağa doğru ilerliyor ve kızarttığım et tavasından yükselen buharı kokluyor.

Kedinin kuyruğunu yüzümden çekiyorum. "Güzel. Ve garip. Michael masama cep telefonu numarasıyla birlikte bir özür notu bırakmış. Portia kaçırılmamı ve öldürülmemi planlıyormuş gibi bana bakıp duruyor. Ve yanımda oturan kız

aletinin büyüklüğü hakkında beni rahatsız etmeyi bırakmıyor. TMZ'deki o fotoğrafın seviştiğimizin kanıtı olduğuna inanıyor."

"Onlara 'ıvır zıvır' diyerek aile mücevherlerine saygısızlık ettiğin konusunda zaten konuşmuştuk, hayatım." Parmaklarıyla tavadan bir parça et alabilmek için dirseğiyle beni yolumdan itiyor.

"Hey!" Bileğine bir tokat attım. "Bunu yapmandan hoşlanmadığımı biliyorsun!"

"Bu benim yemeğim, kızım. Nasıl istersem öyle yerim." Cam lokmayı yer, dudaklarını yalar, zevkle iç çeker, sonra elini Bay Bingley'e uzatır, o da mutlu bir şekilde Cam'in parmaklarındaki sosun geri kalanını temizler.

Gözlerimi deviriyorum ve karıştırmaya devam ediyorum. "Az pişmiş et yememelisin, prancer. Salmonella kaparsın."

"Pfft. Sanki bakteriler benimle uğraşmaya cesaret edebilmiş gibi. Hiç hastalanmadığımı bilmenizi isterim."

"Bu tencereyi kalın kafanın üstüne dökmeden önce bir işe yara ve masayı hazırla."

"Yani ona söyledin, değil mi?"

Ona bakıyorum. O da bana gülümsüyor, olabildiğince kendini beğenmiş. Kedi başını Cam'in omzuna yaslamış ve gözlerini kapatmış. Onun da gülümsediğine yemin edebilirim.

"Kime ne söyledin?"

"İş yerinde yanında oturan kıza ailemin mücevherlerinin görkemini ve zenginliğini anlattım."

Yanaklarım sıcaktan karıncalanıyor. Dikkatimi tekrar tavaya veriyorum. "Hayır."

"Neden olmasın? Sanki bilmiyorsun da."

Sıcaklık boynuma yayılıyor. "Masayı kuracak mısın, kurmayacak mısın?"

Cam eğildi ve kasıtlı olarak kulağıma, "Ona on bir inç de." dedi.

Gözlerimin şiştiğini görünce kıkırdayarak ekledi: "Ya da ona gerçeği söyleyip bayılıp bayılmayacağını görebilirsin."

Ona baktığımda başparmağıyla gerçek rakamın daha yüksek olduğunu gösteren bir hareket yapıyor.

"Devam ediyorum," diyorum kabaca, sonra boğazımı temizlemek için duruyorum. Sakin ol, Joellen. Sakin ol. "Michael'ın notu hakkında ne düşünüyorsun?"

Cam'in benim garip geçişime eğlendiğini anlayabiliyorum ama o da boş veriyor. "Onu aradın mı?"

"Hayır."

"Ona e-posta gönderdin mi?"

"Hayır."

"Onu ofisin etrafında gördün mü?"

"Hayır."

"O zaman sanırım bu gece bir telefon alacaksın."

Midem endişeyle burkuluyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Strateji konuşmalıyız."

"Strateji mi? Kulağa savaş gibi geliyor."

Cam'in gülümsemesi sıradan ama gözleri yeni bir yoğunlukla yanıyor. "Aşk savaştır, sevgilim. Hayatta uğruna kan dökmeye degecek tek şey."

O arkasını dönüp tabakları almak için dolaba yönelirken ben kaynayan et tenceresine bakıyor ve bu ifadenin kulağa neden bu kadar uğursuz geldiğini merak ediyorum.

Birkaç dakika içinde pişmiş et ve sebzeleri bir güveç kabına doldurup üzerine patates püresi ekliyorum. Fırına atıp zamanlayıcıyı ayarladıktan sonra kendime bir kadeh şarap koyuyorum.

Mutfak masasında kucağında kedisiyle oturan Cam'in önüne bir bira koyduğumda kaşlarını çatıyor. "Bu koyu bira."

"Biliyorum. Bunu sevdiğini söylediğini hatırladım."

Yorum yapmadan bana baktığında kendimi biraz savunmacı hissediyorum. "İthal."

Cam hiçbir şey söylemiyor.

"Marketteki adam bana iyi olduğunu söyledi. Etten daha pahalı!"

"Bağırmana gerek yok, genç kız," diyor, sesi de gülümsemesi kadar yumuşak. "Seni gayet iyi duyuyorum."

Yüzeyin altında görünmeyen katmanlara işaret eden, yüklü görünen bir başka ifade. Bu şeylerle beni deli ediyor! Şu anda ihtiyacım olan son şey hayatımda daha fazla gizem!

"Sen imkânsızsın," diye homurdanıyorum.

"İnanılmaz derecede harika, biliyorum. Stratejiye geri dönelim."

Masada ona katılıyorum, kendini durmaksızın sevmesine gülümsememeye çalışıyorum çünkü onu cesaretlendirmek istemiyorum. Yine de biraz kıskandığımı itiraf etmeliyim. Hayatını Tanrı'nın insan ırkına bir armağanı olduğuna inanarak sürdürmek rahatlatıcı olmalı.

"Güzel. Strateji. Aradığında nasıl davranmam gerektiğini söyle." "Bana nasıl davranıyorsan öyle."

Yüzümü buruşturdum. "Ona karşı sana davrandığım gibi davranmam!" "Kendin gibi mi demek istiyorsun?"

"Aynen öyle! Kendim gibi davranırsam benden asla hoşlanmayacak! Ben bir felaketim!"

Cam suratını astı, sonra birasından uzun bir yudum aldı. Daha önce birinin öfkeyle yutkunduğunu görmemiştim, ama görünüşe göre bu bir şey.

"Kendin gibi davranırsan senden hoşlanmayacak bir adamla birlikte olmak istemenin ne kadar saçma olduğunu bir kenara bırakırsak, demek istediğim onun egosunu tatmin etme. Ona iltifat etmek için kendini yırtma. Ona küçük kardeşinizmiş gibi davranın: bazen sevimli ama çoğunlukla sinir bozucu."

Cam'e delirmiş gibi bakıyorum. "Bir adama sinir bozucuymuş gibi davranmak o adam için nasıl çekici olabilir ki?"

"Her erkekte işe yaramaz. Ama onun gibi zengin ve güzel, kadınların ayaklarına kapanmasına alışkın erkeklerde işe yarıyor. Çünkü sen bir meydan okumasın, anlıyor musun? Sen farklısın. Seni kovalamak zorunda, bu eğlenceli ama aynı zamanda değerli olduğunu da gösteriyor. Kendinizi öylece teslim etmezsiniz. Bir erkek istediği bir şey için çok çalışmak zorunda kaldığında, sonunda onu elde ettiğinde ona iki kat daha fazla değer verir. O zaman siz ona verilen bir hediye değil, kazandığı bir ödül olursunuz."

Michael'la son zamanlarda yaşadığım etkileşimleri düşünerek bir an için bunu düşündüm ve Cam'in haklı olabileceğini kabul etmek zorunda kaldım. "Tamam, bu mantıklı."

Cam birayı ağzına götürürken durur ve kıkırdar. "Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz? Az önce haklı olabileceğimi mi kabul ettin?"

"Kapa çeneni. Başka ne var?"

Cam bira şişesinden bir yudum daha alıyor. Yutkunurken boğazını izliyorum, adem elması aşağı yukarı sallanıyor, boynunun ne kadar güçlü olduğuna hayran oluyorum. Bakışlarım kollarına kayıyor, tüm o aptal kaslar beyaz tişörtünün kollarını zorluyor. Kalçaları, blue jean giymiş ağaç gövdeleri gibi. Karnı, ince pamuğun altında spor salonu üyeliğinin faydalarını anlatan bir reklam gibi duran karın kasları.

Vücudundan egosuna ve şu anda bana gülümsediği için tam teşhir olan dişlerine kadar her şeyi güçlü.

"Ne?" Aniden göz kamaştırıcı bir şekilde sırtması beni şaşırttı. "Hiçbir şey. Yalnızca, daha iyi bir biraz daha poker suratı, lassie. Michael'a öyle bakarsan, işin bittiğini anlar."

"Sana bakmıyordum!"

"İstersen gömleğimi çıkarabilirim. Hatta pazularımı okşamana bile izin veririm, ama bu kadarı yeter, çünkü ben sadece güzel, soneye layık bir Dağ Adamı değilim, biliyorsun. Ben bir insanım. Duygularım var."

Nefesimi tiksintiyle verdim. Sonra kendimi toparlamak için biraz şarap içiyorum, çünkü aslında ona bakıyordum ve o beni suçüstü yakaladı.

"Komiksin," diyorum sonunda, umursamaz bir tonda konuşmaya çalışarak. "Stratejiye geri dönebilir miyiz lütfen?"

Yemin ederim Cam'in gülümsemesi uzaydan bile görülebiliyordu. "Utandığında çok sevimli oluyorsun. O pembe yanaklar."

Ayağa kalkıp fırına gidiyorum, içeride mahcubiyetime bir çare bulabileceğim gibi bakıyorum. Ama orada sadece

Bana güldüğünü hayal ettiğim çoban pastası.

Cam bana acıdı ve paçayı sıyırmama izin verdi. "Pekala, devam edelim. Birinci kural -buna altın kural diyeceğiz- seni kovalamasını sağla. Ne kadar uzun olursa o kadar iyi. Ama bunun bir sürü alt kuralı var. Hepsi de kendini ayırıştırma sanatını içeriyor."

"Bu kulağa rahatsız edici derecede fahişece geliyor."

"Bunu kırıntılar bırakıyormuşsun gibi düşün. Küçük, lezzetli Joellen kırıntıları. Biraz oradan, biraz buradan, sadece açlığını artırmaya yetecek kadar ama asla doyurmaya yetmeyecek kadar."

Masaya geri dönüp oturuyorum ve kendimi kederli hissetmeye başlıyorum. "Her şey çok karmaşık."

"Bu dünyadaki en kolay şey, sevgilim. Buna baştan çıkarma denir ve herkesin kazandığı bir oyundur." Bir süre sonra ekliyor, "O hüzünlü iç çekiş ne içindi?"

"Bizde olduğu gibi olabilseydi her şey çok daha kolay olurdu."

Cam bir süre sessiz kalır. Birasını bitiriyor, sonra kabaca, "Sadece arkadaş olabilseydik demek istiyorsun." diyor.

Ne demek istediğimden emin değilim, çünkü bu ifadeyle kendimi şaşırttım. Planlanmamıştı ama doğru olduğunu kabul etmek zorundayım. Cam'le birlikteyken düşünmek zorunda değilim. Sadece kendim olabiliyorum çünkü onu etkilemeye çalışmıyorum.

"Oh!" Bir ilham parıltısıyla gözlerim kamaştı, dik oturdum. "Ne?"

Cam'e baktım, bir dahi olduğuma ikna olmuşum. "O senmişsin gibi davranacağım!"

Cam bana bakıyor. Çenesi çalışıyor. Sandalyesinde ağırlığını kaydırıyor ve kedi tedirgin bir şekilde kucağından atlıyor. "Yine mi geldin?"

"Öpüştüğümüzde yapmamı söylediğin gibi - o senmişsin gibi davran!"

"Peki sen yaptın mı?" diye sessizce meydan okuyor, bakışları benimkinde sabit.

Bariz evet cevabını vermek için ağzımı açıyorum. Ama kelime dudaklarımda ölüyor çünkü bariz cevap gerçek cevap değil. Gerçek değil.

Cam'i iki kez öptüğümde de bir kez bile Michael'ı düşünmedim.

Hemen paniklemeye başlıyorum, nabzım fırlıyor ve ellerim titremeye başlıyor. "Um . . ."

"Devam et," dedi Cam usulca. "Yalan söyle bana."

Birbirimize bakıyoruz ve kalbim bu atma saçmalığından bıktığına karar verip göğsümde duruyor. Telefon çaldığında neredeyse bayılacaktım.

Önce Cam harekete geçti. Telefona doğru ilerliyor, ahizeyi kaldırıyor, sonra bana getiriyor, sessizce uzatıyor ve kulağıma götürmemi izliyor.

Ellerimin nasıl titrediğini gördüğünü biliyorum. Yanaklarımdaki rengi gördüğünü biliyorum. Nefes alışımın ne kadar düzensizleştiğini gördüğünü biliyorum, çünkü hepsini içine çekiyor, ben telefona "Alo?" diye ciyاكلarken bakışları yüzümde geziniyor.

"Joellen. Ben Michael."

Tabii ki öyle. Evren benimle çok fazla eğleniyor.

"Oh. Merhaba, Michael."

Cam ve ben bir adım arayla duruyoruz, gözlerimiz kilitlenmiş. Kanım ateş gibi.

"Şu an konuşmak için uygun bir zaman mı?"

"Aslında, Michael"-yutkunuyorum-"Misafirim var."

Cam sonsuz derecede yaklaşıyor, ayaklarını kullanmadan bana doğru hafifçe eğiliyor.

"Şirket mi?" Michael'ın sesi kulağımda keskin. Çok keskin.

Asla tahmin edemeyeceğim ve önermeye cüret eden herkesle alay edeceğim bir şekilde, Michael Maddox'a kızgıyım.

"Evet," diyorum kararlı bir şekilde, omuzlarımı dikleştirerek. "Şirket. Sizi tekrar aramam gerekecek."

Michael da bana sinirlenmiş gibi görünüyor ama bunu kibar sözlerle örtmeye çalışıyor. "Tabii ki. Gecenin geri kalanında boşum. Beni istediğin zaman arayabilirsin."

"Olur.

Teşekkürler."

"Güle güle."

"Güle güle."

Sözümü sakınmadan telefonu Cam'e uzattım. Elimden alıyor, bir süre bana bakıyor, sonra telefonu duvardaki yuvasına geri koyuyor, tüm vücudu gerginlik yayıyor.

Ne olduğunu bilmiyorum ama çok önemli bir şeymiş gibi hissediyorum. "Bu iyiydi," diyor duvara. "Kulağa çok Doğal. Onu geri aradığınızda, on dakikadan fazla konuşmayın ve önce aramayı sonlandırdığınızdan emin olun."

"Onu geri aramayacağım."

Cam yavaşça arkasını döner. Gözlerimiz bir klik sesiyle buluşuyor. "Hayır mı?"

"Akşam yemeğinde bir misafirim var. Onunla yarın konuşacağım."

Cam'in çenesindeki bir kas inanılmaz bir egzersiz yapıyor. "On yıldır onu bekliyorsun, genç kız."

"Yani bir günün daha zararı olmaz. Ayrıca, altın kural konusunda pratik yapmam lazım. Kırıntı bırakıyorum, değil mi?"

"Bilmiyorum, Joellen. Yaptığın şey bu mu?"

Sesi çakıllı, nefes alışım kadar sert... ve haklı olduğu bir nokta var.

Ne yapıyorum ben?

Sanki bir işaretmiş gibi, fırının zamanlayıcısı çalışıyor. Zil kurtardı! Boğazımdan yükselen histerik kahkahayı yutuyorum ve fırının yanına gidiyorum. Daha oraya varamadan, büyük bir çift el tarafından yakalandım.

Sonra sırtımı duvara yaslayıp Cam'in yüzüne bakıyorum. Karanlık, tehlikeli derecede yoğun yüzüne.

Beni omuzlarımdan tutup gözlerimin içine bakarak usulca şöyle dedi: "Her ne yapıyorsan, iyi olsan iyi olur."

Elbette. Acele etme. Bir yolunu bulun. Ama emin olun. Bunu kendine borçlusun."

Beni bırakıyor ve mutfak masasına geri dönüyor. Oturuyor, ayaklarını başka bir sandalyeye uzatıyor, parmaklarını karnının üzerinde birleştiriyor ve gülümsüyor. "Şimdi bana şu lanet turtayı ver, kadın. Açlıktan ölüyorum."

Yüz ifadesi ve sesi kayıtsız ama gözleri.

Oh, gözleri.

Ne kadar sıcak yanıyorlar.

YİRMİ DÖRT

Hiçbir yerde kız
Böyle uzun süredir devam eden
işlev bozukluğu Kalp açıldı
Ağır yumruklar gibi acı Kanatların
kaosu
Kafamın içinde Acı tatlı
şeyler
Yatakta yanımda uyu
On yıl, bir umut, imkansız bir hayal Ve sonra
konuştu, ama nasıl olabilir
Söylediği sözler doğru değil yanılttı Ama
belki de sonuçta sorun benimdir?
Açlığım inanılmaz derecede büyüdü,
kaybedecek kimsesi ve hiçbir şeyi olmayan
bir kadını.

Bugün Çarşamba. İş yerimdeki masamda en iyi yaptığım şeyi yapıyorum.

Takıntı.

Yeni yazdığım soneye "Açlık" adını veriyorum, bilgisayarın sabit diskine kaydediyorum ve kelime işlem programını kapatıyorum. Sonra son birkaç saattir vicdanımla boğuştuğum şeyi yaptım ve Cameron McGregor'u Google'da aradım.

Arama sonucunda kırk beş milyondan fazla sonuç çıkınca şaşırdım.

Wikipedia sayfası, sosyal medya akışları, sayısız haber makalesi, röportaj ve fotoğraf var. Rugby sahasındaki fotoğraflarını görmek sarsıcı çünkü tanıdığım adama hiç benzemiyor.

Vahşi görünüyor. Vahşi. Korkutucu. Sanki maksimum güvenli bir hapishaneden sadece oyunları için kısa süreli izinle çıkmış gibi. Gülümsediği tek bir fotoğraf bile yok.

Saha dışında, ya da öğrendiğim kadarıyla sahada, durum daha da kötü. Avrupa'dayken paparazziler tarafından acımasızca takip ediliyor olmalı, çünkü her hareketi filme kaydediliyor. İster bir bardan çıkarken ister pahalı bir arabaya binerken olsun, her açıdan kameraya kaşlarını çatıyor.

Bir de kadınlar var.

Evrensel olarak genç, dolgun ve güzel olan bu kadınlar fotoğraf üstüne fotoğraf çektiriyor. Partilerde, haber etkinliklerinde, maç kenarlarında, neredeyse her zaman bir tutkal tuzağı ve onlar da sinekmiş gibi kadınlarla kaplıdır.

Bu beni biraz hasta ediyor, ta ki o fotoğrafların hiçbirinde gülümsemediğini fark edene kadar. Ve asla aynı kadınla iki kez fotoğraf çektirmez.

Bir kere ve bitti, ha, prancer? Düşünceli bir şekilde resimlere göz atıyorum ve her geçen dakika son derece mutsuz bir hayatın montajını izlediğimden daha da emin oluyorum. Etrafında ona hayran bir kalabalık varken bile kızgın ve yalnız görünüyor. Mutfağımız yaptığımız konuşma aklıma geliyor.

Hayat daha mı kolay, güzel
olmak mı? Benim hayatım hiç
kolay olmadı.

Sizin için dünya sadece büyük bir seçenekler
ziyafeti. Öyle mi?

Kanıt olarak tüm fotoğraflara bakacak olsaydım, ziyafet olduğunu düşündüğüm şeyin ona bir cenaze töreni gibi görüldüğünü kabul etmek zorunda kalırdım.

Wikipedia sayfasına tıklıyorum ve kariyerindeki başarıları, ödülleri ve onur listesini okuduktan sonra Erken Yaşamı başlıklı bölüme geçiyorum.

Born into poverty to a teenage single mother in Edinburgh, Scotland, Cameron Christopher McGregor faced grave odds from the start. Nine weeks premature due to a savage beating his mother suffered at the hands of his father, Duncan, he weighed only three pounds, six ounces at birth. As his lungs were immature, he required supplemental oxygen but quickly developed retrolental fibroplasia from the oxygen therapy, resulting in retinal detachment and subsequent surgery to correct the condition.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum dehşet içinde, elim boğazıma gidiyor. Her kelimedede daha da üzülerek okumaya devam ettim.

Sentenced to eight years in prison for the attack on his pregnant girlfriend, Duncan McGregor hung himself in his cell after serving only ten days. For the first few years of Cameron's life, his mother subsisted on only £180 per month from the government. Due to his premature birth and his mother's drug use during pregnancy, Cameron was plagued by health problems during childhood, including slow physical development, difficulty learning and communicating, and attention deficit hyperactivity disorder (also called ADHD).

In interviews he has described how viciously he was bullied at school for his small size and learning disability. One such event landed him in the hospital with a broken jaw and severe internal bleeding after

being beaten into unconsciousness by a gang of older boys.

Görüşümdeki suyu temizlemek için gözlerimi kırpiştırmaya başlıyorum. İşe yaramıyor, bu yüzden üst çekmecemden birkaç peçete alıyorum ve tekrar görebilene kadar gözlerimin köşelerini kuruluyorum.

When he was twelve, Cameron's mother found a job through a government program aimed at putting able-bodied citizens on the dole back to work. She obtained a position as a live-in housekeeper for Sir Francis Gladstone, a member of Parliament. Sir Gladstone had three sons between the ages of fifteen and twenty, all of whom were highly regarded amateur rugby players. It was through their influence that Cameron was first introduced to the sport.

Cameron and his mother lived with Sir Gladstone until her suicide when Cameron was eighteen, the same year he was recruited to the Red Devils. Sir Gladstone and Catherine McGregor were rumored to be romantically involved at the time of her death, but he denied the reports.

Şok içinde ekrana bakıyorum.

Anne ve babası intihar etmiş. On sekiz yaşına geldiğinde yetimdi. Fakir, zayıf, dayak yemiş ve zorbalığa uğramıştı, tamamen dezavantajlıydı ama bir şekilde dünyanın en önde gelen sporcularından biri olmak için gereken gücü bulmayı başardı.

Sanki bir silindir tarafından ezilmiş gibi hissediyorum. Cameron McGregor hakkında varsaydığım her şey yanlışmış. "Joellen."

Cam'in sesiyle irkiliyorum, deliriyor olmalıyım diye düşünüyorum. Ama arkamı döndüğümde, odamın girişinde dikiliyor, resepsiyon görevlisi de birkaç adım gerisinde gergin bir şekilde bekliyor.

"Bu beyefendi onu beklediğinizi söyledi, Joellen?" diyor resepsiyonist Kim, sol göz kapağında gergin bir tik olan tatlı bir kız. Her zaman komplocu bir göz kırpması gönderiyormuş gibi görünür.

"Sakin bana öğle yemeği randevumuzu unuttuğunu söyleme," diyor Cam, ben onun varlığı karşısında şaşkınlıktan donakalmış bir halde otururken.

"Öğle yemeği randevusu mu?" Boş boş tekrarlıyorum. Kim'in gözlerinin telaşla açıldığını görünce hemen geri dönüyorum. "Ah! Evet! Özür dilerim, kendimi işe o kadar kaptırmışım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım!"

Cam'in bakışları bilgisayar ekranıma kaydı.

Sandalyem yanıyormuş gibi ayağa fırlıyorum ve güç düğmesine o kadar sert basıyorum ki neredeyse ekranı devirecektim. Sonra nefes nefese Cam ve Kim'e dönüyorum. Bir sirk palyaçosu gibi manyakça sırtıyorum. "Tamam! Her şey hazır!"

Kim şaşkın bir gülümsemeye uzaklaşırken Cam orada öylece durur ve odadaki tüm alanı kaplar.

Çevresel görüşümden, Shasta'nın başının üst kısmının kabin duvarının üzerinden süzölmeye başladığını görüyorum. Etrafımızda fısıldaşmalar başlıyor çünkü Cameron McGregor kocaman, yakışıklı ve fark edilmemesi imkânsız biri. Omuzları neredeyse benim masam kadar geniş.

Çılgın gülümsememi sıkıca yerleştirerek dişlerimin arasından "Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim, genç kız." Gülümsemesi neredeyse benimki kadar absürt ama benimki histerikken onunki kendini beğenmiş.

Beni Google'da aratırken yakaladı. Bildiğim hayat sona erdi.

Onu hiç görmediğim kadar şık giyinmiş; bu da kot pantolon ve tişörtünün üzerine siyah bir spor ceket giydiği anlamına geliyor. Dağınık çenesi ve botlarıyla birlikte

etkisi zahmetsiz havalılardan biridir. Harika görünüyor ve bunun farkında.

Yerdeki tüm dişiler de öyle, onlar da topluca külotlarını kirletiyorlar. Shasta'nın kabin duvarının üstündeki gözleri fincan tabağı gibi.

Sonra olabilecek en kötü şey olur. "Şey, bu kesinlikle bir sürpriz. Seni daha önce

Magazin gazeteleri. Cameron McGregor, yanılıyor muyum?"

Cam ve ben dikkatimizi koridorda birkaç adım ötede durmuş olan Michael'a çeviriyoruz. Cam'e, dana derisinden Hermès mokaseninin tabanı altında ezmek istediği bir böcekmiş gibi bakıyor.

Cam çenesini Michael'a doğru salladı ve ona kendine özgü bok yiyici sırtışlarından birini gönderdi. "Evet. Eminim bir imza isteyeceksin ama izinle dostum. Joellen'la öğle yemeği için ayrılıyorum."

Cam'in özellikle sinirlendiğinde gözlerinin rengine bürünen Brioni takımıyla göz kamaştıran Michael omuzlarını dikti. "İmza istemiyordum."

Ben masamın altına dalıp göğsümün yumruklanması bitene kadar bir yumak haline gelme dürtüsüyle savaşıırken onlar birbirlerine bakıyorlar. Cam'in de Michael'ı tanıdığını söyleyebilirim, ama kim olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyor - sadece onun varlığıyla gözleri kamaşan başka bir hayran.

Michael'ı kızdırmak istiyorsa, bunu yapmak için mükemmel bir yol seçmişti. Michael'ın boynu derin ve kızgın bir kırmızıya büründü.

Cam'in dediğine göre, zengin çocukları neyin mutlu ettiğini çok iyi biliyorum. İşte size açık bir kanıt.

Portia, Michael'ın arkasında belirip kümesin kapısından geçen bir tilki gibi sinsice yaklaştığında işler melodramatik bir hal alır. Cam'e yukarıdan aşağıya bakar, tilki burnu taze et kokusuyla seğirir. "Ah. Affedersiniz," diye mırıldanıyor. "Rahatsız mı ediyorum?"

Tanrım, üçünün arasında kendimi Bermuda Şeytan Üçgeni'ndeymişim gibi hissediyorum. Gergin bir şekilde, "Biz de tam öğle yemeğine çıkıyorduk!" dedim.

Portia'nın bakışları bana doğru kayıyor. Gözlerinde her zamanki düşmanlığı değil de merakı görünce şaşıyorum.

Önce Michael'a, sonra Cam'e, sonra tekrar bana bakıyor ama cevap vermiyor. Michael sertçe, "Öğle yemeği için biraz erken, değil mi?"

Saat on biri ancak geçiyor."

Cam bilmiş bir kıkırdamayla cevap verir. "Joellen bekleyemedi. Aradı ve daha erken gelmemi istedi."

Michael'ın boynundaki kızarıklık kulaklarına doğru ilerliyor, ama daha da ilginç, Portia'nın bakışlarındaki merak farklı bir şeye dönüşüyor. Rahatlama mı? Hayır, bu mantıklı değil. Ama bunu düşünecek zamanım yok çünkü gülümseyerek beni şaşırtıyor.

"Ne güzel! Çok çalışıyorsun, Joellen. Uzun bir öğle yemeğini hak ediyorsun. Öğleden sonra seninle konuşacağım. Sadece mevcut iş yükünü seninle gözden geçirmek istedim. Bekleyebilir. Beyler." Önce Michael'a, sonra Cam'e başıyla selam verip adımlarını hızlandırarak oradan ayrılır.

Yakın zamanda travmatik bir beyin hasarı geçirdiğime ikna olmuş bir şekilde geri çekilen sırtına bakıyorum. Bunun olmasına imkan yok.

"Hadi, genç kız. Acıktığında nasıl olduğunu bilirim." Cam'in sesinde, Michael'ın ağzının acımasızca eğilmesine neden olan bir aşinalık tonu var. Bu garip bir tepki ve hoşuma gitmiyor. İlk kez yüzünün güzelden başka bir şey olduğunu görüyorum.

Michael beni ona bakarken yakalıyor ve ağzındaki sertlik geldiği gibi hızla kayboluyor. Gülümsüyor. O kadar tatlı ki, her şeyi hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

"İyi yemekler. Sonra görüşürüz. Bay McGregor"-aynı nazik gülümsemeyle Cam'e dönüyor-"sizinle tanışmak büyük bir zevkti."

İğnelemenin alt tonunu duyuyorum ama Cam duysa bile bunu kabul etmiyor. Sırtışı geniş ve parlak. "Bunu çok duyuyorum."

Michael kravatını düzeltir, belli ki kendi boynu yerine Cam'in boynunda olmasını dilemiştir, gevşek ucu düğümlemişti

bir ağaç dalının etrafında. Dönüyor ve adım adım uzaklaşıyor.

Tuttuğumu bilmediğim nefesimi bırakıyorum. "Lanet olsun McGregor," diyorum titreyerek, Michael'ın gidişini izlerken. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

Cam de Michael'ın gidişini izler. "Tabii ki biliyorum. Ben savaşıyorum."

Ona baktığımda göz kırpmıyor. "O kendini beğenmiş küçük tavus kuşu sana daha önce aşık olmadıysa bile şimdi kesinlikle aşık. Onun türünde, alt sınıftan birinin küstahlaşıp mülküne göz dikmesinden daha çok nefret ettiği bir şey yoktur."

"Saçmalama McGregor. Michael benim onun malı olduğumu düşünmüyor."

"Evet, kızım, öyle. Asıl soru, onun gibi bir adamın malı olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendiğinde bundan zevk alıp almayacağını."

Masamdan çantamı alıp omzuna atıyor ve bana takip etmekten başka seçenek bırakmadan koridorda uzaklaşıyor.

Giderken Shasta'nın umutsuzca "Sürtük, ne oluyor?" diye tıslamasını duymazdan geliyorum.

Tanışma randevusunda tanışan ve anında aşık olan bir çiftin sahibi olduğu, denemek için can attığım küçük bir İtalyan restoranına gidiyoruz. Masaya oturduğumuzda, çiftin tanıştıkları gece gittikleri İtalyan mekanının mükemmel bir kopyası olan rahat, konforlu iç mekana bakarak mutluluk içinde iç geçiriyorum.

Tüm hikayeyi inanılmaz romantik buluyorum. Kaderli aşıkların hikayeleri benim kriptomitimdir.

Cam'e kırmızı-beyaz kareli masa örtüsünü okşayarak "İtalyan yemeklerini seviyorum," diyorum.

"Biliyorum." Beyaz keten bir peçeteyi kucağına atıyor. Şaşkınlıkla ona baktığımda, "Bayan Dinwiddle bana bunun en sevdiğin yemek olduğunu söyledi," diye ekliyor.

Gülüyorum. "Evet, ona sürekli lazanyamı tattırmaya çalışıyorum ama ne zaman bunu önersem bana kilisede osurmuşum gibi bakıyor."

"İngilizler pek de maceracı yiyiciler olarak bilinmezler."

"Erişte ve domates sosuna pek maceracı diyemem."

Cam gülümsüyor. "Sen İngiliz değilsin."

"Beni yakaladın."

"Ama güzel çocuk kesinlikle öyle. Galler Prensi'ne ipek cepli ve havalı olma konusunda taş çıkartır."

Cam'in kuru değerlendirmesine gülümsüyorum.

"Sadece içine kapanık biri." "Bastırılmış demek istiyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ve fırından yeni çıkmış sıcacık bir parça ekmeği ağzıma tıktırıyorum. Ne kadar lezzetli diye inliyorum. Sonsuza dek yiyeceğim ilk ekmeğin parçasıymış gibi geliyor. "Karbonhidratlar Tanrı'nın bizi sevdiğinin kanıtı, sence de öyle değil mi?"

"Sanırım Benjamin Franklin bunu şarap için söylemişti."

Ben rahatsız olana kadar bir süre beni yemek yerken izliyor. "Bakıyorsun."

"Seni yemek yerken izlemek hoşuma gidiyor. Yemekten aldığın zevk çok açık. Bir kadının toplum içinde bu zevki tatması pek sık rastlanan bir şey değil."

Yanaklarım kızarıyor. Yalaktaki bir çiftlik hayvanına benzemekten korkarak ekmeği olabildiğince nazikçe yutuyorum.

Cam yüzümdeki ifadeye gülüyor. "Utanmana gerek yok. Bu çok seksi."

O anda masamızda beliren ve Cameron McGregor'un bana tekrar seksi demesine bir yanıt formüle etmekten kurtulmamı sağlayan garson için minnettarlıkla doluyum. Beynimin bununla başa çıkabilecek kadar hücresi olduğundan şüpheliyim.

Garsona içki siparişlerimizi verdik. O gidince Cam "Ee" dedi.

"Yani."

Gülümsemesi yavaş ve hararetli. "Önce küçük internet araştırma projen hakkında konuşmak ister misin, yoksa tatlı çocuk?"

Ağızma bir parça daha ekmek tıktırıyorum.

"Tamam. Güzel çocuk o zaman. Hayır, bekle, önce bana masana uğrayan kadının kim olduğunu söyle?"

"Arayan Portia'ydı."

Kaşlarını kaldırıyor. "Senin anlattığın kadar kötü biri gibi görünmüyordu."

"Biliyorum. Garip bir durum. Bir an için neredeyse insan gibi göründü." Bu gizemi asla çözemeyeceğimi bildiğim için omuz silkiyorum. "Muhtemelen senden bir metre uzakta durduğu için beyni sıcak bir dopamin banyosu yaptığı için cadı gibi değil de insan gibi davranmaya başlamıştı."

Cam'in gözleri kahkahalarla parlıyor. "Öyle mi? Ben bir odaya girdiğimde kadınlara böyle mi oluyor?"

Ona bir el salladım. "Lütfen McGregor. Kadınlar üzerindeki etkisini biliyorsun. Sanki kitlesel hipnoz numaraları yapan, seyircilerin horoz gibi ötmesini sağlayan sihirbazlardan birisin."

Bir süre bana baktı. "Herkes değil."

Garson içeceklerimizle geri döndü: benim için bir su ve Cam için bir bira. Yemek siparişimizi aldı ve gitti, sonra Cam merhametle konuyu değiştirdi.

"Güzel çocuk ilk iş olarak sana bizimle olan anlaşmanın ne olduğunu soracak."

"Ona sadece arkadaş olduğumuzu söyledim zaten."

"Ona tekrar söylemek zorunda kalacaksın. Ama bu konuda uzun bir tartışmaya girme. Az önce bana yaptığın gibi elini sallama ve konuyu değiştir. Eğer ısrar ederse, ona senin tipin olmadığımı söyle." Sesi kararır. "Buna inanması için çok fazla ikna etmek gerekmeyecek."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Cam birasından uzun bir yudum alır, sonra pencereden dışarı bakar. "Çünkü ne kadar param olursa olsun, onun için hâlâ sadece bir işçiyim."

"Jobby?"

"Çöp. Bırakın hoşlandığı bir kadının dikkatini çekmeyi, onun huzurunda bulunmaya bile değmez."

Michael hakkındaki görüşlerinin ne kadarının Sir Gladstone'un evinde yaşadığı kendi deneyiminden kaynaklandığını merak ediyorum. Babasız büyümenin onun için nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Babasının intihar ettiğini bilmek, annesini erken doğum yaptıracak kadar dövdüğünü bilmek.

Ailemin hataları ne olursa olsun, kendimi hep güvende hissettim. Belki anlaşılmadım ya da tamamen kabul edilmedim ama güvendedeydim. Önemsendiğimi. İstendiğimi. Cam'in hayatı boyunca ne tür şeytanlarla yaşamak zorunda kaldığını hayal bile edemiyorum.

"Tükür onu, kızım."

Yukarı bakıyorum ve Cam'in beni yakından izlediğini görüyorum.

Yoğun bakışları altında biraz kıpırdandığımda, yumuşak bir sesle "Sana söyledim, bana her şeyi sorabilirsin" diyor.

Kendimi masa örtüsünün kenarıyla oynamakla meşgul ediyorum çünkü ona bakmak çok meraklı hissettiriyor. Ya da belki sadece korkağım. Başkalarının acılarına tanık olmak benim için zor ve sanırım konuşma çok kişisel bir hal almak üzere.

"Hayatının kelebekler ve gökkuşaklarından ibaret olduğunu varsaydığım için sana bir özür borçluyum. Muhtemelen bunu çok sık yaşıyor olman beni çok kötü hissettiriyor. Kim olduğunla ilgili varsayımlar. Yargılar."

Cam'in parmakları masa örtüsüne vuruyor. "Teşekkür ederim. Ama bu bir soru değildi."

Ona bir şey sormak istediğimi nereden biliyor? Muhtemelen diğer birçok şeyi bildiği gibi: Gözlemci.

Ona mutlu olup olmadığını sormak istiyorum. Hiç gerçek arkadaşı var mı diye sormak istiyorum. Eğer gerçek bir arkadaşı olduğunu söylerken

Çünkü herkes ondan bir şey istiyor, ben de dahil.

Onunla arkadaş olmak istediğimi nasıl iddia edebilirim? Gerçek bir dostluk, ondan ne elde edebileceğinizi düşündüğünüze dayanmaz. Birine gerçekte olduğu kişi olmasına izin verecek kadar saygı duymaya dayanır. Gerçek bir arkadaş, "Senin için buradayım" diyen ve bunu kanıtlayan kişidir.

Cam'in muhtemelen sahip olduğum en iyi arkadaş olduğunu fark ettim.

Cam sertçe, "Lass." diyor.

Gözlerim yanıyor. Başımı sallıyorum, duygularımı sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. "Bana bir dakika ver," diye mırıldanıyorum ve su bardağımdan uzun bir yudum alıyorum. Gözlerimi hızlıca kırıştırdığım ve nefesimi yuttuğum birkaç dakikanın ardından, onun endişeli bakışlarına karşılık verecek gücü buluyorum. Keşke sesim titremeyecek kadar terbiyeli olsaydı.

"Bence sen harika bir insansın. Benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum. Tüm bu Michael projesi . Bunun anlamı çok büyük. Yardımınızı hafife almıyorum. Ve sana söylediğim tüm aptalca şeyler, iğneleyici ya da küstahça davrandığım tüm zamanlar için özür dilerim. Kötü olmaya çalışmıyordum. Sadece ..."

Ben doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken Cam sessizce, "Sen sadece kendin oluyordun," diye bitiriyor.

Başımı salladığımda, bunu kabul etmekten mutsuz bir şekilde, bana gülümsüyor. "Artık kendini hırpalamayı bırakabilirsin, genç kız. Beni takdir ettiğini biliyorum. Ve o sivri dilini seviyorum. Bana iyi bir terbiye verecek kadar rahat hissetmeni seviyorum. Buna ihtiyacım var, biliyorsun. Çok şiştiğinde balonuma iğne batıracak birine."

Titrek bir kahkaha attım. "Benimle tanıştığından beri balonuna daha çok iğne batmış olmalı."

O da gülüyor, yumuşak ve tatmin edici bir sesle. "Evet. Ama gerçek bir dost seni önünden bıçaklayan kişidir."

"Bu Oscar Wilde."

"O kadar şaşıрма, genç kız. Oscar Wilde'ı okudum. Beni sıradan bir güzel yüz sanmadın, değil mi?"

Kareli masa örtüsü üzerinde bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. "Demek arkadaşız."

Kıkırdayarak başını sallıyor. "Bu ilişkinin bir başlığı olması senin için neden bu kadar önemli?"

Çünkü dostların alternatifi ya düşmanlar ya da sevgililerdir.

Sıkıca gülümsüyorum ama cevap vermiyorum, kalbimin derinliklerinde bu adamla düşman olmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi biliyorum.

Eğer dost ya da düşman değilsek, geriye tek bir seçenek kalıyor.

YİRMİ BEŞ

Cam ve ben uzun bir öğle yemeğinin tadını çıkarıyoruz, durmadan her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyoruz. Bana Michael hakkında daha fazla tavsiye veriyor, ben ona İskoçya hakkında sorular soruyorum, egzersizlerimizi kardiyodan çıkarıp kuvvet antrenmanına dönüştürdüğümüzü söylüyor, ben de ona birkaç kilo daha verdiğimi söylüyorum. Neredeyse iki saattir restorandayız.

Aklımın bir köşesinde Portia'nın bana uzun bir öğle yemeği için izin verdiğini söylüyorum ama gerçek şu ki ofise dönmek konusunda isteksizim. Çok iyi vakit geçiriyorum. Cam bana gülüp izinsiz bir biyografi yazıp yazmadığımı sorana kadar soru üstüne soru sorarak ayaklarımı sürüyüp duruyorum.

"Evet. Adını Maskesiz Dağ Adamı koyacağım. Anında çok satan bir kitap olacak."

"Tamam. Onaylıyorum. Ama sadece gözlerimle ilgili soneyi de eklerseniz."

Bakışlarımız birbirini yakalıyor ve tutuyor. Önce ben bakıyorum, kızarıyorum.

Ofis binasına döndüğümde bana yukarı gelmesini isteyip istemediğimi sordu, ama ona hayır dedim. Resepsiyonun önüne dizilmiş, onun asansörden çıkmasını bekleyen ve böylece saldıracakları salyalı bir kadın kalabalığı görüyorum.

Kaldırımda kucaklaştık, sonra gitti. Taksisi köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar orada durup ona el sallıyorum. Sonra binaya girip asansöre bindim,

Kendimi otuz üçüncü katta beni neyin beklediğine hazırlıyordum.

Ortalık kan gölüne döndü.

Önce resepsiyon görevlisi Kim'in saldırısına uğradım. Asansör kapıları açılır açılmaz masasından fırlıyor ve bana doğru koşuyor, ellerini çırpıyor, gözündeki tik o kadar hızlı ilerliyor ki acı verici görünüyor.

"Aman Tanrım, Joellen, içeri girdiğinde onun kim olduğunu bilmiyordum. Sadece büyük ve yakışıklı olduğunu biliyordum ve oh!" Yumruğunu ısırdı. "Çok ateşli! Ama sonra Shasta bana onun kim olduğunu söyledi ve TMZ'deki fotoğrafınızı gösterdi ve Tanrım, onunla çıkıyor musun? Bu ne zamandır devam ediyor?"

"O benim komşum," diyorum bıkkınlıkla ve masama geri dönüyorum. Kim heyecanla birkaç adımda bir sıçrayarak yanımdan geliyor.

"Yani onunla çıkmıyor musun? Tanrım, çok yazık, o adam tam "-kendini yelpazeliyor-"yakıcı! Ama o senin komşun, öyle mi? Belki bir ara gelip takılabilirim, mesela bu akşam? Boş musun?"

Shasta beni uzaktan fark ediyor ve öksürmüş gibi odasından fırlıyor. Ben kendimi çarpışmaya hazırlarken o koridorda bana doğru koşuyor.

"Joellen!" diye bağılıyor, kolumu tutuyor. "Vay anasını, bu adam fotoğraftakinden on kat daha seksi! Ve kocaman!"

"Bana onun suyunu sorma-"

"Bana onun çıplak nasıl görüldüğünü söylemelisin! Lütfen? Lütfen mi? Sadece ne kadar büyük olduğuna dair bir ipucu ver! Bunun gibi mi?" Ellerini bir karış kadar birbirinden ayırıyor, sonra birkaç santim daha ekliyor. "Bu mu?"

Ahlaksızca sorgulamasından rahatsız olarak ona kaşlarımı çatıyorum. "Sen delisin, Shasta. O bir et parçası değil. Bırak artık."

El çantamı yere atıyorum, sandalyeme oturuyorum ve meşgul görünmek için masamdaki eşyaları düzeltmeye başlıyorum ama tepemde iki ateşli kadın var

Onlara yeni buldukları damızlık hakkında daha fazla şey anlatana kadar beni rahat bırakmayacaklar. Onların heyecanlı gıdıklamaları ve kanat çırpışları kümesteki diğer tavukları da harekete geçiriyor ve birdenbire odanın kapısında deli gibi ciyaklayan bir kadın kalabalığı oluşuyor.

Sue Wong, jilet gibi kakülleri ve kıskanılacak gamzeleriyle Cam'le nasıl tanıştığımızı bilmek istiyor. Başka bir satın alma editörü, Bethany, onun bir erkek kardeşi olup olmadığını bilmek istiyor. Başım dönene kadar her taraftan sorular yağıyor.

"Çocuklar!" Kavganın ortasında bağıriyorum. "Sakin olun! O sadece benim komşum!"

"Burada neler oluyor?"

Portia'nın dondurucu sesi gürültüyü samuray kılıcı gibi kesiyor. Tavuklar dehşet içinde dağılıyor, sadece ben ve Portia kalıyoruz, sessizce birbirimize bakıyoruz.

Portia'nın üzerinde yeni bir kuruş renginde hoş bir kılıf elbise var. Mükemmel altın rengi saçları ve çelik gibi gümüş mavisi gözleriyle yeni basılmış gibi görünüyor.

"Bunun için özür dilerim. Sanırım ziyaretçim herkesi biraz fazla heyecanlandırdı."

Normalde kısık olan ağzını bir gülümseme hayaleti yumuşatıyor. "Onları suçlamak zor. Otuz üçüncü katta en son Theodore Scanlon yeni sözleşmesini müzakere etmek için geldiğinde bir erkek ziyaretçimiz olmuştu."

Theodore Scanlon Maddox Yayıncılık'ın en kötü şöhretli yazarlarından biri. Kirden daha yaşlıdır, yetişkin bir adamı on adımda öldürebilecek ağız kokusuna sahiptir ve göğüs dekoltesine bakmayı bir seyirlik spor haline getirmiştir. Hepsi de çok satan suç romanlarında rahatsız edici derecede yüksek oranda kardeşler arası seks yer alıyor. Bu da eski yayıncılık düsturu olan "Ne biliyorsan onu yaz" ilkesini iğrenç bir şekilde yeni bir anlama büründürüyor.

"Güzel bir öğle yemeği yedin mi?"

Portia'ya ihtiyatla bakıyorum, masum sorusuna ve yumuşak, kıpırtısız gülümsemesine güvenmiyorum. "Evet, teşekkürler."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bunu hak ettiğini söylerken ciddiymdim Joellen. Gerçekten hak ediyorsun."

Bu çok garip. Neden bu kadar iyi davranıyor? Neyin peşinde?

Gitmek için dönüyor ama ben onu geri çağırıyorum. "Portia, benimle iş yüküm hakkında konuşmak istemiyor muydun?"

Gözlerini kırptırıyor, belli ki kafası karışmış, ama sonra bakışları düzeliyor. Havalı bir şekilde, "Boş ver. Aradığım şeyi buldum. Sadece bir şeylerin yerini değiştiriyorum."

O şifreli sözlerin ne anlama geldiğini açıklamadan gitti. Aklıma nefesimi kesecek kadar korkunç bir şey gelene kadar onun garip davranışını düşünüyorum.

Portia Michael'a aşık.

Aman Tanrım. Bu o olmalı! On yıldır bana karşı amansız bir sürtük gibi davranıyor, beni her zaman bir şahin gibi izliyor, Michael ne zaman ortaya çıksa aniden ortaya çıkıyor, sanki bana göz kulak oluyormuş gibi. Sanki onun hakkında ne hissettiğimi tahmin etmiş gibi. Zor olmamıştı, annesinin peşinden koşan bir buzağı gibi onu takip ediyordum. Sonra bir gün bir adam beni öğle yemeğine götürmek için ortaya çıktığında, kırbaç etkisi yaratabilecek bir sekiz takla atıyor ve iyi davranıyor - çünkü bir erkek arkadaşım varsa artık bir tehdit değilim.

Portia bunca yıldır Michael'a aşıktı, benim de ona aşık olduğumu gördü ve bu yüzden benden nefret etti.

Ve şimdi boşanıyor. Ve beni

takip ediyor.

Boku yedim.

O gece eve geldiğimde, kapının kilidini açarken ev telefonum çalıyor. Hâlâ kışlık montum ve örgü atkım üzerimdeyken aceleyle içeri girip telefonu açıyorum. "Alo?"

"Merhaba, Joellen."

Sesini duyunca içimde küçük bir heyecan beliriyor.
"Selam, Michael!"

"Konuşmak için iyi bir zaman mı?"

Mutfığa bakıyorum ve Bay Bingley'nin yemeği için birkaç dakika bekleyebileceğine karar veriyorum, her ne kadar boş tabağının durduğu köşeden bana dik dik bakıyor olsa da. Kollarını kavuşturabilseydi, kavuştururdu.

"Evet, harika bir zaman. Sen nasılsın?" Mutfak masasına oturuyorum ve boynumdaki atkıyı çözüyorum.

"İyiyim, teşekkür ederim. Sonunda konuşma fırsatı bulduğumuza sevindim. Görünüşe göre zamanlamam hep yanlış."

Sesi sıcaktı, bu yüzden şikayet etmediğini biliyordum. Ben de rahatladım. Bugün ofiste olanlardan sonra biraz yalakalık yapmam gerekeceğini düşünmüştüm. Günün geri kalanında onu görmedim ve ona e-posta göndermeye korktum ama yüz yüze konuşmak yerine bu şekilde konuşmak bir şekilde daha güvenli.

"Dün gece seni geri aramadığım için özür dilerim. Akşam yemeği biraz geç oldu ve genelde ne kadar uyanık kaldığından emin olamadım."

"Beni istediğin zaman arayabilirsin. Ciddiyim. Gece ya da gündüz, aramaktan çekinme."

"Tamam." Utangaç ve memnun hissediyorum ve ayrıca akşam yemeğimin kiminle olduğu konusunda beni sorguya çekmediği için mutluyum. "Teşekkürler. Artık kendi evinde misin?"

"Evet. Avukatlar kimin neyi alacağıyla ilgili ayrıntılar üzerinde tartışırken onun evde kalması konusunda anlaştık. Central Park'a bakan bir yer kiraladım. Manzarası muhteşem. Bayılacaksınız."

Karısının adını söylemekten kaçınması ve bunun yerine ondan "o" diye bahsetmesi biraz tuhaf ama beni evine davet edip etmediğini anlamaya çalışırken bunu umursamayacak kadar takıntılıyım. "Eminim isterim. Kulağa çok güzel geliyor."

Bir süre sessiz kaldık, birbirimize garip bir şekilde nefes alıp verdik, ta ki Michael "Tamam, bunu içimden atmalıyım"

diyene kadar.

Aman Tanrım. Kulağa kötü geliyor. "Ne oldu?"

Küçük, mahcup bir kahkaha atıyor. "Senin rugby oyuncunu kıskanıyorum."

Güvence aradığını biliyorum, ama sinirlenmek yerine bu itirafı büyüleyici buluyorum. Temelde Cam'in kıskançlığına layık bir adam olduğunu söylüyor - ki bu da Cam'in düşündüğü gibi bir züppe olmadığını kanıtlıyor - ve aynı zamanda kırılganlığını gösteriyor. Dünyada her şeye sahip olan ve herkesin huzurunda el pençe divan durmasına alışmış bir adam için, başka bir adamın sizi kıskandırdığını itiraf etmek kolay olmasa gerek.

Michael'ın hisseleri benim gözümde birkaç basamak yükseldi.

"Onu kıskanmana gerek yok. Arkadaş olduğumuzu söylediğimde sana doğruyu söylüyordum. Aramızda gerçekten hiçbir şey yok."

Michael rahat bir nefes verir. "Bunu duyduğuma sevindim. Kıskanmaya hakkım olmadığını biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse seni o kadar uzun zamandır düşünüyordum ki, özgür kaldığım anda seni alsaydım muhtemelen kalbim kırılırdı."

Hapishaneden şartlı tahliye edilmiş gibi boşanmaktan bahsediyor ama benim dikkatimi çok daha önemli bir şey dağıtıyor. "Beni düşündün mü?" Fısıldıyorum, kalbim göğsümün içinde mutlu bir dans yapıyor.

Onun da sesi düşer. "Biliyor olmalıydın. Tanrım, sana bakarak o kadar zaman geçirdim ki herkesin bilmesinden korktum."

Kendimi baygın hissediyorum, gözlerimi kapatıyorum. Oluyor işte. Gerçekten oluyor. Bütün o geceler boyunca bu adamın bu sözleri söylediğini hayal ettim ve bu artık bir rüya değil. Gerçek oldu.

"Hiçbir şey söylemiyorsun."

"Üzgünüm, sadece her şeyi içime çekiyorum." Ciğerlerimde hava kalmadığı için kahkahalarım soluksuz kalıyor. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Olmamalısın. Sen çok güzel bir kızsın Joellen. Hep öyle düşünmüşümdür."

Eğer bir asteroit tavana çarpıp dairemi ve beni yerle bir etseydi, mutlu bir kadın olarak ölürdüm, çünkü hayatım artık tamamlanmıştı.

Michael Maddox bana güzel dedi. Ya şu anda Central Park'a bakan bazilyon dolarlık dairesinde mantarlarla kafayı bulmuştur ya da doğruyu söylüyordur. Hiç kimse bana onun söylediği kadar harika bir şey söylemedi.

Sen olduğun gibi mükemmelsin, kızım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. McGregor kafamın içinde ne halt ediyor? Hem de böyle bir anda!

"Hâlâ orada mısın?"

Aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan geçiriyorum çünkü Dağ'ın Michael'la geçirdiğim güzel anı bölmesinden dolayı çok telaşlıyım. "Ben de Portia'yı düşünüyordum."

Michael'ın tuhaf dönüşüm karşısında kafası karışmış gibiydi. "Portia?"

Peki ya o?"

"Sanırım senden hoşlanıyor."

Michael uzun uzun ve içtenlikle güler. "Ona çok fazla kredi veriyorsun. Eğer bana aşık olsaydı, bu onun bir kalbi olduğu anlamına gelirdi!"

Buna gülümsemek zorundayım çünkü bu doğru. Sonra Michael dedi ki, "Ayrıca, doğru ekipmana sahip değilim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Pardon?"

"Portia eşcinsel."

Kediye bakıyorum, sanki ayakkabıma tüy yumağı bulaştırıp bulaştırmayacağını düşünüyormuş gibi bana bakıyor. "Gay mi? Portia eşcinsel mi?"

"Bir lezbiyen, evet. Bana bilmediğini söyleme."

Görünüşe göre bilmediğim şeylerin listesi uzun ve meşhur. "Hiçbir fikrim yoktu! Nereden biliyorsun?"

"Kız arkadaşıyla tanıştım. Yıllardır birlikteler. Portia ve eşim ulusal bir okuryazarlık örgütünün yönetim kurulunda birlikte görev yapıyorlar. Onları birçok kez sosyal ortamlarda gördük."

İyi ki oturuyorum, çünkü ayakta olsaydım çoktan yere yığılmış ve kafatasımı çatlatmış olabilirdim.

Portia eşcinsel. Bu da Michael'a aşık olmadığı anlamına geliyor. Bu da bana karşı neden hep bir sürtük gibi davrandığına dair teorimin o kadar yanlış olduğu anlamına geliyor ki, aynı mahallede bile değil.

"Vay canına. Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Acaba neden kız arkadaşını hiçbir tatil partisine ya da yaz pikniğine getirmedi?"

Kısa bir duraklama oldu. "Sanırım personel tarafından nasıl görüleceği konusunda endişeliydi."

"Ne demek 'görüldü'? Sence ayrımcılığa uğrayacağından mı endişeleniyor?"

"Şey, doğal olarak."

"Anlamıyorum. Neden 'doğal olarak'? Maddox'ta eşcinsel olduğunu açıklayan bir düzine insan tanıyorum ve kimse onlara sıkıntı vermiyor. Şirket kültürü çok kapsayıcı, ama öyle olmasa bile, ayrımcılığa karşı yazılı politikalarımız var. Ve federal yasalar var-"

"Şirkette yetkili konumdaki hiç kimse açıkça eşcinsel değildir."

Ses tonundaki sertlik beni duraksatıyor. "Bu doğru," diyorum yavaşça, neyi kaçırdığımı anlamaya çalışarak. Sesi neden sinirli geliyor?

Michael tekrar konuştuğunda sesi normale dönmüştür. "Onu bu konuda liderlik rolü üstlenmesi için cesaretlendirdim elbette ama kendini rahat hissetmiyor. İsrar etmek de bana düşmez. Özel hayatını gizli tutmak istemesine saygı duyuyorum."

"Evet, tabii ki, eğer rahat değilse-"

"Ama Portia'dan bu kadar bahsettiğimiz yeter," diye araya girer Michael. "Senin hakkında konuşalım. Spor mu yapıyorsun? Çünkü son zamanlarda biraz daha sıkı görüldüğünü fark ettim."

Demek menopoza girdiğimde dört gözle beklemem gereken şey bu. Bu sıcak basması tüm mutfağı tutuşturabilir. İçinde

Birkaç kalp atışı içinde kızardım ve terden sırılsıklam oldum.

"Evet, spor yapıyorum," diye itiraf ediyorum utanarak. "Cam'in bana yardım ettiğini söylediğim proje buydu. Egzersiz yapmaya ve daha iyi beslenmeye başlamaya karar verdim ve biliyorsun, o profesyonel bir atlet, yani."

"Bu harika, Joellen!" Heyecanının nedeni spor yapmam fikrinden hoşlanması mı yoksa Cam'le olan ilişkimin temelini nihayet keşfettiği için rahatlamış olması mı bilemiyorum. "Senin adına çok mutluyum. Ben de spor yapmayı seviyorum. Belki birlikte çalışabiliriz! Squash sever misin?"

"Oh, elbette . . . Kabağı severim." Umarım gerçekten sebzeden bahsediyordur.

"Harika! Londra'dan döndüğümde seni kulübüme götüreceğim."

"Londra'ya mı gidiyorsun?"

"Evet. Yarın ayrılıyorum. Sana söylemek istiyordum ama bir türlü fırsat bulamadım. Bazı Avrupalı distribütörlerimizle toplantılarım var ama yirmi üçünde Cumartesi günü döneceğim."

Birdenbire soğuk bir dehşete kapıldım. "O gün ofisteki tatil partisinin olduğu gün. Hâlâ gelecek misin?"

Sesi ısınıyor. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

Aman Tanrım. Bu bir işaret gibi. "Tamam. Belki sen yokken e-posta gönderebiliriz? Bilirsin, sadece iletişimde kalmak için?"

"Bu hoşuma giderdi," diye mırıldanıyor. "Bunu çok isterdim."

Ya Joellen?"

"Evet?"

"Sonunda konuşabildiğimiz için çok mutluyum." "Ben de." diye fısıldadım.

Akşam yemeğini beklemekten yorulan Bay Bingley, canlı canlı derisi yüzölüyormuş gibi bir ses çıkarıyor. Deli gibi gülüyorum, kendimi güneşe çok yakın uçan İkarus gibi yüksek, gevşek ve tehlikeli derecede mutlu hissediyorum.

Ama o aptala ne olduğunu düşünmeyeceğim. Telefon görüşmesini sonlandırıyorum ve talepkar hayvanımı besliyorum, sadece Michael'ı tekrar görmeme kaç gün kaldığını ve kaç kilo daha hafif olacağımı düşünüyorum.

Sıska vücut, sıska kalp, sıska aşk lanet olsun, bir tatil partisine sıska bir giriş yapacağım ve Tanrı yoluma çıkmaya çalışan aptala yardım etsin.

YİRMİ ALTI

Cam selofan ve kâğıt mendile sarılmış büyük bir ayçiçeği buketiyle ön kapıdan içeri daldığında ben internette squash nasıl oynanır diye araştırıyorum. Beni sehpa dizüstü bilgisayarımın başında gördü ve sırtıttı.

"Yine beni arıyorsun, değil mi genç kız? Tch. Bu bir saplantı haline geldi!"

"Kendine gel, şakacı. Dışarıda seni içermeyen kocaman bir dünya var. Nasıl squash oynanacağını öğrenmeye çalışıyorum. Çiçekler kimin için?"

Sağına, soluna, sonra arkasına bakıyor. "Bu dairede yaşayan başka biri var mı?"

Şaşırdım ve duygulandım, ayağa kalktım. "Bunlar benim için mi?"

Gerçekten mi?"

Başını sallar ve dramatik bir şekilde iç çeker. "Tanrı aşkına, Bayan Snufflebottom, umutsuz vakasınız. Ben kafanıza vurmadan önce alın şu lanet şeyleri."

Ona doğru ilerliyorum ve kollarından kocaman buketi alıyorum. "Bunlar benim en sevdiklerim." Gülümseyerek parlak sarı yapraklara dokunuyorum. "Bana hep evimi hatırlatırlar. Ben büyürken annem bunları her Cuma günü pazardan taze taze alırdı."

"Biliyorum."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Çöplerimi falan mı karıştırıyordun?"

Gülümsüyor. "Bayan Dinwiddle iyi bir dedikoduyu sever." Gülüyorum. "Doğru. Ama . . ."

Şaşkınlığımı görüyor ve bana acıyor. "Bu bizim son akşam yemeğimiz, genç kız. Bu durum çiçekleri gerektiriyor gibi görünüyor."

"Kulağa İncil'deki gibi rahatsız edici geliyor ama teşekkürler." Yüzünü inceliyorum, yeni tıraş olmuş ve parlıyor. "Görüyorum ki bir jiletin olduğunu keşfetmişsin."

Bir elini çenesinde gezdiriyor. "Evet. Biraz mağara adamı gibi görünmeye başlamıştım." Bakışları benimkine düşüyor. "Yakışıklı bir çocuk gibi görünmek istiyorsun, ben de özel bir gece olduğu için biraz çaba göstereyim dedim."

"Tıraş sana daha çok yakışıyor," diyorum düşünmeden. "Fazla bakımlı olmak için fazla erkeksisin. Tüm pürüzlerin çok daha ..."

Cam bana şişman bir kanaryayı mideye indirmiş kedi gibi sırtıyor.

Öfkeli bir nefes çekiyorum. "Oh, kapa çeneni, şakacı," diye mırıldanıyorum ve bir vazo bulmak için mutfağa çekiliyorum.

Cam beni takip ederek, "Hayır, yapacağımı sanmıyorum, genç kız," dedi. "En azından sen bana o cümlelerin nasıl bittiğini söyleyene kadar." Mutfak masasına oturuyor, parmaklarını başının arkasına geçiriyor ve bana bakıyor.

"Gözüne keskin bir cisim sokmamla biter." Ayçiçeklerinin sığabileceği kadar uzun bir vazo bulana kadar kileri ve lavabonun altındaki dolapları karıştırıyorum, sonra onları düzenlemekle meşgul oluyorum, bu sırada Cam'in bana doğru yönelttiği bok yiyen sırtışının farkındayım.

"Ateşli mi? Seksi mi? Yıkıcı mı?" diye yüksek sesle düşündü, utancımdan zevk aldığı belliydi. "Hmm. Bu konuda sessiz. Yaklaşıyor olmalıyım."

"Ciddi bedensel yaralanmaya yaklaşıyorsun. Sessiz ol."

Gülüşü çok hoşuma gitti. Ona şöyle bir bakıyorum ve internette gördüğüm tüm fotoğraflarından ne kadar farklı görüldüğüne şaşıyorum. Mutlu ve rahat görünüyor, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Sanki mutfak masamdaki o sandalyeye aitmiş gibi.

"Nasıl oluyor da fotoğraflarda hiç gülümsemiyorsun?"

Kahkahası sönüyor, gülümsemesi kayboluyor ve gözleri garip bir sertliğe bürünüyor. Bir mayın tarlasına girdiğimi hissediyorum ama zaten buradayım. Hemen içine atlayabilirim.

"Demek istediğim, seni her zaman gülümserken ve gülerken görüyorum, şu anda olduğun gibi, ama fotoğraflarda her zaman biraz görünüyorsun . . . sefil."

Sessizce, Cam uzun bir süre gibi gelen bir süre boyunca bana bakıyor.

Sonra da "O kadar saf olamazsın" dedi.

Sert ses tonu beni şaşırtıyor, tıpkı sözleri gibi. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bana az önce sorduğun şey hakkında biraz düşün kadın, lanet olası cevabını bulacaksın."

Onun tarafından korkutulmayı reddediyorum ve bana gönderdiği aynı öfkeli bakışı ona geri gönderiyorum. "Bana neden kızılıyorsun? Sana her şeyi sorabileceğimi söylemiştin!"

Bakışlarımız kılıç gibi çarpışıyor, ama duygularımı incitti, bu yüzden başka tarafa bakan ilk kişi ben olmayacağım. Masum bir soru sormaktan başka bir şey yapmadım. Ruh halinin havadan daha hızlı değişmesi benim suçum değil.

"Ah, lassie." Ellerini yüzünde ovuşturuyor. Alçak sesle kıkırdaması kulağa inanılmaz derecede hüzünlü geliyor. "Benim ölümüm olacaksın."

"Evet, belki, eğer bir pislik gibi davranmaya devam edersen. Fark etmediysen söyleyeyim, elimde budama makası var."

Gülmeye başlıyor, önce alçak sesle, hüzünlü bir kıkırdamayla, ama sonra tam anlamıyla kahkahalara boğuluyor, kafasını geriye atıyor, bir yumruğu masaya vuruyor.

"Çok tuhafsın," diye homurdanıyorum ve ayçiçeklerini dizmeye devam ediyorum.

"Burnunun ucunu bile göremiyorsun ama yine de buradayız."

"Sen ve senin muğlak ifadelerin beni öldürecek, şakacı. Kötü görüşten bahsetmişken, bir sorum var."

Döndüğümde onu gülümserken buluyorum. "Tabii ki istiyorsun." "Sence gözlüklerden kurtulmalı mıyım?"

"Ne için, bir monokl için mi?"

"Evet, bir monokl," diyorum alaycı bir şekilde. "Çok moda. Bir saniye ciddi olabilir misin? Bu çok önemli."

Yüzünü sert bir ifadeye büründürür. "Evet. Bu benim ciddiyetim. Yasakçı kaşlarımdan anlayabilirsiniz."

Ona ekşi bir bakışla baktığımda, sahte ciddi ifadesi başka bir göz kamaştırıcı gülümseme tarafından öldürüldü.

"Tamam, tamam. Bana büyü yapma. Asıl soru, gözlüklerinden kurtulman gerektiğini düşünüyor muyum?"

"Asıl soru bu."

Başını eğiyor, dudaklarını büzüyor ve o kadar uzun süre yüzümü inceliyor ki kızarmaya başlıyorum.

"Bir fotoğraf çek, daha uzun sürer," diye mırıldandım, utanarak.

"Bayan sinirlerinizi bozmayacak bir şeyi nasıl ifade edeceğime karar vermeye çalışıyorum."

"Missish? Bu bir kelime mi?"

Cam kendini beğenmiş görünüyor. "Süslü editör hanım bunu duymamış mı?"

Ona ters ters bakmaya devam edince yumuşuyor.

"Ağırbaşlı demek. Squeamish. İffetli."

"Bana iffetsiz mi diyorsun?"

Gözlerinde fesatlık parıldıyor. "Seni öpen hiçbir erkek sana namuslu demez, sevgilim. Demek istediğim, görünüşün konusunda çok hassas olduğun. Yanlış bir kelime edersen odana kapanır ve çirkin olduğunu düşündüğün her şeyin listesini yaparsın."

Bunu özümsemek için biraz zaman ayırmalıyım.

İlk cümle inanılmaz bir iltifat olabilir ya da beni öpen erkeklerin beni tanımlamak için kullanacakları iffetsizlikten çok daha kötü sıfatlar olduğunu kastetmiş olabilir. Korkunç ya da mide bulandırıcı gibi mesela.

Bir de görünüşüm konusunda hassas olduğuma dair gözlemi var. Muhtemelen kendimi odama kilitleyip çirkin olduğum yönlerin bir listesini yapmazdım ama kendimi mutfak masasında bunu yaparken rahatlıkla görebiliyorum. Aslında, eminim bir parça vardır

Evimde bir yerlerde "Geliştirilmesi Gereken Şeyler" başlıklı bir kağıt var ve bu kağıtta eksikliklerim arasında "ayak bileklerim" ve "tuhaf benlerim" sayılıyor.

Bu da demek oluyor ki Cameron McGregor benim numaramı biliyor. Eğer kendime karşı dürüst olursam, en başından beri o var.

Cam sert bir sesle, "Bunu fazla analiz ederek beynini yorma Joellen," der.

"Elimde değil. Beynim ölümüne düşünmeye ayarlı."

Dudaklarını büküyor. "Söylemiyor musun?"

Gözlerimi kapatıyorum, iç çekiyorum ve onun kıkırdadığını duyuyorum.

"Pekala. Gözlüklerini bırakman hakkında ne düşündüğümü söyleyeyim."

Gözlerimi açıyorum ve devam etmesini bekliyorum, gerginlikle tırnağımı çiğniyorum.

"Bence bunu yapmamalısın."

Rahatladım mı? Yoksa hayal kırıklığına mı uğradım? Sinirlendim mi? Tanrım, adam beni simit gibi büküyor. "Kontakt lenslerim var ama gözlerimi kızarttığı için hiç takmıyorum."

"Paylaştığın için teşekkürler," diyor. "Bana neden gözlüklerinden kurtulman gerektiğini düşünmediğimi sor."

"Neden gözlüklerimden kurtulmam gerektiğini düşünmüyorsun?"

"Çünkü sizi zeki, seksi ve umurunuzda değilmiş gibi gösterirler ki bu da seksidir."

"Oh." Söyleyecek başka bir şey bulamadım. Bana yine seksi dedi. Bu bir şey olmaya başladı.

"Daha bitirmemiştin."

Bu kulağa oldukça uğursuz geliyor, bu yüzden başparmağımı yeni bir gayretle çiğnemeye başlıyorum.

"Onlardan kurtulmamanız gerektiğini düşünmemin ana nedeni onları tercih ediyor olmanız. Eğer tercih etmeseydiniz, lens takar ya da lazer ameliyatı olurdunuz. Ama gözlüğünüzü seviyorsunuz, bu yüzden onu takmalısınız."

"Ama ... çoğu erkek onların aptal olduğunu düşünmüyor mu?"

"Erkeklerin nasıl görüldüğün hakkında ne düşündüklerini umursaman gereken sayı sıfırdır, genç kız. Görünüşünle ilgili yaptığın her seçim, seni sen yapan şeyle ilgili olmalı.

Kendinizi iyi hissedin, rastgele bir delikanlının -ya da annenizin- sizi sevimli bulmasını sağlayan şeyleri değil. Tercihlerinizi kimse için bir kenara bırakmayın."

Ölümcül bir ciddiyete büründü, tüm şaka izleri kayboldu. Bu ani ruh hali değişikliğine nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum ama konuşması bitmedi.

"Ve bir şey daha. 'Özür dilerim' demeyi bırakıp 'Sözümü kesme' demeyi öğrenin. 'Hayır' ve 'Seni ilgilendirmez' demeyi öğrenin. Kim olduğunuz, nelerden hoşlandığınız ve sahip olduğunuz fikirler için özür dilememeyi öğrenin. Diğer insanlar sizi güzel bulursa tüm sorunlarınızın çözüleceğini düşündüğünüzü biliyorum ama sadece farklı sorunlarınız olurdu. Ve hepsi de içten içe yeterince iyi olmadığını düşündüğün gerçeği etrafında dönmeye devam edecek. Bu öğrendiğiniz bir yalandır ve bunu unutabilirsiniz, ancak buna kendinizden başlamanız gerekir. Kendinizi kabul etmeye karar vermelisiniz. Klişe ama bir başkasını sevmeden önce gerçekten kendinizi sevmelisiniz."

Yavaş bir nefes almak için duraklıyor, gözleri yanıyor. Tekrar konuştuğunda sesi alçaktır.

"Annem gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi ama onunla aynı havayı solumaya bile layık olmayan bir adam için kendini öldürdü. Tam bir ziyan. Hepsi yeterince iyi olmadığını düşündüğü içindi. Hayatın ona öğrettiği ve asla unutamayacağı bir yalan."

"Sör Gladstone'dan mı bahsediyorsunuz?"

Şimdi sesi acımasızca sertleşiyor. "Evet. O değersiz bok parçası. Zengin olduğu için herkesi ezip geçebileceğini sanıyordu. Ev çalışanlarına köle gibi davranır, onlara söz hakkı ya da güç vermez, takdir etmezdi. Tabii güzel değilseniz, o zaman kırık bir ruhun sevgiyle karıştırılabileceği türden bir ilgi görürdünüz. Onu yıllarca kullandı, ta ki daha genç bir hizmetçi gelene kadar. Sonra annemi hiç tanımamış gibi davrandı. Annemin yerini aldı, aynen böyle." Parmaklarını şıklattı. "Her şeyin olacağını biliyordum, ama o tek bir kelime bile duymadı."

ona karşı. Haftada birkaç gece odasına gelip şımarık çocuklarıyla rugby oynamama izin verdiği için onu sevdiğini sanıyordu. Ama sevmiyordu. Ve bunu öğrendiğinde, bu onu öldürdü. Çatıya çıktı ve bana veda bile etmeden kendini aşağı attı."

Yüzüm buruşuyor. Kalbimin güm güm atması ve boğazımın sıkışmasıyla birlikte bunu hissedebiliyorum. "Ah, Cam. Çok özür dilerim."

Gözlerini kaçırıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor, sert bir nefes veriyor. "Evet. Ben de."

O kadar harap, o kadar üzgün ve yalnız görünüyor ki, ayçiçeklerini bırakıp yanına gidiyorum. "Ayağa kalk," diyorum, kolundan çekiştirerek. "Sana sarılacağım."

Ayağa kalkıyor, ben de parmak uçlarımda yükseliyorum, kollarımı omuzlarına atıyorum ve yüzümü boynuna saklıyorum. Kollarını sırtıma doluyor ve ayaklarım yerden kesilsin diye doğruluyor.

Ağırlığımı kaldırmak için ne kadar güçlü olduğu hakkında bir şeyler söyleme dürtüsüne direniyorum ve gözlerim kapalı bir şekilde boynuna doğru nefes alıyorum, kalbinin göğsüme çarptığını ve kollarının beni bir mengene gibi sardığını hissediyorum.

"Bana bir söz ver," diye fısıldıyor saçlarıma. "Ne?"

"Michael'a ne olursa olsun, biz yine de arkadaş olacağız."

"Arkadaş olmak istemediğini sanıyordum."

İç çekişi büyük bir hava akımıydı. "Tanrım, sen bir aptalsın." "Muhtemelen bu söylemen gereken bir şey değil

Özgüveni düşük biri," diye takılıyorum.

Şakağını benimkine dayıyor ve tekrar iç çekiyor, ama bu sefer sesi inanılmaz derecede hüzünlü çıkıyor. "Evet, ama bunu sevgiyle söylediğimi biliyorsun, genç kız. Her zaman sevgiyle."

Yüzüm yine buruşmaya başladı. Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

Bay Bingley tuhaflaştığına karar verip sallanan ayaklarıma vurmaya başlayana kadar öylece duruyoruz. Cam

Beni nazikçe yere bırakıyor ve gecenin geri kalanını sarılma olmamış gibi davranarak, yemek yiyerek, konuşarak ve havada bir hayalet gibi dolaşan aşk kelimesinin etrafında dans ederek geçiriyoruz.

YİRMİ YEDİ

Kimden:

Michael Maddox Kime:

Joellen Bixby

Tarih: December 15

Konu: Squash

In a meeting with the head of our European distributor, a man who makes watching paint dry seem fascinating by comparison. I've already had three cups of coffee just to try to stay awake. The only thing keeping me going is the thought of you in one of those tiny ruffled skirts on the squash court. The word *flounce* comes to mind. Among other things.

M.

Kimden: Joellen Bixby

Kime Michael Maddox

Tarih December 15

Konu: Re: Squash

Terribly sorry about your meeting, but being the CEO can't be all fun and games or it would be unfair, considering the obscene amount of money you make. I

hate to disappoint you, but tiny ruffled skirts and I are not on the best of terms. Leggings, perhaps?

Hope all is well in jolly old England. You left at the right time: Denny has debuted his Christmas-themed fart jokes, to everyone's delight. I had no idea the baby Jesus was so gassy.

Kimden:

Michael Maddox Kime:

Joellen Bixby

Tarih: December 16

Konu: Leggings

You're intentionally being cruel. Leggings are even more revealing than tiny ruffled skirts. I lost at least five hours of sleep last night picturing your bottom encased in Lycra.

How do you know how much money I make? Maybe I'm only doing this job for the perks. For all you know, I could be donating my time in hopes of catching sight of you in the office. Sharing a smile over the coffee machine. Having you ignore me so aggressively as you've been doing for the past ten years.

M.

Kimden: Joellen Bixby

Kime Michael Maddox

Tarih December 16

Konu: Re: Leggings

Ha! Siz, efendim, iyi bir mizah anlayışına sahipsiniz. Son e-postanızı okuduktan hemen sonra yüzümün resmini ekledim. Evet, gördüğünüz bir göz devirmedir. O kadar sağlandı ki bir yerimi çekmiş olabilirim. Ne kadar kazandığınızı bilmiyorum ama saç kesiminizin aylık market faturamdan daha pahalıya mal olduğunu biliyorum ve bu çok fazla.

Seni görmezden gelmiyordum. Uzaktan hayranlık duyuyordum. Git sözlükte karşılıksız kelimesine bak. Tanımın yanında benim bir resmimi görünce şaşırabilirsin.

Kimden: Michael
Maddox Kime: Joellen
Bixby Tarih: 16 Aralık
Konu: Beni öldürüyorsun.

Bana efendim demeyi kes. Sadece büyükbabam gibi hissetmeme neden olmakla kalmıyor, aynı zamanda sinirlerimi bozan belli belirsiz bir Grinin *Elli* Tonu/iktidar değişimi tonu da var. Eğer bana bunun kasıtlı olduğunu söylerseniz, kalbim durabilir. (Ama ilk uçakla eve döneceğim.)

Bizim durumumuz için geçerli olmadığını bilmek için karşılıksız kelimesinin tanımına bakmama gerek yok. Kelime, duyguların karşılıksız olduğunu varsayar.

"Zar zor kontrol altına alındı" daha doğru bir tanım, en azından benim açımdan.

M.

Kimden? Joellen Bixby
Kime: Michael Maddox
Tarih: December 17
Konu: Re: You're killing me

This is me responding to your email even though my mind is blank with shock due to your last sentence. And to think all these years I thought this affair was one-sided . . . sir.

Kimden? Michael Maddox
Kime? Joellen Bixby
Tarih: December 17
Konu: Re: Re: You're killing me

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

You're lucky I'm more than three thousand miles away.
Send me another picture.

M.

Kimden? Michael Maddox
Kime? Joellen Bixby
Tarih: December 18
Konu: WHERE IS MY PICTURE?

Don't make me pull rank and threaten to have you written up for disobedience.

M.

Kimden: Joellen Bixby
Kime: Michael Maddox

Tarih: December 18 Konu:

As you requested

Being inexperienced in the art of sexting, here is a photo of my left foot. I think it's quite flattering. Good lighting, etc. I tried to take a few more "risqué" shots, but the front-facing camera on an iPhone is designed to kill a person's soul. I'm afraid you'll have to wait until you get back to see the goods in the flesh. So to speak.

Kimden:

Michael Maddox Kime:

Joellen Bixby

Tarih: December 19

Konu: Arrgh

Front-facing cameras are not the only thing that are soul killing. Disobedient copy editors are up there, too. Although your foot is lovely—those arches, you must be very proud—I was hoping for a glimpse of something a bit more intimate. Kneecap? Inner wrist? Hip bone? Even an earlobe would be satisfactory at this point. I had no idea how accustomed I'd grown to seeing you at the office. I'm ashamed to admit I've been gazing longingly at your eye-roll photo at night while I'm lying in bed.

Have you ever thought about getting contact lenses? Your eyes are so beautiful, but they're a bit hidden behind your glasses. I've always wondered what you'd look like without them.

And a few other articles of clothing.

M.

Kimden? Joellen Bixby
Kime? Michael Maddox
Tarih: December 19
Konu: Something to tide you over

Attached is a pic of my earlobe. You'll be in a kerfuffle trying to discern if it's the left or right, I'm sure. Ah, the mystery. I am a master of seduction, am I not?

In other news, Portia apparently has a twin who does not breathe fire and snack on little children. I don't know if she's on new meds, but she's been acting human recently. Come to think of it, since you left.

Contacts make my eyes hurt, though I was thinking of wearing them for the holiday party. I've even bought myself a new dress. It's tight and red and makes my boobs look bigger and my waist look smaller. I've asked it to marry me, but it's playing coy and not answering. Such is love.

Kimden? Michael Maddox
Kime? Joellen Bixby
Tarih: December 20
Konu: Have I told you you're irresistible?

Kimden? Joellen Bixby
Kime: Michael Maddox
Tarih: December 20
Konu: You've used the word *charming*. *Irresistible* has yet to be introduced.

Kimden:

Michael Maddox Kime:

Joellen Bixby

Tarih: December 21

Konu: Consider it introduced.

And add *captivating, delightful, adorable, funny, and bewitching* to the mix. Honestly, there aren't enough superlatives. You're wonderful. And those arches! Those earlobes!

I can't wait to see you again.

M.

Kimden? Joellen Bixby

Kime? Michael Maddox

Tarih: December 21

Konu: Speaking of seeing me again . . .

Here's an awkward but important question: we're not really allowed to date, right? I mean according to company policy. I wanted to look it up in the online handbook but thought it might raise a red flag somewhere. Who knows how closely Ruth in HR monitors things. She could have a bot crawling the web for hits on "Can I shag the CEO without getting fired?"

So . . . can I?

Kimden:

Michael Maddox Kime:

Joellen Bixby

Tarih: December 21

Konu: Re: Beni tekrar görme şevkiyle ...

Garip olduğumu düşüneceksin ama son e-postan beni erekte etti. Masanda oturup yakalanmadan birlikte ne tür kirli şeyler yapabileceğimizi düşündüğün düşüncesi ... Tanrım, işte yine. Acaba tek elle yazabilir miyim? (Pardon, içimden geldi.)

Sorunuza ciddi bir şekilde cevap vermek gerekirse, evet, amirler ve astlar arasında romantik veya cinsel ilişkilere karşı bir şirket politikası var. Ne yazık ki CEO olduğum için herkesin benim astım olduğu söylenebilir. Bu bir aile şirketi ama yine de yönetim kuruluna hesap vermek zorundayım.

Uzun lafın kısası, bu büyük bir risk. Tamamen dürüst olacağım: eğer ortaya çıkarsak ikimiz de işimizi kaybetmekle karşı karşıyayız. Bu riski kabul etmek istemezseniz sizi tamamen anlarım.

Ancak ben kesinlikle öyleyim.

Bunu bir düşün. Birkaç gün içinde döneceğim. Partide görüşürüz. O zaman bana haber verirsin. Her halükarda, İK'ya satın alma editörü pozisyonu için seçildiğini bildirdim bile. Chriumas ve Yeni Yıl arasındaki tatil arasından dönene kadar resmi olarak açıklanmayacak, bu yüzden lütfen şimdilik şapkanızın altında tutun.

Bizimle ilgili kararın ne olursa olsun, her zaman senin için en iyisini dileyeceğim ve arkadaşın olacağım.

Umarım senindir,

M.

YİRMİ SEKİZ

"Vay canına," diye fısıldıyorum, bilgisayar ekranına inanamayarak bakıyorum. "Pozisyonu kaptım!"

Dizüstü bilgisayarımın oturduğum yataktan fırlıyorum, daireme doğru koşuyorum ve ön kapıyı açıyorum. Sanki ev sahibiymişim ve kirayı üç ay geciktirmiş gibi Cam'in dairesinin kapısını yumrukluyorum.

"Cam! Evde misin? Aç kapıyı!"

Boğuk bir "Geliyorum!" sesi ve ardından kapıyı açıyor, yalınayak, üzerinde bir kadın bornozuna benzeyen bir şey var. Pembe havlu kumaştan, yaklaşık on beden küçük, bilekleri ve yakası beyaz dantelle süslenmiş.

"Um . . ."

"Ne?" Kendine bakar. "Oh, bu mu? Kellen'in dolabındaydı. Rahat görünüyordu." Omuz silkiyor. "Rahat. "

"Bu kadar büyük, erkeksi bir adam olarak cinsiyete özgü kıyafetler konusunda çok açık fikirlere sahip olmanıza hayranım."

Alay ediyor. "Pembenin sadece kızlar için olduğu kuralını kim koyduysa aptalın teki. Bilmenizi isterim ki pembe tenime çok yakışıyor."

Aslında öyle, ama bu konuşma için zamanım yok. "Devam edelim, terfi aldım! Maddox Yayıncılık'ın en yeni yardımcı editörüne bakıyorsunuz!" Neşe içinde zıplıyorum, küçük bir sıçrama dansı yapıyorum ve ellerimi uyuşturulmuş bir pandomimci gibi sallıyorum.

"Gerçekten mi? Bu harika, genç kız! Aferin sana! Yeni mi öğrendin?"

"Evet, Michael haberi bana e-posta ile gönderdi! Resmi duyurunun yapılacağı yılın ilk gününe kadar kimseye söylememem gerekiyordu ama sana söylemek zorundaydım. Tanrım, annem duyana kadar bekle, çıldıracak!"

"Annene söylemeden önce bana mı söyledin?"

Zıplayıp durmayı bırakıyorum ve yüzümü ona çeviriyorum. "Neden bunun ardından sana ne kadar aşık olduğumu ama bunu henüz fark etmediğimi söyleyecekmişim gibi hissediyorum?"

"Çünkü öylesin ve değilsin." Kapısını kapatıyor ve yanımdan geçip gidiyor. "Bu bir kutlama gerektiriyor. Benim için aldığın koyu biradan kaldı mı?"

Dairemin içinde kayboluyor. Onu takip ediyorum, yarattığı görüntü karşısında başımı sallıyorum. Ne giyerse giysin -ya da giymesin- adamda zerre kadar öz-bilinç yok. "Egon senin süper gücün, bunu biliyorsun değil mi, şakacı?"

Cam kanepeme uzanıyor, arkasına yaslanıyor ve bacak bacak üstüne atıyor. Kızının prenses bornozunu giymiş bir MMA güreşçisine benziyor. "Hayır kızım, bu benim süper gücüm değil." Sırıtarak bana göz kırpmıyor.

"Seni çıplak gördüğümü unutmama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Sen unuttur unutmaz ben de unutacağım. Yani hayır, asla."

Onu görmezden gelerek mutfağa gidiyorum, buzdolabından bir bira alıyorum, kapağını açıyorum ve bir bardağa dolduruyorum. Sonra kendime bir kadeh şarap doldurup oturma odasına geri dönüyorum. Cam'e birasını veriyorum, sonra kanepenin ucuna, ayaklarının yanına oturup bacak bacak üstüne atıyorum.

"Neden hâlâ yatmak için giyinmedin?" Kot pantolonuma ve tişörtüme bakıyor. "Okul gecesinde saat neredeyse on oldu. Uyumalısın."

Bu yapar Ben Gülümse. "Sen yapmak a iyi bir gün babam olacak, biliyor musun? Çok tatlı bir şekilde patronluk taslıyorsun."

İltifat karşısında kaşlarını kaldırdığında elimi kaldırıyorum. "Sana aşık değilim. Sadece bir gözlem

yapıyorum."

"Teşekkür ederim. Her zaman baba olmak istemişimdir."

"Daha çok zamanın var. Kaç yaşındasın, otuzların başında mı?" "Yapma. söyle Ben sen yapmadı bulmak dışarı sırasında senin

soruşturma araştırması." Bir kolunu başının altına koyarak birasından bir yudum alıyor ve beni izliyor.

"Ugh. Seni sadece bir kez araştırdım ve doğum tarihine dikkat etmedim. Bana söyleyecek misin yoksa bu bir devlet sırrı mı?"

"Yirmi dokuz yaşımdayım."

Şaşkına döndüm. Çok daha yaşlı görünüyor. Daha olgun. Yirmi dokuz neredeyse bir bebek! Birden kendimi Methuselah gibi hissettim, neredeyse bin yaşımdaydım ve saymaya devam ediyordum.

"Uh-oh," diyor sertçe, yüzümdeki sıkışık ifadeyi inceleyerek. "Düşünüyor. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

Nefesimi çok sert üflüyorum, bu da dudaklarımın hiç de çekici olmayan bir şekilde çırpılmasına neden oluyor. Ama umurumda değil, çünkü o Cam ve beni en kötü halimle gördü. "Yirmi dokuzumu hatırlıyorum. Aslında otuzdan daha zordu. O kamburu atlattıktan sonra bir daha asla genç olamayacağımı kabul ettim."

"Her şey görecelidir, genç kız. Dışarıda altmış yaşında bir büyükanne var ve yeniden otuz altı yaşında olmak için gözlerini feda edebilir."

"Bu bilgelik incisi için teşekkür ederim. Yaşlıların beni kışkırdığını bilmek ne kadar rahatlatıcı."

"60 yaş yaşlı değil!"

"Dostum. Ciddiyim. Ortalama yaşam süresi yetmişlerde bir yerlerdeyse, altmış neredeyse ölümün kapısını çalmak demektir."

"Büyükanneleğimden biri yüz on dört yaşına kadar yaşadı."

"Ne? Bu bir yalan!"

"Hayır. Ve diğer büyükanne yüz on yaşında. Hâlâ hayatta."

Gözlerimi ona diktim. "Şimdi de beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun."

"Seninle dalga geçmiyorum! McGregor klanı olağanüstü genlere sahiptir, genç kız. Benim ailemde kimse doksanından sonrasına kadar emekli olmayı düşünmez bile."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. İskoçya'yı ziyaret edersen seni Dadı O'Shea ile tanıştırirım. O benim annemin annesi. İkiniz birbirinizden çok hoşlanırsınız - aynı sivri dil ve McGregor erkeklerine karşı saygısızlık."

O gülümsüyor, bir anının tadını çıkarıyor ve birasından biraz daha içiyor, ben ise oturup onun yaşlı, şımarık İskoç büyükannesiyile tanışmanın ne kadar eğlenceli olacağını düşünüyorum.

"Babamın annesi seksen yaşında. Ona Sakız Nine diyoruz çünkü konuşmalar sırasında takma dişlerini bir kazaymış gibi çıkararak insanları dehşete düşürmeyi seviyor. Hafif bunaması var, bu yüzden kendini çok tekrarlıyor ama onun dışında oldukça iyi durumda. Diğer büyükannemin sağlığı çok iyi, ama halinden bunu anlayamazsınız. Elli yaşına bastığında Yeni Gömüldüm partisi verdi çünkü her an nalları dikebileceğine inanıyordu. Annem gibi o da bir modeldi."

Şarabımdan uzun bir yudum alıyorum ve annemle büyükannemin, ben çocukken ve onlar yaşlanmaya yakın bile değilken, yaşlanmakla ilgili dertleştikleri zamanları düşünüyorum. Her tatil ve aile buluşması kaçınılmaz olarak Ölen Güzelimizin Zafer Günlerinin Yasını Tutma partisine dönüşürdü.

"Bu insanlar zarif bir şekilde yaşlanmıyor ve kırıksıklıklardan bahsetmiyorum."

Cam oturuyor ve kadeh kaldırmak ister gibi birasını bana doğru uzatıyor.

"Ne?"

"Kadehini benimle tokuştur, genç kız. Yaşın, görünüşün ya da ailen hakkında ilk kez mantıklı bir şey söylüyorsun."

"Belki de bana bulaşmışsındır." Kadeh kaldırıp içiyoruz, sonra Cam dudaklarını şapırdatıyor ve özlemle

Mutfak.

Adam bir yıkım topu kadar kurnaz.

"Akşam yemeğinden kalan bir tavuk göğsüm ve sebzelerim var, açsan yeniden ısıtabilirim."

Cam cüppesinin kolundaki dantelle oynuyor, kirpikleri ağırbaşlı bir şekilde aşağı doğru iniyor. "Sadece zahmet olmazsa, genç kız. Seni ayakta tutmak istemem."

Ayaklarını tekmeliyorum ve ona sırtıtıyorum. "Oh, kapa çeneni, seni koca bebek."

Ona yemek yapmamı istediğini itiraf edemeyecek kadar utangaç olduğu için dudaklarını bükerek mahcup bir şekilde gülümsediğinde, ani ve tanımlanamayan bir duyguya kapılıyorum. Garip, hassas, güçlü ve yabancı bir duygu ve kalbimin birkaç kez atmasına neden oluyor.

Öyle aniden ayağa kalkıyorum ki şarabı halıya döküyorum.

Cam bana bakıyor ama keskin gözlerinin yüzümü görmesine izin vermek istemediğim için başımı çeviriyorum. Sersemlemiş bir halde mutfığa girip buzdolabındaki yemek artıklarından Cam için bir tabak hazırlamaya başlıyorum.

O da neydi öyle? Neyim var benim? Hastalanıyor muyum? Elimin tersini alnıma koyuyorum, ama serin ve kuru, ateş belirtisi yok.

"Güzel çocuk e-postasında başka ne demiş?" diye sesleniyor Cam oturma odasından.

Ona detayları veremeyecek kadar dikkatim dağınık. "Kontrol etmek istersen dizüstü bilgisayarım yatağın üzerinde."

Birkaç dakika içinde dizüstü bilgisayarıyla mutfığa giriyor, masaya oturuyor ve okumaya başlıyor. Neredeyse anında surat yapmaya başladı.

"Sorun nedir?"

"Onu e-postada şahsen olduğundan daha çok seviyorum."

Bu beni yüksek sesle güldürdü. "Oh ho! Demek Bay Bastırılmış'ın sevimli bir yanı olduğunu kabul ediyorsun!"

Gülüştüm onu huysuzlaştırıyor. "Ben öyle bir şey demedim. Kendimizi kaptırmayalım, genç bayan. Sadece elektronik iletişimde belli bir cazibesi olabileceğini kabul

ediyorum.

gerçek hayata tercüme edilemez." Sesi sertleşiyor. "Sana çıplak fotoğraf göndermeye çalışsa bile."

"Evet, ama kırıntı bırakma konusunda söylediklerini hatırladım, bu yüzden tavsiyene uyduğum ve onun yerine kulak mememin bir resmini gönderdim."

"İşe yaramış gibi görünüyor. Güzel çocuk burada kendini kaybediyor." Bir süre sessiz kaldıktan sonra sert bir şekilde, "Astların ve amirlerin ilişkiye girmesine karşı olan politikayla ilgili kısmı okudun mu?" diye sorar.

İçimi çekiyorum, yemek tabağını yeniden ısıtmak için mikrodalgaya koyuyorum. "Evet, çok kötü oldu ama sanırım daha dikkatli olmamız gerekecek."

"Bunun gibi e-postaları şirket sunucusu üzerinden göndermemek gibi ekstra dikkatli mi?"

Dehşet içinde donup kaldım.

"Lanet olsun." "Evet, oh bok doğru. Salak herif."

Öfkeyle döndüm ve ona baktım. "Az önce bana aptal mı dedin?"

"Ona aptal diyorum, çünkü öyle, çünkü daha iyi bilmesi gerekirdi! O CEO, Tanrı aşkına!"

"Benim de daha iyi bilmem gerekirdi!"

Cam iç geçirir ve bir elini saçlarında gezdirir. "Evet. Ama sen aşık bir kadınsın. Her zaman yarasalar kadar kördürler." Bana bir bakış attı. "Özür dilerim. Seni cinsiyetinin geri kalanıyla aynı kefeye koymak istemem ama kişisel tecrübelerime göre bir kadın aşık olduğunda aklını yitirir. Ve çoğu zaman bu süreçte kendini de kaybeder."

Bakışları biraz fazla sivri. Arkamı dönüyorum ve mikrodalgadaki atlıkarıncanın üzerinde dönen tabağı izlemekle meşgul oluyorum. "Daha sonra girip her şeyi sileceğim. Onun da sildiğinden emin olacağım. Çok suçlayıcı bir şey olduğunu sanmıyorum. Bir ilişkimiz olduğunu kabul etmiyoruz, sadece olasılıklar hakkında konuşuyoruz. Ayrıca, birileri bir şey aramadıkça, ki aramıyorlar, sorun olmayacaktır."

Henüz.

Michael'la bir ofis aşkının büyük olasılıkla yol açacağı tüm komplikasyonları düşünerek elimi alnıma götürüyorum. Önceden sadece güzel bir rüyaydı, ama şimdi gerçeklik devreye giriyor ve çok daha az rüya gibi.

İşimi kaybedebilirim.

O buna değer. Seni koruyacaktır.

Yapacak mı? Eğer kendi işi tehlikedeyse?

O iyi bir adam. Ona güvenebilirsin. Her şey yoluna girecek.

Kullanışsız olmak için çok yaşlısın. Başka bir şey yapma tecrüben yok. Maddox Yayıncılık'tan kovulursan, birkaç ay içinde ya resepsiyonist olarak geçici işlerde çalışırsın ya da ailenle yaşarsın.

Alnımı mikrodalga fırının kapısına dayayıp inliyorum.

"Orada sinir krizi mi geçiriyorsun, genç kız? Gerek var mı

sağlık görevlilerini çağıralım mı?"

"Hayır. Michael'la aramızdaki bu şeyin düşündüğümünden daha karmaşık olabileceğini fark etmeye başlıyorum." Gülüşüm alaycı. "Ya da düşünmediğimden. Daha önce böyle bir ihtimal yoktu, gerçekten. Ama şimdi ..."

Bir süre sonra Cam, "Gerçekler ortaya çıkmaya başladı." diyor.

"İki dakika önce tam olarak bu kelimeleri düşünmüştüm."

"Büyük beyinler benzer düşünür. Yemeğim hazır mı?"

Endişeme rağmen gülümsemek zorundayım. "Evet, şeytani efendimiz, yemeğiniz hazır." Tabağını mikrodalgadan çıkarıp soğuk nokta olmadığından emin olmak için kontrol ettikten sonra çatal ve bıçakla birlikte önüne koyuyorum. "Hem neden bu kadar geç yiyorsun? Bana akşam yediden sonra yememem gerektiğini söylemiştin."

Ön hazırlık yapmadan yemeğine dalıyor, tavuğun büyük bir parçasını kesip ağzına tıktırıyor. Biz de aynı şekilde yiyoruz, çatal bıçakları göstererek ve zevkle iç çekerek, elektrikli sandalyeden önceki son yemeğimizmiş gibi her lokmanın tadını çıkararak. Beni yemek yerken izlemekten

nasıl zevk alabiliyor?

asla bilemezsin. Yine de o tavuk parçasını parçalamasını izlemekten oldukça keyif aldığımı itiraf etmeliyim.

Yemeklerimi bu kadar çok sevmesi bana garip bir mutluluk veriyor, göğsümün içinde parlayan küçük bir güneş ışığı patlaması.

"Bugün öğle yemeği dışında bir şey yemedim," diyor bir lokmanın etrafında, dikkati tabakta. "Sabah içkilerimiz ve tek tük sandviçler dışında evde pek bir şey yok."

"O zaman alışverişe git! Son akşam yemeğimizden beri yemekte ne yapıyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Hiçbir şey."

Dehşete kapıldım. "Yemek yemiyor muydun? Sabahları antrenman yapacak enerjiyi nasıl buluyorsun?"

Bana bakıyor ve göz kırpmıyor. "Beni ayakta tutan senin düşüncen, genç kız."

Göz devirmem abartılı. "Tamam. Bu kadar. Gece yemeklerine geri dönüyoruz. Antrenörümün ölmesine izin veremem, kilo verme hedefimin neredeyse yarısına geldim."

Cam çiğnemeyi bıraktı ve bana baktı. Yutkunuyor ve eliyle ağzını siliyor. "Aklında belirli bir sayı var mı?"

"Evet. Kırk kilo. Bunun neyle ilgili olduğunu sanıyordun, lahanaya olan aşkım ve sıfırın altındaki sıcaklıklarda sabahın erken saatlerinde yaptığım koşularla mı?"

"Kırk kilo mu? Sadece forma girmek istediğini sanıyordum?"

"Varım! Varım!"

Sandalyesine geri oturuyor ve beni dikkatle inceliyor, kaşlarının arasında bir çatık oluşuyor.

"Bu bakış da ne? Beni geriyorsun."

"Bu senin vücudun, genç kız. Eğer küçültmek istiyorsan, bu senin kararın. Ama bir fikir verebilirim..."

"Tabii. Devam et."

Yumuşak bir sesle, "Harika görünüyorsun. Gerçekten. Eğitimcinin olmam için bana para ödüyor olsaydın, kaybetmeye çalışmayı bırakmanı tavsiye ederdim."

Kilo vermek, sağlıklı beslenme alışkanlıklarına odaklanmak ve antrenmanlarınızdan güç, dayanıklılık ve esneklik kazanmak. Ve en önemlisi, sahip olduğunuz beden için şükretmeye çalışın."

"Minnettarlık pratiği," diye tekrarlıyorum şüpheyle.

Başını sallıyor. "Sağlıklıydın. Bir bütünsün. Vücudun sen ne istersen onu yapıyor. Kronik ağrılarla ya da fiziksel engellerle yaşayan milyonlarca insan seninle yer değiştirmekten mutluluk duyacaktır."

Bu küçük konuşmanın ardından yüzümü ekşittiğimde iç geçirdi.

"Vücudunuz bakılacak ve gerçekte var olmayan bir mükemmellik standardına göre yargılanacak bir şey değildir. O, sizi hayatın içine taşıyan, hayatın sunduğu tüm güzel şeyleri deneyimlemenizi sağlayan bir araçtır. Yemek. Seks. Gün batımı. Müzik. Sarılmalar. Kahkaha. Sağlıklı bir vücut bir hediyedir. Bunu hafife almayın. Ona ucuz bir gecelik ilişki gibi davranmayın. Ona hayatınızın aşkı gibi davranın. Ona saygı ve şefkatle ama en çok da minnettarlıkla yaklaşın.

"Ve sağlıklı bir huşu dozu da. Vücudunuz galaksilerdeki yıldızların ve büyük patlamaların kalıntılarından oluşuyor. Her birkaç yılda bir, vücudunuzun büyük kısmı hücrelerinizin yenilenmesiyle yeni yaratılır, ancak içinizde evren kadar eski şeyler vardır. Bizler kelimenin tam anlamıyla yıldız tozuyuz. Her birimiz küçük birer mucizeyiz. Sen bir mucizesin, Joellen. Bir dahaki sefere aynanın karşısında çıplak durduğunda ve hoşuna gitmeyen bir gamzeye odaklanmak istediğinde bunu düşün."

Sanki dünyamı tamamen sarımsamış gibi yemeğine tekrar dalıyor.

Ben bir mucize miyim? Kim böyle şeyler söyler ki?

"Yine düşünüyorsun, genç kız," diyor Cam, çiğneyerek. "Dişlilerin döndüğünü duyabiliyorum."

"Sadece yirmi dokuz yaşında olmana imkan yok."

Bir ağız dolusu tavuğun etrafında sırtıyor. "Neden, çok aydınlandığım için mi? Belki de en son reenkarnasyonum

Buddha, bunu hiç düşündün mü?"

"Oh evet. Çok aydınlanmışsın. Kız gibi pembe bornozundan anlayabiliyorum."

Cam bana bakıyor, ela gözleri parlıyor. "Kesinlikle," diyor. "Benim hakkımda başka bir sone için harika bir başlık, değil mi? 'Girly Pink Robe'daki Adam'. Şimdi görebiliyorum. Aşırı sevecenliğimle ilgili şefkat dolu ifadeler. Yarın üzerinde çalışıp akşam yemeğinde bana gösterebilirsin."

Birbirimize gülümsüyoruz, Bay Bingley Cam'in kucağına atlayıp top gibi kıvrılıyor ve ben de kafamın içinde, kız gibi pembe bornozlu adamın yakında hayatımdan sonsuza dek çıkacağını fısıldayan küçük sesi uzaklaştırıyorum.

YİRMİ DOKUZ

Kız gibi pembe bornozlu adam ve ben
Parkta bir bankta oturup hava durumu hakkında
konuşun.
Ben iç çekerken o yıldız tozlarından ve
mucizelerden bahsediyor,
Merak Ediyorum nasıl Bu Yani
Zahmetsiz için birlikte olmak
Benden çok farklı ama aynı olan biriyle,
Bitti kahkaha ve Yemek bizim
Arkadaşlık şafak söküyor.
Yine de gülümseyen dış kabukları soyun, geriye ne
kalır?
Karanlıkta, dayanılmaz bir özlemle dolu iki kalp.
Pembe cüppeler acıyı maskeleyebildiği gibi
eti de kurtarabilir
Saklanacak bir yer olarak kullanılabilir.
Her karşılaştığımızda onun güzel
konuşması, güzelliği ve gururu beni
yeniden etkiliyor.
Kız gibi pembe bornozlu adam ev gibi
Tanıdığım en güvenli, en güçlü ve en iyisi.

"Adet görüyor olmalıyım," diye mırıldanıyorum, öfkeyle
gözlerimdeki yaşları silerek. "Bu çok saçma."

Ayağa kalkıyorum, sone kitabımı yatak odamdaki masamın üst çekmecesine geri koyuyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Kar yağıyor. Pullar camın yanından süzülüyor, pervazın köşelerinde şeker tozları gibi beyaz damlalar halinde toplanıyor.

Bugün ayın yirmi üçü, Cumartesi. Ofis tatil partisi üç saat içinde başlıyor.

Resmen çıldırıyorum.

Dün gece hiç uyumadım. Ya da ondan önceki gece. Ya da ondan önceki gece. Birkaç gün önce Cam ile yediğimiz akşam yemeği beni beklemediğim ve hemen hissetmediğim şekillerde ham bıraktı. O gece o gittikten sonra, tek gecelik bir ilişki gibi davranmak yerine bedenime minnet duymamla ilgili söylediklerini düşünmeye başladım.

Bazı nedenlerden dolayı bu gerçekten yankı uyandırdı.

İlk kez diyet yaptığımda 12 yaşındaydım. Henüz regl bile olmamıştım. Annem ise kırkına yeni basmıştı ve teselli bulamıyordu. Kilometre taşı olan o yaşı geçmenin verdiği keder, evin üzerinde asılı duran kara bir kefen gibiydi. Herkes kısık sesle konuşuyor ve neredeyse bir ay boyunca sanki biri ölmüş gibi etrafta dolanıyordu.

Bir akşam yemeğinde masanın ortasındaki ekmek sepetinden bir ekmek almak için uzandığımda annem elimi tokatladı. "Yeterince yedin," dedi ses tonunu bozmadan, belime bakarak. Kız kardeşim -dokuz yaşında bile güzeldi-kıs kıs güldü.

Hepsi bu kadardı. O anı çok net hatırlıyorum. Suçluluk hissetmeden ağzıma son kez bir şey attığım andı.

O andan itibaren, her reklam panosu, her reklam, her parlak derginin sayfaları bana nasıl görünmem gerektiğini kesin bir dille ilan etti. O zamanlar şehvetli kadın imgeleri yoktu, renkli kadın imgeleri de neredeyse hiç yoktu. Herkes sarışın, zayıf ve mükemmeldi. Homojendi. Eğer Avrupalı bir süpermodelseniz, esmer olmanıza izin vardı ama fazla "etnik" görünemezsiniz, yoksa unutulmuş gibisin.

Daha da kötüsü, Güney Kaliforniya'da sahilde yaşıyordum. Sarışın, zayıf, mükemmel kadınlar dünyanın o bölgesinde bir alet gibi üretiliyordu. Düzgün dişlere sahip değilseniz, diş teli taktırırdınız. Zayıf değilseniz, kendinizi aç bırakırdınız. Sarışın değilseniz, saçınızı ağarttınız. Bronz değilseniz, tabut şeklindeki bir makinenin içine yatıp kansere neden olan UV ışınlarını cildinize püskürtürdünüz, ta ki cildiniz buna uyup kabul edilebilir bir altın kahverengi tonuna dönüşene kadar.

Ya da benimki gibi yanmış ve çillenmiş.

Hiç kimse bana kendim olmamın sorun olmadığını söylemedi. Ergenlik yıllarımız boyunca tüm arkadaşlarım diyet yapıyordu. Hepimiz kendimizden nefret ederek boğuluyorduk.

Keşke şimdi de o zamanlar olduğumu sandığım kadar şişman olsaydım. Olmadığım bir şey olmak için ne kadar uzun süre ve ne kadar çok çabaladığımı düşünmek beni üzüyor.

Yansımamın hayaleti pencereden bana bakıyor. Solgun, gülümsemiyor, saçları başının etrafında kara bir bulut gibi. Görmemiş olmayı dilediği şeyler görmüş gibi görünüyor.

Birden öfkeyle doluyorum. "Biliyor musunuz? Bilge bir kadın bir keresinde 'Siktir et bu boku' demiş ve sonsuza dek mutlu yaşamış."

Hayalet ben etkilenmiş görünüyor. Ve biraz da korkmuş.

Yenilenmiş bir kararlılıkla, partiye hazırlanmak için banyoya gidiyorum.

İki saat sonra kararlılığım azaldı ve kapalı yatak odasının kapısında panik içinde ellerimi sıkıyorum.

"Her an olabilir, genç kız. Sen çıkana kadar biz ölmüş olabiliriz!"

Cam ve Bayan Dinwiddle büyük ifşaatım için oturma odasında toplandılar. Kendi aralarında anlaşmış olmalılar, çünkü onları davet etmedim, ama işte buradalar. Bayan Dinwiddle'a o yedek anahtarı verdiğim için pişmanım.

Son bir derin nefes alıyorum, ellerimi belime indiriyorum ve kapıyı açıyorum. Oturma odasına adım attığımda Bayan Dinwiddle teatral bir solukla ayağa fırlıyor.

"Tanrım, Ducky! Çok güzelsin!"

Gururumun okşanması gerektiğini biliyorum ama bu kadar şaşırmış gibi konuşmasına gerek yok. "Saçın nasıl?" Gergin bir şekilde okşuyorum. "Senin sıcak yağ tedavini kullandım."

Bayan Dinwiddle süzülerek yanıma geliyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerken dudaklarından küçük şaşkınlık sesleri dökülüyor. "Oh, canım, tek kelimeyle mükemmel. Mükemmel! Nasıl bu hale getirdin? Ne kadar hoş, şık bir kıvrım!"

"YouTube," diye itiraf ediyorum utanarak. "Gerçekten iyi eğitimler var."

Elinde birayla koltukta oturan Cam hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor. Gerçekten bana bakıyor.

Bayan Dinwiddle üzerimde gezinirken, elbisemdeki var olmayan tüyleri yolup histerik bir iyilik perisi gibi mest olmuş bir şekilde iç çekerken, Cam'in daha fazla dayanamayana kadar bakmasına izin veriyorum. "Eee?"

Sesi kısık ve boğuk, "Oturduğum için memnunum diyelim" diyor.

Memnuniyetle kendime bakıyorum. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Evet. Bu bir iltifat. Ama gerçekte ne düşündüğümü bilseydin, kızım, yatak odana koşar ve kapıyı arkandan sürgülerdin."

Tekrar ona baktığımda gülümsemiyordu. Birasını selamlamak için kaldırdı, sonra hepsini tek seferde içti. Yüzüm ateşle kızarıyor.

"Ama biraz içeri almamız gerek, Ducky. Biraz gevşek Buraya!"

Bayan Dinwiddle kaşlarını çatmış belime bakıyor, parmaklarının arasında kumaşın bir santimini sıkıştırıyor.

"Haklısın. Bunu aldığımdan beri kilo verdim. Hay aksi."

"Endişelenme canım, sadece bir dakikalığına çıkar ve Sizin için tamir ederim! Ben uzman bir terziyim, tabii ki. Sahnede geçirdiğim onca yıl boyunca, erkeklerden daha fazlasını biriktirdim. İğne ve iplikle olan becerilerim efsanevidir. Tut, tut, sen git, onu çıkar, bir bornoz giy, ben de hemen geri getireyim!"

Bir güvercin sürüsünü yemeğinden uzaklaştırır gibi beni yatak odasına doğru el sallayarak uğurluyor. Saçımı ya da makyajımı bozmamaya dikkat ederek elbiseyi çıkarıyorum, kabarık beyaz bornozumu giyiyorum ve kollarımda elbiseyle oturma odasına geri dönüyorum.

"Hemen dönerim!"

Bayan Dinwiddle beni ve Cam'i yalnız bırakarak daireden çıkıp gitti.

"Gözlüklerini takmıyorsun."

Kulağa bir suçlama gibi geliyor, bu yüzden hemen savunmaya geçiyorum. "Bağlantılarım var. Dönüşüm olayını sonuna kadar götürmeye karar verdim. Partiye girdiğimde herkesin beni tanımamasını istiyorum. Öldürmek istiyorum."

"Oh, öldüreceksin, genç kız. Buna hiç şüphe yok. Ama aslında güzel çocuk seni onlarsız görmek istediği için, değil mi?"

Kalp atışlarım bir kademe daha hızlanıyor. Yutkunuyorum, gergin ve rahatsız hissediyorum, neden ikisini de hissettiğimden emin değilim. "Bu kötü bir şey mi?"

Burnundan bir nefes çekiyor, uzun bir nefes, sanki dilini ısıtırmış ya da öfkesini yatıştırmaya çalışıyormuş gibi. Sonra ayağa kalkıyor, boş bira şişesini sehpanın üzerine bırakıyor. Bana doğru geliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Hayır," diyor usulca, gözlerimin içine bakarak. "Bu kötü bir şey değil. Erkeğini memnun etmek istiyorsun, anlıyorum. Sadece kim olduğunu unutma. Ne olduğunu unutma Joellen. Kimse için değil."

Kalp atışlarım artık açık ovalarda uçan bir aygır sürüsünün vahşi, gürleyen dörtlüye koşuşu gibi. "Neyim ben?" Cevaptan korkarak fısıldıyorum.

"Mükemmel."

Başını eğiyor ve beni öpüyor, dudaklarının en yumuşak, en tatlı fırçası benimkine değiyor. Sonra dönüp gidiyor ve kapıyı sessizce arkasından kapatıyor.

Dizlerimin üzerine çökerek kanepeye uzandım ve Bayan Dinwiddle elbisemle yeniden ortaya çıkana kadar on beş dakika boyunca hiperventilasyon geçirdim.

Partiye giderken bindiğim takside, yanımdan geçen karlı sokakları görmüyorum. Trafiği ya da ışıkları görmüyorum ya da müzik setinde çalan Noel şarkılarını duymuyorum.

Tek gördüğüm Cam'in yüzü. Tek duyduğum bana mükemmel olduğumu söyleyen sesi.

Ayrıca, her zaman yanımda olan ve Cam'in mükemmele yakın olduğumu düşünüyorsa belli ki çok fazla uyuşturucu aldığını söyleyen eleştirel sesi de duyuyorum, ancak bu sesi zihnimin karanlık bir köşesine itiyorum ve belki de mükemmel olmak zorunda olmadığımı kabul etmeme izin veriyorum. Belki de mükemmel olduğumu düşünen bir kişinin olması yeterlidir.

Belki de onun bana olan inancı, zihnimin inatçı, kendinden nefret eden toprağında kök salan ve kendini kabul bahçesine dönüşen bir tohum olabilir.

Ya da belki ben deliyim.

"Tanrım, gerçekten bir içkiye ihtiyacım var," diyorum yüksek sesle.

Sürücü koltuğundaki taksici gümüş bir şişe uzatıyor. "Burbon sever misin?"

Gülümsemek zorundayım. Kahretsin, New York'u seviyorum. "Azıcık bile değil."

Maddox Yayıncılık'ın yıllık tatil partisi, Bank of America'nın eski genel merkezinin lüks bir etkinlik alanına dönüştürüldüğü Broad Street Balo Salonu'nda düzenleniyor. Bu yıl partinin teması Kış Harikalar Diyarı, çünkü anlaşılan etkinlik komitesindeki hiç kimse orijinalliğin zerresine sahip değil.

Taksiden sert bir rüzgârla inip taş basamakları hızla çıkararak kapıya doğru ilerliyorum, paltomu kulaklarıma kadar çekip saçlarımin fazla zarar görmemesini umuyorum. Hâlâ kar yağıyor ve yerde kırağı var.

İçeri girdiğimde sıcak ve karışık kokularla karşılaşyorum - sıcak balmumu, zambaklar ve kadın parfümleri. Masadaki bir kız paltomu alıp bana bir bilet veriyor, sonra ellerimin titremesini durdurmaya çalışarak zarif bir koridordan balo salonuna doğru ilerliyorum. Reddediyorlar.

Köşeden gelen müzik ve kahkahalar. Buz şingirtılarının sesi. Aynanın karşısına geçiyorum ama eleştirel sesin saldırmaya hazır olduğunu bildiğimden bakmıyorum.

Balo salonuna açılan büyük çift kapıya varıyorum. Son bir derin nefes alıp içeri giriyorum.

OTUZ

Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi, kendim de dahil olmak üzere etrafımdaki her şeyi aynı anda görüyorum.

Adak mumlarıyla usulca parlayan kokteyl masaları. Büyük beyaz bir dans pistini çevreleyen yemek masaları. Işığı yakalayan ve yansıtan sahte mücevher şeritlerinden damlayan beyaz dallardan oluşan orta süsler. Smokinli on kişilik bir orkestra yükseliyor. Ellerinde içkileriyle birbirine karışan, konuşan, gülen insanlar.

Ben, kapıda tek başıma duruyorum, üzerimde bir aylık maaşımın yarısına mal olan son derece güzel kırmızı bir elbise, bacaklarımı harika gösteren ışıltılı gök yüksekliğinde bir çift topuklu ayakkabı ve siyah plastik çerçeveli ucuz günlük gözlüklerim.

Çünkü ben mükemmelim, işte bu yüzden.

Köşedeki bara doğru giderken, Shasta gözünü bile kırpmadan yanımdan geçip gitti.

"Shasta."

Dönüp etrafına bakıyor, sonra da kırbaç darbesine neden olabilecek bir hareket yapıyor. "Joellen? Bu sen misin?"

"Kılık değiştirmiş gibi değilim."

Bana yaklaşıyor, ağzı açık bakıyor. "Sen de olabilirsin, sürtük! Bomba gibisin. O çirkin kazakların altında o memelerin saklı olduğunu kim bilebilirdi?"

Elimde değil: Gülmek zorundayım. "Hadi bir şeyler içelim."

Koluna giriyorum ve bara doğru ilerliyoruz, ben de kimlerin katıldığını ve kimlerin henüz gelmediğini not ediyorum. Portia pazarlama bölümünden biriyle derin bir sohbeta dalmış.

saksı palmiyeler. Sue Wong bir kokteyl masasının etrafında, onun her sözüne kulak kabartan bir grup kıdemsiz redaktörle sohbet ediyor. Muhasebeden bir grup adam yemek masalarından birine el koymuş ve kimin dans pistine sırtı dönük oturacağı konusunda kavga ediyor.

Michael hiçbir yerde görünmüyor.

Evsiz gibi görünen barmene "Bir bardak kırmızı şarap alayım lütfen" diyorum. Bana içkimi verdiğinde, içkiler bedava olmasına rağmen bahşiş kavanozuna bir yirmilik koyuyorum. Onun buna benden daha çok ihtiyacı var.

Shasta ona "Votka harikadır," diyor. Benim için küçük bir gülümsemeyle, ona bir ayıyı sakinleştirebilecek bir porsiyon votka doldurur.

Endişeyle izliyorum, o içerken. "Sakin ol, katil! Gece daha yeni başlıyor."

"Erkek arkadaşımdan ayrıldım," diyor nefes alarak. "Orospu çocuğunu başka bir kızla bastım."

"Oh, Shasta, çok üzgünüm!"

Omuz silkiyor. "Şükran Günü'nde Bermuda'ya tatile gittiğimizde ve uçak indiğinde alkışladığında bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Kendine saygısı olan hiçbir kadın böyle bir adamla evlenemez."

Şarap kadehimi kaldırıyorum. "Bekarlığa."

"Bekârlığa," diye yineliyor. "Bir dahaki sefere sanırım lezbiyen olacağım."

"Bu şekilde çalışmadığına eminim."

Tekrar omuz silkiyor ve ikimiz de içiyoruz. Yutkunurken Michael'ı fark ettim.

Dans pistinin karşısında üç kişiyle birlikte duruyor. Bunlardan biri, bir düzine yıl önce CEO olarak emekli olan babası. Biri şu anki operasyon müdürü. Üçüncüsü ise karısı.

Uzun boylu, güzel, zarif karısı, elini koluna koymuş ve ona gülümsüyor.

Midem düğümleniyor. Şarap bardağımı barın üzerine koyuyorum çünkü koymazsam düşüreceğimi biliyorum. Shasta konuşuyor ama tek duyabildiğim kulaklarımda tiz bir ses, sanki biri çığlık atıyormuş gibi. O kişi bensem hiç şaşırmam.

"Tuvalete gitmem gerekiyor." Shasta'nın beni duyup duymadığını görmek için beklemeden, olabildiğince hızlı bir şekilde odadan kaçıyorum.

Dışarı çıktıktan sonra koridorda koşarak kadınlar tuvaletini aradım. Neyse ki böyle yerlerde her zaman yakınlarda olurlar. Nefes nefese kapının önüne düştüm ve sendeleyerek içeri girdim. Kendimi bir kabine kilitliyorum, kollarımı kendime sarıyorum ve tuvalete oturup acının en kötüsü geçene ve tekrar nefes alabilene kadar fayansların arasındaki harca bakıyorum.

"Anlamıyorum," diye fısıldıyorum, titreyerek. "Anlamıyorum."

Boşanacağını söyledi. Bu gece konuşacağımızı, bizim hakkımızda ne karar verdiğimi ona bildirebileceğimi söyledi. Şu anda karısıyla nasıl burada olabilir?

Basit, diyor kafamın içindeki pragmatik ses. Yalan söyledi.

Kapı gıcırdayarak açılır. Ayak sesleri yerde yankılanıyor. Sonra bir ses "Joellen?" der.

Ayağa fırladım, öfkeyle kavruldu. "Fark etmediysen söyleyeyim, burası kadınlar tuvaleti, göt herif!"

Michael'ın yüksek sesle verdiği nefes, fayans duvarlarda yankılanırken daha da yüksek görünüyor. "Kızgınsın."

"Ve siz de karınızla buradasınız. İkisi arasında nasıl bir ilişki olabilir acaba?"

"Lütfen dışarı çıkar mısın? Bu konuşmayı tuvalet kapısından yapmak istemiyorum."

Şu anda kalbi kırık olmaktan çok kızgın olmama yardım eden koruyucu meleklerime minnettarım, çünkü öfke önümüzdeki birkaç dakikayı atlatmama yardım edecek, eve dönerken takside milyonlarca parçaya ayrılan kadar saygınlığımı korumama yetecek kadar uzun bir süre.

Kapının kilidini açıyorum, çekip açıyorum ve kabinin içinden ona hançer gibi bakıyorum.

Elbette çok güzel görünüyor. Saçının bir teli bile yerinde değil. Takım elbise muhteşem. Ayakkabıları ayna parlaklığında parlatılmış. Yüzünü ateşe verip kürekle söndürmek isterdim.

"Lütfen." Kabinden çıkmam için eliyle işaret etti. Sonra burun deliklerimden alevler soluyarak dışarı çıkmamı dikkatle izliyor.

Lavaboların yanında duruyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Söyleyeceğini söylemek için tam on saniyen var, sonra taşaklarını tekmeleyeceğim. Hadi bakalım."

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Göründüğü gibi değil."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ciddi misin? Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Sadece beni dinle. Sana boşanmamızın dostane olduğunu söylemiştim.
_"

"Hayır. Hayır, bana bunu söylemedin. Onun yaşadığını söyledin
ve avukatlar ayrıntılar üzerinde çalışırken yeni bir ev tuttunuz. Açıklamanız bu kadardı."

Teslim olmuş gibi ellerini kaldırıyor. "Özür dilerim. Daha açık ifade etmeliydim. Boşanmamız dostane bir şekilde gerçekleşti."

"Evet, onu geçtik. Şirketin tatil partisine birlikte katıldığınız, evli ve mutlu görüldüğünüz önemli kısma gelin."

Yüzünde acı dolu bir ifade var. "Babam bunun moral için iyi olacağını düşündü. Bilirsiniz, personelin aramızdaki ilişkinin sakın ve dostane olduğunu görmesi için. Çoğu zaman bizimki gibi durumlarda aile şirketleri acı boşanmalarla dağılır."

Doğruyu söyleyip söylemediğinden hâlâ emin olamadığım ama özel hayatıyla ilgili babasının tavsiyelerini dinlemesinden etkilenmediğimden kesinlikle emin bir şekilde ona baktığımda, bıkkın bir şekilde ekliyor: "Evlilik

sözleşmemiz yok. Elizabeth isteseydi, şirketin satışı konusunda ısrar edebilirdi, böylece gelir ikimiz arasında eşit olarak paylaşılabilirdi."

Bu benim öfkemde büyük bir delik açtı. "Ama bu şirket milyonlarca yıldır var! Siz ikiniz evlenmeden çok önce!"

Michael başını sallar. "Evet, öyle. Ama CEO olarak göreve başladığımdan beri üç kat büyüdük ve kârımız da arttı. Mahkemede bu kârların evlilik malları olduğunu iddia edebilir. Elbette buna karşı çıkarım ama kaybedersem onu yüz milyon dolardan fazla bir meblağa satın almak zorunda kalırım. O kadar nakitim yok. Tek yol satmak."

Buna nasıl tepki vereceğimden emin değilim. Yüzünü inceliyorum ama samimi görünüyor.

Bir adım daha yaklaşıyor. "Konuyu değiştirmek istemem ama inanılmaz görünüyorsun."

Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum. Tek söyleyebildiğim asık suratlı bir "Teşekkürler."

"Özür dilerim," diyor usulca, bir adım daha yaklaşarak. "Bizi öyle görmenin bir şok olduğunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse bu öğleden sonraya kadar onun geleceğini bilmiyordum."

Telefonu açmak için bolca zaman var. Sinirli bir nefes çektim.

Uzanıp kolumu okşuyor, sonra bana doğru bir adım daha atıyor, böylece şimdi kolonyasının kokusunu alabileceğim kadar yakın duruyoruz. Nefesindeki burbon da şaşırtıcı derecede güçlü.

"Gerçekten inanılmaz görünüyorsun," diye mırıldanıyor. "Bu elbise ... vay canına. Ve saçların. Tanrım, Joellen. Göz kamaştırıcısın."

Sinirlendiğim için gülümsemeye karşı koyuyorum ama yüz ifadesi uzun süre kızgın kalamayacak kadar hayranlık dolu. "Beğendiğine sevindim."

Parmaklarını koluma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Hoşuma gitmiyor. Seviyorum. Beni kölen yaptın." Eğilip burnunu çenemde gezdiriyor ve ensemdeki küçük tüyleri kaldırıyor. "Bir de şu gözlüklerden kurtulsan, mükemmel olacaksın."

Bu beni nefessiz bıraktı. Sersemlemiştim, sanki yüzüme vurmuştu. Uzak bir gelecekte bir sabah kahvaltı masasında oturduğumuzu hayal ediyorum. O bir kitap okuyor.

gazetesi, ben bir kruvasan daha alana kadar beni görmezden geliyor ve sonra elime bir tokat atarak "Yeterince yedin" diyor.

Asla olduğum gibi mükemmel olduğumu düşünmeyecek. Bana asla bir mucize olduğumu söylemeyecek. Ona karşı her zaman numara yapmak zorunda kalacağım, imkansız bir standarda göre yaşamaya çalışacağım, asla rahatlayamayacak ve kendim olamayacağım.

Kafamın içindeki bir düğme açıktan kapalıya geçiyor ve bir anda buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum. "Gitmeliyiz. Her an biri içeri girebilir."

"Bu her şeyi daha da heyecanlı kılıyor, öyle değil mi?"

Boynumu kokluyor, boğazından alçak bir zevk sesi çıkıyor. Beni kendine doğru çektiğinde, belinin altında muhtemelen cüzdanı olmayan bir şişkinlik hissedince irkiliyorum.

"Oha! Tamam. Sakin olalım-"

"Ben yokken seni düşünmeden edemedim," diye araya giriyor, sesi daha derin. Dudaklarını boynumda gezdiriyor, sanki beni tatmaya çalışıyormuş gibi sık sık ısıyor. Beni yemeye. Kığım lavaboya çarpana ve daha ileri gidemeyene kadar beni destekliyor.

"E-posta yoluyla benimle alay etmek hoşuna gitti, değil mi? Bana kulak memenin fotoğrafını göndermek." Bir çizgi roman kötü adamı gibi kıkırdıyor. "Zekice. Eğer beni takıntı haline getirme planın buysa, işe yaradı."

Paniklemeye başlıyorum, çünkü çok garip davranıyor. "Hayır, gerçekten bir plan yoktu-"

Elini saçlarıma daldırıyor, başımı geriye çekiyor ve ağzını bir vampir gibi boğazıma dayıyor. Çok ani oldu, irkilerek sıçradım, sonra eli göğsüme yapışıp sıkıldığında irkildim.

"Michael! Canımı yakıyorsun!"

Ağzını benimkinin üzerinde eziyor.

Nefes nefese onu itiyorum ve elimi acıyan dudaklarıma götürüyorum. "Dostum! Kendine gel! Seninle tuvalette öpüşmüyorum! Eğer beni duymadıysan, sana sakın ol dedim!"

Sanki benim reddetmem Michael'ı sinirlendiriyor. Bir an orada, tanıdık, iyi huylu bir adam, sonra ortadan kayboluyor, yerini ters giden bir ruh çağırma seansından çağrılan rastgele bir psikopat alıyor.

Üst kollarımdan tutup beni lavabonun üzerine itiyor ve beni tekrar, vahşice öpüyor, dişleri hassas alt dudağıma batıyor. Beni o kadar geriye eğiyor ki başım aynaya çarpıyor.

Tamamen içgüdüsel olarak tepki verdim ve onu ısırdım.

"Ah!" Bir an için geri çekiliyor -şaşkınlıkla sert nefes alıyor- ve parmaklarını ağzına götürüyor. Parmakları kanlı çıkınca gülümsüyor.

O psikopat gözleriyle bana bakıyor ve kanım donuyor. Tezgâhtan atlamaya çalışıyorum ama o beni yerinde tutuyor, kolları o aptal ezmelerden dolayı güçlü.

"Bırakın beni!"

"Sert oynamayı seviyor." Kollarımı arkamdan çekiştiriyor. "Ben de severim."

Kulağıma doğru gülüyor ve nefesindeki alkol kokusunu tekrar alıyorum, öğürmek istememe neden olan yakıcı dumanlar. Ne kadar içti? "Dur. Michael, dur!"

"Hadi ama Joellen, naz yapma. İkimiz de ne yaptığımızı biliyoruz. Terfi istiyordun, değil mi? Bunların bedava dağıtıldığını mı sanıyordun?"

Boynumu öpüyor, kasıklarını benimkilere bastırıyor, çıplak kalçamı avuçlayabilmek için elbisemin eteğini yukarı çekiyor. Kalbim korku ve öfkeyle yerinden fırlayacak gibi atıyor, üstelik tam bir inançsızlıkla örtüşüyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Sana dur dedim!"

"İyi ve lanet olası hazır olduğumda duracağım." Sesi hırıltılı. Parmaklarını külotumun kalçamın üzerinde gezinen lastiğinin etrafında kıvırıyor.

Tam avazım çıktığı kadar bir çığlık atacakken kapı açılıyor. Müzik sesi yükseliyor. Michael ve ben donup kaldık, kimin geldiğini görmek için baktık.

Ben Portia.

Kapıda bir heykel gibi kaskatı kesilmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı Michael'la tezgâhın üzerinde yaptığımız resim karşısında dehşete düşmüş bir O'ya dönüşmüştü.

Saçlarım karıştı. İkimiz de zor nefes alıyoruz. Rujum ağzının her yerine bulaşmış. Bacağım onun beline doğru bükülmüş ve elbisem yukarı doğru itilmiş, böylece kalçam külotuma kadar tamamen açıktı.

Ona nasıl görüldüğünü çok iyi biliyorum ve bu bende kusma isteği uyandırıyor.

Portia tek kelime etmeden döner ve gider. Kapı arkasından kapanır.

Tüm gücümle Michael'ı itiyorum. Portia'nın araya girmesiyle hâlâ dengesini kaybetmiş olan Michael sendeleyerek geri çekiliyor ve gözlerini kırıştırıyor. Tezgâhtan kayıyorum, elbisemi düzeltiyorum, sonra daha önce çıktığım tuvaletin yanında durduğu yere doğru ilerliyorum ve yüzüne olabildiğince sert bir tokat atıyorum.

"Terfini de al git!"

Tuvaletten koşarak çıkıyorum, gözlerime dolan su yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor. Paltomu almak için zarif koridorlarda aceleyle ilerliyorum. Kaldırıma çıkıp bir taksi çağırıyorum, nefesim yüzümün önünde kabarık beyaz bulutlar halinde donuyor, kulaklarım soğuktan uyuşmayacak kadar sıcak.

Taksiye güvenli bir şekilde binene ve şoföre ev adresimi verene kadar yıkılmadım ve ağlamaya başlamadım.

OTUZ BİR

Cam kapıyı açtığında kollarımı omuzlarına atıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum.

"Joellen! Ne oldu? Neden hemen döndün?"

Yeni bir gözyaşına boğulmadan konuşamadığım için başımı sallıyorum. Bütün vücudum titriyor. O kadar üzgünüm ki sanki midemde bir bomba patladı ve içimde kocaman bir delik açtı.

Son on yıldır hayalini kurduğum her şey sadece bir hayaldi. Michael, güvenilir atıyla beni kurtarmaya gelen parlak zırhlı bir şövalye değil. O, cadının Pamuk Prenses'e sunduğu elma gibiydi; mükemmel, parlak ve zehirle dolu.

"Sakin ol. Nefes al, genç kız. İçeri gel ve benimle konuş."

Cam beni yumuşak sözlerle susturuyor, kolları güçlü ve koruyucu bir şekilde sırtıma sarılıyor. Çıplak ayağıyla kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. "Saçına ne oldu? Ve neden ağlıyorsun?"

"Michael," diye fısıldadım. "O ... o ..."

Cam kaskatı kesilir. Sesi alçak ve tehlikeli derecede sert çıkıyor. "O ne, genç kız?"

Ona tam olarak ne olduğunu anlatmaya korkuyorum, çünkü ses tonundan, duruşundan ve ifadesinden kapıdan çıkıp Michael'ı bulacağından ve ona hiç doğmamış olmayı dileteceğinden şüpheleniyorum. Onun yerine bir genelleme yapıyorum. "O bir pislik!"

Cam yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Eğer seninle yeni bir ilişkiye girerse, o lanet dizlerini kıracağım!" diye homurdandı.

Ağlayacak gibi olsam da bu beni biraz gülümsetiyor. "Benimle tazelendin mi? Çok tatlısın, büyükanne."

"Yemin ederim kadın, seni bu hale getirmek için ne yaptığını söyleyen iyi edersin yoksa en kötüsünü düşünüp o pişin peşine düşer ve testislerini aldırırım. Konuş."

Kısık bir sesle soruyorum: "Gömlek giymek senin için neden bu kadar zor, şakacı? Yarı çıplak değilmişsin gibi davranmak zorunda olmasaydım bu konuşma benim için çok daha kolay olurdu."

Yüz ifadesi endişeden sertleşmiş olsa da, sözlerime karşılık gözlerinde bir mizah parıltısı beliriyor. Başparmağını yanağımda gezdiriyor, muhtemelen bulaşmış maskarayı siliyor. "Tüm bu kaslar yine dikkatini dağıtıyor, değil mi?"

Gerçek şu ki, öyleler. Kocaman, kaslı ve dövmelele kaplı, hemen hemen her yönden Michael'ın tam tersi.

Ve benimle asla "yakınlaşmaz". Şaka yapar, flört eder ve bana acımasızca sataşır ama Michael'ın bir zamanlar "tam bir hayvan" olarak tanımladığı bu adamın beni incitecek ya da saygısızlık edecek bir şey yapmaktansa kendi ellerini kesmeyi tercih edeceğini biliyorum.

Terfi karşılığında beni kadınlar tuvaletinde zorlamak gibi.

"Lass," diyor Cam, kaşlarının arasında bir çatıklıkla düşünmemi izlerken. "Beyninin içinde neler dönüyor bilmiyorum ama-"

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu öpüyorum.

İrkilerek nefesini içine çekiyor ama ben nefesini ondan geri alıp daha sert öpüyorum. Buna izin veriyor, küçük bir iniltiyle dilimi ağzına alıyor ama hemen ardından kontrolü benden geri alıyor ve öpücüğü kesmek için başını çeviriyor. Bir süre öylece duruyoruz, düzensiz nefes alıyoruz, sessizlik saatin her tik takında daha da genişliyor.

"Neydi o?" diye sorar, sesi serttir.

"O bir öpücüktü."

Kollarım hala onun omuzlarında. Onun kolları hala sırtıma dolanmış. Göğüslerimiz birbirine o kadar sıkı bastırılmış ki kalbinin göğüslerimde deli gibi attığını hissediyorum.

"İntikam öpücüğünden mi bahsediyorsun? Çünkü bunun gerçekten benimle ilgili olduğunu sanmıyorum."

İnleyerek gözlerimi kapatıyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum.

"Sadece şuna cevap ver: Sana zarar verdi mi?"

"Sadece egom," diye itiraf ediyorum, perişan bir halde. "Ve belki de insanlığa olan inancım."

Ve tabii ki güzel bir rüyanın ölümüne ağlayan zavallı, aptal kalbim. Sadece Michael'ı kaybetmedim, kariyerim de bitti. Michael beni kovmasa bile Portia beni CEO'yla arkadaşlık ettiğim için rapor edecek ve olan olacak. Zaten mutfakta konuşmamızı kesmiş ve muhtemelen bizi ofiste birlikte gördüğü her anı yazılı olarak not etmiştir. Onunla herhangi bir ilişkim olduğunu inkâr etsem bile, kafamı kesme tahtasına koymak için yeterli kanıtı bulmak için tek yapmaları gereken e-postalarımı aramak olacaktır.

Benim işim bitti.

"İçgüdülerin onun hakkında haklıydı, Cam. Karısıyla birlikte partideydi. Ne kadar aptalım."

Cam çenemin altına bir parmak sokarak başımı kaldırıyor. "Aptal değilsin," diye mırıldanıyor. "Gitmeden önce sana söylediklerimi çoktan unuttun mu?"

"Hayır, ama bana aşık olduğun için önyargılısın." Cam durur Nefes alıyorum. Nefes. hava gider Elektrik. I Ona aşık olduğum için benimle her zaman dalga geçtiği gibi dalga geçiyordu, ama yüzündeki ifade ... Tanrım. Michael'ın bana böyle pervasız bir arzuyla bakmasını kaç kez diledim. Cam'in arkasında bütün şehirler yanıp kül oluyordu.

Gözler.

Bir anlık tereddüt yaşıyoruz, sonra aynı anda, aynı ihtiyaçla hareket ediyoruz, kalplerimiz çarpıyor

aynı çılgın ritim. Ağzlarımız iki yapboz parçasının mükemmel bir uyumla yerine oturması hissiyle birleşiyor.

Öpücük derin ve sıcak ama aynı zamanda inanılmaz derecede hassas. Katman katman soyuluyorum, en savunmasız çekirdeğime kadar çözülüyorum. Partide sadece bir yudum şarap içmiştim ama sarhoş hissediyorum. Kafam karışmış. Sanki tüm dünyam kendi ekseninde dönüyor ve ben karanlık bir tavşan deliğinden dünyanın merkezine doğru yuvarlanıyorum.

Bunun olmaması gerekiyordu. Onunla olmamalıydı.

Cam başka bir şey söylemeden beni kollarına alıyor ve yatak odasına doğru ilerliyor, adımları uzun ve hızlı. Oraya vardığımızda beni yatağa yatırıyor, ellerini başımın iki yanına koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Seni soyacağım. Sonra seninle sevişeceğim. Sonra sen bana tekrar tatlı ve yumuşak mı yoksa kirli ve sert mi istediğini söyleyeceksin."

Sesi bir fısıltı, yoğunluğu ve kontrolüyle heyecan verici. Bu kelimeleri aynı anda hem bu kadar tehditkâr hem de bu kadar heyecan verici söyleyebilecek başka bir erkek yoktur herhalde. Kendimi bir uçurumun kenarında durmuş, bir uçuruma bakıyormuşum gibi hissediyorum, rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyor.

Bu anın diğer tarafında ne olduğunu bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, umurumda da değil.

Beni derinden öpüyor, saçları yanaklarımı gıdıklıyor. Sonra ağzını boynuma götürüyor, çenesindeki tırnaklar kulağımın altındaki hassas deriye sürtünüyor, dudakları sıcak ve yumuşak, nefesi benimki gibi hırıltılı. Yavaş gitmeye çalıştığını söyleyebilirim ama elleri başıma dayandığı yerde titriyor.

İkimizin de bunu şefkatle başlamak için çok uzun zamandır istediğimizi fark ettim.

"Benimle sevişmeyi unut Cam," diyorum, kanım damarlarımda ateş gibi. "Hadi bunu kirli ve sert yapalım."

"Tanrı'ya şükür" diye nefes alıyor ve ellerini saçlarımda birleştiriyor,öpmezse ölecekmiş gibi beni tekrar öpüyor.

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıyor, bir hayvanın hırlaması gibi. Onun kurdu, oynamak için ortaya çıkıyor. İçimde, bacaklarımın arasında garip bir heyecan yaratıyor. Ağırlığını hissetmek için çaresizce onu kot pantolonunun ilmeklerinden tutup üzerime çekiyorum. Kalçalarım belinin etrafında açılıyor. Benim için çoktan sertleşmişti. O sertliğe karşı sallanıyorum, hiç olmadığım kadar çaresizim.

Bir kırbaç hareketiyle ayağa kalktı, siyah gözleriyle bana bakıyordu. Çılgın insan gözleri, çıplak şehvetle dolu. Ayakkabılarımı çıkarıyor, her birini omzunun üzerinden yere atıyor, sonra açık ellerini dizlerimden çıplak kalçalarımın içine doğru kaydırıyor, giderken etimi sıkıyor. Ben daha ne yaptığını anlayamadan bacaklarımın arasına eğildi ve külotumu kenara çekti.

Şok içinde haykırıyorum çünkü ağzı -sıcak, harika ağzı-orada.

Vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Her yerim ağrıyor. Tenim kızarıyor ve yanıyor. "Cam. Oh Tanrım. Durma, bu inanılmaz, bu-"

Bir parmağını içime kaydırduğunda bir porno yıldızı iniltisiyle ara veriyorum.

Çatırdayarak açılıyorum. Göğüs kafesimin içi boşalmış gibi hissediyorum, sanki tüm içim kazınmış gibi ve sadece bu var, dilinin hissi ve çıkardığı sesler - seksi, kirli ve ateşli göğüs derinliğinde homurtular, sesler sanki benim tadıma doyamıyor, sanki benim onun için olduğum kadar o da benim için açgözlü.

Kalçalarım titremeye başladığında ve gitmek istediğim yere çok yakın olduğum için nefesim daraldığında, Cam aniden gitmiş, üzerimde geziniyor.

Bakışları benimkilerde, kot pantolonunun düğmelerini açıp içinden çıkıyor ve boxer külotunu indiriyor. Bacaklarından aşağı kayışını ve ayak bileklerinin etrafında toplanışını izliyorum ve istemsiz bir şehvet sesi çıkarıyorum. Çıkıntılı ereksiyonunu avuçluyor, yüzümü izliyor.

Ayağa kalkıyorum, elini yolumdan çekiyorum, iki elimi sikinin etrafında kıvırıyorum ve ağzıma alıyorum.

İniltisi beni bir tanrıça gibi hissettiriyor.

Onu emerken ellerini saçlarımin arasına sokuyor ve bir elimle taşaklarını okşarken diğer elimle kalın şaftını okşuyorum, nefesinin altında küfrettiğinde kendimi daha da tanrıça gibi hissediyorum.

"Lanet olsun, o tatlı lanet ağız," diye fısıldıyor kalçalarını esneterek. "O ağız seviyorum. Seviyorum-"

Onu gırtlığıma kadar soktuğumda nefesi kesiliyor.

Sonra şimşek hızında bir hareketle yüzüstü döndüm. Cam bir kolunu belimin altından geçirerek kıcımlı havaya kaldırıyor, beni dizlerimin üzerine yatırıyor, sonra elbisemi yukarı kaldırarak popomu ortaya çıkarıyor. Hissettiğim bir sonraki şey, dişlerinin kıcıma batması.

Şaşkın bir nefes çekiyorum içime. Ellerim battaniyenin içinde yumruk oldu.

Sıcak nefesi tenimde gezinirken Cam, "Seni gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum, o çirkin yeşil kazağınla kapımda durmuş, bana müziğin sesini kısmamı söylüyordun, tüm kıvrımların ve küstahlığınla."

Beni tekrar ısıyor, derimi parçalayacak kadar sert değil ama acıtacak kadar sert ve hırslıyor. Neredeyse bayılacaktım. Adrenalin içime çöküyor. Nefesimi zor tutuyorum.

Beni ısırmaya devam ediyor, bir elini bacaklarımin arasına kaydırıp beni okşuyor ve bir yanağımdan diğerine doğru ilerliyor, ta ki tüm kığım acıyana kadar ve ben onun büyük eline karşı sallanıyorum, çarşafıara doğru nefes alıyorum, ölüyorum.

Ben ölüyorum. Beni öldürecek. Klitorisimi çimdikliyor ve kıcımlı ısıyor ve ben tam bir cennetteyim.

"Bu elbiseyi çıkarmalıyım." Sabırsızlıkla fermuarımı çekiştiriyor ama bunun için zamanım yok.

"Açık kalsın," diyorum, nefes nefese. "Sadece açık bırak ve beni becer."

Ona iki kez söylememe gerek yok. Yatağın başucundaki çekmeceyi açıyor. Folyonun kırıştığını ve yırtıldığını duyuyorum ve gözlerimi açıp prezervatifi büyük, görkemli sikinin uzunluğuna yuvarlamasını izlemenin inanılmaz zevkinin tadını çıkarıyorum.

Sonra arkamda dizlerinin üzerine çöküyor, ellerini kalçalarımın koyarak kendini sabitliyor. Bir saniye içinde ereksiyonu beni dürtüyor, sonra nefesim kesilene kadar beni geriyor.

Saçlarımdan büyük bir avuç alıyor, bileğine doluyor, böylece başım geriye doğru eğiliyor, sonra kalçalarını iterek içime giriyor.

Bağırıyorum. Tekrar itiyor. Onu hissettiğimde inliyorum, büyük ve istilacı, inanılmaz sıcaklığı her tarafımda, içimde, burnumda teninin kokusu. Sonra beni uzun, sert darbelerle beceriyor, bir eli kalçama sarılmış ve saçlarım bileğine dolanmış bir tasma gibi beni zevki için yerinde tutuyor.

Kıçıma sert bir tokat attı. Deli gibi gülüyorum çünkü çok hoşuma gidiyor.

O biliyor. Tabii ki neyi sevdiğimi biliyor. Ben inleyip çırpınana ve tamamen aklımı kaçıran, her hamlesine karşılık verene, tam orgazmın kıyısına gelene kadar kıcımlı tokatlamaya ve uzanıp dolgun klitorisimi okşamaya başlıyor.

Uzanıp elbisenin içinden sert meme ucumu çimdikliyor ve ben onun etrafında sarsılıyorum.

"Siktir," diye fısıldıyor kısık sesle. "Geliyorsun. Siktir, Joellen-"

Ben boşalırken bir iniltiyle kesiyor, içimdeki her şey hızlı, öfkeli dalgalar halinde kasılıyor ve açılıyor. Çok iyi, çok iyi, Tanrım, çok iyi. Cam bana katılana kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum.

"Birlikte mükemmel olacağımızı biliyordum."

Beni sırtüstü çeviriyor ama dizlerinin üzerinde duruyor, başım ve omuzlarım yastığın üzerinde olacak şekilde beni yukarı çekiyor ama elleriyle kıcımlı altından kavrayarak geri kalanımı yukarıda tutuyor. Ellerimi yatak başlığına dayıyorum.

Bu şekilde içime girmeye başladı, nefesi kesildi ve saçları gözlerine döküldü, göğsündeki ve karnındaki her kas gerildi ve gerildi.

O kadar güzel ki sanki bir parçayla seks yapıyorum.
Sanat.

Vücudum onunkine kıyasla yumuşak ama önemli. Her şey onun gözlerinde, sanki güneşi ilk kez görüyorlarmış gibi her santimetrekaremi yutuyorlar.

Bacaklarımdan birini kaldırıyor ve bileğimi omzuna koyuyor. Şimdi gidebildiği kadar derine inmiş durumda ve ben daha önce hiç çıkarmadığım sesler çıkarıyorum, hayvan sesleri, onu teşvik ediyorum. Başını çeviriyor ve ayak bileğimi öpüyor, öyle tatlı bir hareket ki göğsüme doğru fırlatılan bir ok gibi delici bir acı gönderiyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ama içimden gelen anlaşılmaz sıkıntı sesini durduramıyorum. Yeni bir orgazma doğru ilerlerken bile ani bir duygu saldırısıyla savaşıyorum, çünkü ne kadar iyi olursa olsun, bunun bu geceden daha ileri gidemeyeceğini biliyorum.

Uzanıp kollarını tutuyorum, onu üstüme çekiyorum, sonra kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum, bu anı hafızama kazımaya çalışıyorum. Titriyor ve usulca inliyor. İticileri daha da hızlanıyor. Daha sert. Nefes alış veriş kalbimin atışı kadar düzensiz.

"Lass," diye nefes nefese kalır.

"Lütfen," diye inliyorum, çünkü ben de tam oradayım.

Sonra birlikte uçurumun kenarındayız, sertleşiyor ve haykırıyoruz, bedenim onunkinin altında eğilmiş, başım yastığa yaslanmış. Kendini bedenimde kaybederken parmaklarını kafa derime batırıyor ve inkârımın son parçası da çözülüp serbest kalıyor.

Cameron McGregor'a karşı hislerim var.

Tanrım, bu gerçekten acıtacak.

OTUZ İKİ

Geç oldu ya da erken. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Yatağımda Cam'in kollarının arasında, parmaklarımı göğsündeki dövmelemin üzerinde gezdiriyorum çünkü o gittikten sonra onunla ilgili her ayrıntıyı hatırlamak istiyorum.

Önümüzdeki elli bekar yıl boyunca beni ayakta tutacak bir şeye ihtiyacım olacak.

"Kellen'la neden dairelerinizi değiştirdiğinizi hiç sormadım," diye mırıldanıyorum. Bacaklarım ağırlaştı ve Cam'in olağanüstü dayanıklılığı sayesinde çeşitli yerlerim ağrıyor. Son iki saat içinde üç kez seks yaptık; iki kez yatakta, bir kez de duşta.

Cam parmaklarını omurgamda gezdiriyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Koçum manzara değişikliğinin bana iyi geleceğini düşündü."

Başımı eğiyorum ve gülümseyerek ona bakıyorum. "Ve yaptın mı?"

Yüzündeki gülümseme yumuşak ve tatlı. "Evet." Bir an duraksıyor, gülümsemesi soluyor. "Ve hayır."

Ne demek istediğini anladım. İkimiz de arka planda saatin sıfıra doğru ilerlediğini duyuyoruz.

"Manzara değişikliğine neden ihtiyaç duydu?"

Bir süre daha durakladıktan sonra Cam derin bir iç çekiyor. "Hayatım ... yönetilemez hale gelmişti."

Michael'ın bahsettiği reşit olmayan hamile kız hemen aklıma geliyor. Bu konuyu açıp güzel bir anı mahvetmek istemiyorum, ama eğer sadece birkaç

Cameron McGregor hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için gün sayıyorum. "Şu genç demek istiyorsun."

"Evet. Diğer şeylerin yanı sıra. Çok fazla içiyordum. Herkese saldırıyordum. Yıllarca terapi görmeme rağmen öfkemle yapıcı bir şekilde başa çıkmayı hiç beceremedim."

"Terapide miydin? Yıllarca mı?"

"Vücudum üzerinde çalıştığım kadar kafam üzerinde de çalıştım. Etkisinin o kadar başarılı olduğunu söyleyemem ama evet. Terapi. Annemin zihninin hayat tarafından ne kadar kötü bir şekilde becerildiğini görünce, her zaman kendimi geliştirmeye ilgi duydum. Ayrıca çok okurum. Her şeyi, gerçekten, biyografiden tarihe ve politikaya kadar. Üniversiteye gitmedim -öğrenme engeliyle ortaokulu bitirmek yeterince zordu- ama okumayı seviyorum."

Her şeyiyle o ve kitapları seviyor. Neden, evren? Neden bana dünyanın öbür ucunda bir hayatı olan biriyle bunu veriyorsun? Ona daha da sokuluyorum, harika, sıcak kokusunu içime çekiyorum, boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Bana pek de kızgın görünmüyorsun prancer."

Kıkırdıyor ve burnunu saçlarıma sokuyor. "Güzellik vahşi canavarı evcilleştirir, sanırım."

Bana Güzelim dediğini duyunca kalbim parlıyor ama onun mutsuz olduğu düşüncesinden nefret ediyorum. Annelik içgüdülerim onu göğsüme sarıp kurtlarla onun için savaşmak istiyor ama başka bir içgüdüüm bana onun kurtlarının dışarıda değil içeride olduğunu söylüyor.

"Garip geçiş uyarısı."

Göğsü bastırılmış kahkahalarla titriyor. "Tamam. Başla."

"İçinde bulunduğun dava, hani şu konuşurken kulak misafiri olduğum dava.

biriyle telefonda konuştum. Hamile genç kızla bir ilgisi var mı?"

Başını salladı. "Bana babalık davası açıyor."

Nefes nefese kaldığımda hemen ekledi, "Ben baba değilim, genç kız. Ahlak timsali olmayabilirim ama ergenlerden uzak duracak kadar bilgim var."

"Biliyorum. Bana bunun doğru olmadığını söylediğinde sana inanmıştım. Kaç yaşında?"

"On altı."

"Aman Tanrım! O bir çocuk!"

Sesi kuruyor. "Onun resmini görseydin böyle söylemezdin. Ya da zihninin içine baksaydın. O kurnaz küçük bir şey. İlgı istiyor, nasıl elde edeceğini biliyor."

"Sanırım bana hikayeyi anlatsan iyi olur, çünkü şu anda kafamda gerçekten korkunç senaryolar kuruyorum, Cam."

Konuşurken dalgın bir şekilde parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Hikâyeyi kısaca özetlemek gerekirse, ben bir hedefim. Büyük, aptal bir hedef tahtası. Davranışlarımla kendime hiç iyilik yapmadım - sarhoş ve düzensiz, tabiri caizse 'flört' geçmişim. Avukatım bu tür suçlamalarla daha fazla karşılaşmamış olmamın bir mucize olduğunu düşünüyor." Gülüşü tüyler ürpertici derecede karanlık. "Şanslıyım."

O devam edene kadar nefesimi tutarak bekliyorum.

"Evimde bir parti verdim. Her zaman parti verirdim. Etrafımda insanların olması beni daha iyi hissettiriyor. Daha az huzursuz. Evim her zaman insanlarla doluydu. Arkadaşlarım -tabiri caizse- takım arkadaşlarım, yabancılar, kim olursa."

Tanıştığımız ilk gece verdiği strip poker partisini, barda tavladığı isimsiz kızı düşünüyorum ve başka bir katta yaşasaydım ve hiç tanışmasaydık neler olabileceğini düşünüp ürperiyorum. Burada da onu doğmamış çocuğunun babası olmakla suçlayan rastgele bir kadın olabilirdi.

Belki bu sefer dürüstçe.

"Yazın bir gece, adamın biri kız kardeşini getirdi. En az yirmi yaşında görünüyordu. Makyajlı, yüksek topuklu, her şey var. Parti çılgınlaştı. Gece üçte arka bahçedeki çimenlerde sızmıştım. Sabah uyandığımda her yer harabeye dönmüştü ve mutfağımda ağlarken bulduğum, berbat görünen bu kız dışında herkes gitmişti. Ona sorunun ne olduğunu sorduğumda, kardeşinin gittiğini ve eve dönüş yolunun olmadığını söyledi. Ben de aptalım, onu götürmeyi teklif ettim. Hepsi bu kadar. Tek yaptığım buydu: onu evine bıraktım. Ertesi hafta bir ziyaretçim oldu."

Cinsel Suçlar Yasası kapsamında cinsel zorlama suçlamasını nasıl savunmak istediğimi görüşmek isteyen polis."

Midem bulanıyor. Belki de bu hikâyeyi dinlemek o kadar da iyi bir fikir değildi. "Yani ikinizin seks yaptığını mı iddia etti?"

"Evet, sarhoştum ama bunu unutacak kadar da sarhoş değildim. İçeri girdikten sonra onu hiç görmedim. Hukuk ekibim partideki herkesle görüştü ve hiç kimsenin onun herhangi bir zamanda yanımda olduğunu doğrulayamayacağı ortaya çıktı. Fiziksel bir kanıt olmadığı ve hikayesini destekleyecek tanığı da bulunmadığı için suçlama yapılmadı. Ama o zamana kadar haberler hikayeyi ele geçirmişti. Bana çocuk tacizcisinden tecavüzcüye kadar her şey denildi."

Nefes almak için duraklar. Vücudundaki gerginlik dalga dalga yayılıyor. "Bu tür pis kokular temizlenmez."

"Oh, Cam. Bu korkunç."

"Bu en kötü kısmı bile değil. İki ay sonra hamile olduğunu öğrendi ve bana babalık davası açtı."

"Ama baba olmadığınızı kanıtlamak için tek gereken bir DNA testi!"

"Evet. Doğmamış çocuğa zarar verebileceğini iddia ederek bunu kabul etmiyor. Bu yüzden doğum yapana kadar beklemek zorundayım, böylece kanlı testi yaptırabilir ve masum olduğumu kanıtlayabiliriz. Bu arada, tüm haberlerde ondan nasıl faydalandığım hakkında ağlıyor."

Onun adına çok öfkeliyim. "Ama bu hiç adil değil! Yalan söylüyor!"

Cevap verirken yorgun görünüyor. "Davayı kabul etmediğim için ödemem gereken bedel bu. Avukatları bana onu susturmam için bir anlaşma teklif etti ama ben reddettim çünkü bu şantajdır. Bebek doğduktan sonra her şey ortaya çıkacak ama o zamana kadar benim başrolde olduğum bir sirk olacak."

"Ama karakterine hakaret ettiği için ona karşı dava açamaz mısınız?"

Nazikçe şöyle diyor: "Karakter suikastım için suçlanacak biri varsa o da benim. O da belli ki kafası karışık bir çocuk. Sonunda ne işe yarayacak ki?"

Bunların hepsi çok iç karartıcı. "Keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı. Bunu yaşadığın için senden nefret ediyorum."

Yüzünü saçlarıma çevirip derin derin içine çekiyor. "Zaten yardım ettin, genç kız. Ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin."

Sesi duygu yüklü, boğuk, derin ve çığ; gözlerimin arkasına sıcak bir yaş iğnesi getiriyor. Birkaç dakika sessizce uzanıyoruz, sadece nefes alıyoruz, ta ki o tekrar konuşmaya başlayana kadar.

"Bu kulağa çok garip gelecek." "Zaten endişeliyim."

Bir nefes alıyor ve sonra ağzından kaçırıyor: "Bana annemi hatırlatıyorsun."

"Garip geçişlerden bahsetmişken! Burada durup bundan etkilenmemeye çalışacağım, teşekkürler. Yatakta çıplak olmasaydık o mücevheri üzerime atmak için bekleyemez miydin?"

Kıkırdıyor. "Biliyorum. Özür dilerim. Demek istediğim ..." Bir an doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. "Nasıl doğal bir bakıcı olduğun. Hiç uğraşmadan insanların kendilerini iyi hissetmelerini nasıl sağlayacağını biliyorsun. Her zaman dürüst olman." Sesi düşer. "Kendini evinde gibi hissediyorsun."

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıp veriyorum, bu da "Beni öldürüyorsun, şakacı" derken sesimin kırılmasına yardımcı olmuyor.

Beni kendine doğru daha sıkı çekiyor, o kaslı kollarıyla bana sıkıca sarılıyor. "Odadaki fil hakkında konuşacak mıyız?"

Ne demek istediğini biliyorum, ama bundan kaçınmak için şaka yapıyorum, çünkü başka bir şey değilse bile, zor konuşmalardan ve rahatsız edici duygusal anlardan kaçınma konusunda uzmanım.

Kötü mizah. "O şeyin bir adı var mı? Çünkü ben ona gizlice Godzilla diyorum."

"Aletim hakkında konuşmuyorum genç kız, bunu sen de biliyorsun."

Yüzümü göğüs kaslarına saklayarak birkaç santim aşağı doğru eğildim. "Çok güzel göğüslerin olduğundan hiç bahsetmiş miydim? Çünkü var. Erkek göğüsleri çok küçümsenir."

Cam'in derin iç çekişi saçlarımı karıştırıyor. "Ayın üçünde İskoçya'ya dönmek zorundayım."

Orada asılı kalmasına izin veriyor, yeni doğan ilişkimize doğrultulmuş dolu bir silah gibi, yeni doğmuş titrek bacaklarını deniyor. Ben bir şey söylemeyince ekliyor: "Yeni sezon için eğitim ayın altısında başlıyor, yoksa daha uzun kalırdım-"

"Hayır," diye araya giriyorum, sesim teninde boğuklaşıyor. "Burada kalamazsın. Hayatına geri dönmek zorundasın."

Ben de benimkini çözmeliyim. Geriye ne kaldıysa. Acaba McDonald's'ta mı yoksa Starbucks'ta mı çalışmak yeteneklerime daha uygun olur?

Sesi kalınlaşan Cam, "Benimle gel." diyor.

Kalbim çılgınca çarpmaya başlıyor ve beni nefessiz bırakıyor. Bir an için konuşma yetimi kaybediyorum ki bu iyi bir şey çünkü o anki zihinsel durumum en iyi "çıkıntıda durmak" olarak tanımlanabilir.

"Sana bir bilet alacağım, dönüş tarihi açık olan bir bilet, böylece istediğin kadar kalabilirsin. Biraz tatil yap, İskoçya'yı sevip sevmediğini gör ... neden başını sallıyorsun?"

"Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun," diye fısıldıyorum, sesimin ağlamaklı çıkmasından nefret ederek. Bu tür anlar bende olmayan türden bir sınır kadını metaneti gerektiriyor. Her an göğsündeki sümüğümü sileceğime eminim.

"Lass-"

"Ben otuz altı yaşındayım, Cam. Sen yirmi dokuz yaşındasın. Senden daha yaşlı nevrozlarım var. Sen evi sürekli insanlarla ve partilerle dolu, göz alıcı ve ünlü birisin, bense sadece kedimle sosyalleşen bir ev kuşuyum. Sonunda bana kızacaksın. Ben evimi özleyeceğim, kendimi yük gibi

hissedeceğim.

İkimizin de hayatlarında düzeltmemiz gereken oldukça önemli sorunlar var ve birbirimizi koltuk değneği olarak kullanmak daha fazla karmaşa yaratmaktan başka bir işe yaramayacak."

Uzun ve gergin bir andan sonra Cam, "Vay canına. Bu çok moral bozucuydu. Tekrar dene. Bu sefer kısa tut ve sadece evet de."

İnliyorum ve diğer tarafıma dönüyorum. Bunun sohbete son noktayı koyacağını düşündüysem de Cam kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekerek bu fikre hemen son veriyor.

Dudaklarını kulağıma dayıyor ve korkmuş vahşi bir hayvanla konuşur gibi yumuşak ve yavaşça konuşuyor. Ya da gerçekten aptal birine.

"Birincisi, aramızdaki yaş farkı umurumda değil. Senin de olmamalı. İkincisi, evim her zaman yalnız olduğum için insanlarla dolu, partileri sevdiğim için değil. İki B, hayatım göz alıcı değil. Seninle tanışmadan önce, saatte yüz kilometre hızla uçuruma doğru giden bir arabaydım. Üç, seninle ilgili kızdığım tek şey, kendini aşağılamaya olan amansız bağlılığın. Evini özleme ihtimaline verecek bir cevabım yok ama evimde de burada olduğun kadar rahat hissetmeni sağlamak için elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz. Ve dört numara, hayatlarımızda her ne sorun yaşarsak yaşayalım, ikimizin de güvenebileceği tek insanla birlikte olmak bizi çok daha iyi hissettirecektir.

"Sen benim için bir koltuk değneği değilsin Joellen. Sen bir hediyesin. Eğer benimle birlikte olmak istemediğin için İskoçya'ya gelmek istemiyorsan, bunu söyleyecek cesaretin olsun ama bana daha fazla bahane üretme. Ve aramızdaki bu ilişkiye en kötü senaryoları uygulamaktan vazgeç; bu olumsuz saçmalığı kontrol altında tut."

Uzun, korkunç bir sessizlik oluyor ve ben pencereden dışarıya, lapa lapa yağan kara bakıyorum ve o beni tamamen parçalamış olsa da kendimi bir arada tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Normalde bu noktada gözyaşlarına boğulur ve stres atmak için eve koşardım. Hayır, bu yanlış. Normalde pembe bornoz giyen ünlü bir sporcunun beni aptal yerine koyup Avrupa'da onunla yaşamaya davet ettiği bir evren yok, ama görünüşe göre bu benim yeni normalim, bu yüzden sineye çekip bildiğim en iyi şekilde başa çıkmam gerekecek.

"Bahse girerim sadece vanilyalı dondurma yiyorsundur. Ama senin evinde."

Cam gülmeye başlıyor, önce hafifçe, ama sonra kendini bırakıyor ve yatağa yığılıyor, şilteyi ve ikimizi de sarsarak onu ele geçiriyor.

"Kahretsin, şakacı. Birine kızgın kalmak konusunda çok kötüsün, bunu biliyor musun?"

"Hayır, genç kız." Beni üstüne çekiyor -kendini küçük ve kadınsı hissettiren ve kaslarını bu kadar büyütmek için gösterdiği özveriye minnettar olmamı sağlayan o harika yöntemiyle beni tutuyor- ve gülümseyerek bana bakıyor. "Uzun süre kızgın kalamayacak kadar tuhaf ve harikasin."

Beni öpüyor, elleri saçlarımda ve ağzında bir gülümseme. Beni kolunun altına sıkıştırıyor ve uyuduğunu anlayana kadar nefes alış verişinin daha da derinleşmesini dinliyorum.

Yanına uzanıyorum ve son bir kez onu içime çekiyorum, kendime o uyanmadan önce sıvışmamın en iyisi olduğunu söylüyorum, böylece kaçınılmaz ertesi sabah garipliklerinden kaçınabiliriz.

Sonra elbisemi ve ayakkabılarımı yerden toplayıp parmak uçlarımda dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan usulca kapatıyorum.

OTUZ ÜÇ

Bugün Noel Arifesi, Noel'in kendisi ve Sevgililer Günü'nden sonra yılın en iç karartıcı üçüncü günü. Bu yıl her zamankinden daha da kötü çünkü Michael Maddox beni hâlâ sevmediği gibi benim de umurumda değil çünkü gidip asla bir geleceğim olmayacak başka bir adama aşık oldum.

Sanırım bu benim olayım.

Bay Bingley ile yatakta uzanmış, tavana bakıyor ve kendim için üzüliyordum ki kapının çalındığını duydum. Onun kapısı. Yeni uyanmış olmalı, çünkü dışarısı hâlâ karanlık.

"Cevap vermeyeceğim," diyorum kediye, o da bana iğrenmiş bir bakış atıyor, bu da beni savunmaya geçiriyor. "Neden bu kadar yargılayıcı davranıyorsun?"

Yüz ifadesi, neyi yanlış yaptığımı çok iyi bildiğimi ve kendimden utanmam gerektiğini söylüyor. Şimdi daha kötü hissediyorum çünkü aptal bir kedi bile benden daha zeki.

Cam'in kapıyı çalma sesi gittikçe artıyor, ta ki ben onun sesini duyana kadar. "İçeride olduğunu biliyorum. Ne kadar süreceği umurumda değil, sen açana kadar kapıyı çalacağım."

İçimi çekiyorum, kendime bu işi bitirmenin daha iyi olacağına dair bir moral konuşması yapıyorum ve yataktan kalkıyorum. Üzerime bir battaniye sararak ön kapıya doğru sürünüyorum.

"Joellen!"

"Buradayım, şakacı," diyorum kapıdan. "Binayı uyandırma."

"Kapıyı aç."

Alnımı kapıya yaslıyorum. "Yapamam. Kendimi tekmelemekle çok meşgulüm."

"Ciddi misin lan sen? Aç şu lanet kapıyı."

Sesi deli gibi geliyor. Gözetleme deliğinden baktığımda bir çift ela gözün bana dik dik baktığını görüyorum.

"Kafanı görebiliyorum, genç kız. Bunu zaten konuşmuştuk."

Sakinleştirici birkaç derin nefes alıp kapıyı açıyorum. Cam kapıyı iterek içeri giriyor ve bu sırada beni yolumdan çekiyor. Oturma odasına doğru yarı yolda topuğunun üzerinde dönüyor ve bana ters ters bakıyor.

"Bana yanıldığımı ve dört kez seks yaptıktan sonra veda etmeden sıvışıp gitmediğini söyle. Kapıyı çaldığımda sadece kediye beslemeye geldiğini ve geri dönmek üzere olduğunu söyle."

Yüzümü buruşturuyorum ve battaniyeyi daha sıkı sarıyorum. "Um."

Şaşkın, kırgın ve tamamen kızgın görünüyor. "Beni hayalete çevirdin."

"Hayır, yapmadım."

"Evet, yaptın!"

"Hayır, hayaletlik biriyle çıkarken ondan ayrılıp hiçbir açıklama yapmadan hayatından kaybolmaktır. Benim daha önce ayrılmam sadece ..." Uygun bir kelime bulmakta zorlanıyorum. "Uygun."

Boynunda bir kızarıklık belirliyor. Gözleri öfkeyle parlıyor. "Uygun mu?"

"Pratik, yani."

Bu onu sadece daha kızgın gösterir.

Burnumun kenarını parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Midem bulanıyor ve migrenim tutacakmış gibi hissediyorum. "Cam. Bunu zaten konuşmuştuk. Birkaç gün içinde gidiyorsun. Başka bir ülkede yaşıyorsun. Senin orada bir hayatın var, benim de burada."

"Gerçekten mi?" diyor, sesinden alaycılık akıyor. "Hayat senin için nasıl gidiyor, Joellen?"

Artık kızgın olan tek kişi o değil. "Ouch, prancer." "Çok haklısın, ah. Şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun yalnız uyandığımda. Verdiğiniz hizmetler için şifonyerin üzerine para bırakmadığınıza şaşırdım."

Boğazımdaki ani yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Özür dilerim. Kötü hissetmeni istememiştim. Sadece bir hataydı."

Karnına tekme atmışım gibi tepki verdi. Geri adım atıyor, yüzünden kan çekiliyor, ağzı açık ve gözleri kocaman.

"Bir hata mı?"

Asıl hatanın o kelimeyi kullanmak olduğunu o anda fark ettim, ki bu kesinlikle inanılmaz derecede kötü bir seçimdi. "Hayır- Cam, dinle, öyle demek istemedim-"

"Ne demek istediğini çok iyi biliyorum, genç kız," diyor acı bir şekilde ve yanımdan geçip gidiyor. Dairemden çıktı, koridoru geçti ve ben daha tek kelime etme fırsatı bulamadan kapısını çarptı.

Uzun bir süre orada duruyorum, koridorun karşısına koşup kendimi onun kollarına atma dürtüsüyle savaşıyorum, ama sonunda durumun kaçınılmaz gerçekliğine teslim oluyorum ve yorganı başımın üzerine çekerek yatağa geri dönüyorum.

Bay Bingley aşağı atlıyor, benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

O öğleden sonra saat beşte telefon çaldığında hâlâ yataktaydım. Sıkıcı bir "Alo?" ile açtım.

"Selam, tatlım! Mutlu Noeller!"

"Selam anne. Mutlu Noeller. Eve."

Gülüyor. Kaliforniya gibi: parlak, güzel, esintili. "Bir gün erken geldiğimi biliyorum ama senin evine gidiyoruz."

Kız kardeşim yarın sabah gelecek ve burada kalacak. Çocukların orada ne kadar çılgın olduğunu biliyorsun. Muhtemelen aramaya fırsat bulamayacağız."

Kaba olmaya çalışmadığını biliyorum, ama böyle zamanlarda dilimi ısırarak zorunda kalıyorum, "Aramak için zaman ayırmayacaksın" gibi şirret bir şey söylemekten kendimi alamıyorum.

Jacqueline ve kocası Jack'in -aliterasyon konusuna hiç girmeyeyim- iki yaşında ikizleri var. İsimleri de J harfiyle başlıyor, çünkü kız kardeşimin astroloğu ona enerjinin iyi olacağını söylemiş. Şeytan'ın aynı anda iki bedende yaşayabileceğini düşünmezsiniz, ama yanılırsınız. Bu çocukların ürettiği kustumuk ve yeşil sümük miktarı bir şeytan çıkarma filmine ait. Çılgınlıkları da öyle, duvarlardaki boyaları kazıyabilir. Annemin ailemize daha fazla küçük canavar katmak için neden bu kadar çaresiz olduğunu bilmiyorum ama anne olana kadar gerçekten mutlu olamayacağımı ve tatmin olamayacağımı düşünüyor.

Ya da iki beden.

"Dün postadan paketlerini aldık, tatlım! O şirin tiftik atkı için çok teşekkürler."

Sevimli onun için iğrençliğin şifresi. Birbirimize diğerinin hoşuna gitmeyeceğini bildiğimiz hediyeler göndermekten hoşlanıyoruz, çünkü anne-kız ilişkileri mayın tarlaları, cinayet sahneleri ve bunun gibi bir sürü süper şeydir.

"Bana gönderdiğin yeni Huysuz Kedi takvimi için de teşekkürler anne. Onu duvara asmak ve bir yılı daha onun kabız suratına bakarak geçirmek için sabırsızlanıyorum."

"Aklıma gelmişken tatlım, terfiin hakkında bir şey duydun mu?"

Midem bulanıyor çünkü kovulacağımı duyunca çılgına döneceğini biliyorum. Ama sonra, birdenbire, saf bir aydınlanma anı yaşıyorum. Yine böyle bir aydınlanma, ama çok daha büyük.

Annemin herhangi bir konuda ne düşündüğü gerçekten önemli değil.

Vay canına, düşürene kadar o yükün ne kadar ağır olduğunu bilmiyordum.

"Evet, o cephede haberler kötü," diyorum. "Patronum - yıllar önce sana aşık olduğumu söylediğim ve Jacqueline için mükemmel olacağını söylediğin Michael'ı hatırlıyor musun? - büyük bir dangalak çıktı ve tatil partisinde kadınlar tuvaletinde bana asılmaya çalıştı. Görünüşe göre bu terfi bir tür ödeme anlaşmasıydı ve ben oynamıyordum. Tatil nedeniyle ofis yılbaşına kadar kapalı ama geri döndüğümde ilk iş olarak kovulacağıma eminim."

Annem ciyak ciyak bağırıyor, "Ne?"

"Bummer, değil mi? Benim için boş yatak odasını hazırlamak isteyebilirsin. Oh, ayrıca? Cameron McGregor onunla İskoçya'ya dönmem için beni davet etti. Duygusal olarak başa çıkamayacağım bir tür kafa karıştırıcı cinsel ilişki yaşıyoruz ama yatakta inanılmaz olduğunu bilmek isteyeceğini biliyordum."

Bir gümbürtü duyuyorum ve annemi öldürüp öldürmediğimi merak ediyorum. Noel o kadar da kötü olmayabilir.

Sadece öyle, çünkü onu tamamen yalnız geçiriyorum, bir dolabın derinliklerinden aşırđığım bir konserveden soğuk barbekü fasulyesi yiyorum ve bir şişe ucuz Syrah içiyorum, oturma odamın penceresinden somurtkan bir şekilde bakarken yanımda sadece sağır, yargılayıcı bir kedi var.

Ona romantik "ideal" erkeğimin adını vermemdeki ironi gözümünden kaçmadı. Bay Bingley, Bay Darcy'nin olmadığı her şeydi: kibar, çekici, popüler. Sonunda Darcy'nin düşünceli bir alfa deliğinden daha fazlası olduğu ortaya çıktıktan sonra bile - aslında inanılmaz karakterli ve derin bir adam olduğunu - her zaman

Dünyanın Bay Bingley'leri tercih edilirdi, çünkü hafif ve yumuşacık bir erkek lokumuna sahip olmak varken kim tüm o için için yanan maçolukla uğraşmak ister ki?

Bir aptal, işte o.

26 Aralık'ta kar fırtınası başladı, bu da benim ruh halime uyduğu için çok uygun. Önümüzdeki birkaç günü, a) Michael Maddox fikrini severek on yılını harcadığım ve b) Cam ile çılginca, sınır tanımayan bir seks yaparak, ona aşık olarak ve hemen ardından çıldırarak mükemmel bir arkadaşlığı mahvettiğim için ceza olarak nefret ettiğim tüm tatil filmlerini izleyerek geçirmeye karar verdim. Kapı çalındığında It's a Wonderful Life'ı üçüncü kez yeniden izliyordum.

Elimde bir avuç mikrodalga patlamış mısırla donup kalıyorum.

Kapı yine çalıyor. Bu Cam'in kapısı ama farklı, çünkü bir şekilde sesi kasvetli geliyor.

Patlamış mısır kasesini bir kenara bırakıp ön kapıya gidiyorum, kalbim deli gibi çarpıyor. Kapıyı açtığımda Cam kot pantolon ve tişörtüyle karşımda duruyor ve her zamanki gibi çok seksi görünüyor.

Birbirimize baktık. Ağzından çıkan ilk şey, "Bana mutlu Noeller dilemediğine inanamıyorum, seni pislik" oldu.

"Konuşmadığımızı sanıyordum."

Bana kaşlarını çatıyor, bir tutam saç çekici bir şekilde gözlerinin içine düşüyor. Bu bir süre devam ediyor, ta ki iç çekip nefesinin altında küfür edene kadar. Sonra kot pantolonunun ön cebine uzanıyor ve bir anahtar çıkarıyor. Bana doğru itti. "Al bakalım. Ben gitmeden önce başka hatalar yapmak istersen diye."

Korkuyla dolup taşarak, Kellen'in daire kapısına ait olduğu anlaşılan anahtara bakıyorum. Oh Tanrım. Olamaz. Yapma bunu. Bunu olduğundan daha kötü hale getirme.

Ama tabii ki alıyorum. Aptalım ama deli değilim.

Birkaç dakika daha rahatsız edici bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz, ta ki Cam "Tamam. Görüşürüz. Ya da görüşmeyiz."

Arkasını dönüp dairesine doğru yürüyor ve kapıyı çarpıyor, böylece daha fazla akıllara durgunluk veren seks için beni ne zaman istersem gelmeye davet etmesine rağmen hala kızgın olduğunu anlıyorum.

Elimdeki anahtara bakıyorum ve onu kullanmamın ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Bütün gün dayanıyorum, ki bence bu oldukça iyi. Aslında bir günden birkaç saat daha fazla, çünkü kendimi Cam'in dairesinin kapısını açarken bulduğumda, ertesi gece saat dokuzu çeyrek geçiyordu.

Oturma odasında loş bir şekilde yanan küçük bir okuma lambası dışında tüm ışıklar sönük. Bir an için evde olmadığını düşünüyorum, ama sonra yatak odasından çıkıp bana doğru geliyor, kızgın, korkutucu ve ateşli görünüyor.

Dünyanın en doğal şeyymiş gibi beni kollarına alıyor ve yatak odasına geri dönüyor.

Profiline bakarak fısıldıyorum, "Neden çıplaksın?"

"Çıplak uyuyorum."

"Uyuyor muydun?"

"Hayır. Şimdi kapa çeneni."

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Evet. Şimdi kapa çeneni."

Sustum. Beni bavul gibi yatağa fırlatıyor. Zıplıyorum, nefes nefese kalıyorum ve doğrulmaya çalışıyorum, ama o benim akıllı fikirlerimin hiçbirini kabul etmiyor. Beni yere itiyor ve sertçe öpüyor, bir dizi bacaklarımın arasına sıkışmış ve parmakları saçlarımda dolaşıyor.

Yatağın içinde tereyağı gibi eriyorum.

"Seni sonra dışarı atacağım," diyor, hırıltılı bir şekilde nefes alıyor ve eteğimi kalçalarıma doğru itiyor. Külotumu sürüklüyor

Bacaklarımdan aşağı. "Ve sakın bana kişisel sorular sormaya kalkma."

Bana çok kızgın. Çok öfkeli. Tanrım, bu bir dönüş-
üzerinde.

Gömleğimi ve sütyenimi çıkarma zahmetine girmiyor.
Beni ön sevişmeyle hazırlıyor - buna ihtiyacım olduğundan
değil, çünkü onu gördüğüm anda iç çamaşırımı ıslattım -
sadece ereksiyonunu bir prezervatifle kaplıyor ve öfkeyle
içime sokuyor.

Eğilip inliyorum ve ona biraz daha aşık oluyorum.

Beni sert sikiyor. Sanki bir şeyi kanıtlamaya
çalışıyormuş gibi. Parmaklarımı pazılarına kenetliyorum ve
bacaklarımı sırtına sarıp sonuna kadar dayanıyorum. İnleyip
nefes nefese kaldığımda yavaşlıyor, "henüz değil" diye
homurdanıyor ve boğazımı öpüyor.

"Lütfen Cam," diye sızlanıyorum, leğen kemiğimi
onunkine sürtüyorum, serbest kalmak için çaresizim.

Sonra onun üstündeyim, ters dönmüş ve yüzüne
binmişim, beni istediği pozisyona getirmiş, sert siki
ağızımdan birkaç santim uzağa fırlamış.

"Em" diye emrediyor ve yüzünü bacaklarımdan arasına
gömüyor.

Dili içimin derinliklerine girdiğinde şok olmuş bir şekilde
nefes alıp veriyorum. İki elini popomda gezdiriyor ve
nefesim kesilene kadar yalayıp emerek beni bir öğün haline
getiriyor.

Onu çok uzun süre yalnız bıraktığımda kıcıma bir uyarı
tokadı yiyorum.

Elimi sikinin etrafına doluyorum ama ağızma almadan
önce duruyorum. Bir ağız dolusu lateks istemiyorum,
teşekkür ederim, bu yüzden prezervatifi uzunluğuna
yuvarlayıp fırlatıyorum, sonra horozunun dolgun tepesini
dudaklarımdan arasına alıyorum.

Nefesini içine çekiyor, sonra içimi titreten bir inilti olarak
dışarı veriyor. Gözlerim kelimenin tam anlamıyla
yuvalarından fırlıyor. Ereksiyonunu dibinden ucuna kadar
yalıyorum, damarların üzerinde dilimi gezdiriyorum ve
ellerimde zonkladığında heyecanlanıyorum.

Sonra bir ritme başlıyorum, emiyorum ve okşuyorum, daha hızlı ve daha hızlı, dili bacaklarımla arasında bayılacağımı düşünene kadar çalışıyor.

Cam bir elini saçlarıma daldırıp çekiyor ve sikiinin ağzımdan çıkmasını sağlıyor. "Bekle," diye nefes nefese kaldı. "Siktir. Bekle."

Kendini yeniden kontrol edene kadar birkaç dakika öylece donup kaldık. Sonra en nazik öpücüğünü klitorisime bastırıyor. Ben ürperdiğimde gülüyor, karanlık, tatmin edici bir ses, beni daha önce hiç bilmediğim kadar heyecanlandırıyor. Ama ben geride kalmak istemiyorum, bu yüzden dilimi sikiinin başının etrafında döndürüyorum ve bir porno Oscar'ı kazanabilecek bir inilti ile ödüllendiriliyorum.

O zaman kimin önce geleceğı bir oyun haline gelir. Kazan-kazan olarak da bilinir.

Yavaşça, sırayla ileri geri gidiyoruz. Önce beni bir süre yalıyor ve emiyor, sonra ben onu yalayıp emerken duruyor. Ben hile yapıp taşaklarını yavaşça okşamaya başlayınca, o da bir parmağını sütyenimin altına sokup zonklayan meme ucumu cimcikleyerek hile yapıyor. Onu boğazımdan aşağıya, tabanına kadar alıyorum ve o da iki parmağını içimde kaydırıp daireler çiziyor.

Tüm vücudum titrediğinde, terlediğimde ve gözlerim şaşı olduğunda, önce ben kırılıyorum.

"Gelmem gerek, Cam."

"Öyleyse gel." Yalamaya devam ediyor. "Benimle gel."

"Bunun gibi mi, yoksa ... ?"

Sorduğuna sevindim çünkü birden göz temasına ihtiyaç duymaya başladım. Bu oyun inanılmaz derecede ateşli, ama daha fazlasını arzuluyorum - onu arzuluyorum. Gözlerinin içine bakarak uçurumun kenarına gitmek istiyorum.

Lanet olsun. Buna pişman olacağımı biliyordum.

Üzerinden kalkıyorum, komodinden bir prezervatif daha alıyorum ve onu tamamen sarıyorum. Tekniğimden memnun hissederek ereksiyonuna gülümsüyorum.

Cam kollarımdan tutup beni ters çeviriyor, böylece sırtüstü yatıp ona bakıyorum. Bacaklarımın arasına girerek huysuzca "İstediğin bu muydu?" dedi.

Başımı sallıyorum, inlemeye karşı dudağımı ısırıyorum. İçime kayıyor ve Tanrım, bu çok iyi.

Ama yine hızlı ve sert gitmiyor. Bir eliyle popomu kavrarken, diğer eliyle başımı tutuyor, bir dirseğine dayanarak gözlerimin içine bakıyor.

Duygulara boğulmuş bir halde, kesik kesik nefes alıyorum. Gülümsüyor, ama bu acı verici bir hüzün.

"Devam et, aşkım," diye mırıldanıyor. "Bana bunun önemli olmadığını söyle.

Bana bunun bir hata olduğunu söyle."

Gözlerimde biriken yaşları görmesini istemediğim için yüzümü başka tarafa çevirmek zorunda kalıyorum. Sonunda uçurumun kenarına geldiğimde, tam yanımda, adımı inliyor ve içimde seğiriyor, adını Michael'ın asla yapmadığı şekilde kalbime kazıyor.

Demek aşk bu. Dostum, Noel'den bile daha kötü.

OTUZ DÖRT

Aşkın mekaniği şuna benzer: Havada kuş
civıltıları ve onun öpücüğünde kalbiniz,
Gözler buluşur, nefesler tutulur, bir şehvet
parıltısı Saf bir sevinç nabızı ve içinizde bir
SIZI
Mantiğa karşı takip edin; zihninizdeki o küçük
ses
Goblinler, tuzak kapıları ve bulabileceğiniz
şeyler hakkında uyarır
Sevgiliniz sizi sinirlendirecek ve sıkacak
şeyler yapacak
Osurma, geç kalma ve o iğrenç horlama gibi.
Ama kalbin imkansız rüyasında ısrar ediyor Ta
ki bir gün uyandığında korkunç bir
çığlık
Gidecek hiçbir yeri olmayan boğazında sıkışıp
kalmış
Ve çok uzun zaman önceymiş gibi görünen o
zamanı düşünürsünüz
Aşkın bir kuşken, kanatlanıp uçarken
Bu kuru, küçük, buruşuk şey değil.

"İşte bu romantizmin şöhretler listesine girecek bir şiir,"
diyorum yüksek sesle ve az önce tamamladığım şiiri
endişeyle inceliyorum. Doğru düzgün bir sone bile değil,
sadece evlenecek çiftlere uyarı olarak dağıtılabilecek bir
sürü iç karartıcı kafiyeli mısra.

Evlilik öncesi danışmanlık. İşte, neyi dört gözle beklediğini gördün mü? Bunun için gerçekten kaydolmak istiyor musunuz?

Her şeyin üzerine kocaman bir X çiziyorum ve sone kitabımı kapatıyorum.

Bugün 2 Ocak, yılbaşından sonraki gün. Yarın ofis sürtüğü olduğum için kovulmak üzere işe geri dönüyorum, ki bu gerçekten haksızlık, çünkü unvanımı kazanma zamanı geldiğinde, ben vazgeçtim. Ama öyle görünmüyordu, önemli olan da bu.

Ayrıca yarın, Cam İskoçya'ya gidiyor. Bana anahtarı verdiğinden beri her gece, ateşli, öfkeli bir seks için onun evine gidiyorum ve bir önceki günden biraz daha kötü hissederek ayrılıyorum.

Hangi pozisyona geçmemiz gerektiğini tartışmak dışında konuşmuyoruz. Birlikte spor yapmıyoruz. Birlikte yemek yemiyoruz. Olabilecek dünyaların en kötüsüne indirgendik -sikişme arkadaşları, arkadaş kısmı olmadan.

Seks inanılmaz ama arkadaşımı gerçekten özlüyorum. Onunla gülmeyi özledim. Her şeyi özledim.

Benim hatam. Biliyorum, hepsi benim suçum. Ayağım kaydı ve onun büyüğü aletinin üstüne düştüm ve her şeyi mahvettim.

Yardım aranıyor ilanlarına bile bakamayacak kadar depresyondayım. Zaten kimse böyle bir iş bulamaz. Birkaç saatimi kederli bir şekilde çevrimiçi işe alım sitelerinde gezinerek geçiriyorum ama kaçınılmaz olarak bir şişe şarap açıp üzüntülerimi bastırmaya çalışıyorum. Spoiler: İşe yaramıyor.

Öğleden sonra saat dörtte, telefon çaldığında üçüncü kadeh şarabımı yudumluyordum. Cevap vermedim çünkü ya annemdi ... ya da annemdi. Michael benimle hiç iletişime geçmeye çalışmadı. Ne bir özür e-postası, ne "Tüh, sarhoştum" mesajı, hiçbir şey yok.

İtiraf edeyim, bu acıtıyor. Yani, sızlıyor. Kendimi ne olacağını düşünmeye bıraktığımda hissettiklerime hiç benzemiyor.

Cam gittiğinde ve hayatımın onsuz dev bir kaka emoji olduğunu kabul etmek zorunda kaldığımda başıma gelecekler.

Eninde sonunda başka bir iş bulacağımı biliyorum. Ama Cameron McGregor gibi birini bulma şansım hiç yok. Umarım gazeteyi elime alıp onun, güzel karısının ve mükemmel bebeklerinin gülümseyen bir resmini görmeden önce birkaç yıl geçer, çünkü şu anla o zaman arasında kendimi ona gerçekten aşık olmadığımı ikna etmek için biraz zamana ihtiyacım var.

On, yirmi yıl kadar.

Telefonun çalması durduktan birkaç dakika sonra, makinenin üzerinde yanıp sönen kırmızı ışık bana bir sesli mesaj olduğunu söylüyor. Yapacak daha iyi bir şey olmadığı için, kim olduğunu öğrenmeye karar veriyorum. "Joellen, ben Portia." Hassas bir boğaz temizleme sesi, sonra yeniden başlıyor. "Maddox Yayıncılık'tan. Aramak için Noel sonrasını beklemek istedim. Bildiğiniz gibi, tüm personel yarın işe dönecek." Uzun, uğursuz bir duraklama. "Lütfen gelir gelmez bizimle toplantı odasında buluşun."

Biz mi? Yönetim kurulu odası mı? Sanırım on yıllık inatçı sadakatten sonra kovulmak için en iyi yer orası. En iyi manzaraya sahip. Yapmadığım bir şey yüzünden kovulacağım için haklı olarak öfkeli olsam da, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar uzun süredir buradayım.

Erkekler kuralları çiğnedikleri için hiçbir zaman kadınlar kadar ağır cezalandırılmazlar, çünkü tüm kuralları en başta erkekler koymuştur.

Yine de elimde bir koz var. Eğer iyi bir tazminat paketi ve referans mektubu alamazsam, haksız fesih için dava açacağım. Elbette kimse bana inanmayacak ve yine de işsiz kalacağım ama dava Michael Maddox'un elini başka bir zavallı kadının parasının yetmediği tatil elbisesine sokarken iki kez düşünmesini sağlayabilir.

Portia'nın beni neden sesli mesajla kovmadığını anlamıyorum, ama masamda almam gereken kişisel eşyalarım var, bu yüzden yine de içeri girmem gerekiyor.

Ancak gecenin ilerleyen saatlerinde Cam'in kapısını açtığımda çoktan gitmiş olduğunu görünce işler içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Bunu biliyorum çünkü mutfak tezgahının üzerine benim için üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf bırakmıştı. İçinde bir not vardı:

*I'm shit with good-byes and we're not talking anyway,
so I'm skipping that part and staying at a hotel
tonight.*

*My offer was serious. It still is. My door will always be
open for you.*

*Yours until the sun flames out and all life on earth is
extinguished,*

Prancer

Nota İskoçya'ya birinci sınıf bir bilet de dahildir.
Mutfakta yere oturup bebek gibi hıçkıra hıçkıra
ağlıyorum, terli yumruğumda notla top gibi kıvrılıyorum.

Sabahları zombi oluyorum. Ya da tüm niyet ve amaçlar için öyle de olabilirim. İçim dışıma çıktı. Beynim çürümüş. Düşünemiyorum, hiçbir şey yiyemiyorum ve işe gittiğimde kendimi savunmak için tutarlı bir cümle kuramayacağım kesin.

Cam gitti. Gerçekten gitti. Kendimi hem ölü hem de bıçakla oyulmuş, ateşe verilmiş ve bir asit fıçısına atılmış gibi hissediyorum. İnsanlar bundan nasıl kurtulur?

Otuz üçüncü kata çıkan asansörü Denny ile paylaşıyorum, görünüşümden ürkmüş olmalı çünkü bir mutfak faresi kadar sessiz. Tek duyduğum ılık bir "Günaydın." Bu da bana uyar, çünkü şu anki ruh halimle, osuruk şakasıyla karşılaştığımda cinayet işlemeye meyilliyim.

Kabin alanı tamamen aynı ama tamamen farklı görünüyor. Hayatımın on yılı boyunca o masada nasıl oturdum? O bulanık gri duvarlara nasıl baktım? Tekerleği olmayan bir bisikletin üzerinde olabildiğince hızlı pedal çevirerek nasıl bu kadar zaman harcadım?

Hemen toplantı odasına gidiyorum çünkü kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı yok. Ağır meşe kapıyı iterek açtığımda, odanın insanlarla dolu olduğunu görünce şaşıyorum.

Herkes yaptığı işi bırakır ve dönüp bakar.

Ben.

İnsan kaynaklarından Ruth burada tabii ki. Portia da öyle. Kelly yeşili bir elbisenin içinde haksız bir şekilde güzel. Cadıların böyle güzel bir ışıltısı olmamalı. Ayrıca Michael'ın babası, COO, tanıdığım birkaç yönetim kurulu üyesi ve kalın gözlüklü, et parçası gibi suratları olan ve şüpheli bir şekilde avukata benzeyen birkaç adam da toplantıda.

"Joellen." Portia bir adım öne çıkıyor ve bana en yakın sandalyeyi işaret ediyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Lütfen oturun."

İşte o zaman gerginleşmeye başlıyorum. Tüm bu gözler, herkes çok ciddi... Bir suçla suçlanmak üzere miyim?

Oturmak yerine sandalyeye yığılıyorum. Sonra beklerim.

İlk konuşan Ruth oldu. "Bu beyler firmanın avukatları."

Doğrulandığını duyunca korkacağımı sanmıştım ama bunun yerine ani, yakıcı bir öfkeyle doldum, o kadar sıcak ki bir an dilsiz kaldım. Sonra dilimi buldum ve onları serbest bıraktım.

"Yani daha en baştan zorbalık ve gözdağı taktikleri mi uygulayacaksınız? Kimse hikayeyi benim açımdan dinlemek istemiyor mu? Kimse gerçekte ne olduğuyla ilgilenmiyor - tüm bunları benim üzerime yıkacak ve on yıllık adanmış hizmetten sonra beni bir çöp gibi atacak mısınız?" Öfkem arttıkça sesim de yükseliyor. "Kıçımı yırttıktan, kurallara göre oynadıktan ve sahip olduğum her şeyi size verdikten sonra cezalandırılan ben miyim?"

Aniden ayağa kalkıyorum, sandalyeyi geriye atıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor. Kurul masasının etrafındaki insanlar telaşlı görünmeye başladı.

Ama umurumda değil. Bugün hayatımın en kötü günü. Cam gitti ve benimle uğraşılmasını istemiyorum.

"Son on yılda bir gün işe gitmedim. Bir gün! O da kadınlık organlarımdan bazılarını kestirip aldırma zorunda kaldığım içindi ki bu da öyle kolay bir iş değil, haberiniz olsun! Ondan sonra üç hafta boyunca o sandalyede otururken kramp girip önemli organlarım büyüklüğünde kan pıhtıları akıttım!"

Avukatlardan biri hafifçe yeşile döner ve diğeri eline öksürür.

Ruth nazikçe "Joellen" diyor.

"Hayır, daha bitirmedim! Michael'la onun ısıltılı saçmalıklarıyla gözlerim kamaşmak dışında hiçbir şey yapmadım" -havada çılgınca, alaycı jazz elleri yapıyorum- "onun tüm sahte, saçma sözlerini yalayıp yuttum ve beş dakika kadar süren birkaç aptal telefon konuşmasını paylaştım! Onu hiç öpmedim bile! Gördüğünü sandığın şeye rağmen, Portia"-dönüp ona bakıyorum ve mükemmel yontulmuş kaşlarını kaldırmasına neden oluyorum-"Tatil partisinde onunla kavga etmeye çalışıyordum!"

Bir nefes çekiyorum, telaşlı ve terliyim, gördüğüm dehşet dolu bakışlardan hiç de memnun değilim. Bu doğru, pislikler. Ben kadını, kükrediğimi duyun!

"Biliyoruz," diyor Ruth.

Yanlış duyduğuma ikna olmuş bir şekilde ona göz kırpıyorum. Bunu izleyen sessizlikte bir iğne düşse duyulurdu. "Uh ... ne?"

"O gece kadınlar tuvaletindeki kabinlerden birindeydim Joellen. Her şeyi duydum."

Nedense oda yükseliyor. Sonra fark ediyorum ki, hayır, yükselen oda değil, sandalyeye geri gömülen benim çünkü bacaklarım artık şaşkın benliğimi yukarıda tutma işiyle ilgilenmiyor.

Portia kontrolü ele aldı. "Ruth'un o akşam tuvalette duyduklarını açıklamasının ardından acil bir yönetim kurulu toplantısı yaptık Joellen. Açıkçası o toplantının detaylarını açıklayamam ama size söyleyebileceğim şey Michael'ın bu firmanın icra kurulu başkanlığından alındığıdır. Bir daha geri dönmeyecek."

Nefes alıyorum, "Ama . . . Anlamıyorum."

Michael'ın babası -tunç grisi gözleri ve heybetli havasıyla sadece tatil partilerinde ve rastgele şirket pikniklerinde kısa süreli etkileşimde bulunduğum bir adam-kaba bir şekilde, "Bu şirketi babam kurdu. Oğlum bunu sona erdirirse lanetleneyeceğim."

İki avukat ona tedirgin bakışlar fırlattığında, aynı anda aklıma birkaç şey geliyor. Terfisi açıklanmadan önce aniden ayrılan ve benim için boş bir yer bırakan redaktör Maria'yı ve Portia'nın yıllardır üzerimde nasıl dolaştığını, Michael'ı ve beni bir şahin gibi izlediğini düşünüyorum, ona aşık olduğu için değil.

Ve Maddox Yayıncılık tarihindeki en genç yardımcı editör olan Sue Wong'un. Güzel, hayat dolu, hırslı Sue.

"Bekle. Bunu yaptığı ilk kişi ben değilim, değil mi?"

İşaretini hisseden avukatlardan biri ayağa kalkar.

"Bayan.

Bixby, imzalamanızı istediğimiz bazı belgeler var-"

"Ha!" Havlarcasına attığım kahkaha avukatı susturdu. "Evet, eminim öyledir, dostum! Sana iyi şanslar!"

"Yardımcı editör olarak yeni pozisyonun yönetim kurulu tarafından onaylandı Joellen," diyor Portia sakince. "Tek yapman gereken evrakları imzalamak."

Masadakilere bakıyorum ve yine gülmek zorunda kalıyorum. "Beyler. Kulübedeki en keskin alet olmadığımı biliyorum ama avukatıma inceletmeden hiçbir şeyi imzalamıyorum." Var olmayan avukatım, eklemeyi unutuyorum ama şu an tam açıklama yapmanın zamanı değil. "Ve eğer hepinizi dava etmemi istemiyorsanız" - odadaki herkesi, binayı ve devletin çoğunu kapsayan gereksiz dramatik bir jest yapıyorum - "şimdi beni Portia ile yalnız bırakacaksınız, böylece konuşabiliriz."

Portia'ya yıllardır bana attığı aynı soğuk bakışla bakıyorum.

"Maalesef bu mümkün değil," diye söze başlar bir numaralı avukat ama Portia onu durdurur.

"Bize beş dakika verin beyler." Soğuk mavi bakışlarını masanın üzerinde gezdiriyor. "Ruth. İyi olacağız. Lütfen."

Hepsinin gergin bir şekilde kapıdan çıkarkenki halleri sanki idam mangasına gidiyorlarmış gibi görünüyor. Yalnız kaldığımızda ve kapı son kişinin arkasından kapandığında, Portia ve ben bir bakış düellosuna giriyoruz.

Tabii ki önce ben kırarım. Bu kadın Gestapo için çalışıyor olabilir.

"Neden bana karşı hep böyle kaltak gibi davrandın?"

Bunu beklemiyordu. Bunu söyleyebilirim çünkü "Bunu beklemiyordum." diyor.

"Michael meselesine birazdan geleceğiz. Ama bana karşı bu kadar kaba olman beni hep rahatsız etmiştir. Nedenini asla anlayamadım."

Kucağına bakıyor, bir eliyle mükemmel pürüzsüzlükteki saçlarını düzeltiyor, ağzıyla kuru erik taklidi yapıyor. Sonra iç geçiriyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Çünkü bana kendimi çok fazla hatırlatıyorsun ve bundan nefret ediyorum."

Çenem çözölüyor ve masanın üzerine düşüyor. "Ben mi? Sana seni mi hatırlatıyorum? Delirdin mi sen? Biz zıt kutupları!"

Eliyle kraliçe edasıyla küçümseyici bir hareket yapıyor. "Hayatın dişlerime vurmasına izin vermeyi bırakıp biraz taşak büyötmeye karar vermeden önce nasıldım." Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme beliriyor. "Tabiri caizse."

Ben ağzım açık bir aptal gibi ona bakarken o tavana bakıp başını sallıyor. "Hep bir gün seni alkışlamamdan bıkip karşılık vereceğini umdum. Ve sonunda yaptın da. J harfiyle başlayan tüm isimler sözlüğünü gözden geçirdikten sonra."

Dondum kaldım. "Portia, bu çok şeytani."

Benim dehşete düşmüş yüzüme gülüyor. "Bu kadar sabırlı olduğunu bilmiyordum, yoksa seni on yıl önce oturtur ve bu kadar uysal olmayı bırakmanı söyledim." Gülümsemesi soluyor. "İyi olmak bir kadının olabileceği en kötü şeydir. İyi olmak demek, kendi duygularını yutup başkalarınınkine odaklanmak demektir. İyi olmak, haksızlığa uğradığında sesini çıkarmamak demektir. İyi olmak, insanları memnun eden ve uzlaştıran biri olmak ve başkalarının fikirleri için ölümüne endişelenmek demektir. Kibarlık, gerçekten istediğiniz şeyi asla elde edememek demektir."

"Yani hepimiz dev sürtükler olarak mı dolaşacağız?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Bunu yapmanın bir yolu da bu. En azından saygı görürsün. Ama asıl demek istediğim, iyi olmaya odaklandığında, söylenmesi gereken bir gerçeği söylemeyeceğin, çünkü iyi bir kızın yapabileceği en kötü şey birinin duygularını incitmektir. Odaklanmanız gereken daha iyi bir şey varsa o da gerçek olmaktır."

"Gerçek," diye tekrarlıyorum şüpheyle.

"Otantik. Gerçek. Gerçeğinizi yaşayın. Bırak başkaları da kendi gerçeklerini yaşasın. Kimsenin kışını öpmeyin ama pislik de olmayın. Bu çok basit."

Duvarlardaki havalandırma deliklerinden fısıldayan hava, ardından gelen sessizlikte gürültülü görünüyor. Diyorum ki, "Bu

İlginç. Ayrıca tuhaf. Nasıl yanıt vereceğimi bilemiyorum."

Portia yüzünde hiç görmediğim kadar büyük, dişlek bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Ben de tam bunu kastetmiştim!"

"Tamam, şimdi beni tamamen kaybettin."

"Eski Joellen güzel, saldırgan olmayan bir cevap bulurdu. Ama sen gerçektin. Tebrikler, senin için hâlâ umut var. İçeri girdiğinde yaptığın küçük konuşmadan da etkilendim. Çok gerçekçiydi. Güçlü, öfkeli, etkileyici. Aferin sana."

"Şu anda tüm bunları rüyamda görüyor olabilir miyim? Bir hastane yatağında, morfinle sersemlemiş ve bir sürü tüpe bağlıymışım gibi mi?"

Portia yine kraliçe edasıyla el sallıyor ve görünüşe göre toplantının hayat dersleri kısmını bitirmiş olarak işe koyuluyor. "Eğer isterseniz yardımcı editörlük pozisyonu sizindir. Ancak, bir gizlilik anlaşması ve Michael'la yaşadığınız bu olaydan kaynaklanan cinsel ya da duygusal taciz iddialarına karşı firmayı ibra eden bir belge imzalamanız gerekecek."

Buzdağı gözleriyle beni delip geçiyor. "Tuvaletteki olay ya da Michael'la olan kişisel ilişkin hakkında konuşamayacaksın ya da Maddox Yayıncılık'ı herhangi bir şekilde kamuoyu önünde kötüleyemeyeceksin. Bunu yaparsan, işine son verilecek ve şirket sana karşı tüm yasal yollara başvuracak."

Göz kırpıyorum. "Vay canına. Ben de bağ kurduğumuzu sanıyordum."

Portia daha nazik bir şekilde, "Michael ofise geri dönmeyecek, bu yüzden onunla tekrar uğraşmak zorunda kalmayacaksınız. Kişisel bir not olarak, senden özür dilemek istiyorum." Boğazını temizliyor, rahatsız görünüyor. "Bunun olacağını biliyordum. Başka olaylar da oldu. Bu kadar çabuk görevden alınmasının nedenlerinden biri de bu. Bunu size söyleyerek kendimi yasal riske atıyorum, ancak olanların hiçbir şekilde sizin hatanız olmadığını bilmenizin önemli olduğunu düşünüyorum."

Bu itiraf beni çok etkiledi. Ondan gelmesi çok anlamlı. "Teşekkür ederim Portia. Bu çok medeni bir davranış.

sen."

Sonra garip bir sessizlik oluyor. Ta ki ben sonunda "Tamam, şimdi gerçekçi olacağım. Bunu sindirmek çok zor oldu. Son on günümü işsiz kaldığımı düşünerek geçirdim ve şimdi hep istediğim terfiyi aldım. Son on yılımı hıyarın teki olduğu ortaya çıkan bir adama aşık olduğumu düşünerek geçirdim. Son bir ayımı, sirk seçmelerine katılır gibi giyinen, dünya atmosferi büyüklüğünde bir egosu olan ve bir şampiyon gibi düzüşen bir adamla aynı koridorda yaşayarak geçirdim."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "Üzgünüm, son kısım muhtemelen biraz fazla gerçekçiydi."

Gülümsemesi sakın. "Devam et. Bundan zevk alıyorum."

"Eminim seksle ilgili şeyleri duymak istemezsiniz, bilirsiniz işte."

Kaşlarını çatıyor. "Neden olmasın? Horoz gibi kasıla kasıla dolaşan ve tüm kızları östrojen çılgınlığına sürükleyen iri yarı adamdan bahsediyorsun herhalde? Tam bir aygırdı."

"Evet, ama ..." Bu çok garip. Tamam, gerçekçi ol. Sana gerçekçi olmanı söyledi. "Yani, bu senin sevdiğin bir şey değil."

Kaşlarının arasındaki çatıklık daha da derinleşiyor. "Sana soğuk görünebilirim Joellen, ama seni temin ederim, böyle bir adam her kadının çay fincanıdır."

"Bir lezbiyenin bile mi?"

Bir süre bana baktı, gözlerini kırıştırdı ve sonra şöyle dedi: "Güçlü, mantıklı, evlenmemiş bir kadının lezbiyen olması gerektiğini varsaymak oldukça cahilce. Bu gerçekten çağdışı bir düşünce."

"Hayır, sanmıyorum-Michael bana eşcinsel olduğunu söyledi. Kız arkadaşının karısıyla birlikte bir hayır kurumunun yönetim kurulunda olduğunu söyledi."

Bir kahkaha patlattığında irkildim.

"Michael sana eşcinsel olduğumu mu söyledi? Oh, bu çok komik. Hayır Joellen, ben lezbiyen değilim. Sadece Michael'la ilgilenmiyordum,

Bu onun için yeni bir deneyimdi. O küçük bir yalancı. Bana lezbiyen demenin intikam almak olduğunu düşünmesi onun ne kadar küçük olduğunu gösteriyor. Aptal."

Ne kadar saf olduğumun utancıyla başımı ellerimin arasına alıp inliyorum. "Gerçekten boşanmıyordu bile, değil mi?"

"Hayır. O aptal karısından asla boşanmayacak. Ne isterse yapmasına izin veriyor. Gerçi artık işsiz olduğu için karısı onu boşayabilir."

Bir süre sonra iç geçirir. "Sadece belgeleri imzala ve bunu arkanda bırak, Joellen. Terfiyi hak ediyorsun. Çok çalıştın. Bu fırsatın, ortaya çıkış şekli yüzünden kaçıp gitmesine izin verme. Bu bir hata olur."

Devam et, aşkım. Bana bunun bir hata olduğunu söyle.

Kafamın içinde Cam'in sözlerini duyuyorum ve aniden acıdan nefesim kesiliyor. Ne yapıyorum ben? Ne yapıyorum ben?

Aniden ayağa kalktım. Portia irkilerek bana baktı. "Lanet olsun." diyorum.

"Sorun nedir?"

Her şey bir anda üzerime geliyor. Tüm anılar, tüm duygular, keşke söyleseydim dediğim ama söylemediğim her şey. Kalbim gümbür gümbür atıyor, gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Ne. Ne. Lanet olsun. Am. Ben.

Ne yapıyorum? Zaten biliyorsun, aptal.

Tanrıya şükür iç seslerimden biri mantıklı.

"Portia, izninle. Eve gidip eşyalarımı toplamalıyım."

Ayağa kalkıyor, kafası karışmış görünüyor. "Sürü mü? Sen neden bahsediyorsun? Nereye gidiyorsun?"

I dön ve koşmak itibaren ve Oda,
Bağırmak üzerinde "İskoçya!"

OTUZ BEŞ

Taksi beni apartmanın önünde indirdiğinde panikten neredeyse altıma yapacaktım.

Uçak bir saat içinde kalkıyor. Bir saat. Bir bavul hazırlamak, Bay Bingley'i tüm eşyalarıyla birlikte taşıyıcısına yerleştirmek ve uçağa binış sona ermeden ve uçağa başka yolcu alınmadan önce havaalanına gitmek için altmış dakikalık bir süre. Bu da genellikle uçağın kalkmasına yaklaşık on beş dakika kala olur, yani aslında sadece kırk beş dakikam var. Bu da, kahramanın sonunda kadın kahramana olan aşkını fark ettiği ve tüm arkadaşlarıyla birlikte bir arabayla havaalanına koştuğu, sürünen trafikle ve gereksiz yol yapımıyla savaştığı, uçak kalkmadan önceki son saniyeye varıp aşkını ilan ettiği, tüm arkadaşların neşelendiği ve ağladığı ve ardından havaalanlarında romantik kavuşmaların güzel bir montajının yapıldığı o korkunç, klişe aşk filmi sonlarından birine zorlanacağım anlamına geliyor.

jenerik dönerken.

Ama bir araba dolusu arkadaşım yerine sadece Bay Bingley olacak.

Asansör yolculuğu bin yıl sürdü. Benim katıma ulaştığında, içinden fırladım ve Bayan Dinwiddle'a çarptım. Duyulabilir bir "Oof!" ile çarpıştık ve zıt yönlerde doğru dönmeye başladık. Seksen küsur yaşında, topuklu ayakkabılarla bile benden daha iyi koordinasyona sahip. O koridorun duvarına göz alıcı bir şekilde yaslanırken, ben kış üstü halının üzerinde kalıyorum.

"Bayan Dinwiddle, çok özür dilerim, umarım yaralanmamışsınızdır, toparlanmam lazım, hemen İskoçya'ya gidiyorum, Cam'in kaçmasına izin vermeyeceğim!" diye bağırarak ayağa fırladım.

Arkamı dönüyorum ve cevap beklemeden koridorda ilerliyorum. Ellerim o kadar terli ve titrek ki anahtarı kilide sokmak için on deneme yapmam gerekti ama sonra kapı açıldı ve sarhoş bir denizci gibi küfrederek içeri daldım.

Yatak odasına koşuyorum, sahip olduğum tek bavulu dolaptan çıkarıp yatağın üzerine atıyorum, sonra ne olduklarına ya da eşleşip eşleşmediklerine aldırmadan askılardan kıyafetleri koparıp bavula atmaya başlıyorum. New York'a taşındığımda annemin bana verdiği çirkin yeşil paltoyu içine koyuyorum ama sonra onu atıyorum çünkü o şeyden gerçekten nefret ediyorum.

Bay Bingley yastıkların arasında huzur içinde uyuklamaktadır, gözünün önünde meydana gelen kasırgadan habersizdir.

Açık ön kapıdan Bayan Dinwiddle sesleniyor, "Ducky? Yoo-hoo!"

"Şu anda konuşamam Bayan Dinwiddle, ruhsal bir çöküntü yaşıyorum ve on saniye içinde havaalanında olmam gerekiyor, Cam'in uçağı kalkıyor, lütfen ben yokken benim için postalarımı alır mısınız?"

Dolaptan banyoya, oradan bavula koştururken, tamponları, diş macunlarını, ayakkabıları ve iç çamaşırlarını toplayıp hepsini yatağın üzerinde büyüyen kütlenin üzerine atarken her şey nefes nefese bir telaşla ortaya çıkıyor. Bayan Dinwiddle yatak odamın kapısında beliriyor, eğlenmiş görünüyor.

"Sonunda seni ikna etti, değil mi?"

Yüz ifadesindeki ya da ses tonundaki bir şey durup ona bakmama neden oluyor. "Beni ne yapmaya ikna ettin?"

"Ona aşık ol."

Ona boş boş baktığımda gözlerini deviriyor. "Bunca zamandır ne yaptığını sanıyordun, Ducky? Tişörtsüz dolaşıp sana nasıl öpüşüleceğini öğretmeyi mi teklif ediyordu?"

ve seninle vakit geçirmek için bir bahanesi olsun diye ona yemek hazırlamanı mı?"

İtici bir korna sesi çıkarıyorum, gözlerim yuvalarından fırlıyor.

"Evet, her şeyi biliyorum," diyor kendini beğenmiş bir ifadeyle. "İlk andan itibaren sana vurulmuştu. Çok romantikti, ona yardım etmek zorundaydım canım!"

"Yardım mı?" Tekrar ediyorum, sesim boğuk çıkıyor.

"Şey," diyor üzüntüyle, "sen gerçekten oldukça erkeklerle umutsuz, Ducky."

Sonra ölüp gideceğime karar verdim. Şu anda, umutsuz kışımı havaalanına götürmeliyim. Tekrar toparlanmaya başladım.

"Ah! Unutmadan." Bayan Dinwiddle uzanma bornozunun cebinden küçük bir kutu çıkarır ve dağ gibi yığılmış giysilerin üzerine yerleştirir.

Şarbonla dolu olabilir miş gibi bakıyorum. "Bu da ne?"

"Noel hediyen."

"Çok tatlısınız Bayan Dinwiddle. Yapmamalıydınız."

"Ben yapmadım, canım."

Gözlerimi kırptırdığımda iç geçiriyor; aynı anda hem sevecen, hem tiksiniş, hem de teatral bir ses çıkarmayı başaran kocaman bir iç çekiş. "Cameron'dan. Gitmeden önce sana vermem için bana verdi."

Bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum, çünkü kalbim çarpmanın yanı sıra şimdi kaburgalarımın arasına sıkışmış kuduz bir sincap gibi acı verici bir şekilde dönüyor. Titreyen ellerimle kutuyu açıyorum.

Siyah kadife bir yataktan bana doğru parıldayan bir çift zarif zümrüt küpe.

"Gözlerinizin tam renginde olduklarını söyledi." Bayan Dinwiddle buğulu gözlerle küpelere bakıyor. "Onları parti elbiseni aldığın gün almıştı."

"Müdür," diye fısıldıyorum, gözlerim doluyor. "Müdürle konuşmak istedi. Ben de onun

fotoğrafımızı çeken paparazzi hakkında şikayette bulunacaktım ama o bunları ... satın aldı."

Nefes nefese kalıyorum, duygular içinde boğuluyorum, devam edemiyorum çünkü hissettiğim şey çok büyük. Bir şekilde bu duygu şekil değiştiriyor ve müzik gibi duyulana kadar şişiyor. Yüksek sesli, garip bir şekilde rahatsız edici bir müzik.

Rap müzik mi?

Kocaman gözlerle Bayan Dinwiddle'a bakıyorum. "Bunu duyabiliyor musun?"

Aşağılanmış görünüyor. "Ben sağır değilim, canım! Elbette duyabiliyorum!"

Küpe kutusu avucumda, Bayan Dinwiddle'ın yanından yavaşça geçip oturma odasına gidiyorum. Dairemin kapısı bıraktığım gibi hala açık ve koridordan, sanki kokain içmek ve jilet yutmak en sevdiği hobileriymiş gibi ses çıkaran bir adamın söylediği gerçekten berbat şarkı sözleriyle örtüşen belirgin bir bas sesi geliyor.

Arkandayım, muthafucka

Yanımdayım, muthafucka

Biz gangsteriz, muthafucka, ömür boyu!

Şaşkınlık içinde koridoru geçip Kellen'in daire kapısını deniyorum. Kapı kilitliydi. Kapıyı çalıyorum ama açan olmuyor, ben de daireme geri dönüp Cam'in bana verdiği ve mutfak tezgahındaki küçük bir tabakta sakladığım anahtarı alıyorum.

Kilitte dönüyor, topuz elimde dönüyor ve kapı açılıyor. Ve işte orada, sanki beni bekliyormuş gibi içeride duruyor. Sanki bunca zamandır beni bekliyormuş gibi.

Elbette yalınayak ve çıplak göğüslü, üzerinde sadece bir İskoç eteği ve kendine özgü sırtışı var. "Yardımcı olabilir miyim, genç bayan?" diyor.

Sana yardım edemez miyim, kızım?

Bana söylediği ilk şey buydu. Ne düşündüğümü hatırlıyorum, tam olarak şimdi olduğum yerde durup

Bu güzel dağ gibi adam. Benim dağım. Benim şakacım. Beni mucizelere ve kendime inandıran adam.

Yüce Tanrım, o bir İskoç. İskoç eteği giymiş, kocaman, yarı çıplak bir İskoç. Tüm sırlarımı, külotumun rengini ve seks sırasında bir erkeğin saçımı çekmesinin nasıl bir şey olduğunu merak ettiğimi biliyormuş gibi bana gülümsüyor.

Sesim çiğ ve duygularım titrerken, "Ben sadece etek ile kilt arasındaki farkın ne olduğunu merak ediyordum" diyorum.

Ela gözleri parlıyor, öne doğru bir adım atıyor, bileğimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Kulağıma fısıldıyor: "İçine ne giyiyorsun? İçime ne giydiğimi sor."

Kollarımı omuzlarına doluyorum, ona olabildiğince sıkı sarılıyorum ve gülümsüyorum. "Bunun beni aletine baktırmak için bir numara olduğunu hissediyorum."

"Evet," diyor Cam. Beni kollarının arasına aldı. "Öyle." Omzumun üzerinden çenesini kaldırıp, kapımın aralığından bizi izleyen ve ipek Çin yelpazesıyla kendini hararetle yelpazeleyen Bayan Dinwiddle'a bakıyor.

Cam kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapatıyor ve yatak odasına yöneliyor. Onu yüzünün ve boynunun her yerinden öpüyorum, burada olduğu için heyecanlıyım ve inanamıyorum. O burada. "İskoçya'ya giden bir uçakta olman gerekiyordu, şakacı."

"İskoçya'ya giden bir uçakta olmamız gerekiyordu, genç kız."

Bizi yatağa götürüyor ve ben hala onu öpüyorum, yüzünü tutuyorum, gözlerimin kenarlarından sızan suyu görmezden geliyorum, çünkü uçuyormuşum gibi hissediyorum. "Tam toparlanıyordum, seninle buluşmaya geliyordum, işe gittim ve bir aptal olduğumu fark ettim ve sensiz olmak istemedim, bu yüzden eve koştum ve sonra Bayan Dinwiddle bana her şeyi anlattı - Bayan Dinwiddle ile işbirliği içindesin!

Nefes nefese gevezeliğimi derin, sıcak ve aç bir öpücükle durduruyor. Sonunda hava almaya çıktığımızda ikimiz de zor nefes alıyorduk.

"Koçuma sevdiğim kadını kendime aşık etmek için bir haftaya daha ihtiyacım olduğunu söyledim" derken sesi alçak ve hırçın.

"Oh." Sevdığım kadın. Kalbimin atışını vücudumun her yerinde hissediyorum. "Ne dedi o?"

"Lanet olası bir aptal olduğumu ve iki gün içinde dönmezsem takımdan atılacağımı söyledi."

Beni tekrar öpüyor ve ben eriyorum ama aynı zamanda panikliyorum çünkü Cam benim yüzümden takımdan atılamaz. "Bekle!" Onu itiyorum. Birbirimize bakıyoruz, burun buruna. "Terfiyi ben aldım. Michael'ı kovdular. Portia lezbiyen değil."

Alnını kırıştırıyor.

"Boş ver. Dinle, sana sormak istediğim çok ciddi bir soru var. Tüm ilişkimiz vereceğin cevaba bağlı olabilir."

Daha derin alın kırışıklıkları. "O zaman baskı yok. Ateş et."

Güzel ela gözlerinin derinliklerine bakarak ciddiyetle soruyorum: "Evinizde hangi dondurma çeşitleri var?"

Gözleri o çılgınca şeyi yapıyor, yumuşuyor ama bir şekilde daha da ısınıyor ve bunu şimdi yapıyor, hissettiği her şeyle, tüm o Dağ Adamı aşkıyla beni yakıyor.

"Bütün tatlar bende var, genç kız," diyor kıkırdayarak. "Burada Cameron McGregor'dan bahsediyoruz. İhtiyacın olan her tat bende var."

Bunu kanıtlamak için beni öpüyor, ağzı kelimeler olmadan aşkını ilan ediyor, vücudu benimkinin üzerinde sıcak ve sert.

"Uçağı kaçıracağız," diye fısıldıyorum, ağzını boynuma götürürken eğilerek.

"Peki ya işin?" Elleri bluzumun düğmelerini açıyor ve dudakları da onu takip ediyor.

"Evden çalışmama izin vermelerini sağlamak için iyi bir pazarlık konumundayım."

Başını kaldırıp kaşlarını kaldırarak bana baktığında ona sırtıtıyorum. "Bunu sana sonra anlatırım. Şimdi şu uçağı yakalamaya çalışacak mıyız, çalışmayacak mıyız?"

Sırtışı yavaş ve seksi. "Hayır, genç kız. Bir sonrakini biz alırız. Şu anda yapmamız gereken daha önemli şeyler var."

Ve oh, öyle. Yapacak o kadar çok önemli işimiz var ki, ertesi gün geç saatlere kadar uçağa yetişemeyiz.

EPİLOG

ALTI HAFTA SONRA

Rugby'nin Berbat Olmamasının En İyi On Nedeni

1. Son derece kısa şortlar ve son derece dar tişörtler giyen inanılmaz fit erkekler, çamura bulanırken sürekli birbirlerine çarpıyor ve cehennem gibi seksi görünüyorlar. Dev bir vahşi seks partisi gibi.
2. Birbirlerinin kıcını tutup sarılmak için her fırsatı değerlendiren dar giysiler içindeki inanılmaz fit erkekler. Oyuncular takım arkadaşlarına olan bağlılıkları konusunda hayranlık uyandıracak derecede utanmazca davranıyorlar. Görünüşe göre aşırı maçoluklarının heteroseksüel erkeklerin spontane sevgi gösterileri ve kardeşçe aşk için geniş bir alanı var ve bunların hepsi Hanes olabilecek kadar küçük ve açık şortlar giyerken. Bu çok güzel bir şey.
3. Sakallar.
4. Dövmeler.
5. Kaslar. Her gün için kaslar.
6. Haka adı verilen bu maço savaş dansı, belirli takımlar tarafından maç başlamadan önce yapılır. Bu bir

Homurtular, sloganlar ve kalabalığı çılgına eviren çok sayıda koordineli tepinme ile dolu çılgın kabile Şeyi. Çünkü dar giysiler içindeki inanılmaz fit erkekler dans ediyor.

7. Amigo kız yok.

8. Taraftarlar. Rugby taraftarları dünyanın en dost canlısı, en tutkulu insanlarıdır. Ve en terbiyelileridir. Kraliçe ile özel bir görüŐme bekliyormuş gibi kibar ve resmi davranan büyük bir kalabalığın olduğu bir stadyumda daha önce hiç oturmamıŐtım. Cam bana ragbinin bir centilmen oyunu olduğunu söyleyip duruyor ve haklı da. (Şiddet içeren dev seks partileri hariç.)

9. Cameron McGregor, İskoçya'nın sevgili Kırmızı Őeytanları'nın kaptanı, gelmiş geçmiş en erkeksi, yakışıklı, yetenekli, seksi, zeki, nazik ve yetenekli canavar.

10. Dokuz numaraya bakın.

"Neyin peŐindesiniz Bayan Snufflebottom?"

O alçak seksi ses, kalkıp listemi yapmak için Cam'i uyurken bıraktığım arkamdaki yataktan geliyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu bir dirseğinin üzerinde, çarşaflar belinin etrafında toplanmış, saçları dağınık, dövmeli göğsü çıplak, o ela gözleri arzu ve açık bir aŐkla sıcak buluyorum.

imdikle beni. Bu herhangi bir peri masalından çok daha iyi.

"Liste yapıyorum. Gerçi Sevgililer Günü hediyene başlamak üzereydim."

"Oh?" Geceliğime a gözlerle bakıyor, İskoçya'ya taŐındığım ilk hafta bana aldığı siyah, Şeffaf bir Şey. Onu bir baŐkası, bir baŐkası izledi, o kadar çok geceliğim oldu ki hepsini yerleştirmek için dolabının bir bölümünü ele geçirmek zorunda kaldım.

Şikayet ettiğinden değil. Sanırım benim iç çamaşırlarım söz konusu olsaydı tüm dolap alanından memnuniyetle vazgeçerdi.

"Bu hediyein içinde striptiz ve stratejik olarak yerleştirilmiş krem şanti var mı?"

Ben daha çok bir sone yazmayı düşünüyordum ama o hayal kırıklığına uğratmaya çok hevesli görünüyor. Ben de ona bir Mona Lisa gülümsemesi gönderiyorum, sandalyeden kalkıyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Cam'in gözleri bir şahininki kadar keskin, her hareketimi takip ediyor. "Olabilir. Beni tekrar Dadı O'Shea'yı görmeye ne kadar çabuk götüreceğine bağlı. O kadına bayılıyorum."

Cam hemen "Ne zaman istersen" dedi.

Gülüyorum, karşılığında biraz ilgi görürse istediğim her şeyi kabul etme kolaylığından her zamanki gibi memnunum. Adam tam bir sevgi süngeri. Yeterince ememiyor.

Yatağa doğru ilerliyorum, yavaşça hareket ediyorum, beni bileğimden yakalayabileceği kadar yaklaşıp kadar bana hayran bakışlarının tadını çıkarıyorum. Sonra beni üzerine çekiyor, sırtüstü yatırıyor, ağır bir bacağına üzerime atıyor ve beni nefesimi kesecek kadar tutkuyla öpüyor.

Sadece "Günaydın tatlım" diye mırıldanacak kadar uzun süre nefes alıyor. Sonra beni tekrar öpüyor, bu sefer daha şefkatle, yüzümü elleriyle kavırıyor, saçları yanaklarımı gıdıklıyor.

Ellerimi kaslı sırtında gezdiriyorum, yatağa batıyormuşum gibi hissediyorum, güneşe bırakılmış bir lokum gibi eriyip yapış yapış oluyorum. Öpüşme sona erdiğinde nefes nefese "Sana da günaydın prancer," diyorum. "Gerçi artık sabah değil, öğleden sonra. Sabah dörde kadar ayakta kaldığımıza inanamıyorum."

"Peaky Blinders'ın bir bölümünü daha izlemek zorunda kalan sensin."

"Üzgünüm. Netflix benim kriptonitim. Nasıl uyudun?"

Boynuma sokuluyor, tenime doğru derin nefesler çekerken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Boğuk bir sesle, "Hayatımın en iyi uykusu" diyor.

Gülümsüyorum, kollarımı ona sımsıkı sarıyorum. "Buraya geldiğimden beri her sabah bunu söylüyorsun."

"Çünkü her sabah bu doğrudur." Başını kaldırıp bana bakıyor ve yüzümdeki mutlu ifadeyi görünce gülümsüyor. "Bu kocaman sırıtış ne için?"

"Neredeyse egosu kadar büyük bir kalbi olan dünyanın en güzel adamı için."

Gülüyor, göğsümde güneş ışığı gibi bir sıcaklığın yayılmasına neden olan alçak bir sesle.

"Benim kalbimden ya da egomdan daha büyük şeylerim var, sevgilim." Demek istediğini anlatmak için kalçalarını esnetiyor ve şimdi gülen ben oluyorum.

"Godzilla'nın da uyandığını görüyorum."

"Gerçekten de öyle. Uyanık ve aç."

"Ne zaman uyanık ve aç değil? Bu şey steroid kullanıyor!"

"Şey' mi?" Cam aşağılanmış bir şekilde tekrarlar.

Gözlerimi deviriyorum. "Ah, affedersiniz. Aile mücevherlerine gereken saygıyı göstermem gerektiğini unutmuşum."

Cam'in gülümsemesi yavaş ve seksi. "Ve çoğu zaman, kadın, saygını göstermekte çok iyi bir iş çıkarıyorsun."

Şimdi aşağılanma sırası bende. "Çoğu zaman mı? Tam olarak ne ima ediyorsun?"

Yüzümdeki ekşi ifadeye sırıtıyor ve popomu çimdikliyor. "Şimdi kimin egosu daha büyük?"

"Bana sürtünüyorsun," diye homurdanıyorum, suratımı asarak kızmış gibi yapıyorum.

"Oh, sana da bulaşacağım," diye nefes alıyor. Parmaklarını kıcıma sokuyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece sertliği bacaklarımın arasında zonkluyor. Nefes nefese kaldığımda, derin, sıcak ve talepkâr bir öpücükle kesiyor.

"On dakikadan kısa bir süre içinde bir konferans görüşmem var." Cam ağzını boynuma götürüp köprücük kemiğime doğru öpmeye başladığında dudağımı ısırarak bir iniltiyi bastırmaya çalışıyorum. Çok iyi hissettiriyor. Her zaman çok iyi hissettirir.

Burnunu göğüslerimin arasına sokuyor, sonra şeffaf geceliğimin içinden meme ucumu nazikçe ısıyor.

Bu sefer iniltimi bastırmakta başarısız oluyorum. Göğsümü avuçladığında ve dilini sert meme ucumun etrafında döndürdüğünde bir nefes emerek ağzına doğru eğildim.

"Cam."

"Mmm."

Kemiriyor. Tanrım, kemiriyor. "İşle ilgili bir telefon görüşmem var-"

"Çabuk olacağım," diye fısıldıyor, elini göğsümden karnıma doğru götürüyor, sonra bacaklarımın arasına kaydırıyor. Avucunun topuğunu bana sürtüyor çünkü bunu ne kadar sevdiğimi biliyor. Bu beni nasıl da çılgına çeviriyor.

"Sonrasına kadar bekleyelim," diyorum. Ya da teknik olarak nefes nefese. "Bu sabah hızlı olmak istemiyorum. Yavaş gitmek istiyorum. Uzun ve yavaş ve derin ve sert ve oh-"

Artık konuşamıyorum çünkü Cam şu anda eliyle tüm zihinsel odağımı gerektiren bir şey yapıyor.

Diğer odada cep telefonum çalışıyor. Cam inledi. "Lanet olsun. Erken gelmiş."

Onu itmeye çalışıyorum ama yerinden kıınıldamıyor.

"Tatlım.

Bunu almalıyım."

Dramatik bir iç çekişle sırt üstü uzanıyor ve bir kolunu yüzüne atıyor. Yataktan fırlıyorum, göğsüne hızlı bir öpücük konduruyorum ve omzumun üzerinden, "Bayan Dinwiddle'a tiyatro konusunda taş çıkartırsın, tatlım," diyerek telefona yöneliyorum.

Ben odadan çıkarken hala nefesinin altında kesinti hakkında mırıldanıyor. Dün gece Cam beni koltuktan kaldırıp omzuna attığında ve yatak odasına götürdüğünde, televizyondan baktığını ve beni doyurması gerektiğini söyleyerek söylenirken bıraktığım oturma odasındaki sehpadan cep telefonumu alıyorum.

Hâlâ onun doldurulmasını bekliyorum ama şu ana kadar böyle bir şey olmadı.

"Joellen Bixby konuşuyor."

"Mutlu Pazartesi, Joellen. Ben Portia. Nasılsın?"

Sesi sıcak. Geçtiğimiz bir buçuk ay boyunca, haftada birkaç kez telefonda konuşarak ve her zaman iş hakkında değil, gerçekten arkadaşlık olarak nitelendirilebilecek bir şey oluşturduk. Görünüşe göre, buz kraliçesinin gerçekten hınzır bir mizah anlayışı var.

Kanepeye oturup ayaklarımı sehpanın üzerine koyuyorum ve Cam'in Edinburgh şehir merkezindeki dairesinin tavandan tabana pencerelerinden Edinburgh Kalesi, Central Park'ın minyatür bir versiyonu olan Çayırırlar ve şehir merkezinin panoramik manzarasına bakıyorum. "Harikayım Portia. Ofiste işler nasıl?"

"Son konuşmamızdan bu yana Denny'nin yeni mevsim temalı osuruk şakalarına başlaması dışında ilginç bir şey olmadı."

"Aman Tanrım. Sevgililer Günü osuruk şakaları mı? Hayal bile edemiyorum."

Portia gülüyor. "Evet. Görünüşe göre osuruklar kapana kısılmışların çığlıkları-"

"Dur!" Boştaki elimi havada sallayarak yüksek sesle söylüyorum. "Ülkeyi osuruk şakalarından kaçmak için terk ettim, bunları bana telefonda anlatmana gerek yok!"

"Ülkeyi tamamen farklı bir nedenle terk ettiğini biliyorum Joellen. Peki senin İskoç balerin nasıl?"

Bu terime ve sesindeki imaya gülmek zorundayım. "İK'daki Ruth'un böyle konuştuğunu duymasına izin verme yoksa siciline kara bir leke sürülür. Ve o harika biri, sorduğun için teşekkürler." Memnuniyetle iç çekiyorum, hayallere dalarak bir tutam saçımı parmaklarımın arasında döndürüyorum. "O harika biri."

Portia sertçe, "Eğer bana balayı için izne ihtiyacın olduğunu söyleyeceksen, ben de sana dünyada Wi-Fi olmayan çok az yer olduğunu söyleyeceğim" der.

"Kimse evlenmiyor! Daha bunun hakkında konuşmuyoruz bile!"

Patlamamdan sonra kısa bir sessizlik oldu, sonra Portia bana pratik davranmaya başladı. "Uygunsuzluğumu bağışla ama neredeyse kırk yaşındasın. Muhtemelen yarım düzine kadar iyi yumurtan kalmıştır."

"Vay be! Evlilikten doğrudan kısırlığa geçtik! Annemle mi konuşuyordun?"

"Hayır," diyor, "ama bence harika bir anne olursun. Şimdiki zaman gibisi yok. Beth Addison'ın kitabı nasıl gidiyor? Onu piyasaya çıkarmak için sabırsızlanıyorum. O harika bir yazar."

"Bana kamçı etkisi yapıyorsun, Portia."

"Devam et, Joellen. Artık Manhattan'da olmaman, zihinsel temponda herhangi bir gevşemeyi kabul edeceğim anlamına gelmiyor." Duraksıyor. "Yoksa bütün o haggis kafana mı girdi?"

Cam'in sadece bir çift beyaz külotla muhteşem bir şekilde odaya girmesini izliyorum. Oturduğum yere doğru yürüyor, kanepenin arkasına doğru eğiliyor, saçlarımı bir kenara atıyor ve boynumu öpüyor.

"Bana bir milyar dolar verseniz bile haggis yemem. Bu konuşma tamamen raydan çıkmadan Beth Addison'a geri dönelim."

Cam enleme doğru mırıldanıyor: "Evlilik hakkında konuşmalıyız. Ailenle bu konuyu çoktan konuştuğumu düşünürsek." Ayağa kalkıyor ve sanki az önce kucağıma bir el bombası bırakmamış gibi rahatça mutfığa doğru yürüyor.

Benimle evlenmek için ailemle çoktan konuşmuş mu? Kalp krizi mi geçiriyorum? Kalp krizi böyle mi hissettiriyor? Tanrım, yüzümü hissedemiyorum.

". . . geliştirme düzenlemesiyle uyumlu mu?"

"Ne? Ha? Ne dedin sen?" Cam'e bakabilmek için koltukta dönüyorum. Sırtı bana dönük, dolabın içinde bir şeyler karıştırıyor.

Portia'nın iç çekişi kederli görünüyor. "Ekibin geri kalanını çoktan yerleştirmedime sevindim, umutsuz vakasınız.

bugün."

"Portia, çok özür dilerim. Seni beş dakika sonra arayabilir miyim? Bağlantıda sorun yaşıyorum. Sabit bir hat alacağım." Cevap vermesini beklemeden telefonu kapatıyorum. Sonra oturup Cam'in geniş sırtına bakıyorum, ta ki o dönüp bana bakana kadar.

Yüzümdeki ifadeyi görünce sıırtmaya başladı. "Oh, hayır. Düşünüyor. Dumanın kokusunu ta buradan alabiliyorum."

Kısık bir sesle, "Benimle evlenmeleri konusunda ailemle konuştun mu?" diye sordum.

"Biliyorum," diyor ciddileşerek. "İlerlemiş yaşıni düşününce biraz saçma ama çocuklarımıza nasıl aşık olduğumuzu, evlendiğimizi ve sonsuza dek mutlu yaşadığımızı anlatırken babandan izin istediğimi söyleyebilmek istiyorum. Gerçi ona sadece kızıyla evleneceğimi söyledim, izin istemedim ama bu bizim küçük sırrımız olabilir."

Çocuklar. Kalbim safkan bir at gibi koşuyor. Churchill Downs'daki son düzlükte. Nezle olduğumda yaptığım gibi ağızımdan yüksek sesle nefes alıyorum. "Ama ben Sadece altı haftadır buradayım."

Dolaptan aldığı iki poşet çayla sobanın yanına gidiyor. "Evet. Peki bu altı hafta boyunca bana kaç kez burayı ne kadar sevdiğini söyledin?"

Ağızımdan nefes almakla ve kalp krizi yerine felç geçirip geçirmediğimi merak etmekle meşgul olduğum için cevap vermediğimde, konuşmaya bensiz devam ediyor.

"Dairemi seviyorsun. Şehri seviyorsun. Evden çalışmayı seviyorsun. Dadı O'Shea'yı seviyorsun. Yemekleri seviyorsun - haggis hariç - insanları, havayı, Devils'teki arkadaşlarımı ve tribünlerde oturup beni izlemeyi. Bay Bingley'nin bir kız arkadaşı olmasını seviyorsun."

Yemek masasının altındaki kedi yatağını işaret ediyor; Bay Bingley, Cleo adında kendi boyunun yarısı kadar şık ve siyah bir kediyle mutlu bir şekilde uyukluyor. Cam onu ilk geldiğimde bir barınaktan sahiplenmiş çünkü Bay Bingley'nin bekarlığı bırakma zamanının geldiğini düşünmüştü. İki kedi o zamandan beri ayrılmaz bir ikili oldular. Uyurken bile, biri karanlık diğeri aydınlık, yin ve yang gibi birbirlerinin etrafında kıvrılırlar.

"Aslında," der gibi yaptı, çay poşetiyle çenesine vurarak, "sanırım henüz sevdiğini söylemediğin tek şey . . benim."

Birkaç saniye bakışlarımı tutuyor, sonra ocaktaki çaydanlığın gazını açıyor, dolaptan iki fincan alıp tezgâha koyuyor ve poşet çayları içine atıyor. Sonra kollarını göğsünde kavuşturuyor, tezgâha yaslanıyor ve bana bakıyor.

Ben, koltukta oturmuş, tüm enerjimi dik durmaya odaklamıştım. "I . . . I . . ."

Cam kaşlarını çatıyor. Bir elini kulağına götürüyor. "Pardon, neydi o? Bir şey mi söylemeye çalışıyordun, genç kız?"

Tüm vücudumda nabzımı hissederek dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyorum. Sonra yavaşça Cam'in mutfakta durduğu yere doğru ilerliyorum. Sanki ona doğru süzülüyorum, ayaklarım yeri zar zor sıyrıyor. Ona ulaştığımda beni kollarının arasına alıyor ve gizli bir gülümsemeyle bana bakıyor, gözleri yarı kapalı ve sıcak.

"Devam et," der. "Bana en başından beri nasıl aşık olduğunu, sadece karnındaki o tuhaf hissi gaz sandığını anlat. Ağzımı açtığım ve inanılmaz seksi sesimi duyduğun ilk andan itibaren nasıl ayaklarını yerden kestiğimi anlat. Dünyada hiçbir erkeğin İskoç eteğinin içinde benim kadar güzel görünmediğini ya da seni benim kadar güldüremediğini anlat." Sesi düşer. "Ya da benim gibi çılglık attıramadığını. Devam et, genç kız. Anlat bana."

Her tarafım titriyor, kalbim göğsümün içinde hapsolmuş bir sinek kuşu gibi çılgınca çırpınıyor. "Evet," diye fısıldıyorum gözlerinin içine bakarak. "Bütün bunlara evet."

Gizli gülümsemesi derinleşiyor. Parmaklarını saçlarıma geçirip tarıyor ve saç tellerinin elinin üzerinden akıp gitmesini izliyor. Sonra beni daha da yaklaştırmak için bir tutamdan nazikçe çekiştiriyor. "Şimdi bana seni ne kadar mutlu ettiğimi söyle."

"Aptalca mutlu. İnanılmaz derecede mutlu. Evet."

Eğiliyor ve dudaklarını yanağıma değdiriyor. "Ve hayatının geri kalanını nasıl böyle geçirmek istediğini." Beni hızlı ve sert bir şekilde sıkıyor. "Kollarımda."

Boğazım düğümleniyor. "Evet" dediğimde sesim kesiliyor.

Cam boynuma en yumuşak öpücükleri konduruyor, sonra gözlerimin içine bakıyor. Boğuk bir fısıltıyla, "Şimdi bana beni sevdiğini söyle, genç kız. Ve bunu iyi yap, çünkü beni çok beklettin."

Titrek bir nefes veriyorum, kendimi topluyorum ve emrettiği gibi yapıyorum.

"Seni eski kitapların kokusunu sevdiğim gibi seviyorum. Seni soğuk bir günde sıcak bir banyoyu sevdiğim gibi seviyorum. Seni soneleri, dondurmayı ve beni burratadan yapılmış gibi göstermeyen bir mayoyu sevdiğim gibi seviyorum. Seni kışın yüzüme vuran güneşi sevdiğim gibi seviyorum. Bir yaz günü sahilden eve dönerken radyoda çalan en sevdiğim şarkıyı sevdiğim gibi."

Yutkunuyor, gözleri duygularla parlıyor. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Ağına karşı mırıldanıyorum: "Seni yıldızlı geceleri, çıtır çıtır turşuları, yeni bir yazar keşfetmeyi, pazar sabahları yatakta gazete ve çikolatalı kruvasan yemeyi sevdiğim gibi seviyorum. Yağmur yağdıktan sonra havanın kokusunu sevdiğim gibi. Gülmeyi sevdiğim gibi."

Yüzünü boynuma yaklaştırıyor ve oraya bastırıyor, kollarını etrafımda sıkıyor, ben de son kısmı kulağına fısıldıyorum.

"Ama aslında seni tüm bunların toplamından daha çok seviyorum Cameron McGregor. Seni hiçbir şeyi sevemeyeceğimi bildiğim kadar seviyorum. Sen benim için havanın kendisinden daha önemlisin ve sensiz bir gün bile geçirmek istemiyorum. Bana inandığın için bu küçük çirkin ördek yavrusu sonunda bir kuğu oldu."

Göğsünden narin bir ürperti geçiyor. Derin derin nefes alıyor, beni o kadar sıkıyor ki kalbinin her bir vahşi atışını hissediyorum.

"Sen her zaman bir kuğuydun, seni lanet olası aptal," diyor boğuk bir sesle.

Başımı arkaya eğip gülüyorum, ama gözlerim yaşlarla dolu. Ancak bunlar mutluluk gözyaşları. Sonsuza dek mutluluk gözyaşları. "Ben her neysem, seninim. Şimdi aptalca bir şey söyleyip anı mahvetmeden önce beni öp."

"Tanrım, çok patronluk taslıyorsun," diye homurdanıyor ama başını kaldırdığında bir kulaktan diğerine sırtıyor. Gözleri de mutluluk gözyaşlarıyla dolu. Başını benimkine doğru eğiyor ama sonra duruyor. "Bekle."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Benimle evleneceğini söylemedin."

"Şey... teknik olarak, sormadınız."

Düşünüyormuş gibi yapar. "Haklısın. Düşünmedim."

Başka bir şey söylemeyince, "Yani?" diye sordum.

"Sanırım öğle yemeğinden sonraya kadar beklemeliyim. Oldukça açım."

"Cam!" Öfkeyle koluna vurdum.

Belli ki tam da beklediği şey olan tepkime sevinerek gülüyor. "Pekâlâ, sıkı durun Bayan Snufflebottom, soruyu sormadan önce kendimi toparlamam için bana bir dakika verin!"

Boğazını temizleyip ciddi bir ifade takınırken dudaklarımı büzerek ona bakıyorum. Bana baktığında nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

"Evleniyoruz" dedi. "Ugh! Bu bir soru değildi!"

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyor.
"Evleniyor muyuz?"

Bir ayı gibi hırlıyorum, kafasını koparmaya hazırım. Bu hayatımda aldığım ilk evlilik teklifi ve adam şaka yapıyor! Kendini beğenmiş, sırıtan yüzüne bakıyorum ve meseleyi kendi ellerimle halletmem gerektiğine karar veriyorum.

"İyi. Bu durumu kontrol altına almam gerektiğini görebiliyorum." Omuzlarımı dikleştirdim, çenemi kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Cameron McGregor, benimle evlenir misin?"

Yüz ifadesi sanki gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi eriyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor, "Hiç sormayacaksın sanmıştım" diye fısıldıyor ve beni açlıktan ölüyormuş gibi öpüyor.

Çaydanlık ısıklık çalmaya başladığında, ikimiz de buna aldırış etmiyoruz.

Bir varmış bir yokmuş, çok uzak olmayan bir
diyarda, Bir kuğu ailesinde doğan bir ördek
yavrusu

Yanlışlıkla yoldan çıkmış.

Güzel ve kaslı bir prensin, esmer şeker
gibi bir ağzı vardı.

Ördek yavrusuna eve dönüş yolunu
göstermek için Böylece daha büyük,
daha iyi ve kendinden daha emin
olabilir, böylece artık kayıp kalplerin
karanlık ormanında dolaşmak zorunda
kalmaz.

Ama yol boyunca onun büyüüne kapıldı

Hiç ayrılmak istemediği presten, Kollarının
çemberinde yaşamayı arzuladı.

Böylece ördek yavrusu prens sevgilisine şöyle
dedi: "Her zaman senin olacağım ve sonsuza
dek

benim ol."

TEŞEKKÜRLER

Tüm küfürler ve ağlamalar bittikten ve kanama neredeyse tamamen durduktan sonra kitabın eğlenceli kısmı budur. Bir roman yazmanın doğumla pek çok ortak noktası vardır; en önemlisi de aylarca süren rahatsız bir gebelik döneminden sonra başarılı bir doğumla gelen ezici rahatlama. (Çocuğum yok ama bu karşılaştırma dayanılmazdı.)

Teşekkürlere geçmeden önce, size gençliğimde sahip olduğum yakın bir arkadaşımın bahsetmek istiyorum. Ona Eva diyeceğiz (gerçek adı değil). Eva, otuz yıl sonra bugün bile gördüğüm en güzel kıydı. İrlanda kökenliydi, uzun siyah saçları, kristal mavisi kocaman gözleri ve parlayacak kadar mükemmel bir cildi vardı. Uzun boylu, zarif ve ortaokul ve lise boyunca her zaman en popüler kıydı, evrensel olarak seviliyordu.

Ayrıca yoğun bir kendinden nefret duygusuyla doluydu.

Mükemmel vücudunun yağdan oluştuğuna inandığı için çok sıkı bir diyet uyguladı, sadece tuzlu kraker, pirinç keki ve kereviz yedi, ta ki adet kanamaları kesilecek kadar zayıflayana kadar. Bir makine gibi çalışıyor, her gün okuldan önce kilometrelerce koşuyordu. En küçük ayrıntısına kadar nasıl görüldüğüne takıntılıydı ve aynanın önünde saatler geçirir, yeni kıyafetler dener, hayali lekeleri karıştırır, zaten çukur olan yanaklarını şekillendirmek için yeni makyaj teknikleri öğrenirdi.

Annesi bunu fark etme zahmetine girmede. Chardonnay içmekle meşguldü. Babası-ailesi

Eva'ya bir an önce evlenmesi gerektiğini, çünkü üniversite için çok aptal olduğunu söylerdi.

Eva SAT sınavında 1510 puan aldı, yüzde doksan dokuzluk dilimde. Ona bu sınav puanıyla neredeyse her üniversiteye girebileceğini, isterse Harvard'a gidebileceğini söylediğimde güldü.

Üniversite için çok aptal olduğunu söyledi. Bunu herkes biliyordu. Bu bir hataydı.

On sekiz yaşına bastığı gün, Eva göğüs implantı yaptırdı. Birkaç ay sonra, biz mezun olduktan sonra, kendisinden yirmi beş yaş büyük, zengin bir işadamı olan bir adamla tanıştı ve onu bir otoparktan geçerken gördü. Adam onun güzelliğinden etkilenmiş ve kendini tanıtmak için arabasına kadar onu takip etmiş. Tanıştıktan birkaç hafta sonra Avrupa'ya kaçtılar. Ondan bir daha haber alamadım.

Birkaç yıl sonra annemden bir telefon aldım. Otur, dedi. Çok kötü haberlerim var.

Eva öldürülmüştü. Kendisinden çok daha yaşlı olan kocası onu aylar boyunca aşırı dozda reçeteli ilaçla zehirlemişti. Ailesine öldüğünü bile söylemeden onu gömmüştü.

Eva'nın trajedisi, ihmal ve olumsuzluk yüzünden kaybedilen büyük bir potansiyeldir. İnsanlar yeterince sık tekrarlandıklarında en bariz yanlışları bile içselleştirebilirler. Etrafınız olumsuzluklarla çevrili olduğunda, bunu özümseme eğiliminde olursunuz. Size en sık ne olduğunuz söylenirse o olursunuz.

Keşke geçmişe dönüp Eva'ya onu ne kadar sevdiğimi, ne kadar zeki olduğunu ve dünyaya sunabileceği ne kadar çok şey olduğunu söyleyebilseydim, ama yapamam. Ama ne zaman genç bir kızla tanışsam, ona sarılmak ve fark ettiğinden çok daha özel olduğunu söylemek istiyorum. Bir insan olarak değeri ile görünüşünün tamamen farklı şeyler olduğunu.

Eğer evde genç kızlarınız varsa, umarım siz de aynısını yaparsınız. Söylediğiniz her kelimeyi ve söylemediğiniz her şeyi duyuyorlar.

2011'den bu yana kariyerimi besleyen Montlake Romance'deki ekibime TEŞEKKÜR EDERİM. Ortaklığımızı seviyorum ve ben artık yazmak istemeyene kadar devam etmesini umuyorum, ki bu asla olmayacak. Onunla her konuştuğumda beni güldüren editörüm Maria Gomez'e teşekkürler. Gelişim editörüm Melody Guy'a teşekkürler, kendisi bir dahi ve çalışmam hakkında nasıl güzel şeyler söyleyeceğini bilirken aynı zamanda ne kadar geliştirilmesi gerektiğine de işaret ediyor. Amazon Yayıncılık'taki redaktörlere, düzeltmenlere, halkla ilişkiler ve pazarlama ekiplerine de teşekkürler.

"Eski" okurlarıma, on beş roman boyunca benimle kaldıkları için teşekkür ederim. Ben de burada olacağımı hiç düşünmemiştim. Yeni okurlarıma, umarım önümüzdeki on beş roman boyunca da yanımda olursunuz. Şu anki çalışma tempoma göre, bu kitabın yayınlanmasından itibaren yaklaşık dört yıl geçmiş olacak, o yüzden biraz daha dayanın. Söz veriyorum ilginç olmaya devam edeceğim.

Bu yıl doksan yaşına giren anneme, karakterimi ve içsel gücümü geliştirmeye odaklandığı ve bir insan olarak değerimin dış görünüşüme ya da başkalarının benim hakkımdaki görüşlerine bağlı olmadığını açıkça ortaya koyduğu için teşekkür ederim.

Ve son olarak, aynı zamanda tanıdığım en iyi insan olan en iyi arkadaşım Jay Geissinger'a, içimdeki ve dışımdaki tüm parçalarımı, çirkin olanları bile sevdiğin için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Eski bir kelle avcısı olan J.T. Geissinger, Slow Burn serisindeki Melt for You ve Burn for You da dahil olmak üzere bir düzineden fazla paranormal romantizm, romantik gerilim ve çağdaş romantizm romanının yazarıdır. En İyi İlk Kitap dalında Prism Ödülü ve En İyi Paranormal/Kentsel Fantezi dalında Golden Quill Ödülü sahibidir. Amerika Romantizm Yazarları RITA Ödülü için iki kez finalist olmuştur ve eserleri Booksellers' Best, National Readers' Choice ve Daphne du Maurier Ödülleri için finalist olmuştur. Onu internette www.jtgeissinger.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.